"Sophie Kinsella hayranlarının severek okuyacağı, şahane bir romantik komedi! Taktikleri not almak için defterinizi yanınızdan ayırmayın."

Mükemmel Kız Arkadaşın

İNTİKAM REHBERİ

ANNA BELL

yakamoz

CamScanner ile tarandı

Mükemmel Kız Arkadaşın

İNTİKAM REHBERİ

ANNA BELL

Çeviri: Gülşah Tahtacı

CamScanner ile tarandı

Yakamoz: 308
ISBN: 978-605-297-548-0
Yayıncı Sertifika No: 49073

Mükemmel Kız Arkadaşın İntikam Rehberi

Yazarı Anna Bell
Çevirli Gülşah Tahtacı
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Hacıosmanoğlu
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Ceren Merhan

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 47939

YAKAMOZ KİTAP © 2023, Anna Bell
Copyright © 2017, Anna Bell
Orijinal Adı: THE GOOD GIRLFRIEND'S GUIDE TO GETTING EVEN
No part of this book may be reproduced, in any form without written permission from the publisher.
Published by agreement with Hardman and Swainson Agency via AnatoliaLit Agency.
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

CamScanner ile tarandı

Mükemmel Kız Arkadaşın

İNTİKAM REHBERİ

CamScanner ile tarandı

nurs

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 1

Dirseğim tuvalet kabinin duvarına milyonuncu kez çarptığında "Ah!" diye bağırıyorum ve Gordon Ramsay'mişim gibi küfürler mırıldanmaya başlıyorum. İşyerimin tuvaletinde gizlenerek kendimi dar bir elbisenin içine sığdırmak bir ninjanın akrobatik yeteneklerini gerektiriyor. Her dönüşte bir engel var gibi görünüyor. Külotlu çorabımı giyerken yaptığım yanlış bir sıçramayla ayağımı sadece dezenfektan banyosuyla arındırabileceğim bir yere sokuyor olacağım ama diğer tarafa doğru uzak bir sıçramayla da kapı koluyla gözümü çıkarma riski var.

Bu hileli bir mayın tarlası ve gerçekten acil bir durum olmasa yapmayacağım bir şey, fakat erkek arkadaşım Will ve ben akşam yemeği için ailemle buluşuyoruz ve ben geç kalıyorum. Akşam yemeğine gitmeden yolda spor salonuna uğrayıp doğru düzgün bir duş alıp üstümü değiştirmeye niyetlenmiştim ama işin yoğunluğunda boğuldum ve çok geç kaldım.

Aileme hafta ortası saat altıda akşam yemeği rezervasyonunun kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalıştım ama babamın doğum günüydü ve bu onun ısrarıydı. Babam ve onun eli sıkı hallerini düşününce erken yemek için bazı özel teklifler olmalıydı.

Fermuarla boğuşarak giyiniyorum ve biraz makyaj yapmak için kendimi kabinin dışına atıyorum, ancak lavaboda ellerini yıkayan bir kadınla karşılaşıyorum. Sürmek üzere olduğum fazladan allığa gerek yoktu, ettiğim küfürlerin utancından yanaklarım kendiliğinden kızarmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Güzel bir yere mi gidiyorsun Lexi?" diye soruyor açıkça gülmemeye çalışarak. Finans bölümünde çalışan ciddi kadınlardan biri ve ben adını asla hatırlayamıyorum. Muhtemelen annemin yaşlarında, takımı ve incilerine bakınca tuvalette çabucak üstünü değiştirmek zorunda kaldığını hiç sanmıyorum. Bu, *Küp* filmine layık, neredeyse imkânsız bir görevdi.

"*Le Bistro*'da yemeğe gidiyorum."

"Güzel. Özel bir durum mu?"

"Babamın doğum günü."

"Hmm, iyi eğlenceler," diyor bana tekrar bakarak ve alaycı gülümsemesini saklayarak.

Hızlıca kendime bir göz atıyorum ve neye sırıttığını göremiyorum. Bence oldukça iyi görünüyorum. Yalnız kaldığımda bir kez daha rahat bir nefes alıyorum ve fondöteni meydan okurcasına sürerken yüzüme odaklanıyorum.

Birçok durumda tuvaletteki floresan aydınlatmanın makyaj yapmak için yardımcı olmadığını keşfetmiştim. 1960'lar tarzı meclis binasını tasarladıklarında minimal pencerelerin ve gereğinden fazla şerit aydınlatmaların penceresiz bir tuvalette hazırlanmaya çalışan herhangi bir kız için ne anlama geleceğini düşünmemişlerdi. Işıklar sanki televizyondaymışsın gibi parlak ve yaptığın makyajla gerçek dünyaya döndüğünde ofis arkadaşların seni ya bir tür hayat kadını sanabilir ya da allığını beş yaşındaki yeğenin sürmüş gibi görünebilirdin.

Makyaj tamamlandı, aynada kendime hızlıca bir göz atıyorum. Dökümlü dantel detayları olan dar bir elbise giyiyorum. Bunu geçen yıl indirimden almıştım ve o zamandan beri giymek için can atıyordum. Onu aldığımdan beri belki birkaç kilo almıştım ve belki biraz da dar oluyordu ama bence hâlâ oldukça iyi görünüyor- finanstaki kadın ne düşünürse düşünsün.

En azından annem gerçek bir elbise ve külotlu çorap giymemden etkilenecek. Eğer bu sabah işe gelirken giydiklerimle ortaya çıksaydım (eski moda, siyah, bol paça pantolon ve biçimsiz gri hırka), muhte-

melen üstümü değiştirmem için beni eve geri gönderecekti. En son iş çıkışı görüştüğümüzde kıyafetime bakıp giyinişim böyleyse otuz bir yaşında bekâr olmamda şaşılacak bir şey olmadığını söylemişti.

Son kat rujumu sürüyorum ve tuvaletten fırlayıp çıkıyorum. Annemden kıyafetlerim hakkında zılgıt yemekten daha kötü olan tek şey geç kaldığım için azarlamasıdır.

Köşeyi dönerken birine çarpıyorum. "Ayy, pardon," diyorum.

Yanında oturduğum iş arkadaşım Mike "Oha," diyor. "Yangın mı var nereye böyle?"

Yanında üstteki fit adam, daha ziyade bizim binanın üstündeki yönetici departmanında çalışan adam, olduğu için durup onunla konuşmak cazip geliyor. İnce çizgili takım elbise ve mükemmel saçlarla onu her gördüğümde üzerimde garip bir etki bırakıyor.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve hipnotize edici gözlerinin büyüsüne kapılmadan hareket etmek için kendimi zorladım.

Ne kadar sofistike olduğumu göstermeye çalışarak, sürekli lüks restoranlara giden bir kızmışım gibi, üstteki fit adama göz kırparak "Üzgünüm Mike. *Le Bistro*'da akşam yemeğine gidiyorum," diyorum.

"Ah, gitmeden önce..." diye sesleniyor.

"Duramam, gerçekten geç kalıyorum."

Mike'a omuz üstünden hızla el sallayıp meclis binasından dışarı adım atıyorum. Söyleyeceği şeyi dinlemek için durmadığımdan biraz kaba hissediyordum ama eminim sadece yaklaşan denetimle ilgili bir soruydu. Hepimiz, müfettiş departman olarak neler yaptığımızı görmeye gelmeden, umutsuzca işleri yoluna koymaya çalışıyoruz ama saat zaten altıyı beş geçiyor ve eğer kısa sürede restorana varamazsam annem sadece beni azarlamakla kalmayacak bir de Will'le yalnız kalacak. Ne zaman onunla yalnız kalsa konuyu evlilik teklifine getiriyor.

Anacadde üzerindeki restorana yürümeden ya da daha doğrusu bu topuklularla sendelemeden önce hızlıca iş kıyafetlerimi arabaya atıyorum.

CamScanner ile tarandı

Pencerenin önünden geçerken karşıdaki ailemi hemen fark ediyorum, ki restoranda sadece onlar olduğu için bu pek de zor değil. Ben hızla kapıdan girip masaya doğru giderken Will rahatlamış görünüyor.

Babamı yanağından öpüp hediyesini vermek için eğildiğimde "Çok özür dilerim, geç kaldım. İşler bu aralar çok yoğun," diyorum. "Mutlu yıllar."

"Teşekkürler, Lexi," diyor gülümseyerek.

Annemi de öpmek için eğiliyorum, dudaklarıyla yanaklarıma hafifçe dokunurken duruyor.

"Bu üstündeki ne Allah aşkına?"

"Elbise," diyorum doğrulup üzerimi düzeltirken. "Boyumu posumu gösteren bir şey giymek için çabalamamdan memnun olursun diye düşünmüştüm."

"Belki bu kadar çok göstermese iyi olabilirdi."

Will kalkıp arkamda dikildiğinde bunun modaya uygun ve dantelin de moda olduğunu söylemek için ağzımı açmak üzereydim. Belki de annemin her eleştirisine baş salladığı yıllardan sonra benim tarafımda olmaya ve kıyafet seçimlerimi savunmaya karar vermişti.

"Lex, eteğinin arkası külotlu çorabına sıkışmış," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıp yok olmayı diliyorum. Bir saniye sonra gözlerimi açıp, hâlâ büzük dudakları ve kalkık kaşlarıyla bana bakan annemi gördüğümde bunun işe yaramadığını fark ediyorum. Bu yüzden onun yerine mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde elbiseyi çıkarmak için elimden gelenin en iyisini deniyorum. Tanrım, kalan son iffetimi korumaya çalıştığı için erkek arkadaşımı sev.

Elbisem elbette kabinden çıktığımdan beri çorabımın içinde olmalıydı. Düşününce, Mike'ın söyleyeceği şeyin bu olduğuna dair bahse girerim. O iyi biriydi ve bu şekilde sokağa çıkmama izin vermezdi. O fark ettiği için çok utanmamama rağmen -tahminimce geçen yılın yılbaşı partisinde sarhoş halde düşüp tüm departmana frikik verdiğimde daha kötüsünü görmüştü- üstteki fit adam gördüğü için küçük düşmüştüm. Anacaddede yürürken gören insanlardan bahsetmiyorum

bile. Acaba finanstaki kadın da bu hatamı görüp bir şey söylememiş miydi merak ediyorum -ki bu kız kardeşlik kanunlarına aykırı. Onu yılbaşı kartı listemden çıkarıyorum -gerçi adını hatırlayabilsem listede olacaktı. Düşününce, belki de benden hoşlanmamasının sebebi budur.

Boğazımı temizliyor ve masaya oturmak için Will'in yanından uzaklaşıyorum. Peçeteyi dizlerimin üstüne serip birazcık özsaygım varmış gibi davranmayı deniyorum.

Ailem menüye bakmaya geri dönüyor. "Elbisenin içinde hoş görünüyorsun," diyor Will menüyü kalkan olarak kullanırken.

"Teşekkürler, tuvalette üst değiştirmek hep biraz tuhaf olmuştur."

"Ah, evet. Burası en azından boş."

"Yoldayken anacaddenin boş olmaması çok kötü. Biliyor musun, arkamdan ıslık bile çaldılar! Yıllardır ıslık çalınmamıştı- hoşuma gitmişti."

"Ben sana ıslık çalarım," diyor göz kırparak.

Gülümsüyorum, annem öksürdüğünde terbiyesiz bir şey söylemek üzereydim. Ailemin burada olduğunu az kalsın unutuyordum.

Will ve ben sınıfın arkasında birbirine not verirken yakalanmış yaramaz okul çocukları gibi menülerimizi aşağı indiriyoruz.

"Dün Sainsburys'te Vanessa'nın annesine rastladım. Büyük gün için çok heyecanlıydı."

Sanki kendi etrafıma bir güç alanı kuruyormuşum gibi kaslarımın gerilmeye hazırlandığını hissediyorum.

Ortada büyük bir şey yokmuşçasına "Öyle olduğuna eminim," diyorum.

En iyi çocukluk arkadaşlarımdan biri, Vanessa, önümüzdeki cumartesi evleniyor. Onun evliliği için çok heyecanlı olmama rağmen annem, onun benden önce evlenmeye cüret etmesini kişisel bir hakaret olarak algılamış gibi görünüyor.

"Sadece *dört* yıldır birlikte olduklarının farkında değildim," diyor geçen ay tanışmışlarcasına bir tonda.

CamScanner ile tarandı

"Şu set menü iyi görünüyor," diyorum duvara monte edilmiş el yazılı kara tahtayı işaret ederek. "Kelerbalığına bayılırım."

Annem beni yok saymayı tercih edip buharlı motor gibi devam ediyor.

"Annesi Vanessa'nın gelinliğinin Kimberly Lane'deki küçük gelin butiğinden olduğunu söylüyor."

"Hmm, evet, sanırım öyle," diyorum sohbeti uzatmamaya çalışarak.

"Butiği Zumba'ya giderken görüyorum. Büyülü görünüyor. Her zaman geçip gidiyorum ve bir gün orada olacağımı umuyorum," diyor özlemle.

Will'in yanımda huzursuzlandığını hissediyorum. Ben bu konudan rahatsızsam Bay Bağlanma Korkusu da öyle olmalı. Gördüğünüz gibi Will ve ben yedi yıldır beraberiz, birlikte yaşamamıza rağmen ortaya küçük, ışıltılı bir yüzük çıkarmadı. Gerçekten *o kadar* da umurumda değil. Bence, ortak ipoteğimiz, bir evlilik cüzdanına kıyasla daha bağlayıcı ve bozulması daha zor ancak bu, annem için farklı bir hikâye. İtiraz ettiği şey bizim günah içinde yaşamamız falan değil. Anladığım kadarıyla, Noel mektubunda yazacak bir şeyleri olabilmesi için evlenmeme ihtiyacı var. Geçen sene herkese kartlar karşılığında dernek yardımı yaptığını anlatan bir e-posta göndermişti, ki bence bu tamamen benim nişanlı ya da evli olmadığımı yazmaya çok utanmasındandı.

Elbette Will, müdahaleci annemden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmayı dilercesine saatine bakıyor.

Neyse ki ikimizin şansına garson kız gelip siparişlerimizi alıyor. Hepimiz ana yemek ve tatlı içeren bir set menü tercih ettik, en azından başlangıç almayarak yirmi dakikayı kurtarmış olduk.

"Güzel bir doğum günü oldu mu baba?" diye soruyorum Vanessa konusunu güzelce ve tamamen kapatarak.

"Oldu canım, teşekkürler. *Hayatımın Maçı* adlı mükemmel bir kitap aldım."

"Ah harika. Annemden mi?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır, kendine aldı. Ben ona M&S'den bir kazak aldım."

Babam bana cılız bir şekilde gülümsedi. Otuz beş yıllık bir evlilik ve annem her yıl doğum gününde bir M&S kazak alır ona.

"Onu okudum," diyor Will. "Cidden iyi. *Var, Yok: Southhampton* kitabını gördünüz mü? Seveceğinizi düşünerek okumuştum."

"Evet, onu Noel için aldım. Harika bir kitap. Çok fazla anı var."

Will ve babam farklı futbol kitapları hakkında konuşmaya dalarken gözlerimi deviriyorum. Her ikisinin de Southampton taraftarı olması, sahip oldukları tek ortak şey ve bu nedenle de birbirleriyle konuştukları tek şey. Her zaman babamla iyi geçinen bir erkek arkadaşım olmasının çok güzel olacağını düşünmüştüm, ancak son oyundaki topa sahiplik oranlarını tartışarak saatler harcadıklarında ne dilediğime dikkat etmem gerektiğini anladım.

Babam, bir gelin annesi olmasına izin vermediği için onu onaylamayan annemin aksine, Will'in muhteşem olduğunu düşünüyor. Tabii ki, babamın izlenimi sadece Will'in bir Southampton Futbol Kulübü kombine biletine sahip olduğu gerçeğine dayanıyor. Dünyanın en kötü erkek arkadaşı olabilirdi, ancak görev bilinciyle ev sahibi oldukları her maça gittiği sürece yine de idare ederdi. Şansıma, oldukça iyi bir erkek arkadaş ama yine de...

Fikstür hakkındaki konuşmalarını ve annemin yan komşusunun kızının yeni bebeğinin olmasını anlatmasını duymazdan gelmeye çalışıyorum. Eminim ki torunlar hakkında hissettiklerini tahmin edebiliyorsunuzdur. Bense vaktimi, yazdığım romanı kurgulamak için kullanıyorum.

Bir de baktım ki şarabı annemin başından aşağı dökmeden tatlılara geçmişiz. Bana işyerindeki çalıntı buzdolabı mıknatısları skandalıyla ilgili her şeyi anlatırken (göründüğü kadar ilgi çekiciydi) aslında oldukça ölçülüydü. Babam ve Will futbol hakkında konuşacaklarını tükettikleri için sessizce oturuyorlar. Sonuç olarak son düzlükteyiz ve eve gitmemiz için bir bardak kahveden başka engel kalmadı -ve saat sadece 19.30. Erken yemek yemeyi seviyorum.

Bir başka garson kahvelerimizi koyarken fark ediyorum ki fincanına iki öbek şekeri atıp fincanı şiddetle karıştırmadan önce Will'in elleri titriyor. Kaşığı fincanda o kadar gürültülü şıngırdatıyor ki babam her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için şöyle bir bakıyor.

Annemle akşam yemeğinin herkesi gereceğini biliyordum ama eminim ki o her zamankinden daha gergindi.

"Gelecek haftaki düğün için kıyafetini seçtin mi?" diye soruyor annem.

Son düzlükte olmakla ilgili ne diyordum?

Hızlıca gidebilmek için kahveyi bir yudumda içmeye çalışırken dilimi yakıyorum.

"Evet, hepsi seçili. Bir sürü fotoğraf çekineceğim ve hepsini bir dahaki görüşmemizde sana göstereceğim."

Buluşma için sabırsızlanıyorum. Will'i evde bırakmayı unutmamalıyım.

"Ah, mükemmel. Kendi düğünün olmasa bile düğündeki fotoğraflarının birkaç kopyasının olması iyi olur."

Will'in bacağının masanın altında sallandığını hissediyorum ve sadece kahvenin kafeinsiz olmasını umuyorum çünkü kafein eklemek için fazlaca gergin bir enerjisi var.

Bardağımı bırakıp sabırsızlıkla hesabı istemesi için babama bakarken "Bu güzel akşam yemeği için teşekkürler," diyorum.

"Evet, teşekkürler," diyor Will.

O sırada sanki geldiğimizden beri birkaç dakikada bir kontrol etmemiş gibi bileğine bakıyor ve şoka girmiş gibi görünüyor.

"Maç daha yeni başladı," diyor babama dönüp. "Köşedeki *Swan*'a izlemeye gitmek ister misin?"

"Maç mı? Bir salı günü mü?" diyorum bezgince.

"Şampiyonlar Ligi," diyor, Will duraksamadan. "Real Madrid ve Man City."

Demek ki gece boyunca saatini kontrol edip durmasının sebebi buydu. Annemden uzaklaşmak istediği için değil de maçı kaçırmak

CamScanner ile tarandı

istemediği içindi. Dürüst olmak gerekirse tutmadığı iki takım için endişeli ve gergin olması onun normal hali. Erkek arkadaşım spora o kadar takıntılı ki *Sky Sports* yayınlasa pul zıplatma yarışı bile izler.

"Ah, onun olduğunu unutmuşum," diyor babam.

Büyük bir Southampton hayranı olmasına rağmen, maç izlemeye Will kadar bağımlı değildir.

"Maçı izlemeye bara gidebiliriz, Lexi de Jean'i maç bitene kadar bir kahve içmek için bize götürür."

Gayriihtiyari ağzım açılıyor.

"Hmm..." Ev, annemi götürmek için kesinlikle yeterince derli toplu olmadığından kekeliyorum. Evi en son ne zaman süpürdüğümü hatırlamıyorum ve dünkü akşamki yemeğin bulaşıklarını makineye koyup koymadığımı da bilmiyorum bile. "Neden biz de bara gelemiyoruz?"

Futbolsever değilim ve maç izlemek için *Swan*'a gitmekten daha kötü bir şey düşünemiyordum ama erkekler bara giderken küçük, iyi kadınlar gibi çay içmeye eve gönderildiğimizde hakarete uğramış hissettim.

"Çünkü *Swan*'dan ve futboldan nefret ediyorsun. Evde daha rahat edersin."

Gerçekten mi? Annem evin haline burun kıvırırken mi? Ancak bunu yüksek sesle söyleyemem- nasıl bir ahırda yaşadığımızı bilmesini istemem.

"Fakat..."

Will bana o kadar ters bakıyor ki bir şey daha söylemeden duruyorum.

"Gerçekten Will, teklifin çok nazik," diyor annem, "Saat sekiz için sinema bileti aldım. Bu kadar erken yemek yememizin sebebi bu- sadece baban cimri olduğu için değil Lexi."

Biraz gülüyor ve babamı bile gülümsetiyor.

"Sağ ol, Will. Başka zaman, olur mu?" diyor umutla.

"Peki," diyor Will, hayal kırıklığına uğramış görünerek.

CamScanner ile tarandı

Belli ki birlikte maç izleyecek bir arkadaş istemişti. Genellikle en iyi arkadaşları Aaron ve Tom'la gider ama herhalde meşguller.

Yüzüme hevesli bir gülümseme oturtmaya çalışarak "Ben seninle geleceğim," diyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Mecbur değilsin."

"Hayır, istiyorum. Sen belli ki gidip izlemek istiyorsun."

"O zaman karar verildi," diyor annem. "Alan, hesabı iste, olur mu?"

Erkek arkadaşım gülümsüyor ve tüm tasasının kaybolduğunu görüyorum. Tek istediği onunla maç izleyecek biriydi. Böylece en azından gidip birlikte güzel birer kadeh şarap içip annemle olan akşam yemeğinden kurtulabiliriz. Maçı izlemek zorunda değilim, nasılsa güvenilir Kindle'ım çantamda- sevgilisi spor bağımlısı olan bir kadın olarak cephaneliğimden bir parça. Bir spor etkinliğinin yan etkileri için her daim hazırım.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 2

"Düşün, gelecek hafta bu zamanlar evli olacaksın," diyor gözlerini kocaman açan Cara.

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi? İnanamıyorum," diyor Vanessa.

Ben de inanamıyorum. Görünen o ki neredeyse bütün arkadaşlarım evleniyor ve çoğu diğer yarılarıyla, ben Will ile tanıştıktan çok sonra tanıştı.

"Belki ikinizden biri buketi yakalar," diye konuşmaya devam ediyor.

Kibarca gülümsüyorum. Bugünlerde çabalamaya bile zahmet etmiyorum. Sıradakinin ben olmadığını bildikten sonra ne anlamı var. Will birkaç yıl önce bana doğru zamanda teklif edeceğini söylemişti. O zamandan bu yana öğrendim ki onun doğru zaman tanımı Southampton'ın şampiyonayı kazandığı zaman. Bence onun olma olasılığı, benim romanımın basılıp çok satanlar listesine girmesiyle aynı.

"Ben değil," diyor Cara. "Öyle şeylerden uzak duruyorum. Nikâh masasına oturan sıradaki kişi olmak için yapmam gereken çok fazla keşif var."

"Hadi canım! Cara, eğer nikâh masasına oturan sıradaki kişi sen olursan, annem gerçekten çılgına döner," diyorum kahkaha atarak. "Alınmak yok."

"Alınmadım," diyor, hafifçe kolumu ovarak. "Ama duyduğuma göre *Southampton* bu sezon iyi gidiyor. Belki bu yıl o yıldır."

"İşte şimdi Will gibi konuşuyorsun." Leicester City lig şampiyonu olduğundan beri, Will Southampton'ın da aynı şeyi yapacağına ikna olmuş durumda. "Hayır, gerçekten, evlenmemekle ilgili sorunum

CamScanner ile tarandı

yok. Zaten evli sayılırız- birlikte yaşıyoruz, atışıyoruz, zar zor seks yapıyoruz. Evlilik gibi, değil mi?"

Kendime not, beş gün içinde evlenecek kişiye evlilikle ilgili önemsemez tavırda şakalar yapmamak en iyisi. Vanessa mutlu bir surat takınmıyor. Rüzgârın değişmemesini umsun yoksa süper pahalı düğün fotoğrafçısı tam anlamıyla para israfı olacak.

"Tabii, eminim her evlilik öyle değildir," diye ekliyorum aceleyle. "Neden bize daha fazla içecek getirmiyorum? Sanırım yazı grubundan önce yeteri kadar zamanımız var."

"Hey, seni yakaladım," diyor Will biraz nefes nefese. Yukarı bakıyorum ve daha yeni onun hakkında şaka yaptığımız için birden kötü hissediyorum. Duymadığını umuyorum.

"Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı?"

Will felaket tellalı olduğu için aniden korkuya kapılıyorum. Belki birisi öldü. Yoksa başka neden buraya kadar gelsin?

"Evet, her şey yolunda. Sadece bunu teslim etmek için geldim."

Bu geceki dersimin yazdırılmış ödevini tutuyor. Akşam yemeğinden sonra çantama koyduğuma eminim.

"Amanın, onu unuttuğuma inanamıyorum."

"Biliyorum. Bira almaya mutfağa gitmiştim ve onu masanın üzerinde gördüm. Onun üzerinde ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum o yüzden onu evde bıraktığın için hayal kırıklığına uğrarsın diye düşündüm."

"Teşekkürler, tatlım," diyorum, ödevi ondan almak ve ona bir öpücük vermek için uzanırken. Ödevi bırakmak için buraya kadar gelmesi gerçekten çok tatlıydı. "Geldiğine şaşırdım. Maçı izlemiyor muydun?"

"İzliyordum ama devre arasıydı. Sadece beş dakikasını falan kaçırırım."

Gülümsüyorum- bu benim erkek arkadaşım. Her ne kadar beş dakika kaçırmak Will için gayet büyük bir fedakârlık olsa da.

"Şey, teşekkürler," diyorum, hâlâ gerçekten etkilenmiş bir halde.

"Evet, gitsem iyi olur," diyor.

CamScanner ile tarandı

"Vanessa'ya iyi şanslar dilemeyi unutma. Onu bir sonraki görüşün cumartesi günü düğünde olacak."

"Ah, şey, evet. Tabii ki. İyi şanslar, Vanessa," diyor.

"Teşekkürler, Will."

Hafifçe el sallıyor ve bardan aceleyle dışarıya fırlayıp değerli futboluna dönüyor.

"Bu yaptığı çok sevimliydi," diyor Vanessa.

"Biliyorum, öyleydi. Yazımı evde bıraktığımı fark etseydim çok üzülürdüm. İlk kez eserimle ilgili mutluyum."

"Onu sesli okumanı sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Cara. "Şimdi, birer içecek daha alıyor muyuz?"

Vanessa saatine göz atıyor.

"Benim muhtemelen gitmem gerek. Seremoniyle ilgili ayarlamam gerekenler var."

"Tamam. Bizi görmeye geldiğin için teşekkürler. Seni cumartesi günü görmek için sabırsızlanıyorum. Bir sonraki konuşmamızda Bayan Vanessa Hancock olacaksın," diyorum, heyecanla.

"Biliyorum," diyor, yüzünde tekrar beliren bir gülümsemeyle. Şüphesiz kendimi affettirdim. "Sizin nedimelerim olmanızı çok isterdim. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz," diyorum, onu öpüp şans dilerken.

"Nedime olmamızı ben de isterdim," diyor Cara, Vanessa bardan dışarı çıkarken.

"Öyle mi? O kadar ayakta durmalar falan ve düğün sabahı ne kadar gergin olacağını tahmin edebiliyor musun? Mısır gevreğine antidepresan serpiyor olurduk."

"Evet ama nedime olmanın biriyle takılma olasılığını ne kadar arttırdığını biliyor musun? Bir nedimenin sağdıcın biriyle birlikte olması gerektiği kanun gibi bir şey."

Ona gözlerimi deviriyorum. Vanessa ile neredeyse on beş yıldır arkadaş olduğumuz gerçeğiyle duygusal davrandığını düşünüyorum.

CamScanner ile tarandı

İtiraf etmeliyim, uzun bir süre evliliğe en yakın olacağım an bu olabileceği için nedime olmayacağımı öğrendiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım ama ikisi evli, üç kız kardeşi olan Vanessa için yerler doğumunda ayırtılmıştı.

"Nedime olmamama rağmen düğünü dört gözle bekliyorum."

"Biliyorum, ben de. Muhteşem olacağa benziyor ve Vanessa bütün o küçük detaylar üzerinde çok uğraşmış gibi görünüyor."

"Hımm," diyor Cara. "Ben daha çok oturma planını merak ediyorum ve kuzen Max'ten ne kadar uzakta olacağımızı. Onun bir yer gösterici olduğunu duydum. Onu, biz altıncı sınıftayken Vanessa'nın annesinin ellinci yaş gününden hatırlıyor musun? Fırıncı Bob o garip popo şeyini yaptığı için saf dışı olduğundan salıncağım için aldığım yeni başlığı denememe yardım edecek birini arıyorum."

"Cara, fazla paylaşım hakkında ne konuşmuştuk? Kuralları biliyorsun. Yatak odanda neler olduğunu duymak istemiyorum," diyorum, onunla olan konuşmaların kendi formunda beyin temizleyicisiyle gelmesi gerektiğini düşünerek.

"Altın kuralımı biliyorsun," diyor, kıkırdamadan önce boğuk bir şekilde.

"Kuralın, ne gelirse o değil mi?"

"Bir yerde çizgiyi çiziyorum biliyorsun."

"Hı hı," diyorum, ona azıcık bile olsa inanmayarak.

"Yani, cidden, cumartesi günkü bu düğün ile ilgili iyi hissediyor musun?" diyor, konuyu değiştirerek.

"Evet, sorun olmayacak. Nişanlandığında biraz kıskanmıştım biliyorum ama bunu aşmak için çok fazla zamanım oldu. Üstelik Will benimle birlikte olacak ve düğünlerde genellikle duygusal zamanlarımız olur. Ayrıca, bir şeyler elde edecek tek kişi sen değilsin. Düğünler eve vardığımızda seks yapacağımızın garanti olduğu tek zamandır."

"Düğünlerde ne var da yüksek doz afrodizyak etkisi yaratıyor?" diye soruyor Cara.

"Bilmiyorum," diyorum, Will ile gittiğimiz son düğünün düşün-

CamScanner ile tarandı

cesiyle yanaklarım kızararak. Giderayak markizin arkasında oldukça ateşli ve şiddetli bir hale gelmiştik. Keşke düğün havasını getirip bütün yıl sürdürebilseydim.

Bir süre Cara ile sessizce oturuyoruz ve bir kereliğine düşüncelerimizin aynı olduğunu tahmin ediyorum. Ama benimkiler bir Jilly Cooper romanından fırlamış gibiyken, onunkilerin Sylvia Day sayfalarından alındığına eminim.

"İyi akşamlar, hanımlar," diyor Janet, yazı grubumuzun lideri, yanımızdan geçerken.

"Merhaba, Janet," diyorum, yukarıya bakıp onu gördüğüm için şaşırmış bir şekilde. Fantezim o kadar canlıydı ki karşımda duranın Will olacağını umuyordum.

Yanaklarımdaki kızarıklığı azaltmak için dosyamı yelpaze olarak kullanıyorum.

"Öncesinde bir şeyler içerken bizi ne zaman yakalasa kendimi sınıfın en arkasında oturan yaramaz kız gibi hissediyorum," diyor Cara, şarabının geri kalanını bitirerek.

"Evet. Eğer öncesinde birer içki içmemizi istemiyorsan toplantıları bir barda yapma."

"İyi ki yapıyor ama. Çünkü bir kadeh şarap içmeden çalışmamın yarısını bile okuyamazdım."

"Bana mı söylüyorsun? Bence grubun çoğu seni dinlerken bir şeyler içebildiği için minnettar. Düşününce, sınıfta gerçekten müstehcen olan kısımlara girmiyorsun bile. Bana verdiğin ilk örneği okuduğumda neredeyse çılgına dönüyordum."

"Evet, ateşli S&M romanlar ilk defa okuyanlarda şok etkisi yaratabiliyor."

Bence her zaman şok etkisi yaratıyorlar. Çalışmasını okuduğumdan beri Cara'nın gözlerinin içine yeni yeni bakabiliyorum.

Altıncı sınıfta grubumuzun sessiz üyesinin o olduğuna kim inanırdı. Bir oğlanla zar zor konuşabilirdi. Fakat üniversitede ona bir şey oldu; gerçekte kim olduğunu keşfetti ve ondan beri kendisi azgın bir erkek avcısı.

CamScanner ile tarandı

"Bu hafta ödevimin iyi olduğundan çok da emin değilim. Onu sesli okumaya hiç can atmıyorum," diyor Cara.

"Ben de."

"Ama ödevinden memnun olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyleyim, ama Doktor Kıyamet ve Bay Kasvet'in söyleyeceklerinden çok korkuyorum."

"Ah, aman onları göz ardı edebilirsin. Çok iyi olduğuna eminim."

İç çekiyorum. Eğer toplantılar sonrasında Cara ile dedikodu yapmasaydık, grubun o iki üyesinin olumsuz yorumları beni yazı grubuna gelmekten vazgeçirebilirdi.

İlk romanımı dört yıl önce yazdım. Bu zamana kadar kitabımı baştan sona okuyan sadece iki kişi var; Cara ve Will. Örnekler gönderdikten, bir aracı sağlamanın ve yayımlatmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark ettikten sonra yardımı olur diye gruba katıldım. Yazmaya devam etmem ve yeni şeyler denemem harika, 'gerçek edebi kurgu' yazan ve bu yüzden benim yazdığım boyumdan büyük heyecanlı romanlarıma saldıran ve ağır bir şekilde eleştiren Doktor Kıyamet ve Bay Kasvet olmasaydı harika olurdu. İti an çomağı hazırla, şimdi buradalar.

Orta yaşlı adam (Bay Kasvet) ve daha genç başarısız hippi özentisi (Doktor Kıyamet) bara giriyor ve arka tarafa giderken merhabalar mırıldanıyorlar.

Grubun geri kalanı bilim kurgu ve fantezi, buhar dönemi bilim kurgusu, genç kız edebiyatı, tarihi kurgu, şiir ve oyun yazarlarından oluşan bir karışım.

"İçeriye girelim mi?" diye soruyor Cara burnunu buruşturarak.

Eğer benim ticari amaçlı kitaplarım bozguna uğruyorsa, erotik kurguları için aldığı tepkiyi tahmin edebilirsiniz. Tek fark Doktor Kıyamet ve Bay Kasvet onu, beni eleştirdikleri gibi eleştirmeye fazlasıyla utanıyorlar.

"Sanırım."

Yavaşça kalkıyoruz ve odaya doğru yol alıyoruz ve her zamanki yerimizi buluyoruz.

CamScanner ile tarandı

Herkes yerlerine oturunca Janet dersi başlatıyor.

"Pekâlâ, hepimiz iyi bir hafta geçirdik mi?"

Hevesle başımızı salladık.

"Paylaşacak yeni bir haberi olan yok mu?

Bizi biraz daha yakından inceleyebilmek için gözlüğünü burun ucuna indiriyor. Yüzü umutlu.

Her hafta aynı soruyu soruyor ve her hafta içimizden birinin sıradaki J.K Rowling olmadığı için yüzünde oluşan hayal kırıklığını görebilirsiniz.

Sessizlikle karşılaştı.

"Peki öyleyse. Benim haberim ise son romanım, seriyi takip edenleriniz için, perşembe günü basıldı."

Janet bir aşk romanı yazarı ve görünüşe göre iki haftada bir kitabı basılıyor. Kitaplar *Mills & Boon* serisinin romantik türü, pek benim tarzım değil ama en azından grubun sektörden anlayan biri tarafından yönetilmesi güzel, Doktor Kıyamet ve Bay Kasvet bile daha fazla biliyorlarmış gibi davranıyorlar.

"Şimdi, başlamadan önce, önümüzdeki birkaç dersi kendinizi pazarlama konusuna bakarak geçireceğiz. Sizi uyarayım. Alakasız olduğunu düşünüyor olabileceğinizi biliyorum ama bugünlerde yazar olarak kendi reklamınızı yapmanız çok daha fazla istenecek ve bu sadece kitabınız basıldığında başlamıyor. Aktif bir şekilde kendi reklamınızı yapmanızın ve takipçilerinizin olmasının bir kitap anlaşması sağlamanıza yardım edebileceğini göreceksiniz.".

Sızlanıyorum. Nasıl takipçim olacak ki? Annemi Facebook sayfamdaki bir gönderimi beğenmeye ikna edersem şanslıyım.

"Gelecek haftayı diğer yazarların en iyi yöntemlerine bakarak geçireceğiz, ondan sonraki hafta hepinizden blog hazırlıklarına başlamanızı istiyorum. Bu sebeple ara sıra yazılabilecek konular üzerine düşünün. Kitaplar ve yazmak üzerine olmak zorunda değil hayatınızla veya bir hobinizle ilgili olabilir.

"İlkini ödev olarak yazacaksınız, sonrasında birkaç hafta boyunca yayımlamaya devam etmenizi istiyorum. Ardından da sosyal ağları ve tanıtımları inceleyerek istatistiklerinizi yükseltip yükseltemeyeceğimize bakarız."

Biliyorum daha birkaç hafta var ama şimdiden panikledim.

"Bu haftaya ve ödev olarak yazdığınız giriş kısımlarına dönelim. Direkt paylaşım kısmına geçelim, olur mu? Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

Grup ne kadar nefret dolu olsa da sanırım yazılarım sonuç olarak yavaş yavaş daha iyiye gidiyor.

"Lexi, neden seninle başlamıyoruz?" diyor Janet, giderek cesaret veren gülümsemesiyle.

"Hımm, tamam," diyorum, ayaklarımın üzerinde yavaşça yükselerek ve kâğıdımı inceleyerek.

"Klaus ahşap kabine yaklaşırken kenarlara tutundu," diye başlıyorum, sesimin tiz ve çatallı çıkmasını engellemeye çalışarak. Yeni kitabın kısa girişini elimden geldiğince okumaya çalışıyorum. Ellerim lunaparkta bir hız treninin üzerindeymişçesine titrediği için bu oldukça zor.

Sonunda bitiriyorum ve kâğıdımı buruşturuyorum.

"Çok güzel, Lexi," diyor Janet, geniş gülümsemesini bir kez daha saçarak. "Çok iyi okudun."

"*Çok iyi yazdın,*" demekle aynı değil ama yine de bir iltifat.

Oturuyorum ve Cara başparmağını 'çok iyiydin' dercesine kaldırıyor.

"Çok başarılıydı bence," diye fısıldıyor.

Ona elimden geldiğince gülümsüyorum ve kaslarımı gelecek olan saldırıya hazırlamak için geriyorum.

"Yani adam kalp krizinden ölüyor?" diye soruyor Bay Kasvet.

"Hı hı," diyorum istemeye istemeye. İşte başlıyoruz.

Onu dinledikçe ve Doktor Kıyamet eserimi eleştirmeye devam etikçe hiçbir yere varamayacağımı düşünüyorum.

CamScanner ile tarandı

Yorumları umursamamaya ve herkesin bir yazar olarak takınmam gerektiğini söylediği vurdumduymazlığı geliştirmeye çalışıyorum ama eleştirilerin beni rahatsız ettiğini ve pes edecek gibi hissettiğimi inkâr edemem.

Belki de durumumu kabullenmeliyim. Eserlerimin yayımlanacak olması kaderimde yok, aynı otuz beş yaşımdan önce evlenmenin kaderimde olmadığı gibi.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 3

İçeriye geri girip kendime aynada son bir kez bakmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve 'şap' diye ses çıkartıyorum.

Güzel görünüyorsun Lexi.

Tabii ki de yapılmış saçımın arasında saklanan beyaz saça çok yakından bakmamaya ya da gözlerimi o yöne kaydırmamaya çalışıyorum. Bir ton kapatıcının saklamayı başaramadığı göz altı torbalarıma hiç başlamayalım. Onun haricinde gayet güzel görünüyorum.

Sanırım elbisemi giymeliyim ama programın biraz ilerisinde olduğum için gülüşüm üzerinde çalışabilirim -gösterilecek mükemmel orandaki dişleri ayarlayarak. Nedense ne zaman başkalarının düğün fotoğraflarında kendime baksam, dişçide dişlerimin röntgenini çektiriyormuş gibi gülümsediğimi görüyorum.

Sanırım sadece hislerime kapılıyorum -güzel bir düğünden daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Yani ne sıklıkla harika bir elbise giyip bütün gün bedava içki ve yiyecekle tıka basa doyabilirsiniz? Hem sabahın erken saatlerine kadar şebek gibi dans etmeniz sadece kabul edilebilir değil, özellikle beklenir. Daha da iyisi, bugünkü düğün sıradan bir tanıdığın veya uzun süredir görmediğim kuzenimin değil, en yakın arkadaşlarımdan birinin düğünü. Ve en yakın arkadaşlarımdan birinin düğününe gitmekten daha çok seveceğim bir şey varsa o da kendi düğünüme gitmektir. Ama hepimizin bildiği gibi, bendeki erkek arkadaşla bu olay yakın bir zamanda yaşanmayacak.

"Bir an önce hazırlansan iyi olur," diyorum, Will yatak odasına girerken. Hâlâ hafta sonları giydiği bol eşofmanını ve eski Southampton formalarından birini giyiyor.

Erkeklerin hazırlanıp kapıdan çıkmasının çok kısa sürdüğü gerçeğine küfrediyorum. Ama benim düğün hazırlıklarım dün öğle arasında yaptırdığım manikür ve pedikürle başladı. Süreç, işten sonraki uzun bir banyo ve gerekli bütün yerleri tıraş etmekle devam etti. Dudaklarımı yumuşacık yapıp kusursuz ruj uygulaması için hazır olması adına dün gece elektrikli diş fırçamla fırçaladım. Ve Will'in tek yapması gereken hızlı bir duş almak ve takım elbisesini giymeden önce tıraş olmak.

Benim aksime, Will düğünlerden ölesiye nefret eder. Yabancılarla dolu masaya oturmaya zorlanmanın getirdiği gariplik yüzünden değil, boş gününde takım elbise giymek zorunda kalmaktan. Ona göre, eğer düğünler cumartesi gününe denk geliyorsa bu şeytanın bir işidir. Görüyorsunuz ya, cumartesi günleri bizim evde sadece ve sadece tek bir şeyle bilinir: spor ibadeti. Sanırım nişanlanmamış olmamız iyi bir şey. Demek istediğim, ne zaman evlenebilirdik ki? Benimki gibi bir erkek arkadaşın her zaman izlemek istediği bir şey vardır. Kriket, bilardo, ragbi ve yavaş yavaş ortaya çıkan Amerikan sporları: NHL, NFL, MLB, FFS- asla bitmiyorlar. Haftanın çoğu günü bazı spor aktiviteleri çakışıyor. Pazar günü ragbi veya futbol var, pazartesi günü motosiklet yarışı, genellikle salı ve çarşamba günleri maç analizleri, perşembe günü dart ve cuma gecesi ragbi vesaire.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Neden bu kadar şeye katlanıyorum? Ama aynada Will'e bakınca nedenini anlıyorum. Çünkü *o*. Biliyorum çok saçma bir cevap ama sonsuz gibi görünen zamandır beraber olduğun kişiye karşı duyduğun sevgiyi nasıl tanımlarsın?

Belki biraz göbek yağı olabilir (kimin yok ki) ve belki de saçı sürekli karmakarışık ama o hâlâ sevimli. Zaten her şey görünüşüyle ilgili değil. Michael Jackson'ın da dediği gibi: Her şey beni nasıl hissettirdiğiyle ilgili. Birbirimizden memnunuz, rahatız ve ben de böyle olmasını seviyorum.

Biliyorum, düzenli olarak bir takım erkek yüzünden görmezden geliniyorum ama süper taraftar modunda olmadığı zamanlar çok tatlı

ve seveceп ve şey, o benim Will'im. Çoğunlukla mutluyum çünkü o maçları izlerken ben yazabiliyorum. Sanki bana zamanımı hediye ediyor: iki taraflı kazanç.

Onu, iki büklüm olmuş halde çekmeceye tutunarak kendisini düzeltmeye çalışırken gördüğümde biraz daha göz farı sürmek üzereydim.

"İyi misin?"

Ayağa kalkıyorum ve içgüdüsel olarak sırtını sıvazlamak için yanına gidiyorum.

"Sanırım karnım çok kötü," diyor, sesinde hafif bir inlemeyle. "Son yarım saati tuvalette geçirdim ve çok kötü kramp giriyor."

Sıvazladığı karnına bakıyorum.

"Kıyamam. Yediğin bir şey yüzünden mi oldu sence?"

Hızlıca dün gece çay saati için ne pişirdiğimi düşündüm ve benim yüzümden zehirlenmiş olabileceğini düşünerek panikledim. Ama sonra Tayland yemeği için dışarıya çıktığımızı hatırladım. En azından suçlanacak kişi ben değilim. "Evet, belki. Dün gece karides yemiştim. Neyse, takım elbisemi giyeyim."

Gardıroba doğru aksayarak yürürken kapıyı sürgülemek için bir saniye duruyor ve acıyla yüzünü buruşturuyor. Banyoya doğru koştuğunu duyuyorum.

Düşünceye burnumu kıvırıyorum. Ebeveyn banyomuzun olması ve banyonun yatak odasından olabildiğince uzakta olması çok acı olabilir ama bu durumda bir lütuf. İçeride neler olup bittiğini duymaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Zavallı Will.

Gıda zehirlenmesi yaşayabileceği onca zaman varken gerçekten de bunun Vanessa ve Ian'ın düğününe denk gelmesi gerekirdi zaten. Portsmouth tersanesinde demir atmış gemilerden birinde olacağı için katılmayı dört gözle beklediği tek düğündü, sonuçta her gün bir savaş gemisine binmiyoruz.

Birkaç aydır hakkında birçok şey duyduğum ve sonunda nostaljik balo elbisemle giymek için harika ayakkabıları bulmayı başardığım

CamScanner ile tarandı

için tekne hakkında ben de çok heyecanlıyım. Vanessa stiletto ve ince topuklu ayakkabılar olmayacak dediğinden beri bir panik halindeydim.

Ne yapacağımızı merak ederken elbisemi giyiyorum ve hazırlanmayı bitiriyorum. Taksi yarım saat içinde bizi almaya gelecek. Will'in sadece takım elbisesini giymesi ve kapıdan çıkması gerektiğini biliyorum ama bu karın probleminin kısa zaman içerisinde yok olacağını sanmıyorum.

Düğün bu kadar erken bir saatte olduğu için lanet olsun. Günün daha ileri bir saatinde olsaydı belki düzelmek için zamanı olurdu.

Çözüm bulmaya çalışıyorum. Belki onu bir sürü ishal ilacı ve rehidrasyon keseleriyle doldurabilirim ya da bütün gün bacak bacak üstüne atarak oturur.

Will kapının ağzında tekrar beliriyor. Yüzü soluk görünüyor ve belli ki tedirgin de, pazartesi günü restoranda olduğu gibi. Belki de gıda zehirlenmesi değildir ve bütün hafta yaşadığı bir şeydir.

"Hazırlansam iyi olur," diyor. Başını kapı koluna dayarken hafiften inliyor. Acıyla yüzünü buruşturuyor, doktor değilim biliyorum ama sanırım düğüne gidebilmesi için ishal ilacından daha fazlasına ihtiyacı olacak.

Bu halde düğüne gidemez. Düz durabilse bile, tuvalete gidebilmek için güverteler arasındaki küçük merdivenlerden kıvrıla kıvrıla geçmek zorunda. Mekân mide problemi yaşamak için uygun bir yer değil.

En son ne zaman tek başıma düğüne gittiğimi hatırlamıyorum ve düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırıyor. Seremoni süresince kimin elini sıkacağım? Masada yanım boşken kiminle konuşacağım? Ve gecenin sonunda oynak bir hale geldiğimde ne yapacağım?

Hayır, hayır, hayır. Tek başıma gidemem.

Will'e bakıyorum ve bütün bencil duygularım yok oluyor. Gözlerini kısıyor ve acıdan gözlerinden yaş akıyor. Her ne kadar ilk danstan sonraki dansa herkes katılırken kenarda kalmak zorunda olmayı hiç istemesem de onu zorlayacak kadar acımasız değilim.

"Bu kadar kötü hissediyorsan gelemezsin."

"Tek başına gitmene izin veremem," diyor, başını kaldırıp yatak odasında yürürken. "Ah."

İki büklüm oluyor ve onu destekleyip yatağa yönlendirmek için yanına gidiyorum.

"İyi olacağım," diyorum, yalan söyleyerek. "Sen burada yatakta kal. Sana bir rehidrasyon kesesi bulayım."

Artık onu düğüne götürmeyi düşünmüyorum. Sadece iyileşmesini istiyorum.

"Teşekkürler," diyor, nanemolla sesiyle.

Kendisine üzüldüğü için bu seferliğine onu affedeceğim. Kimse tehlikeli bir karnı sevmez. Sürekli tuvalete gidip gelmek zorunda olduğun için kanepede uzanıp televizyon bile izleyemezsin.

"Güzel görünüyorsun bu arada," diyor. "Seninle gelemediğim için çok üzgünüm."

"Eminim öylesin," diyorum, yanına gidip saçını şefkatle okşarken. "Gidip ilacını hazırlayacağım."

"Tamam," diyor.

Merdivenlerden mutfağa iniyorum ve taksinin gelmesine az kaldığını fark ediyorum. Hızlıca bir çanta hazırlayıp adamın çaresine baksam iyi olur.

Umarım Vanessa, Will'in yokluğunu fark etmez. Eğer ederse de umarım anlayış gösterir. Davetli listesi ve oturma planı üzerinde aylardır çalışıyor ve biliyorum ki kimin gelip gelemeyeceği ve kimin nereye oturduğu konusunda çok kafa patlattı. Bütün her şeyi batırdığımızı düşünmekten nefret ediyorum. Kolayca stres olan insanlardan birisi ve onu bu özel gününde üzecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Gerekli malzemeleri bulana kadar dağınık mutfak çekmecesini karıştırıyorum ve büyük bir bardak su koyuyorum.

Üst kata çıktığımda Will'i yorganın altında gözleri acıdan küçülmüş şekilde buluyorum.

Vay canına, televizyonu bile açmadığına göre kötü bir durumda

CamScanner ile tarandı

olmalı. Buradaki televizyonda spor kanalları yok ama yine de garip.

"Seni burada tek başına bırakırsam iyi olacak mısın? Burada kalıp sana bakmamı ister misin?"

Florence Nightingale'i iyi oynayabileceğimden eminim. Hatta seks hayatımıza renk katmaya çalıştığımız zamandan kalma bir yerlere tıkılmış hemşire kostümüm var. Evet, beyaz ve büyük ihtimalle Florence'in onaylayacağı bir malzemeden yapılmış değil ama eminim onu giymiş halim Will'i biraz neşelendirir.

Elimi alnına koyuyorum; ateşi yok.

"Ben iyiyim. Sen git. Eğlenmene bak. İkimizin de gününün berbat olmasına gerek yok," diyor, elimi uzaklaştırarak. "Ayrıca, orada olmazsan Vanessa seni öldürür."

Bu doğru.

"Eğer eminsen? Kendi başına iyi olacak mısın?"

"Eminim. İyi vakit geçir."

Eğilip onu, bulaşıcı olabileceği ihtimaline karşı çok dokunmadan, yanağından öpüyorum. Bir saniye tereddüt ediyorum ve çoktan hastalığa yakalanmış olup olmadığımı merak ediyorum. Ya düğündeki herkese bulaştırırsam? Hangisinin daha kötü olabileceğini düşünüyorum, bulaşıcı bir mide hastalığını herkese geçirmek mi yoksa Vanessa'nın gazabıyla yüzleşmek mi? Ürperiyorum. Kesinlikle Vanessa'nin gazabı.

"Geçiririm. Geldiğimde seni uyandırmamaya çalışırım."

Will acıyla tekrardan yüzünü buruşturuyor ve onu öylece bırakıyorum. Böyle berbat hissettiğinizde tek istediğiniz kendinize ait bir alan oluyor.

"Sonra görüşürüz tatlım," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor. Büyük olasılıkla acısında kaybolmuş durumda.

Aşağı kata iniyorum ve rujumu, telefonumu ve kameramı el çantama, ayaklarımı da ayakkabıma sokuşturuyorum ve taksici korna çalarken kaşmir şalımı alıyorum.

"İşte başlıyor," diyorum, derin bir nefes alıp düğüne tek gitmenin nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken.

CamScanner ile tarandı

Hatırlıyorum da sevgilim yokken düğünlerden nefret ederdim ama şimdi Will ile birlikte olduğum için durum farklı, değil mi?

Hem kimseyi tanımıyor değilim. Vanessa ile aynı okula gittim ve ben genç kızken sanırım onun ailesi beni kendi ailemden çok gördü. Ayrıca Cara da orada olacak. Ya da en azından yer göstericilerden biriyle çekip gitmezse orada olacak.

Aniden düğün hakkında daha iyimser hissediyorum. Her ne kadar diğer yarının düğünde yanında olması güzel olsa da. Will düğünlerden nefret eder ve zamanın çoğunu kaçırdığı maçlar hakkında sızlanarak geçirir. Belki bu en iyisi. Bir köşede somurtarak telefonunda maç skorlarını kontrol eden bir adama bakıcılık yapmadan düğünün tadını çıkarabilirim.

Kapıyı kapatıyorum ve taksiye doğru yürüyorum. Evet, bu düğün o kadar da kötü olmayacak. Yani çok sarhoş olup Cara'yla yer gösterici için kapışmadığım sürece en kötü ne olabilir ki?

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 4

Görünüşe göre düğünde tek başına güzel zaman geçirmenin yolu bolca mürver çiçekli şampanya kokteyli içmek. Bu güzellik dudaklarıma değdiği andan itibaren daha sosyal ve rahat bir Lexi haline geldim.

Vanessa'nın büyük halalarıyla konuştum, yeni kocasının patronunu baştan çıkardım ve her iki aile tarafından olan iki çekingen gencin arasını yaptım.

Şu anda Vanessa'nın annesiyle konuşuyorum. Ya da daha doğrusu onu dinliyorum. Son beş dakikadır düğünün ne kadar güzel olduğu hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadı. Doğru yerlerde başımı sallamak ve "hmm ve ah" demek zorundaydım. Şikâyet ettiğimden değil, o, gelinin gururlu annesi ve mükemmel kızının büyük günü hakkında böbürlenmeye hakkı var.

"Ve de çiçekçi Chewton Glen'de tuttukları çiçekçiyle aynı. Oldukça çok önerildi."

"Çok güzeller," diyorum ama doğruyu söylemek gerekirse onları sadece Vanessa'nın annesi bahsedince fark ettim. Yiyip içemediğim sürece ilgimi çekecek kadar değerli değiller.

"Evet, şey, bütün bunlar senin düğünün için hazır olacak," diyor Vanessa'nın annesi, kiminle konuştuğunu yeni fark eder gibi ilgisini bana yoğunlaştırıyor. "Vanessa güzel bir defter hazırladı, eminim sana göstermiştir. Bütün fikirlerinin ve araştırmalarının olduğu bir defter. Sana ödünç vereceğinden eminim."

"Ah," diyorum, ne diyeceğimden emin olamayarak. Planlamadığın bir düğün için malzeme önerilmesi her zaman elverişlidir. "Teşekkürler."

CamScanner ile tarandı

Elimi tutuyor ve başını sallıyor.

"Keşke William teklif etse," diyor, ellerini yüzük parmağımın üzerinde dolaştırırken. "Geçen gün süper marketteki annene rastladım, sizin ikinizin evleneceğinize dair bütün umudunu yitirmiş."

Yanaklarımı gülümsemek için zorluyorum ama onun yerine içimdeki Catherine Tate'i ortaya çıkartıp 'rahatsız ediliyorum' suratı yapıyorum. Gerçek şu ki bugün bu konuşmayı ilk yapışım değil. Şimdiye kadar Vanessa'nın babası, kız kardeşi, Halası ve geveze bir arkadaşı bu konuşmayı değişik biçimlerde yaptılar. İlk birkaçında önemsemedim ama eskimeye başladı artık. Cevap vermek yerine daha iyi bir formül geliştirdim -onlar susana kadar içkime gömülüyorum.

"Bir gün o da olur," diyorum, mürver çiçeği şampanyasını nefes almadan içerken ve başımı ağzımda kalan tatla hafifçe sallıyorum.

"Eminim olur," diyor Vanessa'nın annesi. "Ah, bu Sandra. Gidip selam vermeliyim."

Başka masadaki bir kadına el sallıyor ve rahatlayarak iç çekiyorum. Düğünde yalnız olmak gerçekten çok yorucu. Sanırım insanlar tek başına olan kıza üzüldükleri için doğruca bana geliyorlar.

Cara geliyor ve Vanessa'nın annesinin boşalttığı yere oturuyor.

"Ian çok uzun olduğu için başka bir mekân seçebilirlerdi," diyor, Ian bekleme odasına doğru yürürken onu işaret etti.

"Düğün çok sevimli ve alışılmadık. Belki de bu durumun ne kadar önemli olacağını fark etmemişlerdir."

Damat başını tekrar vurduğunda ikimiz de acıyla irkildik. Kadehlerimizi aldık ve bir yudum içtik; en azından bu bize yeni bir içki oyunu fikri verdi. Boş olduğunu fark ederek şaşırarak kadehime bakıyorum ve hızlıca masadaki şarapla doldurıyorum.

"Burası güzel," diyor Cara. "Gerçi, hangi ayakkabıyı giyeceğini belirlemek çok zor. Gidip bu şeyleri özellikle satın almak zorunda kaldım. Bir daha ne zaman giyeceğim bunları?"

Genellikle giydiği aşırı yüksek topuklu ayakkabılarıyla alakası olmayan düz tabanlı sandaletine bakıyorum. Bu şekilde yürüyebilmesine şaşırdım; sürekli olarak yüksekte olmaya alışmış olmalı.

CamScanner ile tarandı

"Düğünde yalnız olmam zaten yeterince kötü ama topuklularım olmadan gelmek... Boyun 160 cm olduğunda bir sağdıcı kapabilmek için elde edebileceğin bütün yüksekliğe ihtiyacın vardır."

Elkârlı bir şekilde masanın üzerinden bakıyor ve peşinde olduğu sağdıcı görebiliyorum -Vanessa'nın kuzeni, Max. O kadar yakışıklı ki neredeyse şansımı denemek için beni de cezbediyor. Belki de içmeyi biraz azaltmam gerekiyor.

Geçen gece Cara barda Max'ten bahsettiğinde çocuğu altıncı sınıftan hatırlayamamıştım. Ama bunun nedeni o zamanlardaki içecek tercihim olan limonatalı içkiden çok fazla içmiş olmam olabilir. Ya da indie tarzına o kadar düşkündüm ki Galleagher kardeşlerinden biri gibi görünmeyen tüylü bir maymuna benzemiyorduysa büyük ihtimalle ikinci kez bakmamışımdır.

"Yani, sadece düşünüyorum, şansım döndüğünde onları çıkarmak zorundayım. Pek de yatakta giyilecek türden değiller, değil mi?"

"Vay be, en son ne zaman topuklu giyerken seks yaptığımı hatırlamıyorum bile. Bugünlerde sorun hangi çorapları giydiğim ve onları çıkarmaya zahmet edip etmeyeceğim."

Cara bana ve iğrenç cinsel alışkanlıklarıma gözlerini deviriyor. Onun 'hayatına renk katmalısın' konuşmalarından birinin yaklaştığını hissediyorum ve bu olmadan konuyu değiştirmeliyim.

"En azından başını çarpmayacaksın," diyorum.

Damadın bir misafiri karşılayıp öpmek için kalkarken başını kalasa vurduğunu görüyoruz.

Tekrar içiyoruz. Bedava içki için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Ooo, adam yalnız," diyor Cara, ayağa kalkarak. Kısa olduğu için şanslı, hızla sıçradığı için büyük bir baş yaralanması yaşayabilirdi. "Bana şans dile."

Parmaklarını birleştiriyor ve heyecandan altını ıslatacak gibi görünüyor. Bütün gün yer gösterici Max'in yalnız kalmasını bekledi ama çocuğun aralıksız konuşacağı bir sürü misafiri vardı. Hemen hemen düğündeki her kadının gözü onun üzerindeydi, ben hariç tabii ki.

O konuda şaka yapıyor olabilirim ama kendi zavallı adamımdan başkasını istemiyorum.

Cara'nın gidişini izlerken büyük ihtimalle hissettiği uçarı aceleyi birazcık kıskanıyorum. Çok uzun zamandır Will ile beraberim, bu yüzden ilk başlarda nasıl oluyordu hatırlamakta zorlanıyorum. Ara sıra, böyle zamanlarda, bir zamanlar hissettiğim şehvet ve karıncalanan kasık duygusu aklıma gelir. Ama o günler biz bir araya geldikten kısa bir süre sonra, Will yanımda osuracak kadar rahatladıktan sonra uçup gitti.

Belki de mürver çiçeği şampanyalı kokteyl ve şarap benim arkadaşım değillerdir. İtiraf etmeliyim; bu sabah, Vanessa'yı ilk gördüğümde, onun parıldayan bir gelin olmasını çok kıskanmıştım ama şimdi de bekâr olduğu için Cara'yı kıskanıyorum -gel de karmaşıklıktan bahset.

Telefonumun çantamda titrediğini hissediyorum ve mesajın hastadan olabileceğini düşünerekten hızla çıkartıyorum. Bu zamana kadar uyuyarak iyileşmesine izin vermem gerektiğini düşünerek onu yalnız bırakmaya çalışıyordum. Ayrıca o, ölüm döşeğindeyken benim burada sevimli yemekler ve içeceklerle harika bir vakit geçirdiğimi başına kakmak istemedim.

Hâlâ onu evde bıraktığım için azıcık kötü hissediyorum. Ya koridorun sonundaki tuvalete gidemeyecek kadar kötü hissediyorsa? Bunun ne anlama gelebileceği düşüncesiyle ürperiyorum ve telefonumun kilidini açmak için kaydırıyorum. Ama telefonun kilidini açarken mesajın Will'den değil, iş arkadaşlarımdan biri olan Mike'tan geldiğini görüyorum.

İşte acil bir durum olduğundan ve işe çağrılacağım düşüncesiyle ani bir panik yaşıyorum. Ama gerçekten konseyin tatil departmanından olan güzel sanatlar memurunun hafta sonu çözebileceği ne olabilir?

Mesaja tıklıyorum ve mesajda bir fotoğraf olduğunu görüyorum. Fotoğraf yüklenirken görmek istemeyeceğim bir şeyi göreceğim duygusuyla hafifçe panikliyorum, mesela karısı Louise için olan çıplak bir özçekim gibi. Ya yanlışlıkla benim adıma gönderdiyse?

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi şok içinde açmadan önce yarı kapalı ve kısılmış bir vaziyette fotoğrafa bakıyorum. İçeriği görmek istememekte haklı olsam da kesinlikle bana gönderilmek istenen bir mesajmış.

Bütün ihtişamıyla benim Will'im, işte orada. Evde yatağa sarınmış bir vaziyette değil, onun yerine kırmızı beyaz Southampton formasını giyinmiş televizyonun kamerasına bakıyor. *Sky Sports* logosu köşede oldukça bariz görünüyor ve Mike'ın televizyonunun ucunu görebiliyorum.

Mike Williams:
Will'i televizyonda gördüm! Muhteşem maç. Eminim harika zaman geçiriyordur.

Fotoğraf için mantıklı açıklamalar düşünürken aklımı kaybediyorum. Belki de bu bir şakadır. Fotoğrafın üzerinde tarih yok. Başka bir zaman çekilmediğini ve Mike'ın şimdi göndermediğini kim biliyor? Ya da eski bir mesajdır ve şimdi iletilmiştir. Aklım ne kadar hızlı çalışırsa o kadar saçma fikirlerle geliyorum.

Fotoğrafın bugün çekildiğini adım gibi biliyorum. Will her ne kadar beni aptal yerine koymuş olsa da ben bir aptal değilim.

Yine de emin olmak için Southampton'ın kiminle oynadığını Google'da aratıyorum. Sonuçlar Everton ile oynadığını gösteriyor ve fotoğrafa tekrar baktığımda skorun *Sou 2-1 Eve* olduğunu görüyorum.

Bana yalan söylediğini düşündükçe midem bulanıyor. Bugün bir maç olduğunu bile bilmiyordum. Demek ki uzun zamandır bunu planlıyormuş. Düğün yaklaştıkça somurtmamasının veya mızmızlanmamasının sebebini, maçın ev sahibi olmadıkları için gidemeyeceği bir maç olmasına bağlamıştım.

Yüzsüz herif.

Bana bunu yaptığına inanamıyorum. Yalan söyledi ve düğüne tek başıma gelmeme izin verdi. Yemeyeceği yemeğin ve içmeyeceği içkilerin parasını ödeyen Ian ve Vanessa'yı yüzüstü bıraktı -gelmek isteyen

CamScanner ile tarandı

başka birinin yerini almasından bahsetmiyorum bile. Akıl almaz bir olay.

Ne kadar hilekâr olduğunu düşündükçe şüphe yavaş yavaş soluyor ve yerini öfkeye bırakıyor.

Ona bir mesaj yazıyorum.

Seni aşağılık herif. Bunu yaptığına inanamıyorum!

Göndere basmadan önce tereddüt ediyorum ama bunu yapamam. Her ne kadar öfkeden kudursam da ona kendisini affettirmesi için bir şans vermeliyim. Neyin peşinde olduğunu itiraf etmesini istiyorum.

Mesajı siliyorum ve hızlıca yazıp gönderiyorum:

Hastamız nasıl? Daha iyi misin?

Nefesimi tutuyorum. Kesinlikle mucizevi bir şekilde iyileştiğini ve düğün yerine maça gittiği için çok üzgün olduğunu anlatan bir cevap yazacak. Bu mantıklı bir açıklama olurdu.

Telefon ötüyor:

Hayır, daha kötü hissediyorum. Günün çoğunu tuvalette geçirdim. Düğün nasıl?

Kulaklarımdan buhar çıkıyormuş gibi hissediyorum. Böyle bir cevap yazdığına inanamıyorum. Pekâlâ, ikimiz de bu oyunu oynayabiliriz. Hızla bir cevap yazıyorum:

Düğün iyi. Seni özlüyorum ama. Eve gelip seninle ilgileneyim mi?

Cevap yazması uzun sürmüyor. Büyük ihtimalle devre arası, ya da beni şüphelendirmemek için dikkatli olması gerektiğini biliyor. Genelde maçtayken hızlı bir şekilde cevap vermez.

CamScanner ile tarandı

Ben de seni özledim. Burada olmanı çok isterdim ama gerçekten bütün yaptığım tuvalette oturup inlemek. İnan bana, şu anda en iyisi benden uzak durman. İğrencim ve çok kötü kokuyorum, suratsız olmamdan bahsetmiyorum bile. İyi vakit geçir, öpüyorum.

Burun deliklerim genişliyor. "İyi vakit geçir. Lanet olası iyi bir vakit geçir!" telefona doğru bağırıyorum. Duyma mesafesindeki birkaç davetli bana bakıyor ve utançla başlarını çeviriyorlar. Sanırım düğünlerde her zaman garip ve çılgın bir davetli vardır. Bu sefer o ben olayım.

Alelacele cevap yazıyorum:

Denerim.

Komik yalanlarına devam edecek gibi duruyor. Geçmişte böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyorum. Bunu daha önce yapmış olabileceği başka durumlar da var mıdır diye düşünmeye çalışıyorum ama genellikle sporla alakalı planlarında oldukça açıktı. Onun, düğün ya da vaftiz davetleri olduğu tarihleri fikstüre bakarak ve bizim, onun telefonda maç izleyip izleyemez mi gibi katılım koşullarını müzakere etmemize alışkınım.

Vanessa ve Ian'dan davetiye geldiğinde ve bu yaşanmadığında kafamdaki alarm çalmadığı için aptal gibi hissediyorum. Aptal ben. Benim en yakın arkadaşlarımdan biri olduğu için Vanessa'yı ve beni bu özel günde desteklemenin daha önemli olduğuna karar verdiğini düşünmüştüm.

Küçük el çantamı nereye attığıma bakmak için ayağa kalkıyorum. Eğer şimdi çıkarsam Will maçtan dönmeden önce eve yetişebilirim. Hızlıca saatime bakıyorum. Portsmouth trafiği hep kötü olduğu için biraz zor olacak ama bunu yapmalıyım.

Ortaya çıkıp kendini resmen üzerime atarken "Lexi," diye cırlıyor Vanessa.

"Ness."

CamScanner ile tarandı

Onu sıcak bir şekilde kucaklıyor ve yapabileceğim en iyi şekilde öfkemi saklamaya çalışıyorum.

"İyi zaman geçiriyor musun? Yeterince yiyecek aldın mı? Seçtiğimiz şarabı beğendin mi? Çok ağır değildi ya?"

Hızlı sorularına vereceğim cevaplar için kelimenin tam anlamıyla nefesini tutuyor.

"Elbette. Olağanüstü bir zaman geçiriyorum," diyorum, son beş dakikayı yok sayarak. "Yeterince yedim ve şarap lezzetliydi."

"Puff," diyor, nefesini bırakırken. "Sadece tatlılar gelene kadar bekle, aklını alacak. Ve benimkine gelince, bu kötü çocuğa girebilme hazırlığı sebebiyle aylardan sonra yemiş olacağım ilk çikolata olacak."

Elbisesini aşağı doğru sıvazlıyor ve ben de yakından hayranlıkla bakıyorum. Işığı yakalayan yarı saydam, minik boncuklar o kadar karmaşık bir desenle örülmüştü ki gerçekten ince bir güzelliğe sahip.

"Kendine sorman gereken daha önemli soru şu ki, sen iyi vakit geçiriyor musun? Sonuçta bu senin düğünün," diyorum.

Gözleri parlıyor ve tüm yüzü aydınlanıyor.

"Mutluyum. Gerçekten öyleyim. Yani, insanların kendi düğününde kimseyle konuşmana gerek olmaz ve kocanı asla göremezsin demeleri çok doğru. Ama sevdiğim herkesin tek çatı altında olduğunu bilmek çok güzel. Herkesin gelmek için bu kadar çaba harcamasından çok memnunum."

Erkek arkadaşım hariç herkes.

"Tekrardan Will gelmeyi başaramadığı için çok özür dilerim."

Vanessa'nın bilmesini istemediğim için -gerçek onu mahvederdi, öfkemi sesimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Ah, böyle şeyler için bir şey yapılamaz. Sen buradasın ve asıl olan bu. Tamam, gidip Ian'ın halası ve amcasıyla konuşmalıyım ama lütfen ilk danstan sonra dans pistine gelip bana katılacağına söz ver. Sen ve Cara'nın yanımda çılgınca dans etmesini istiyorum.

Ian'ın akrabalarının yanına doğru yalpalamadan önce elimi sıkıyor ve ben sersem gibi kalıyorum. Davetli listesi için uykusuz kalmış biri

CamScanner ile tarandı

için Will'in gelmemesi onu oldukça rahatlatmış görünüyordu. Ki bu sadece tek bir şey anlamına gelebilir: o da şampanya ve mürver çiçekli kokteyllerden de epey içmiş olmalıydı.

El çantamı masanın üzerine fırlatıp geri oturuyorum. Şu an hiçbir yere gidemem. Onu dans pistinde yüzüstü bırakamam. Yalnız, eve vardığımda Will'in itiraf etmesini sağlamalıyım.

Cara geri dönüyor ve bir sandalye çekiyor.

"Lanet olası bir kız arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Peru'nun en uzak ve karanlık yerlerinde gönüllü projeler yapan lanet bir azize olduğu için kendisi burada değil. Erkekler!" diyor burnundan soluyarak.

Gerçekten, erkekler.

"Bu arada herhangi bir şey kaçırdım mı? Potansiyeli olan başka herhangi bir erkek fark ettin mi?"

"Ah, hayır ve hayır," diyorum, Cara'ya mesajdan bahsedemeyecek kadar kızgınım. Bu hafta içinde söyleyeceğim, şimdi yaparsam muhtemelen patlayıp hiddetle ayrılırım. "Burada heyecan verici hiçbir şey yok."

Sadece erkek arkadaşım ve benim için, eve gittiğimde yaşanacak olan tüm kavgaların anası için potansiyel fokurdama var.

"Bir içecek daha?" diye soruyor ayağa kalkarken.

Önümdekini mideye indiriyorum. "Ke-sin-lik-le," diye yanıtlıyorum. Beni *Def-Con 4*'e bağlamaktan alıkoyacak tek şey var o da sarhoş olmam. Böylelikle evde pusuya yatmış beni bekleyen felaketi unuturum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 5

Yatağın sallanması ve örtünün üstünden çekilmesiyle uyanmak hiçbir zaman hoş değildir ama akşamdan kalmayken bu şekilde uyanmak daha da kötü.

"Özür dilerim," diyor Will, yatak odasından depar atarak çıkarken.

Yorganı yeniden örtemeyecek kadar acı içindeyim ama biraz soğuk da bir nebze rahatlatıcı.

Rahatsız hissediyorum.

Çarpıntının azalıp dünkü olayların kafamda yeniden canlanması birkaç dakika sürüyor. Düğün, Vanessa ve Ian'ın güzel düğünü... Peri masalı gibiydi. Her şey mükemmeldi: mekân, yemekler, tören sırasındaki muhteşem cümbüş...

Üzücü olan tek şey o mesajdı. Will'in yalanlarını hatırlamamla öfke tüm vücudumu kaplıyor ve akşamdan kalmanın etkisi geçici olarak hafifliyor.

Fotoğraftaki mutlu ve gülümseyen hali gözümün önünde o kadar canlı ki, sanki ben de onunla oradaymışım gibi geliyor. Kaç tane şampanya kokteyli içtiğimin ya da duble tekilaların hiçbir önemi yok, hiçbir şey unutmamı sağlayacak gibi görünmüyor. Kandırılmış olmanın acısı, akşamdan kalma olmanın acısıyla neredeyse eşdeğer.

Belki de tüymesinin sebebi budur. Belki de bildiğimi hissetti ve benden olabildiğince uzağa gidiyor.

Dün gece geldiğimde ona bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Eve taksiyle geldiğimi belli belirsiz hatırlıyorum ama onun dışında, boşluk. Her yeri kapatan külotum hâlâ üstümde, dilim uyu-

CamScanner ile tarandı

şık, nefesimde tekila kokusu var ve gözlerim çıkarmadığım maskara yüzünden yapış yapış olduğuna göre doğrudan üst kata çıkmış, elbisemi ve sütyenimi çıkarmış ve kendimi yatağa atmış olmalıyım.

Tek ihtiyacım olan şey bir duş ve yağda kızarmış yumurtalı bir kahvaltı ama ilk önce Will'le olan durumu düzeltmem gerek.

Ayılma halim çok uzun sürmüyor, kafamdaki öfke hali tekrar başlıyor.

"Üzgünüm," diyor odaya dönüp yatağına girerken. "Bu midenin insafına kaldım."

Arkamdaki yorganı çekiyor ve yorganın altında kımıldanırken inliyor. Bende yarattığı acıya rağmen, bakmak için ona dönüyorum. Bir süre şüpheyle bakıyorum. Gerçekten hâlâ hastaymış gibi numara mı yapacak?

Yine de akıllıca bir hareketti: Kim bir mide mikrobuyla tartışır ki? Kimsenin kanıt isteyip de tuvalette bekleyeceği bir durum değil.

"Hâlâ devam ettiği için çok rahatsız olmalısın," diyorum kaşımı kaldırıp rol yapmayı sürdürürken.

"Biliyorum, bu zor ve dünden beri hiçbir şey yiyemedim."

"Yazık sana. Tüm gün evde sıkılmadın mı?"

"Çok sıkıcıydı," diyor dönüp biraz daha yanıma yaklaşırken. "Ama hayattayım."

Zavallı hasta adam sesini kullanıyor ve dün bu durum sevimli gelmesine rağmen bugün sadece yarama tuz basıyor.

Başını okşuyorum. "Zavallı bebek."

Dudaklarını büzüyor ve sesimdeki alaycı tonu anlamamış olmasına inanamıyorum.

"Ama en azından bugün bana bakacak hemşirem geri geldi."

Gerçeği öğrenmemiş olsaydım muhtemelen buna balıklama atlar, öpüşüp koklaşır, onu yalnız bıraktığım için suçluluk duyardım. Akşamdan kalmama rağmen eminim ki onun peşinden koşuyor olurdum. Onun yerine onu boğmadan durabilmek için ellerimin üzerinde yatmam gerekiyor.

CamScanner ile tarandı

Şu an odanın içinde bağırıp, her şeyi sağa sola fırlatıyor olmam gerekiyor ama ne kadar deli olursam olayım bunu yapamam. Ne kadar ileriye gidebileceğini çok merak ediyorum. Açığını yakalamaya çalışmam gerekiyor, sonuçta o da iki taraf için çalışan bir casus değil, benim erkek arkadaşım.

"Southampton'ın dün epey iyi oynadığını duydum."

"Evet, görünüşe göre gerçekten iyi bir oyunmuş," diyor, "Tom oradaydı ve bana olanları mesajla bildiriyordu."

"Aaahh ne güzel. Ne kadar iyi bir arkadaş."

"Evet oldukça iyidir."

"Televizyonda yayınlanmaması ne büyük kayıp, yayınlansa sen de izleyebilirdin."

Maçın yayınlandığına dair fotoğraflı kanıtım var. Neredeyse kendine özel ipotekli kredi gerektiren büyük spor paketimiz varken bizde o kanalın olmadığını söyleyemezdi.

"Yayınlandı," diyor duraksayarak, "Ama karnım o kadar kötüydü ki tuvaletten çıkıp doğru düzgün izleyemedim. O yüzden mesajla gelen haberleri takip ettim."

"Ah," diyorum başımı sallayarak.

"Umarım kaydettiğim Malezya Grand Prix yarışını bu sabah izleyebilirim."

Yalan üstüne yalan söylüyor ve çok da hızlı. Yalan söylemede hep bu kadar iyiydi ve ben mi hiç fark etmedim? Endişelenmeli miyim? Sağda, solda, orada, burada yasak ilişkileri olup da ben hiç farkına varmamış olabilir miyim?

Neredeyse kahkaha atacaktım. Hangi kadın onun spor bağımlılığına benim gibi katlanır?

Buna rağmen, geçmişte spor kılıfında neler yaptığını merak ediyorum. Yani bu futbol maçı, bu kadar ileri gidip izlemeye gideceği kadar nasıl önemli olabilir? Daha sezonun başı ve bildiğim kadarıyla bu da özel bir maç değil, ki durumu daha kötü yapan da tam olarak bu. Belki FA Cup final maçı olsa onu -belki- affedebilirdim, ama sıradan bir

CamScanner ile tarandı

maç? Kombine bileti var ve neredeyse tüm maçlara gidiyor, o yüzden insan bir maçı kaçırabilirdi diye düşünüyor.

Arkadaşımın düğününe gelmediği için kızgınım ama bana karşı dürüst olmadığı için daha çok kızgınım. Biliyorum sorsa ona iyi dileklerimi iletmezdim ama onu durdurmazdım da. Eminim hâlâ deli gibi sinirli olurdum ama şimdiki gibi ihanete uğramış hissetmezdim.

En azından öncelik sırasında nerede olduğumu biliyorum. Hep iş o raddeye gelirse önceliği bana vereceğini düşünürdüm ama artık o kadar emin değilim.

"Düğün nasıldı? Sarhoş oldun mu?" diyerek beni bir anda düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Biraz. Ama düğün çok güzeldi. Sen kaçırdın, yazık oldu. Gelemediğini Vanessa'ya söylerken biraz kötü hissettim. Davetli listesindeki sayıyı değiştirip boş sandalyeyle ne yapacağını bulmaya çalışırken çok çabaladı... Ama çok anlayışlıydı. Sonuçta ciddi bir gıda zehirlenmesi hakkında tartışamazsın, değil mi?"

İtiraf edecek kadar suçlu hissetmesini umarak taktik değiştiriyorum.

"Kesinlikle," diyor, başıyla onaylayarak.

Bu oyunculuk da nereden çıktı? Sessiz sinema oynamak için bile yeterince yaratıcı düşünemeyen adam bu ve şu an performansı neredeyse BAFTA alacak düzeyde.

Beni gerçekten çıldırtıyor. Daha fazla sinirlendikçe ona bunu itiraf ettirmek için daha da kararlı oluyorum.

"Ne istiyorum biliyor musun? Bir KFC," diyorum.

Şu an acımasızlaşıyorum. Biliyorum indirimli bir kovaya asla dayanamaz.

"Akşamdan kalmam gidip bir tane almama izin verecek gibi. O kızarmış tavuk, haşlanmış mısır, barbekü fasulyeler," diyorum, yalanlarıma inanan karnım guruldamaya başlıyor.

Aslında gitmiyorum, alkol sınırının üstündeyim ama yemeğe direnecek gücü olup olmadığını test etmek istiyorum. Gerçekten midesi kötüyse, KFC isteyeceğini hayal bile edemiyorum.

CamScanner ile tarandı

"Gidip ikimiz için bir tane alınamı ister misin?" diye soruyorum.

İlk defa arada kaldığını görebiliyorum. Düşünüyormuş gibi duraksıyor.

"İstiyorsan kendin için bir tane al. Midemin buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Kahretsin.

Bu adamı kim eğitti? Banyoya sokup ona suyla işkence yapmam gerektiğini hissediyorum. Gerçi kimi kandırıyorum, bildiğim tek su işkencesi tüm fayansları kirletmeden saçımı boyamaya çalışmam.

Asıl büyük silahı çekmek zorundayım.

Ona dönüp biraz sokuluyorum. Her şey başarısız olsa bile, kadınsı cazibem var. Biliyorum dün gece makyajımı temizlemeye vaktim olmadı ve saçlarım da düğün için kullandığım gülünç miktarda saç spreyi yüzünden *Ah Mary Vah Mary* filmindeki o sahneyi hatırlatıyor. Bayat tekila kokan nefesim hakkında konuşmuyorum bile ama tüm bunların yanında bacaklarım tıraşlı, bu artı puan olmalı ve hâlâ memelerim var. Memelerim beni yarı yolda bırakmaz.

Güçlü yanlarımı kullanıp, başımı ve nefesimi ondan uzak tutarak çıplak bacağımı onunkine sürtüyorum.

"Senin neyin var?" diyor yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Pürüzsüz bacaklarım var."

Bacaklarımı düzenli olarak tıraş etmeme rağmen düğün için tamamen hazırlandım. Yeni jilet, her zamanki nemlendiricimin yerine iyi bir tıraş köpüğü kullandım ve ölü derileri soyup nemlendirdim.

"Hissedebiliyorum."

"Ve memelerim var," diyorum, onları çıplak göğsüne sürerken, ama hâlâ başımı ondan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyorum. "Biliyorsun düğünlere gitmemizin en güzel tarafı genelde eve geldiğimizde olanlar."

Sesime seksi bir ton vermeye çalışıyorum ama içten söylediğim *Summer Nights* sağ olsun sesim günde elli sigara içiyormuşum da temizlemek için iyi bir yola ihtiyacım varmış gibi çıkıyor.

CamScanner ile tarandı

Will elini bacağımda gezdirip kalçalarıma doğru çıktıkça onu yakaladığını hissediyorum.

Asıl kısma gelmeden elini çekerken "Her zamanki gibi pürüzsüz," diyor. "Bunun için çok hasta hissediyorum. Bir dahaki sefere."

Üf.

Yatağın benim olan tarafına dönüyorum. Seksi zamanın cazibesinin bile işe yaramadığına inanamıyorum. Erkek arkadaşımın altın tepside sunulan seksi reddettiği en son zaman... aslında daha önce hiç reddetmemişti.

Sanırım bu kusursuz bir plan değildi. Ne yapmasını bekliyordum, zevkin doruklarındayken itiraf etmesini mi?

"Sanırım yine tuvalete gitmeliyim," diyor yataktan çıkarken.

Odadan çıkışına bakıyor ve başımı sallıyorum. Sırtüstü dönüp yüksek sesle iç geçiriyorum.

Asla söylemeyecek ve rol yapmayı sürdürecek gibi görünüyor.

İtiraf etmesi ne kadar sürecek merak etsem de ona bunu söyletmeye çalışmak zorunda da kalacağım. Bundan kaçamaz. Başım çatlıyor olmasa "Hodri meydan," der gider banyoda her şeyi söylerdim. Suçüstü yakalamak -daha doğrusu yakalamamak.

Sadece tartışma esnasında çok sinir bozucu olmamasını dilerdim. Gidip bağırsam ne yapar, biliyor musunuz? Bağırışlarımı dinler, başını sallar, özür diler ve gelip sarılır. Eskiden bunu ben haklı olduğum için yaptığını düşünürdüm ama fark ettim ki beni kandırıyor. Bu bana, bir arkadaşım küçük çocuğunun sinirlenmesine izin verdiğinde dank etmişti. Çocuğuna büyük kaydırağa abisinden önce gitmek istediğini bildiğini tekrar etmiş, çocuğun saçlarını okşamış ve çocuk sakinleşene kadar ona sarılmıştı. Will'in bana yaptığı da tam olarak buydu. Eğer bana bağırır ya da küserse büyük bir kavga çıkacağını ve günlerce aksiliğimin üzerimde olacağını biliyor. Oysaki ben bağırıp çağırırken tatlı tatlı yaklaşması, ardından stratejik bir bardak çay yapması ve bana acil durum içkisi hazırlaması normale döndüğümüz anlamına geliyor.

CamScanner ile tarandı

Olmayacak bir şey gibi görünüyor olabilir ama çok moral bozucu bir durum. Ayrıca, bu olayda bu yaklaşım tamamen olaydan sıyrılmasını sağlardı. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Yatağa geri dönüyor ve ona bildiğimi nasıl söyleyeceğimi düşünürken derin bir nefes alıyorum. Ona bir müddet bakıyorum. Kafamda mı kuruyorum yoksa alnında ter damlaları mı var? Hastalıktan terliyormuş gibi görünmeyi nasıl başardığını merak ediyorum.

"Şey, dün düşünüyordum da. Biliyorsun kasımın bu haftasını *Kendin Yap* aktiviteleri için ayırmıştık."

"Hı-hı," diyorum, düşünürken. Yıllık iznimde işe gitmeyi yeğlediğim tek hafta olacak. Dekorasyonu sürekli ertelediğimiz için Will'in ısrarı üzerine bu haftayı aylar öncesinden planlamıştık. Taşındıktan sonraki haftadan beri mutfak duvarımızda boya numuneleri ve yatak odamızın bir duvarında da hâlâ gururla duran uzay temalı bir duvar kâğıdı var.

Sadece bu iki odayı dekore etmeyi kabul etmiştim -George Clark'ın *Muhteşem Mekânları*'nı tekrardan izleyip barakayı da tamamen değiştirmek istemesine rağmen, çok yanılıyordu.

"Bence *Kendin Yap*'i boş verip tatile gitmeliyiz. Egzotik bir yere."

"Dinliyorum," diyorum, aniden mesajdan daha sonra bahsetmeyi düşünerek. Dürüst olmak gerekirse, Skegness'e bile gitmek isteyebilirdi ve bu beni dekorasyon işlerinden uzaklaştırırsa mutlu olurdum.

"Barbados'a gitmeye ne dersin?"

"Barbados?"

"Hı-hı. Önümüzdeki ay. Paket tatillere bakıyordum da cazip teklifler var."

"Hımm."

Kelime bulamıyorum. Bu sabah yapacağımızı düşündüğüm konuşma bu değildi.

"Tamamen romantik olacak," diyor çabucak.

Akşamdan kalmam sağ olsun saksıyı çalıştıramıyorum ve anlamam zaman alıyor. Erkek arkadaşım bir gün bana muazzam bir adilik yapı-

CamScanner ile tarandı

yor, bildiğimi aklına getirmiyor ve ertesi gün en baba romantik tatili teklif ediyor. Hımm. Bu sabah normalden daha yavaş olabilirim ama arada bir bağlantı olabileceğini düşünüyorum. Bu bir itiraf mı? Bu onu romantik bir sevgiliye mi dönüştürüyor?

Genellikle bana tatil için bir sürü farklı tarihi ve seçenek sunmak düşer. Will de kendi spor fikstürüne bakar ve en uygun seçeneği bana haber verir. O yüzden yönetimi ele alıp her zamanki tatillerimizden bu kadar farklı bir yeri sunması onun karakterinin tamamen dışında.

"Bizim için küçük bungalovları olan bir tesiste güzel bir teklif buldum. Tesiste büyük bir havuz ve çeşitli restoranlar var. Sahilde değil ama yolun karşısında..."

Ne dediğinin belli belirsiz farkındaydım. Beni Barbados'a götürüyor, geri kalanı önemsiz. Kafamda çoktan oraya gittim bile, mükemmel bronzluğun peşindeyken dev bir palmiye ağacının altında kokteylimi yudumluyor ve dalgaların kristal gibi berrak kıyıya vuruşunu izliyorum.

Hep böyle bir tatile gitmeyi hayal etmiştim. Balayımız olmadığı sürece buna ikna olacağını hiç düşünmemiştim. O kadar heyecanlıyım ki geçici olarak ayılmışım gibi görünüyor.

Havaalanındaki transfer vakti hakkında saçmalayıp sözünü keserken, "Tamam o zaman, gidelim," diyorum.

"Gerçekten mi?"

Niye şaşırmış gibi davranıyor? Karayipler'e gitmekten bahsediyordu, Moğolistan'a değil. Eminim ki böyle bir tatile gitmek için zorla ikna edilecek çok az kız arkadaş vardır.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, ta ki mesajı hatırlayana kadar. İçimdeki öfke bir şekilde kaybolmuştu ama yavaş yavaş yine ortaya çıkıyor. Aniden onunla yüzleşmek ve hayalimdeki tatile gitmek arasında kalıyorum. Belki de bugün bildiğimi söylemem gereken gün değildir. Kimbilir suçunu hafifletmek için daha neler yapacak?

Bunun üzerine daha fazla kafa yoramadan, radyomun alarmı sessizliği bozup ödümü koparıyor. Pazar gününe neden alarm kurmuşum bilmiyorum.

"*Ve Rowan sporla karşınızda,*" diyor radyodaki ses.

"Ah, Formula 1 hakkında konuşuyorlarsa kapat şunu Lex."

Kapatma tuşunu bulmak için elimi uzatırken aklıma aniden bir fikir geliyor.

Barbados ya da değil, eğer yüzleşmeyeceksem, belki de ona bir ders vermeliyim.

"... *Malezya Grand Prix'inde şok edici sonuçlar çıktı.*"

"Aaah kapat şunu," diye bağırıyor Will, beni şifonyerin olduğu tarafa doğru itelerken.

Uzanıyorum ve kapatmak yerine sesi sonuna kadar açıyorum.

"...*Hamilton'un zorunlu emekliliğin ardından, Romain Grosjean şampiyonluk tablosundaki arayı kapatarak kazanıyor.*"

"Aaa pardon," diyorum farklı düğmelere basar gibi yaparken, ki hiçbiri radyoyu kapatmayacak.

Tüm sonuçlar güzelce açıklandıktan sonra mucize eseri kapatma tuşunu buluyorum. Will'e yüzümü dönmeden önce gülümsememi gizleyip kendimi toparlamak için biraz bekliyorum.

"Lanet olsun buna inanamıyorum," diye mızmızlanıyor.

Anlayışlı sevgili pozumu takınıyorum ama içten içe gülüyorum. Biliyorum bu büyük veya zekice bir şey değil ve onun yalan söylemesini hafifletmiyor ama beni birazcık mutlu ediyor.

"Özür dilerim, sanırım bu sabah pek koordineli değilim. Ama eminim kimin kazandığını bilmen sorun değildir, sonuçta nasıl olduğu önemli, değil mi?"

Bunun doğru olmadığını biliyorum. İzleme fırsatın olmadan önce *Ver Fırına*'dan kimin elendiğini bilmek gibi bu. Birinin pastasının yıkılmasını ya da yanmasını beklemekle aynı olmuyor.

"Elbette sorun. Yani izlemenin ne anlamı var ki şimdi? Neyse sorun değil."

"Güzel, eminim izleyecek başka bir şey vardır."

Will seslice iç geçiriyor ve şunu söyleyebilirim ki tüm günü surat asarak geçirecek. Ki bu benim için tamamen uygun.

CamScanner ile tarandı

"İlk önce cumartesimi besin zehirlenmesiyle mahvettim ve şimdi pazarım da mahvoldu. Lanetlenmişim gibi."

Boynumun arkasındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Gerçekten bu yalandan asla vazgeçmiyor. Grand Prix sonuçlarını mahvederek aldığım tüm zevk uçup gidiyor.

Will yaptığı şeyi söylemek zorunda kalacak ve ben de bu sırada öfkemi kontrol altına almanın yollarını düşünmek zorunda kalacağım.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 6

Ne zamandan beri akşamdan kalma iki günlük bir şey oldu? Bu sabah belki klozetimsi tekilalı nefesle uyanmamış olabilirim ama beni yataktan bile çıkmadan maraton koşmuşum gibi hissettiren bir hastalık ve uyuşuklukla uyandım. Grip olup olmadığımı sorguladım ama Nurofen krizine değil McDonald's krizine girmiştim. Eğer bir Yumurtalı McMuffin'in sihirli bir kür gibi iyi geleceğini düşünüyorsam genellikle bende tek bir sorun vardır.

Şansıma, işe gittiğim yol üzerinde bir McDonald's var ve saat 8'de beni iyi edeceğini umduğum kaçamak dolu kahverengi kese kâğıdını tutuyor olacağım. Genelde direnecek gücüm olur ama geçirdiğim hafta sonundan sonra moralim oldukça bozuk.

Masama koyduğum pakete bakarken "Bu derece, öyle mi?" diyor Mike.

Mike ellilerinde olabilir ama hâlâ akşamdan kalmanın klasik göstergelerini bir mil öteden fark edebilir.

"Hı-hı. Pazartesiler, hey!"

"Evet ama senin yerinde olsaydım bunu hızlıca yerdim. Unutma, bu hafta başlayan bir teftişimiz var ve eminim Robin adı her neyse yakında damlar."

"Hadi be!"

Kuruldakilere bizim, departman olarak, paraya değdiğimizi ispatlamak için teftiş ediliyoruz. Eminim ki bu evrak işlerini halletme çabası. Ben, şahsen ne yaptığımızı hesap ederlerken, haftalarca bizimle oturan birinin olmasının nasıl uygun maliyetli olduğunu anlayamıyorum ama hey, ben ne bilirim? Ben, bu tarz dâhilerin geldiği binanın tepesinde çalışmıyorum.

CamScanner ile tarandı

Tereddütlerime rağmen günün sonunda işimi elimde tutmak için verebileceğim en iyi izlenimi vermek istiyorum. Sanat alanında çalıştığında kesintiler için kolay bir hedef olduğunu bilirsin. A) işimde iyi olduğum için ve B) halihazırda diğer herkesten kurtuldukları ve böylece sadece ben kaldığım için bir yere gideceğimi düşünmüyorum.

Benim bu sabah iyi olmamın anahtarı olduğunu bilerek kahverengi kese kâğıdına bakıyorum. Eğer bunu yemezsem tüm gün boyunca kötü hissedeceğim ve masanın altında tıkınırsam en iyi ilk izlenimi vermeyebilir.

Güvenli oynamaya karar veriyor, kalkıp personel mutfağına doğru yöneliyorum.

"Ah işte burada -eğlence," diyor üstteki fit adam.

Kolunun altındaki büyük bir tomar dosyayı fark edip neler olduğunu anlamadan önce acaba kayıp mı oldu diye merak ederek ona şüpheyle bakıyorum.

O bizim müfettişimiz mi? En üst katta mükemmel saçı, mükemmel takım elbisesi ve inci gibi dişleriyle oturan o.

Hasta hissediyorum ve bunun akşamdan kalmamla alakası yok. Önümüzdeki birkaç hafta onun karşısında oturuyor olacağım. Liseli gibi kıkırdayıp yanaklarımın kızarmasına sebep olan adam. Ve bu, onun beni geçen hafta muhtemelen elbisem külotlu çorabıma sıkışmış bir şekilde gördüğü gerçeğini göz ardı etmiş halim.

Sevgili Tanrım!

"Bu koku ne?" diyor tazı gibi burnunu çekerek.

Ellerimdeki kahverengi kese kâğıdına bakıyorum ve onu arkamda saklamaya yelteniyorum ama tam bu sırada doğruca ona bakıyor. Suçüstü yakalanıyorum.

Neden ben o sağlıklı beslenenlerden biri olamıyorum ve neden elimde o etkileyici sağlıklı atıştırmalıklar olmuyor? Başım zonkluyor ve Yumurtalı McMuffin'i neden yiyeceğimi hatırlıyorum. Çiğ ya da şekersiz herhangi bir şeyin şu an bunu keseceğini sanmıyorum. Sağlıklı beslenenler akşamdan kalma olduklarında ne yiyorlar merak ediyorum.

CamScanner ile tarandı

"Ah," diyor. "Pazartesi sabah saat 8'de bir McDonald's? Tam benim kafa dengim bir kadın."

Bana sanki odadaki tek insan benmişim gibi bakıyor ve ben Yumurtalı McMuffin'imi gözüm kapalı ona vermek üzereyken -kahretsin, ona şu an istediği herhangi bir şeyi verebilirim- Mike yerinden fırlayıp bizi bölüyor.

"Robin, seni yeniden görmek ne hoş," diyor, uzanıp elini sıkarken. Onu, lobide bedava açık büfe yediğimiz günden beri böyle canlı görmemiştim.

"Seni gördüğüme memnun oldum, Mike. Hafta sonun nasıldı? Senin çocukların ragbi takımı pazar günü kazandı mı?"

Uzun zamandır arkadaşlarmış gibi el sıkışırlarken onları izliyorum.

"İyiydi, teşekkürler ve evet, 21-7 kazandılar," diyor ışık saçarak.

Konuşmaya başlayıp sohbete dahil mi olmalıyım yoksa sıvışıp münasebetsiz kahvaltımı mı yemeliyim bilmeyerek ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum.

"Lexi'ile tanıştığını görüyorum. Doğru düzgün tanıştırıldınız mı?" diyor Mike, sanki benim tuhaflığımı sezmiş gibi.

"Hayır, tanıştırılmadım," diye yanıtlıyor, ikimizin arasına bakarken.

"Sanat memurumuz. Affedersin, sanat geliştirme koordinatörümüz," diyor Mike, benim yeni unvanımı kullanarak, ki bu burada özünde aynı işi yaptığım yedi yıl içinde üçüncü unvanım. "Sen onun karşısında oturacaksın."

"Mükemmel," diyor, boş masaya bakarak. "Bu beni iyi edecek."

"Lexi kahvaltısını etmek üzere mutfağa gidiyordu," diyor başını bana sallayarak.

"Evet," diyorum onun baş hareketini taklit ederek. "Öyleydi."

Tabii ki öyleydi. Soğukkanlılığımı yeniden kazanıyorum ve ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyorum, hâlâ gözüm korkmuş halde mutfağa doğru seğirtiyorum.

CamScanner ile tarandı

İçeri girer girmez, nefesimi veriyor ve paketi açıyorum. Vanilyalı milkshake de alacak kadar öngörülü olmayı dilemeden önce hızlıca Yumurtalı McMuffin'i tıkınıyorum. Onun yerine otomattan vanilya aromalı kahve alıyorum ve hızlıca masama dönüyorum.

"Vanilyalı kahve?" diyor Robin, havayı koklayarak. "Vaov, birileri belli ki sıkı bir hafta sonu geçirmiş. Acilen şekere ihtiyacımız var, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye söyleniyorum, havalı davranmaya çalışarak.

"Peki o az önce yediğin McDonald's ne olacak? Eğlence departmanının komple sebze meyve karışımları ve çerezle beslendiğini sanıyordum."

Bizim departmanın *eğlence* olarak adlandırıldığı gerçeğinden nefret ediyorum. Eğlence, kulağa tüm günü etrafta eşofmanlarla yayılıyormuşuz gibi geldiği için insanlara sürekli *sanat ve yeniden yaratma* gibi bir unvanın daha uygun olacağını söylemek zorunda kalıyorum.

Yanlış anlaşılmanın işe yaradığını fark ettiğim tek zaman, Will ile Southampton'da uyduruk bir gece kulübünde tanıştığım zamandı. Bana ne yaptığımı sormuştu ve ona bir kurulun eğlence departmanında çalıştığımı söylemiştim. Southampton Şehir Kurulu için çalıştığımı ve bunun Southampton futbolcularıyla çalışma ağı etkinliklerine gitmem anlamına geldiğini varsaymıştı. Benim bölgesel küçük bir kurulda çalıştığımı ve sporla hiçbir alakam olmadığını öğrendiği ilk doğru düzgün randevumuzda hayal kırıklığı yüzünün her yerinden okunuyordu. O zamana kadar yemeğin yarısına gelmiştik ve gecenin sonuna kadar bana katlanmak zorunda kalmıştı. Ama ana yemek ile tatlı arasında bir yerde, ofsayt kuralının vergi kaçırmayla alakalı bir şey olduğunu düşünmeme rağmen oldukça havalı olduğumu fark etti.

"Sanatta çalışıyorum, bu yüzden ben muafım," diyorum, göz alıcı bir şekilde ve oldukça tesadüfi uzmanlığın klişelerini vurgulayarak. Cümlenin sonuna samimi bir *tatlım* eklemediğime şaşkınım. Çok utanç vericiyim. Teşekkürler Tanrım Will'le birlikteyim, zira gerçekten de flört işinde berbatım.

CamScanner ile tarandı

"Evet, öyle duydum. Ama rahatladım," diyor. "Bana zorla kara lahana yedirip, pazılarımı yargılayacağını sanmıştım."

Ceketini çıkarırken gözlerim kollarına takılıyor. Benim oturduğum yerden gayet iyi görünüyorlar.

"Burada zorla sadece pasta yedirilir. O da birinin doğum günü olduğunda."

"Şimdi, bununla başa çıkabilirim," diyor gülümseyerek.

Kâğıt destesini masaya koyup etrafa bakıyor.

"Jacqui henüz gelmedi mi?"

Jacqui benim patronum ve departman başkanı.

"Beş dakikaya kadar falan burada olur. Pazartesi günü yöneticilerle toplantıya gidiyor."

"Elbette," diyor.

Büyük ihtimalle Jacqui geri dönene kadar yapması gereken şeye başlayamıyor. Onu konuşmaya dahil etmem gerekiyormuş gibi hissettiğim için tedirgin oluyorum ama ne kadar uğraşsam da söyleyecek esprili veya ilginç bir şey bulamıyorum.

Kahvemi yudumluyorum, bu sırada dilimi yakıyorum ve tatlılığına yüzümü buruşturuyorum. Kalkıp içmek için başka bir şey alabilirdim ama tüm zamanımı yiyip içerek geçiriyormuş gibi görünmek istemiyorum.

Dikkatimi işime vermeye çalışıyorum ama karşımda oturan Robin yüzünden o kadar dikkatim dağılıyor ki ne yapıyor olmam gerektiğini hatırlayamıyorum. Moira'nın ayrılıp boş bir masa ortaya çıkarmasına lanet olsun.

Hızla bilgisayarıma dönüyorum ve beynim ne yapıyor olmam gerektiğini hatırlamaya çalışırken kendimi işimde aşırı önemli ve iyi göstermek için çizelgeme bakıyorum.

E-postalarımı tarıyorum, büyükannemin yönlendirdiği ve beni benzin istasyonunda arabama atlayan halatlı adamlara karşı uyaran ve beni ilgilendirmeyen şeylerle ilgili bir sürü e-postayı siliyorum. Ardından Cara'nın bana bir mesaj gönderdiğini görüyorum.

CamScanner ile tarandı

Kime: Lexi Hunter (L.Hunter2@SolentTown.gov.uk)
Kimden: Cara Thomas (Cara.Thomas@sci-soton.ac.uk)
Konu: Düğün Sonrası Efkârı
Bugün nasıl hissediyorsun? Keşke şu düğünü en baştan tekrar yapabilsek. Ben de şu yer göstericiyi en baştan tekrar yapabilirim. Neden işe gelmek zorundaydım...? Çarşamba günü dedikodu yapmayı dört gözle bekliyorum. Beni alabilir misin?

Hızlıca yanıtla tuşuna tıklamadan önce Cara'nın e-postasına gülüyorum:

Evet, yedide görüşürüz, öpüyorum.

Bu bizim standart çarşamba randevumuz -yazı grubu. Will'in ne yaptığını henüz söylemediğim için onu görmeyi dört gözle bekliyorum, bu yüz yüze duyulmayı hak eden bir hikâye.

"Ee, büyük düğün nasıldı? Bu hafta sonuydu, değil mi?"

Mike'a şöyle bir bakıyorum.

"Evet, öyleydi. Harikaydı, teşekkürler."

"Will'i futbol maçında gördüğüm için biraz şaşkınım yine de. Sen, karına göre çok daha rahatsın. O benim düğün yerine maça gitmeme asla izin vermezdi."

Dudağımı ısırıyorum. Ona doğruyu söylemeye çok utanıyorum. O yüzden sadece gülümsüyorum ve gerçekten aşırı havalı ve rahat bir kız arkadaşmış rolü yapıyorum.

"Bunun oldukça etkileyici olduğunu düşünmüyor musun, Robin?" diye soruyor Mike.

Aman Tanrım. Sandalyemde daha da aşağı çöküyorum. Neden onu da muhabbete sokmak zorundaydı ki?

"Nasıl?" diyor Robin.

"Hiç," diyorum kaşlarımı çatıp Mike'a bakarak.

CamScanner ile tarandı

Biliyorum Robin gerçekten iyi biri gibi görünüyor ama iyi bir etki bırakmak için elimizden geleni yapmamız gerekeni söyleyen kişi Mike'tı ve sonra dedikodu yapmaya başlıyor ve çalışmamız gereken zamanda özel hayatlarımız hakkında konuşuyor olduğumuzu açık ediyor. Tabii ki aynı anda birden fazla iş yapabildiğimi biliyorum. Pazartesi sabahları hafta sonumu didik didik incelediğimizde aynı anda da çeşitli sanat sitelerini tarıyorum ve sektörümle ilgili son gelişmeleri takip ediyorum -ama Robin bunu bilmiyor.

"Hafta sonu Lexi'nin en yakın arkadaşı evlendi ve o, erkek arkadaşının düğün yerine Southampton maçına gitmesine izin verdi."

Belli ki, Mike kaş çatma diline pek de hâkim değil.

"Ne hoş," diyor Robin, biraz şok olmuş görünürken.

"Hoş? Kahretsin, bu hoştan daha fazlası," Mike bana sırıtıyor. "Benim karım bunu yapmama asla izin vermezdi. Senin kız arkadaşın verir miydi?"

"Şu an kız arkadaş molasındayım," diyor Robin.

Erkek arkadaş molasında olmadığımı hatırlayana kadar bir müddet daha dik oturuyorum. Bu adamda ne var ve neden benim hormonlu bir ergen gibi davranmama yol açıyor?

"Ama eğer bir tane olsaydı, sormazdım. Eğer bu onun en iyi arkadaşıysa o zaman muhtemelen onunla düğüne gitmek isterdim."

Ona bakakalıyorum ve gözlerim kocaman açılıyor. Erkeklerin gerçekten böyle düşündüğünü sanmazdım. Ona, Will'le tartışırken onu ödünç alıp A örneği olarak gösterebilir miyim diye sorasım geliyor ama sonra hatırlıyorum ki ona ve Mike'a -izin vermediğimi ve onun hastalık numarasından sonra gittiğini- utanç dolu sırrımı söyleyemeyeceğimi hatırlıyorum.

Şaşkınlıkla bariz gözümü dikmiş bakarken Robin bana bakıyor, o yüzden hızla dikkatimi tekrar ekranıma veriyorum.

Şu Robin denen adam sadece mükemmel görünmüyor, görünüşe göre aynı zamanda mükemmel de bir erkek arkadaş.

CamScanner ile tarandı

Bu iki adamla konuşmak, Will'in düzenbazlığı ile ilgili fikrimi pekiştiriyor. Zaman zaman, hızla dibe vurup hiç yoktan büyük sorunlar çıkarmamla bilinirdim (kim değildi ki?), o yüzden bu ikisi tarafından Will'in düğünde benim yanımda olması gerekirken futbol maçına gitmesinin gerçekten büyük bir şey olduğu konusunda tekrar rahatlatılmak iyi oldu.

Düşünmek beynimi ağrıtıyor ve akşamdan kalmam daha da fazla etkiliyor. Bundan kurtulmak için cephaneliğimde kalanın sadece vanilyalı kahvem olduğu için kahvemi tadını göz ardı etmeye çalışarak yavaşça yudumluyorum.

Jacqui toplantıdan yeni çıkmış, ofise giriyor. Bizim masa adasını kasten tek adımda geçip giderken ona gülümsüyorum. Sadece bir sene kadardır patronumuz ama bu işte çok çok iyi. Sadece işinde iyi olan değil, aynı zamanda personelinin yeteneklerini tanımakta da iyi olan nadir canavarlardan biri.

"Günaydın," diyor cıvıl cıvıl ama otoriter tavrıyla. "Görüyorum ki yerleşmen için masan gösterilmiş, Robin. Şimdi, ofisime gelmek ister misin, süreci başlatacağız."

"Memnuniyetle," diyor, ayağa kalkıyor ve büyük kâğıt yığınını da yanına alıyor.

Mike ve ben o gidince bir nefes veriyoruz.

"O, benim umduğum şey değildi. Onu iyi tanıyorsun o zaman?" diyorum.

"O kadar iyi değil. Onunla daha önce tanışmıştım, birtakım planlama toplantıları sırasında. Gerçekten iyi bir adam yine de. Senin kim olduğunu anlaması zaman alacak gibi görünüyor ve ettiği muhabbetleri hatırlar. Ben James'in ragbi oynadığını sadece laf arasında söylemiştim."

Keşke ben de böyle olsaydım. Ben isimlerde berbatımdır, insanlara rasgele takma adlar vermemin sebebi de bu.

"Teftişi yapacak olanın o olduğunu öğrendiğimde memnun oldum. Beni korkutan tek şey onun geçen sene çevre sağlığı departmanındaki teftişte çalışmış olması."

Duymak istediğim şey bu değildi. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Onlar son zamanda görev değişimi ve yedeğe alınmalardan çok çekmişlerdi, muhtemelen o rapora dayanarak.

Çizelgeme tekrar bir göz gezdiriyorum ve görüyorum ki randevular açısından oldukça boş bir haftam var, düşündüğüm gibi genelde ofiste kalacağım ve gelecek yazın yaz festivali üzerine çalışacağım. Neredeyse, olabildiğince uzakta olmak için bir sürü harici ziyaret planlamış olmayı diliyorum.

Tüm meydanları ve ortakları listelemeye odaklanarak dikkatimi Robin'in raporundan başka bir şeye yönlendiriyorum. Sonra yerel yazarları, ressamları ve müzisyenleri temel alan olası etkinlikler için beyin fırtınası yapmaya başlıyorum. Omzumda bir dokunuş hissettiğimde tam da YouTube'da bölgesel bir müzik grubuna bakıyordum.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve tepemde dikilen Robin'i görüyorum.

"Jacqui dedi ki benimle bazı departmansal prosedürlerin üstünden geçecekmişsin, eğer şimdi doğru zamansa? Daha sonra gelebilirim, sen-"

Duraklıyor ve çalışıyor muyum, oynuyor muyum gerçekten bilmediğini hissediyorum.

"Hmm, bu işle ilgili," diyorum, ekranı işaret ederek. "Sanat festivalimiz için müzisyenlere bakıyorum."

"Ah, gerçekten mi? İşleri değiştirebilir miyiz? Sen benim alev soluyan patronum Bets için çalışabilir ve raporları derleyebilirsin ve ben de yerel müzik gruplarını keşfederim. Kendimi hep Simon Cowell olarak hayal etmişimdir."

"Bu teklif kulağa her ne kadar hoş gelse de sanırım neyde iyiysem ona devam edeceğim. Artı, senin yüksek bel pantolonu taşıyabileceğini sanmam."

Az kalsın elimi ağzıma vuracak oluyorum. Bunu müfettişimize söylediğime inanamıyorum -adamla daha yeni tanıştım. Aşırı samimi olmaktan bahsediyorum.

CamScanner ile tarandı

Bunu nasıl algılayacağı hakkında endişeleniyorum ki o anda gülüyor.

"Muhtemelen haklısın. Onun tişört seçimlerinden de pek hoşlanmam. Bu durumda teftişe başlasam daha iyi olur. Yani, şimdi iyi bir zaman o zaman?"

"Herhangi bir zaman kadar iyi, sanırım."

Gülümsemeden önce hafifçe başını sallıyor. "Endişelenme. Kimseyi kovdurmak için burada değilim. Aksine, buradaki insanların ne iyi işler yaptığının altını çizmek için buradayım. O yüzden sadece rahatla ve bana ihtiyacım olan bilgiyi ver. Jacqui senin işinin çok ilginç olduğundan bahsetti, o yüzden biz seninle başlamayı düşündük."

Onun ofisine doğru bakıyorum ve bana masasından her şey yolunda işareti yapıyor. Departmanımızdaki on iki kişi içinden benimle başladığından biraz gururum okşanmadan edemiyorum. İçimizdeki en ilginç işe benim sahip olduğumu sanmıyorum ama muhtemelen ben biraz önyargılıyım.

"Tamam. Bir sandalye çek ve bana ne bilmen gerektiğini söyle," diyorum, a) yakışıklı bir adam bana çok yakın oturuyor ve b) yakışıklı adamın işim için kötü haber olabileceğini söyleyen iç sesimdeki karışıklığı sakinleştirmeye çalışarak.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime bunu atlatmamı söylüyorum. Kendisi söyledi, kimseyi kovdurmak için burada değil. Yapmam gereken şey ona yaptığım şeyin nasıl iyi bir iş olduğunu göstermek -ve onun derin mavi gözlerine bakarken kaybolmamak. Ve eğer bunu yapabilirsem işte o zaman bu ay su gibi akıp geçecek ve o, haberim bile olmadan binanın tepesine geri gidecek ve ben, işte normal bir insan evladı gibi davranmaya dönebileceğim.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 7

Cara garaj yolundan koşup arabaya atlamadan önce, onun evinin önünde ancak durabildim.

Çarşamba telafilerimizi ve yazar grubu toplantısını her zaman dört gözle beklediğini biliyorum ama bu onun için bile fazla hevesli.

Aynı hızla arabaya binerken "Hey," diyor.

Gergin bir enerjisi olduğu için soygun filmlerinde yaptıkları gibi *Sür, sür, sür* diye bağırmasını bekliyorum.

"Selam. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum hareket ederken. Yoldan aşağı doğru giderken aynadan evine bakıyorum.

"Evet, güzel. Yer gösterici geldi," diyor iç çekerek. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

"Seni cumartesi eve bırakan yer gösterici mi?"

"Evet o."

Kontrol etmeliydim. Düğünün geri kalanında bunun yolunu yapması beni şaşırtmazdı.

Bunu sorduğuma pişman olup olmayacağımı merak ederken "Yani, ne değişti?" diyorum.

"Dün gece onu davet ettim ve bir *çantayla* geldi."

"Hayır olamaz, çanta," diyorum gülerek.

Bana bir bakış atıyor. Görünüşe göre bu gülünecek bir konu değil.

"Çantanın içinde ne vardı peki? Tahminimce Christian Grey'in taşıyacağı türden bir şey değildi."

"Ah hayır, onunla baş edebilirdim. Bu daha da kötü. İçinde terlik vardı."

"Terlik?"

CamScanner ile tarandı

"Evet, terlik," diye fısıldıyor sanki ayıp bir şey söylemiş gibi. "Babamın giyeceği türden şeyler. O tipi biliyorsun. Lacivert, kadife, üstü hafif esnek dayanıklı kumaştan yapılmış."

Titriyor.

"Belki sadece ayaklarının sıcak olmasını seviyordur."

"Tek gecelik bir ilişki yaşadık ve devamı için onu davet ettiğimde dede terlikleri getirdi. Hadi ama, bu benim onun evine sıcak su torbasıyla gitmem gibi bir şey."

Şu an benim bir keresinde Will'in evine sıcak su torbasıyla gittiğimi söylemenin zamanı değil ama benim savunmam evinin buz gibi soğuk olmasıydı. Yemin ederim ilişkimizin başlarında o kadar çok sevişmemizin nedeni buydu. Eğer yorgan altında bir şeyler yapmasaydık yatağa girdikten bir saat sonra buz küpü gibi titriyor olurduk. Hımm, belki de evimizde bir merkezi ısıtma arızası yaşamalıyız.

"Bu biriyle çıkmamak için bir neden bile sayılmaz."

"Değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Tamam bekle. Dün gece geldi, terlikleriyle ve bil bakalım ne, gitmedi mi?"

"Gitti -bu sabah işe gitti. İşten sonra da çantasını almak için geri geldi."

"Ve sen onu öylece orada mı bıraktın?"

"Şey, evet. Geldiğinde kısa bir seks yaptık, doğal olarak, sonra üstünü giyindi ve terliklerini giydi. İkimize de birer bardak çay yaptı ve koltuğuma yerleşti. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra senin arabanı gördüm, gideceğimi ağzımda geveledim ve kaçtım."

Gülmeme engel olamıyorum.

"Onu orada bıraktığına inanamıyorum. Ona güveniyor musun?"

"Yani, herhangi bir adama güvenebileceğin kadar."

"Doğru bir nokta," diyorum hafta sonunu tekrar düşünürken.

"Ve unutma, o Ian'ın en yakın arkadaşlarından biri. Bir nevi Vanessa onaylı. Bu da demek oluyor ki evime gelen tüm insanların arasından o, doğru düzgün kontrol edildi."

CamScanner ile tarandı

"Ah, bunu unutmuştum. Bunun sana terlikler hakkında bir ipucu vermesi gerekmiyor mu?"

Vanessa'nın yeni kocası bir zamanlar pipo-terlik takılan birine benziyor. Yarım litre gerçek İngiliz birası. Örgü hırka. Kazara bir hipster olmuş.

"Aa, evet. Hatamı anladım. Neyse, gitmesini sağlayacağım, eminim."

"Hı-hı. Terliklerini getirdiyse, muhtemelen uzun kalacak."

Cara iç geçiriyor.

"En azından yatakta iyi."

"Ah Tanrım. Fazla paylaşım!" diyorum, frenleri bağırtıp sohbeti durdurmaya çalışırken. Şansıma, bara vardık, kaçabilirim. Küçük arabamdan çıkıyorum ve içeri yöneliyoruz.

"Senin düğünden sonraki kafan nasıldı?" diye soruyor Cara bara doğru yürürken. "Cidden uzun zamandır seni öyle sarhoş görmemiştim. Her şey yolunda mıydı?"

"Önce bir şeyler içelim. Buna ihtiyacın olacak."

"Kulağa ilginç geliyor," diyor kaşını kaldırarak.

Bara yönelirken beni her zamanki masamızı bulmam için bırakıyor. Gidip grup toplantılarımızın yapıldığı küçük arka odaya yakın bir yere oturuyorum. Öncesinde dedikodu yapmak için yeterli vaktimiz var.

Oturup şarabını yudumlarken sevdiği pembe dizinin son bölümünü izler gibi "Tamam, dökül," diyor.

Hikâyeye başlamak için oldukça hevesliyim. Bunu yetmiş iki saatten fazladır içimde tutuyorum ve kısa süre içinde kimseye söylemezsem çatlayacağım.

"Senin gidip yer göstericiyle muhabbet ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Evdeki değil, diğeri, keskin hatlı çenesi olan."

"Elbette," diyor Cara gözleri parlayarak. "O ve azize kız arkadaşı için ne büyük utanç."

"Gerçekten öyleydi. İşte sen onu baştan çıkarmaya çalışırken," diyorum hikâye anlatıcısı moduna girerek. "Bir mesaj aldım."

CamScanner ile tarandı

"İlginç," diyor Cara. "Devam."

"İşyerinde yanında oturduğum Mike'tandı. Bana fotoğraflı bir mesaj göndermişti."

"Aman Tanrım. Her yeri meydanda mı? Bir tür, senin için kuduruyorum, mesajı mıydı?"

Gözlerimi deviriyorum. Kesinlikle bir sonraki E. L. James olmak istiyor ve mütemadiyen açık saçık konuşuyor.

"Hayır," diyorum, ona benim de ilk aklıma gelenin bu olduğunu söylemeden. "Will'in fotoğrafıydı."

"Olay gittikçe daha da tuhaflaşıyor. Devamını bilmek ister miyim?"

"Sana zaman kazandırayım. Fotoğraf tamamı giyinik insanlara aitti ve en ufak cinsel bir şey yoktu."

"Ah," diyor benden uzaklaşırken, merakı azalıyor.

"Will'in cumartesi günü Southampton maçını izlerkenki haliydi. *Sky Sports*'ta çıkmış ve Mike da fotoğrafını çekmiş.

"Hepsi bu mu? Ev sahibi oldukları bütün maçlara gittiğine ve hepsinde göründüğüne eminim. Ben, kendine ait bir tanıtım videosu olmamasına şaşırıyorum."

Aslında, şimdi o söyleyince ben de şaşırdım.

"Ama, bu cumartesiydi," diyorum jetonun düşmesini beklerken.

"Yani... Aa, dur. Düğünde olması gerektiği zaman?"

"Hı-hı," diyorum. Bunu dışımdan söyleyince bir öfke dalgası çöküyor.

"Ama gıda zehirlenmesi yaşamıştı."

"Biliyorum," diyorum, yüksek tonda bir ciyaklamayla. "Tüm günü hasta yatağında kıvrılıp yatmış numarası yaparak geçirdi ama aslında St. Mary'de bira içip sevgili futbolunu izliyordu."

"Amanın. Ece yüzleştiğinde ne oldu?"

"Şey, hepsi bu. Ona söylemedim."

"Söylemedim derken neyi kastediyorsun? Gittiğinde delirmedin mi? Hadi sarhoş halinle cumartesi günü bir şey yapamadın ama pazar günü aklın başına gelmiş olmalı."

CamScanner ile tarandı

"İnan bana istedim ama kendi kendine itiraf edeceğini umdum."

"Etti mi peki?"

"Hayır. Gerçekten kabahatinden biraz utanır da itiraf eder sandım ama yalan söylemeye devam etti. Biliyor musun, ertesi sabah bile kalkıp tuvalete koşmaya yüreği yetti. Aslında, yaklaşık saat beşe kadar karnı ağrıyormuş gibi davranıp dert yanarak gezindi."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin?"

"Hayır, itiraf etmesi için farklı şeyler denedim. Vanessa ve Ian'ın düğününde bir kişilik yer boşa gittiği için suçlu hissettirdim, futbol hakkında sorular sordum, hatta seks bile teklif ettim."

"Ve?" diyor Cara her kelimeye dikkat ederken.

"Geri çevirdi. Kapalı bir kutu gibiydi -hiçbir şey söylemedi. Sadece yalan üstüne yalan söylemeye devam etti. Eğer bana yalan söylememiş olsaydı yalanları söyleme hızından etkilenebilirdim. Demek istiyorum ki, kim Will'in içinde böyle bir yetenek olduğunu bilebilirdi ki?"

Başını kuşkuyla sallarken "Kulağa hiç onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor," diyor Cara.

"Biliyorum. Pek üç kâğıtçı biri değildir ama Barbados'a gitmeyi teklif ettiğine göre sanırım suçluluk duyuyor."

"Ne dedin sen? Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Kasımda gidelim istiyor. Biliyorsun, *Kendin Yap* işlerini planladığımız zamanda. Ne kadar harika olacak, Noel'den önce bronzlaşma."

"Çok kıskandım ama izin ver her şeyi netleştireyim, tatile gideceğiniz için konuşmadın onunla değil mi? Kesinlikle sinirli olmalısın?"

"Kesinlikle ve Barbados onunla yüzleşmememin tek sebebi değil. O kadar kolay satın alınmam," diyorum kendimi ikna etmeye çalışarak. "Bu sadece, biliyorsun tartıştığımızda olduğu hal bu. Her zamanki sırnaşık özrünü dileyecek ve bu son olacak. Denedim ve öcümü aldım. Bana radyoyu kapatmam için bağırdı, böylece Grand Prix sonuçlarını duymayacaktı ama kapatmak yerine sesi açtım. Daha sonrasında izlemek için yarışı kaydetmişti, o yüzden sinirleri bozuldu. Kesinlikle

CamScanner ile tarandı

onun bana ve Vanessa'ya yaptığının yanından bile geçmez ama beni birazcık daha iyi hissettirdi."

"Yani bu mu? Öylece sürmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır, sadece bu konuda ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"Küçümsenmiş her kadın için devam edecek misin? İntikamını alacak mısın?"

Pazar gününü düşündüm. İntikam beni biraz daha iyi hissettirmişti.

"Bu iş için biçilmiş kaftan olup olmadığımı bilmiyorum. Pazar günü işe yaradı çünkü spontaneydi. Sadece oluverdi."

"Peki, neden tekrar olduruvermiyorsun? Kazara *Sky*'ı arayıp spor paketini iptal ettirebilirsin. Tasarruf edeceğin parayı bir düşün."

Haklıydı. Eğer *BT* ve *Sky Spor* olmasa bir ton para biriktiririz. Kredi danışmanımız bu parayı her ay krediye eklesek iki oda yerine üç odalı bir ev alabileceğimizi söylemişti. Elbette Will de ona bunu üçüncü bir odaya ihtiyacımız olduğunda düşüneceğimizi söylemişti.

"Hımm, çok istesem de bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hizmet sağlayıcılarını değiştirmek için baktığımız zamandan biliyorum, bir ay önceden tebligat vermek gerekiyor."

"O zaman sadece onunla konuş ve bildiğini söyle. Demek istiyorum ki, ya tekrar yaparsa?"

"Biliyorum, bunu düşündüm," diyorum düşünmek için biraz duraksayarak. "Onunla konuşacağım ama tüm gücümle üstüne gidersem tek yapacağı şey özür dilemek olacak ve bense daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bunun yanı sıra oyununu ne zaman öğrendiğimi bilmesine gerek yok, değil mi?"

Cara iç geçiriyor.

"Senin yerinde olsam o lanet kombine biletini paramparça eder, sonra da tam olarak neden yaptığımı anlatırdım."

"Vay be, ben hâlâ onunla bir ilişki içinde olmak istiyorum. Eğer bunu yaparsam büyük ihtimalle kapının önüne koyulurum."

"Bir keresinde Wes'in kriket biletini yırttığımı biliyor musun? Sana o hikâyeyi anlattım mı?"

Wes, ya da tam adıyla Serseri Wes, Cara'nın nadir erkek arkadaşlarından biriydi. Ondan, kendisini civardan bir kadın barmenle aldattığı ortaya çıkınca ayrılmıştı.

"Kriket arkadaşlarıyla maça gideceği günden önceki gün büyük bir kavga ettik ve kendimi kaybedip biletini yırttım. Arkadaşları onsuz gitmek zorunda kaldı."

"Tanrım, bu bayağı fazla olmuş gibi."

"Evet, biraz öyleydi ve o sürtükle yattığını öğrenene kadar kendimi suçlu hissetmiştim. Sonra, keşke daha fazlasını yapsaydım dedim."

"Bence, ben biraz daha kurnazca bir şey yapmalıyım. Sonunda hatalı olanın ben değil onun olmasını istiyorum. Ne yaptığımı bilmediğinden emin olmalıyım, böylece onunla yüzleştiğimde ahlaki olarak üstünlük bende olur."

Yazı grubumuzun lideri geçiyor ve arka odaya girmeden önce selam veriyor.

"O zaman bunu içeri girmemiz için bir işaret olarak kabul ediyorum," diyor Cara.

"Sanırım öyle."

"Pazarlama günü."

"Hımm. Sabırsızlanıyorum," diyorum inleyerek.

Eşyalarımızı toplayıp odaya yöneliyoruz. Bu akşam neden rahatsız olduğumu bilmiyorum. Kendi blogum hakkında düşünmem gerekiyordu ama yalancı sevgilimle uğraşmaktan yazmaya fırsatım olmadı.

İlk kez normal hayatım, yazar hayatım kadar depresif görünüyordu ve ben de bütün motivasyonumu kaybetmiştim.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 8

Dün gece geç saatten beri içimdeki yaratıcı dâhiyi yönlendirmeye çalışmama rağmen blog konusunda da intikam planında da ilerleme kaydedemiyorum.

Neyse ki dün akşamki yazı grubu tamamen karşılaştırmalı değerlendirme ve bloglara bakma ile ilgiliydi. Böylece sınıfta yazdıklarımıza bakmadan önce kendiminkini yazmak için bütün bir haftam var.

Will'le ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, özel hayatımın değişim halinde olmasına rağmen, dikkatimi blogumu yazmaya ve önceden yeterince kullanılmayan öğle aralarımdan istifade etmeye yoğunlaştırıyorum.

Masamdan uzaklaşıp temiz havaya çıkmak gerçekten oldukça ferahlatıcı. Hızlıca bir sandviç kapmaya ya da eğer maceracı hissediyorsam, yerin dibindeki personel yemekhanesine gitmeye o kadar alışkınım ki. Ve bu gerçekten tam bir macera çünkü sebzeli lazanyanın içinde gerçekten sebze olup olmadığından ya da rulo köftenin içindeki etin ne eti olduğundan asla çok emin olamıyorsun. Ama bugün, dışarı çıkıyorum ve bir kahve dükkânına yöneliyorum bilgisayarımdan uzakta... dizüstü bilgisayarımın karşısına oturmaya. Evet, tamam, hâlâ bir ekran ama en azından ekran değişimi var.

Kahve makinesinin gürültüsü, müşterilerin gevezeliği ve yoğunlaşmadan buğulanmış pencereler sayesinde küçük bir sahil kasabasında öğle arasında olan ve yazar olmak isteyen birinden ziyade, büyük ve heyecan verici bir şehirde tam zamanlı yazar olduğum hayalimden keyif alıyorum.

Yapmam gereken tek şey hakkında yazacak bir konu bulmak. Janet, grup liderimiz, bunun kitapla alakalı olmak zorunda olmadığını

ve gerçek hayatlarımız hakkında olabileceğini söyledi. Ders için sadece yarım düzine gönderi ortaya çıkarmam gerek, sürdürmek zorundayım diye bir şey yok. Ama hâlâ kafam allak bullak.

Masamın üzerinden bir gölge geçtiğinde tam da yazmaya başlamak üzereydim -gerçekten öyleydim.

"Selam," diyor Robin, ben ona bakarken. "Ek işte çalışıyoruz, değil mi?"

"Ah," diyorum şaşkınlıkla bakarken. İş arkadaşlarıma rastlamamak için konsey ofisinden yeterince uzağa gittiğimi düşünüyordum. Biraz telaşlanıyorum ve benim burada başka işlere başvurduğumu ya da bir tür gizli şirket yönettiğimi düşünmesini istemiyorum. Ne yapıyor olabileceğime dair iyi bir bahane düşünmem gerekiyor. "Sadece biraz yazı yazıyorum."

İçimden sızlanıyorum. Yeni tanıştığım insanların yazdığımı bilmesinden nefret ederim. Onlara söyleyerek sanki onları gizli bir odaya davet ediyorum ve durumu bildiklerinde durumu kurcalamaya ve tavsiyeler sunmaya başlıyorlar.

Önümdeki boş sayfayı görmesini istemediğimden dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum. Aklıma yazacak bir şey gelmediğini kabul etmeye utanıyorum.

Robin bunu bir davet olarak görüyor, karşımdaki sandalyeyi çekiyor ve oturuyor.

"Merak etme, sadece İtalyan usulü sandviçimin hazırlanmasını bekliyorum sonra seni rahat bırakacağım. Peki, ne yazıyorsun?"

İç çekiyorum. Başladığı yer işte burası.

"Çoğunlukla gerilim. Her ne kadar bugün bir blog gönderisi üzerinde çalışıyor olsam da. Bilirsin, sosyal ağımı kurmak için," diyorum, ne dediğimi biliyormuş numarası yaparak.

"Aferin sana," diyor birazcık patronluk taslayan bir tonda ama yüzündeki bakıştan o şekilde kastetmediğini anlıyorum.

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz ve gözlerim İtalyan usulü sandviçinin geliyor olması umuduyla tezgâha kayıyor. Ama personel diğer müşterilerle meşgul görünüyor.

CamScanner ile tarandı

Ne söylediğimin farkına varıp büzülmeden önce "Peki... Buraya ık gelir misin?" diyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak. Gerçekten nunla flört ettiğimi sanmamasını diliyorum.

"Şey, bilseydim gelirdim..." Kendi şakasına gülüyor ve bu benim adece biraz daha büzülmeme sebep oluyor. "Evet, gelirim. Ton balıklı andviçlerine gerçek bir zaafım var. Biliyorum gelmek için uzak bir yol ma kırmızı soğan ve gerçekten iyi bir mozzarella peyniri kullanıyorar. Bir tane denemelisin, yani, eğer tat alıcıların o hazır yiyeceklerden ok hasar görmediyse."

"Hey, o bir sefere mahsustu. Yorucu bir hafta sonu olmuştu."

"Doğru, düğün. Sert olabiliyorlar. Özellikle de yaşlandıkça. Benim kşamdan kalmam artık birkaç gün sürüyor gibi duruyor," diyor.

"Benim de." Bunun doğal bir şey olduğunu biliyordum. "Eğer öyle olacaksa daha fazla yaşlanmayı hiç istemiyorum."

"Bence henüz iyisin. Nesin, yirmi beş, yirmi altı?"

Sanki ağaç gövdesindeki halkalarmış gibi yüzümdeki kırışıkları aymaya çalışırcasına bana bakıyor.

"Aslında otuz bir yaşındayım."

"Ah," diyor neredeyse şok olmuş bir bakışla. "Yaşına göre cidden yi görünüyorsun o zaman."

"Hmm, teşekkürler," diyorum bunun gerçekten bir iltifat olup olmadığını bilmeden. O tuhaf sessizliklerden biri masaya çöküyor ve ne söyleyeceğimi düşünüyorum. "İşin nasıl gidiyor?"

"İyi. Yani, daha ilk günler ama bu sabah patronum Beth ile hızlı bir toplantı yaptık ve neye bakacağıma dair hazırladığım taslak öneriden memnun görünüyordu. Ya da bir devin olabileceği kadar mutlu."

Robin'in raporunu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Bana beni kovdurmak için gelmediğini söylediğini biliyorum ama yine de bu konuda rahatsız hissediyorum.

"Sana söylüyorum, Jacqui gibi bir patronun olduğu için çok şanslısın. Gerçekten personelinin yeteneklerine odaklanıyor gibi görünüyor. Senin hakkında söylediklerini duymalıydın."

CamScanner ile tarandı

"İyi şeyler miydi?" diye umutla cıyaklıyorum.

"Evet, şöyle söyleyeyim eğer başka bir işe ihtiyaç duyarsan, referansların Noel'deki Regent Caddesi'nden daha fazla parlayacaktır."

Biliyorum, bu beni biraz daha iyi hissettirmeli ama aynı zamanda biliyorum ki rapordan sonra her ne olursa Jacqui'nin vereceği bir karar olmayacak.

Bir duraklama daha... Acaba Robin'in öğle yemeği için ton balığı yakalamaya mı gittiler?

"Ne kadar zamandır konseyde çalışıyorsun peki?" diye soruyor.

"Hmm, yaklaşık yedi yıldır."

"Aynı işte?"

Ne düşündüğünü biliyorum, şimdiye kadar ilerlemiş olmam gerektiğini. Bir ya da iki yıl çalışmayı tasarlamıştım, daha büyük bir şey için başlangıç adımı olarak, ama memleketimde kalmanın cazibesi çok çekiciydi. Tooting'deki bekâr evinden taşınınca fark ettim ki avuç içi kadar daire kiralamaya gücüm yetebilirdi ve ay sonunda da elimde para kalırdı. En yakın iki arkadaşım (Vanessa ve Cara) da üniversiteden sonra geri taşınmışlardı ve ebeveynlerimin köşebaşında olması faydalıydı. Bir darbe daha vuran şey ise işe gireli birkaç ay olmuş olsa da Will ile tanışmamdı. Tüm bu kalma sebeplerimle -ve gerçek meslek aşkımla- kariyer merdivenlerini tırmanmak istemedim.

"Evet ama işimi seviyorum," diyorum ona kısa bir açıklama vererek. "Başka bir şey yaptığımı hayal edemiyorum. Peki ya sen?"

Kendi özel gözlemlerimden biliyorum ki birkaç yıldır aynı yerde çalışıyor.

"Ocak ayında dört yıl olacak. Zamanın böyle hızlı akması delice."

"Kalmayı düşünüyor musun?"

"Şimdilik. Benim için hâlâ oldukça çok fazla fırsat var. Hamble'da bir daire aldım ve gerçekten sevdim. O yüzden diğer bölgesel konseylerin birinde iş bulmadığım sürece sanırım bir süre daha buradayım."

"Aslen nerelisin peki?" diye soruyorum, tahmin etmeye çalışarak ama sade ve hafif havalı aksanıyla onu ana eyaletlerden birine yerleştiriyorum.

CamScanner ile tarandı

"Leatherhead, Surrey'de," diyor.

Neredeyse yumruğumu havaya kaldırıyorum. Ben de Surrey diyecektim. Onda o tip var.

"Kızarmış ekmek üstü avokado ve haşlanmış yumurta," diyor garson kadın, tepemizde dikilerek.

Robin ve ben, ikimiz birden başımızı kaldırıp bakıyoruz ve ben elimi kaldırıyorum.

Bu kez kurutulmuş etli, mayalı hamur istemediğime memnunum, ki çok istemiştim. Yediğim tek şey sindirilmesi zor yağlı yiyecekler gibi görünecekti.

"Başınızın etini yediğim için özür dilerim," diyor garson kadına hoş bir gülücük atarak. "Sadece benim İtalyan usulü sandviçim yakın zamanda hazır olacak mı diye merak ediyordum da? Acelesi yok, uygun olduğu zaman."

Garson kadın bayılacak gibi görünüyor ve sanırım Robin ondan İtalyan usulü sandviçi için köpek yavruları öldürmesini isteseydi, itaat ederdi. Onda o eski moda, tam anlamıyla bir centilmen alımı var.

"Hemen getiriyorum," diyor.

Yanaklarında birkaç gün önce benzer bir durumda olsam bende de olacak olan bir renk var ama ben onun albenisine karşı yavaş yavaş bağışıklık kazanıyorum. Fark ettim ki herkese kendini özel hissettiriyor ve bunu kendime hatırlatmayı sürdürüyorum, böylece ona çekilmiyorum.

"I, sosyal paylaşım," diyor, "Neyi içermek zorunda?. Facebook'ta paylaşmak mı?"

"Bir blogla oyalanıyorum. Genel olarak hayatım üzerine."

Umarım daha fazla soru sormaz çünkü gerçekten detayları bilmesini istemiyorum.

"Eminim hakkında yazacak çok şeyin vardır. Mesleğin, birlikte çalışman gereken farklı sanatçılar ve organizasyonlarla birlikte ilginç görünüyor."

"Evet, öyle," diyorum başımı sallayarak. "Ama iş hakkında yazmıyorum. Özel hayatımla iş hayatımı ayrı tutmayı seviyorum."

CamScanner ile tarandı

"Elbette. Ayrıca, ilgi çekici blogların çoğu, insanların özel hayatı ile ilgili, değil mi? Şu ünlü olan YouTube'daki insanlara baksana."

"Sanırım öyle ama insanların benim günlük hayatımı, konsey binasına gidişimi, boya örnekleri ve eski sahibinden kalma uyduruk bir duvar kâğıdıyla kaplı evimi görmek için öldüklerini hayal edemiyorum."

Robin gülümsüyor. "Eminim ki, insanlar Instagram'da gördüklerinden etkilendikleri gibi gerçekten gerçek bir hayattan da o kadar etkilenirler."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Hepimiz sadece Tom ve Giovanna Fletcher gibi yaşıyor olmayı istemiyor muyuz?"

"Kim?"

Ağzım açık kalıyor.

"Hmm, Tom -*McFly*'dan"

"Sen yirmi beş yaşında olmadığına emin misin?"

"Her neyse," diyorum, çatalımı alıp soğumadan yemeğimi yemeye başlarken.

"İlişkin hakkında yazamaz mısın? Üst düzeyde rahat bir kız arkadaş değil misin sen? Diğer yarının, en iyi dostunun düğününe gitmek yerine futbol maçına gitmesini kafaya takmayan. İsmi *Mükemmel Kız Arkadaşın Rehberi* olabilir."

Neredeyse avokadodan boğuluyordum. Keşke o an ne olduğuna dair gerçeği bilseydi. Tüm öfkem ve intikam düşüncelerimle gerçekten ne olduğunu yazsaydım daha çok *Mükemmel Kız Arkadaşın İntikam Rehberi* gibi bir şey olurdu.

Garson kadın sonunda büyük bir gülümsemeyle birlikte geliyor ve ona paketini veriyor. Sanıyorum Robin bu tür şeylerle çok karşılaşıyor.

"Tamam, şey, seni bununla yalnız bırakmalıyım. İyi şanslar. Asla bilemezsin, belki bir sonraki *Düşük Bütçeli Prenses* sen olabilirsin."

Kafam karışmış şekilde ona bakıyorum çünkü ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok.

"En çok satanlara dönüşen bir blogger. Kız kardeşim evleniyordu ve kitabını etrafta İncil'mişçesine taşıyordu."

CamScanner ile tarandı

Birinin benim zırıltılarım hakkında bir kitabı basmak isteyeceği fikrine neredeyse kahkaha patlatacaktım.

Robin kalkıp kahve dükkânından çıkıyor ve ben dizüstü bilgisayarımın ekranını kaldırıyorum. Dikkatimi önümdeki işe vermeye çalışıyorum.

Boş sayfaya bakıyorum. Ama benim hayatımda ilginç olan ne var ki? Tüm gün zevk aldığım bir işte çalışıyorum ama bu cidden geniş çapta ilgi çekici bir şey değil. Erkek arkadaşımla uzun süreli ilişkimde mutluyum. Şu ana kadar ilham verecek kadar başarısız bir yazarım. Hakkında konuşabileceğim, ilginç şeyler yapan bir evcil hayvanımız bile yok.

Bu ancak bir kitap ayracı malzemesi olur.

Bir süre Robin'in önerdiği gibi Will ile olan ilişkim hakkında yazma fikrine gülüyorum. O kadar iyi gideceğine emin değilim. Yüzsüzce, Janet'ın sayfamız için yazmamız gerektiğini söylediği biyografiyi yazıyorum.

Ben Lexi, otuz bir yaşında bir kadın... Spor delisi bir erkek arkadaşla uzuuun süreli bir ilişkideyim. Kırmızı beyaz formalı on bir adamın kaderi ve *Sky Sports* programı etrafında organize ettiğim mükemmel ev hayatımızı öğrenmek için blogumu takip edin. Fazlaca kötü söz ve çileden çıkma bekleyin: Ondan, izlediği maçı yöneten hangi hakemse ona, benden de yok sayılmama -YİNE!

Yazdığımı okuyorum. Aslında eğlenceli. Sadece hayatımın ne kadar hastalıklı göründüğüne güldüğüm için mi yoksa içimde gerçekten bir komedi dâhisi barındırdığım için mi emin değilim. Belki de Robin bir şeyler biliyordu.

Erkek arkadaşım ve ben yedi yıldır birlikteyiz. YEDİ. Bu sürede çok fazla şey öğrendim. Kısaca, kaç kere söylenirse söylensin klozetin kapağını hep açık bıraktığını ve "Bugün ne yapalım?"

CamScanner ile tarandı

sorusunun cevabı olarak öncesinde ya da sonrasında sportif bir etkinlik olduğu için bir zaman aralığı oluşturmak gerektiğini öğrendim. Evet dostlarım, ben spor dulu bir kadınım.

Siz de bir spor dulu olabilirsiniz ya da bir tanesini tanıyor olabilirsiniz. Genelde onları bir kilometre öteden tanırsınız -onlar, birlikte oldukları erkek telefonundan skoru takip ettiği için onlarla konuşmadan oturanlardır. Partnerleriyle zaman geçirmenin tek yolu bu olduğu için kış donduran soğuklarda asla duymadıkları rakip takımın maçlarını izlemeye hiçliğin ortasına sürüklenenlerdir. Sosyalleşmelerde erkeklerinin izini sürüp onları yayınlanan maçı izlemek için bir köşede televizyon bulmuş vaziyette bulanlardır.

Eminim, benim gibi, onlar da size muhtemelen İngiltere'deki tüm futbol sahalarının ismini, kriketteki LBW'nin ne olduğunu ve Ragbi Birliği çarpışmalarının yeni kurallarını söyleyebilecek olanlardır. Bu kadar faydasız bilgiyi depolamanın affedilir tek yanı, umarım gelecekte genel kültür yarışmalarında sorulabilecek olmalarıdır.

Yazmayı bırakıyorum ve yazdığım şeye göz gezdiriyorum. Sıcak tonunu seviyorum, kulağa oldukça esprili geliyor ama bir şeylerin eksik olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ben gerçekten birinin sadece göz ardı edildiğinden homurdandığı ve bir spor sorusu için yeterince bilgi edindiğinden bahsettiği bir blogu okumak ister miyim?

Metni seçiyorum, sile tıklıyorum ve sonra bir dakikalığına durakliyorum. Geçen hafta yazı grubumuzda örnek olarak baktığımız en iyi alıştırma bloglarını tekrar düşünüyorum. Hepsinde ilgi çekici bir açı ya da yakalanan bir nokta vardı.

Parmaklarım klavyenin üstünde duruyor. Benim blogumun odak noktasının ne olması gerektiğini biliyorum, sadece bunun hakkında yazmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Derin bir nefes alıp kendi kendime, sadece sayfada nasıl görüneceğine bakabileceğimi söylüyorum -bu onu hemen yayınlayacağım anlamına gelmiyor.

Spor Dulu İntikam Peşinde

Bir hafta öncesine kadar, mutlu bir spor duluydum. Tamam, belki mutlu biraz fazla güçlü bir kelime ama şöyle diyelim, erkek arkadaşımın spor takıntısına karşı ikinci planda kalmayı pek sorun etmiyordum. Romanımın içeriğini yazıyor ve sosyal hayatımızı, onun -görünüşe göre- izlemesi asla bitmeyen spor etkinliklerinin etrafına uyduruyordum. İş raddeye vardığında, sporla benim aramda seçim yapması gerektiğinde, her zaman beni seçeceğini düşünürdüm. Ah, ne kadar yanılmışım.

Her şey en yakın arkadaşımdan bir düğün davetiyesi almamla başladı. Bu konuda sessiz kaldığında şüphelenmeliydim. Genelde bir davetiye geldiğinde tarihi kontrol etme çılgınlığı yaşanır, böylece sevgili futbol takımının maçı olup olmadığını ya da kaçırabileceği herhangi bir başka spor müsabakası olup olmadığını anlayabilir. Nasıl ve ne zaman onun -telefonda, mobil uygulamada, televizyonda- maç izlemesine izin vereceğimi müzakere ettiğimiz için katılım koşullarını düzenlemek sıklıkla Ortadoğu Barış Zirvesi'nden daha kötüdür. (Örneğin: Maçları servis/konuşmalar/ilk dans sırasında kontrol etmesi yasaktır.) Bu yüzden onun olağan gerginliği olmadan daveti yanıtladığımızda, bunun ya a) futbol takımı deplasmanda oynuyor ya da b) düğünün gerginlik çıkarmak için fazla önemli olduğunu bilmesinden dolayı olduğunu düşündüm.

Düğün günü geldi ve biz gitmek için hazırlanıyorduk (buraya kadar her şey yolunda), erkek arkadaşım birden bir gıda zehirlenmesi kurbanı haline geldi. Etrafta aksayarak yürüyor, acıyla yüzünü buruşturuyor, tuvalete koşarken inliyordu. Neredeyse ölüm döşeğinde olduğuna inandım, ishal ilacı verdikten sonra onu yatağa yatırdım -mükemmel bir kız arkadaşın yapacağı gibi- ve sonra tek başıma yola koyuldum. Eski güzel zamanlardan birini yaşıyordum, ta ki iş arkadaşlarımın birinden televizyonda yayınlanan futbol maçından olan bir fotoğraflı mesaj -erkek arkadaşımın ekranda olduğu bir fotoğraf- alana kadar.

CamScanner ile tarandı

Bu doğru, sevgili erkek arkadaşım düğünden kaçıp futbol maçına gitmek için hasta numarası yapmıştı. Ne kadar öfkelendiğimi söylememe gerek yok.

Eminim ettiğimiz en baba kavgayı çoktan hayal ediyorsunuzdur. Ama aslında yaptığı şeyden haberdar olduğumu bilmiyor. Onun yerine, bunu ona ödetmek istiyorum -intikamımı alacağım. Her seferinde bir parça intikam.

Onunla işim bittiğinde, sporu o kadar çok özleyecek ki spor dulu asıl o olacak.

Vay canına! Parmaklarım yazmayı durduruyor ve ne kadar yazdığıma bakakalıyorum. Baştan alıp bir daha okuyorum ve işe yarayacağını düşünüyorum. Talimatları karşılıyor. Bu bir blog. İlginç (en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum) ve önümüzdeki birkaç haftanın dersini doldurmaya yetecek kadar malzemem olmalı. Bu beni biraz *Ölümcül Cazibe 'Psikopat Suç Ortağı'* gibi gösteriyor -ama hikâyeyi biraz süslememe izin var değil mi?

Ne düşünüyorum ben? Metni seçip 'sil' tuşunun üzerinde bekliyorum. Bu bloglar belki bizim yazı dersimizin favori projesi olabilir ama yine de internetin bir yerlerinde yayınlanıyorlar. Yazı sınıfım dışında birinin tesadüfen rastlaması ve okuması ihtimali var. Bunu yapmalarını gerçekten istiyor muyum?

Çok sayıda insanın okumayacağını biliyorum ama Will hakkında bu şekilde konuştuğum için biraz suçlu hissediyorum. Yani, o benim erkek arkadaşım ve onu içtenlikle seviyorum -spor takıntısıyla falan- ve yaptığını bildiğimi ona söylemeden doğrusuyla yanlışıyla kâğıda dökmek biraz ispiyonculuk yapıyorum gibi hissettiriyor.

Ama o zaman alternatifi ne olacaktı ki? Derin bir nefes alıyorum ve gönderiyi silmek yerine kaydediyorum. Bunu yayınlayabilecek kadar cesur olup olmadığıma sonra karar verebilirim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve zafer edasıyla avokadolu kızarmış ekmeğimin kalanını yiyorum. Şimdi, keşke Will'in kolayca yalan söylemesi problemi hakkında ne yapacağımı çözebilsem...

BÖLÜM 9

Cara'ya intikamımı alacağımı söylemek bir şeydi, bunu yapmak bambaşka bir şey.

Düğünden sonra neredeyse bir hafta geçmişti ve ne yapacağıma dair doğru düzgün plan yapamamıştım. Göze göz fikrini sevdim. Eğer o düğünü Southampton maçı için kaçırdıysa, o zaman ben de onun bir maça gitmesini engellemeliyim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Aklıma gelen her bir şeyde, onun nasıl geri tepebileceğini hayal ediyorum.

Cidden bozuk bir midenin sanatsal bir adalet olacağını düşündüğüm için ona yüksek dozda müshil ilacı vermek ilk fikrimdi. Ama bunun için bir sürü farklı etmen vardı. Vücudunun tam olarak doğru zamanda tepki vermesi neredeyse imkânsızdı.

Aklıma gelen bir diğer şey ise onu yatağa kelepçeleyip anahtarları kaybetmekti. Cara'yla çok fazla takıldığım belli oluyor. Ama bu planda ters gidebilecek kesinlikle çok daha fazla şey vardı. Ben dışarı çıkmadan önce Radyo 5'i canlı dinlemek için benden radyoyu açmamı istemesi... Houdini gibi davranıp kaçması... En baştan kelepçelenmeyi reddetmesi... Bağlama fantezisi pek bizim tarzımız olan bir şey değil. Önceki hafta beni ve memelerimi reddetmesiyle yataktaki cazibemin maç günü yeterli olmamasından endişeleniyorum.

Hâlâ, Will'in yaptığı aklıma geldikçe, özellikle de hastalığından bahsetmeye devam ettiğinde kızıyorum ve kısa sürede bir şeyler yapmam gerekiyor. Bugün kahvaltıda, dün işte tüm gün elektrolit seviyesini tekrar yükseltmek için enerji içeceği içtiğinden ve böylece beş günlük çileden sonra beşe beş futbol oynamak için gereken enerjiyi

CamScanner ile tarandı

toplayabildiğinden bahsetmeye başladı. Mucizevi bir şekilde, kendisini hâlâ biraz kötü hissetmesine rağmen (benim değil onun kelimeleri) daha sonrasında arkadaşlarıyla birkaç bira içmek için bara gelebilmeyi başarmıştı.

Meyveli lapamı yerken aklıma bir plan geldi. Daha iyi bir şey bulana kadar Grand Prix sonuçlarındaki yanlışlık gibi küçük intikam oyunlarına devam edeceğim.

Bu yüzden, şu anda, romanlarımdaki süper ajanlar gibi hissediyorum. Kanepenin ucuna oturup Will'in gelmediğinden emin olmak için caddeyi kontrol ediyorum. Eğer tül bir perdemiz olsaydı ben caddeyi gözlerken kımıldıyor olurdu.

Nadiren kullanabildiğim kutsal televizyon kumandasını alıyorum ve yere oturuyorum. Böylece koltukta beni daha sonra suçlu gösterebilecek bir sıcak alan ya da çukur oluşturmam.

Planlayıcıyı alıyorum ve suçlu suçlu kapıya bakıyorum. Yanlış bir şey -henüz- yapmadığım için neden böyle olduğunu bilmiyorum. Her an pat diye gelip beni suçüstü yakalayacakmış gibi hissediyorum. Ama yaptığım şey masum *görünüyor*. Sonuçta benim tek başıma televizyon izleyemediğim baskı dolu bir evde yaşamıyoruz. Ama biraz gergin hissetmekten de kendimi alamıyorum.

Kendime kitabım için araştırma yaptığımı anlatmaya çalışıyorum. Nihayetinde, benim hiçbir şeyden şüphelenmeyen kadın kahramanım, kendini sürekli gergin durumlarda buluyor, böylece onun nasıl hissettiğini birinci elden öğrenebilirim. Tom Clancy, ana karakterlerinden birini böyle bir durumdayken korkudan altına etmek üzere olduğunu ya da damlayan terini emsin diye koltuk altına mendil koymuş bir şekilde tasvir edeceğinden eminim ve benim hissettiğim şey bu. Benim sık sık yazdığım gibi nemli bir alın ve çarpan kalp değil ve bu benim için şaşırtıcı bir keşif -bakın, bu gerçekten bir araştırma.

Planlayıcı ekranda göründü ve hâlâ izlenmemiş olan şeylerin listesine şöyle bir baktım. Dart, boks, futbol. Böyle bir programla işe gidecek vakit bulabilmesi şaşılacak bir şey. Neden bu kadar çok izlen-

memiş şey olduğundan ve kapasitemizin yüzde seksen yedi civarlarında olmasından bahsetmiyorum bile.

Dün geceki darta gidip seçiyorum. Bunu yaparken derin bir nefes alıyorum.

Will'in cuma gecesi ritüeli işten eve gelmek, dolaptan soğuk bir bira almak, televizyonun karşısında koltuğa yayılmak ve önceki gece beşe beş maç yaparken kaçırdığı dartı izlemekti. Duruma göre, eğer şanslıysam, bir "Merhaba tatlım, günün nasıldı?" ve yanağıma resmi bir öpücük alabiliyordum ama sıklıkla birkaç saat görmezden gelinirdim. Sonra, yedi buçuk civarında, kış uykusundan uyanan bir ayı gibi eski özenli haline dönerdi.

Bu rutini sarsmanın hiçbir anlamı olmadığını bilecek kadar uzun süredir birlikteyiz; bu onun zorlu bir haftayı omuzlarından atıp hafta sonu moduna geçmesinin bir yolu.

Bazen bu rutini komple boş verip spora gidiyorum. Gerçi koltuk altımdan sarkan etler bunu ne sıklıkla yaptığımı gösterecektir.

Sarı tuşa basıyorum ve silmek istediğimden emin olup olmadığımı soran bir şey beliriyor. Emin miyim? Eğer rutinini bozarsam canavara ne olacağını hayal edemiyorum. Önümüzdeki iki gün boyunca asık suratlı bir adama katlanmak zorunda kalacağım için acaba kendi ayağıma mı sıkıyorum? Ya da hiç istifini bozmayıp kaydettiği maçlardan birini bulup izleyerek benim mini intikam planımı anlamsız bir hale mi getirecek?

Duraksıyorum ama bu sadece bana gelen o mesajın belli belirsiz anısı kadar sürüyor ve tuşa o kadar sert basıyorum ki tuşu neredeyse kumandanın içine sokuyorum.

Derin bir nefes veriyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Cidden havalı kadın kahramanlarımdan biri olamazmışım. Romanlarımda, onlar her zaman beklenmedik şekilde gizemleri aydınlatır ve suç dehalarını etkisiz hale getirirler ama ben *Sky Plus*'taki bir kaydı silebilecek kadar cesareti zor gösterebiliyorum. İçler acısı.

CamScanner ile tarandı

Suç mahalline yakın bir yerde yakalanmak istemediğim için etrafta çok fazla oturmuyorum. Parmak izi bırakmış olma ihtimaline karşı kumandayı kazağıma siliyorum ve mutfağa geçiyorum.

Dün gece yalnız olduğum için mutfak zaten derli toplu. Bu nedenle Will'in eve gelmesini beklerken üzerimdeki bu gergin enerjiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Fırının kapağını açıp içine bakıp fırını temizlemem gerekip gerekmediğini kontrol edecek kadar ileri bile gittim. Ama sonradan şüphe uyandırmamaya çalıştığımı hatırladım ve fırını şeyden beri temizlemedim... Şey, hiçbir zaman.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve onun yerine yazıyor numarası yapmaya karar verdim, gerçi sayfaya gerçekten herhangi bir kelime yazabilmek için çok fazla gerginim.

Anahtar kilide giriyor ve karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor. Taş devri dönemindeki, çıkmaya ilk başladığımız dönemdeki gibi romantik olanlardan değil ama. Onlar, Will'in bana aldığı çiçekler gibi yok oldu. Hayır, bunlar yaptığım şeyi ne zaman fark edeceğini merak eden gergin kelebekler. Önümdeki ekranda nasıl bir saçmalık ortaya çıktığına hiç dikkat etmeden gürültüyle tuşlara basıyorum.

Kapıdan girerken "Merhaba?" diye seslendiğini duyuyorum.

İçimden televizyonu hemen açmamasını diliyorum. Yeterince hazır olduğumu sanmıyorum. Sahte mide problemi yaratarak kendimi banyoya kapatıp çöküşe şahit olmamakla salona gidip Will'in dikkatini dağıtarak onu kaçınılmaz hayal kırıklığından uzaklaştırmak arasında kalmıştım.

"Hey," diyorum. Ben hareket edemeden mutfağa giriyor. "İş nasıldı?"

"Her şey yolundaydı ama yine de iyi ki bitti. Uzun bir hafta oldu. Hastalığın hafta sonumu kaçırmama sebep olması yüzünden daha da kötü oldu."

"Tabii ki," diyorum istemeye istemeye. Gerçekten de bu yalana sonsuza kadar devam mı edecek?

CamScanner ile tarandı

"Seninki nasıldı?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi. Anlatacak heyecanlı bir şey yok."

Burası genellikle Will'in her zamanki öpücüğünü verdiği kısım olur, sonra da ayakkabılarını fırlatıp kravatını gevşetmeden önce koltuğa çekilirdi.

Kendimi buna hazırladım ama o mutfakta kaldı ve bira almak için dolaba hamle bile yapmadı.

"Düşünüyordum da," diyor Will.

Her adam için tehlikeli bir uğraş.

"Damo'da Southampton-Swansea maçı için deplasman bileti varmış, acaba gidebilir miyiz? Düğünde seni üzdüğüm için çok kötü hissediyorum ve düşündüm ki bunu hafta sonu tatili olarak değerlendirebiliriz."

"Swansea?"

Bir Paris ya da Venedik değil, değil mi? Blackpool'un bile hafta sonu için belli bir çekiciliği var ama Swansea?

"Taraftar otobüsüyle gideceğimizi düşünmüyorsundur umarım? Bir keresinde bu talihsizliği 8 kilometrelik Portsmouth yolculuğunda yaşamıştım. Camdan atlayıp yola fırlamayı istemeden önce defalarca *'Oh, When the Saints'* dinliyordunuz."

"Hayır, yatıya kalacağımız için arabalardan birini alabiliriz. Biletleri alma şansından vazgeçmek yazık olur, bedavaya veriyor."

Bedava seyahat kazanacağını düşünmek tam tipik bir Will davranışı. Dışarda bir hafta sonu boyunca gidecek benzin, yemek ve otel masraflarını unutmuş görünüyor. Tabii ama bedava biletler...

Belki bu yine suçluluk duygusudur. Bu kez Barbados olmayabilir ama yine de benimle bir yerlere gitmek istiyor.

Bir futbol maçı için bu kadar uzağa yolculuk yapma zahmetine değer mi diye düşünürken "Hımm," diyorum ama sonra en azından buradan uzakta bir hafta sonu diye düşünmeye başlıyorum.

"Tamam, neden olmasın?"

"Harika, o zaman otellere bakayım," diyor.

CamScanner ile tarandı

Bir anlığına futbolu unutuyorum ve kendimi en son ne zaman böyle mini bir ara verdiğimizi hatırlamaya çalışırken buluyorum. Fakat sonra ragbi izlemek için Edinburgh'a gittiğimizi hatırlıyorum. O zaman da bunun romantizm ve gezi dolu olacağını düşünerek heyecanlanmıştım. Gerçekteyse ragbi sahası ve otelin yanındaki *Weatherspoon's* dışında çok az şey görmüştük.

Edinburgh'un bir tekrarını daha istemediğimi düşünerek "İstersen ben halledeyim," diyorum. "Cuma gecesinden yola çıkıp tam bir hafta sonu tatili yapmaya ne dersin?"

"Tabii," diyor Will, "Neden olmasın?"

"Harika." Sadece görüş alanı içinde bir *Weatherspoon's* olmadığından emin olacağım. Ve belki kasaba dışındaki bir otele gideriz, böylece diğer taraftarlardan uzakta oluruz.

Aklımda bir fikir geliyor ve alçaklığına şaşakalıyorum. Kasabadan o kadar uzakta bir yerden rezervasyon yaptırırsam ve maçı tamamen kaçırmamıza sebep olsam? Sadece oyunu kaçırmakla kalmayıp aynı zamanda da bütün bir yolu maçı izlemek için gittiğine de üzülecektir. Bu kesinlikle Vanessa'nın düğününü kaçırmasına karşılık gelen bir intikam olacaktır.

Dart oyunlarını silmemiş olmayı diler gibiyim çünkü gelecek hafta yapabileceklerime kıyasla o okyanusta bir damla gibi kalıyor. *Sky Plus*'ta sildiğini geri almak gibi bir seçenek olup olmadığını merak ediyorum. Yani, mesela sildiğin e-postanın çöp kutusuna gittiği ve sonsuza kadar yok olmadan önce eylemini geri alabileceğin geçici bir rahatlama duygusu veren posta kutusu gibi.

"Peki o zaman," diyor buzdolabına doğru ilerlerken.

Birasını alıp salona yönelirken yanımdan geçiyor ve bana ağır çekimde hareket ediyormuş gibi geliyor. İçimden uzanıp onu mutfakta tutmaya çalışmak geliyor. Ama ne diyeceğim? Neredeyse tişörtümü çıkarıp memelerin sihrini göstermesini umacağım ama mutfak masasında kısa bir sevişme kaçınılmaz sonu sadece erteleyebilir.

Yüzünde o alışıldık cuma akşamı ifadesi var; tel gibi gergin ve rahatlamaya can atan.

CamScanner ile tarandı

Ben daha iyi bir plan düşünemeden yemek odasından salona doğru yürüyor. Gizli utancımı fark etmesi an meselesi.

Televizyonun sesini duyuyorum ve gelecek olan bağırış ya da çığlık için kendimi hazırlıyorum.

Üç... iki...

"Lexi!" diye bağırıyor tam da zamanında.

Bir saniye için gözlerimi kapatıp hareketsiz kalıyorum. Keşke burası dışında herhangi bir yerde olsaydım. Dartı siler silmez burayı terk etmediğim için kendime kızıyorum. Ne aptallık! Bu işi yapıp sonra da spor salonuna gidebilirdim. Sadece suçumu keşfettiğinde burada olmamakla kalmazdım, aynı zamanda bu bana işlenen suç sırasında başka yerde olduğuma dair mükemmel bir kanıt da sağlardı.

Acemice bir hata. Bakın, bu polisiye yazarı olarak çuvalladığımın başka bir kanıtı -iyi bir kadın kahraman daima açıkgöz olmalı.

Tekrar "Lexi," diye sesleniyor.

Üst kattaki gardırobumuza girip *Narnia*'yı keşfetmeyi ummakla üç metrelik bahçe duvarımıza tırmanmak arasında kaldım.

Ayaklarımı sürüyerek mutfaktan çıkıp yemek odasından salona doğru yürüyorum.

Çarpan kalbimin aksine sesimin normal çıkması için büyük çaba göstererek "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Aaron ve Becky daha sonra *Hint* yemeği yemeğe gider miyiz diye sormuşlardı, söylemeyi unuttum."

Bir çeşit ertelemenin mutluluğuyla "Evet, kulağa harika geliyor," diye cevap veriyorum. Ayrıca, Aaron'un kız arkadaşı Becky'i çok seviyorum. "Ne zaman?"

"Sekiz gibi? *Jewel in the Crown*'da?"

"Hı-hı, neden hazırlanıp öncesinde bir şeyler içmeye gitmiyoruz? *White House*'a gidebiliriz. Uzun zamandır gitmedik ve hemen köşe başında."

Bir saniyeliğine onu ikna ettiğimi düşündüm. İkna olmuş görünüyor ve kendini kanepeden kazıyıp duş almak için banyoya gidecekmiş gibi geliyor.

CamScanner ile tarandı

"Neden olmasın?"

Bir oh çekiyorum ve onu, dartın farkına varmadan dışarı çıkarabileceğimi düşünüyorum. Bu dalavere için biçilmiş kaftan asla değilim.

Vücudumun kaskatı kesilmesine sebep olarak "Tamam, ama bir saat kadar sonra gidelim," diyor. "Önce biraz dart izleyeceğim -biliyorsun, rahatlamak için."

Yaptığım şeyin farkına varmadan önce umutsuzca ayaklarımın işbirliği yapmasını diliyorum ve odadan dışarı adım atmayı deniyorum.

"Hass.ktir! Dart nerede?"

Bacaklarımın çalışması için daha da çok çabalıyorum ama pekmeze bulanıp yapışmış gibiler ve kaldıramıyorum.

"Lexi, planlayıcıyı kullandın mı?"

Olabildiğince sıradan bir şekilde "Ne?" diyorum. Yüzümün beni ele vermesinden endişelendiğim için ona yüzümü dönmüyorum.

"Dart. Sıralı bir seri var ve dün gece kaydedilmiş olması gerekiyordu ama burada değil."

"Belki dün gece yoktu?"

Daha mümkün görünen bir bahane ortaya atabilmeyi gerçekten çok istiyorum.

"Tabii ki vardı. Sheffield'deydi. Dün gece herhangi bir şey fark ettin mi? Elektrik falan kesildi mi ya da herhangi bir şey?"

Elektrik kesintisi, iyi fikir...

"Televizyonda bir yere bastın mı?"

Arkam dönük durmaya devam ettiğimi fark edince yüzümü ona dönüyorum, şüpheli davranışlar sergiliyorum. Erkek arkadaşım hemen hemen burnunun ucunda olanları her zaman fark etmese de ikiyle ikiyi bir araya getirmesini istemiyorum.

"Dün burada televizyon izlemedim. Yatağımda bir bölüm *Mad Men* izledim."

Bu oldukça doğru.

Yüzünü gerip burnunu kırıştırarak "Anlamıyorum," diyor. "Daha önce hiç kaydedilmediği olmadı. Belki *Sky* yetkilisine haber verme-

CamScanner ile tarandı

liyiz. Yani, ya bu Southampton maçı gibi gerçekten önemli bir şey olsaydı?"

"Düşünsene..." diyorum kinayeli bir şekilde. Neredeyse her maça gittiğine ve canlı izlediğine dikkat çekmek istemiyorum. Bir yerde, birinin ona takımın koçu olmadığını ve takımın zayıf noktalarını belirlemek için maçları televizyonda yeniden izlemesi gerekmediğini çıtlatması gerekiyor.

"Neden dart olmak zorundaydı? Boktan bir *Ver Fırına* ya da senin izlediğin bir şey olamaz mıydı?"

Küstah ergen ruh haline girdi ve sevgili *Ver Fırına* programıma boktan demesini kişisel algılamamaya çalışıyorum. Bunun birtakım yansımaları olacağını biliyordum. Sadece bunu kabullenip, bunun onu kızdırdığı gerçeğinden biraz zevk almaya çalışmalıyım.

Alt dudağını dışa doğru çıkarıp yüzünü *Creature Comforts*'taki kaplumbağalardan birini andırır şekilde kırıştırıyor. Yemin ediyorum, hiç daha çekici olmamıştı.

O kadar büyük bir iç çekişle "Şey, sanırım bir şeyler içmeye şimdi gidebiliriz bu durumda," diyor ki neredeyse şömine rafındaki çerçeveli fotoğrafları titretiyor.

"Gidip duşa gireceğim." Sesi *Ayı Winnie*'deki Eeyore gibi çıkıyor, tamamen üzgün ve reddedilmiş.

"Tamam o zaman, ben de senden sonra gireceğim."

Odadan çıkışını izliyorum ve kanepeye oturmam gerekiyor. Olanlara inanamıyorum. Biraz homurdanma, birkaç küfür ve *Ver Fırına*'yı aşağılaması dışında oldukça iyi geçti.

Erkek arkadaşım, bir cuma gecesi, olabileceğini düşündüğümden bir ya da iki saat evvel kanepeden kalkmayı başarabildi ve arkadaşlarımızla buluşmadan önce birlikte biraz kaliteli vakit geçireceğiz.

Belki de bu tarz şeyleri daha sık yapmalıyım. Eğer cuma gecelerimin motive olma şekli buysa o zaman belki adamın biraz surat asmasına değebilir.

Skorun *Lexi 2 - Will'in sporları 0* olduğuna tam olarak inanamıyorum. Ve eğer bunu yapmak bu kadar iyi hissettiriyorsa gelecek haftaki büyük planı hayata geçirdiğimde ne kadar iyi olabileceğini düşünün.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 10

Telefonumda ailemden bir cevapsız çağrı olduğunu fark ettiğimde bilgisayarımı arıyorum, akşam için koltuğa yerleşmek üzereyim. Telefonu alıp onları geri arıyorum.

"Merhaba?" diyor babam, sanki telefona gerçekten nasıl cevap vermesi gerektiğinden bihabermiş gibi.

"Merhaba baba, benim."

Her zamankine hazırım -Annene veriyorum- ama öyle demiyor.

"Ah, selam canım. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Hmm, sen nasılsın?"

"Evet, güzel. İyi. Evet, iyi," diyor.

"Harika," diyorum telefonun anneme verilmesini beklerken.

"İş iyi, değil mi?"

"Her zamanki gibi. Sana söylediğim şu teftiş başladı ama yapan adam iyiye benziyor, yani dua edelim ki ben çok etkilenmeyeyim."

"Fevkalade," diyor şevkle. "Ya Will, iyi, değil mi?"

Kanepede yayılan erkek arkadaşıma doğru bakıyorum.

"Annen dedi ki iyi olmadığı için Vanessa'nın düğününü kaçırmış."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Şimdi daha iyi," diyorum. Will kendi isminden bahsedilince kulak kesildiği için yüzüme sahte bir gülümseme konduruyorum. Foyasının ortaya çıktığını öğrensin istemiyorum.

"Harika."

Tuhaf bir sessizlik oluyor ve babamın benimle daha ne kadar konuşmaya devam edeceğini merak ediyorum. Bu, babamla konuşmadığımızdan değil, bunu telefonda asla yapmadığımızdan kaynaklı ve ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

CamScanner ile tarandı

"Peki annem orada mı?" diye soruyorum.

"Aslında, onu kaçırdın -aceleyle Jancielere gitti. Seni daha sonra aratayım mı?"

"Evet bu harika olur."

"Tamam o zaman canım. Şey, seninle konuşmak güzeldi."

"Hmm, seninle de."

"Will'e iyi dileklerimi ilet."

"İletirim, görüşürüz," diyorum ve babama ne olduğunu düşünüyorum kapatırken.

"Bu tuhaftı," diyorum Will'e.

"Ne?"

"Babam gerçekten benimle konuştu."

"Bu kulağa o kadar da tuhaf gelmiyor," diyor Will. Kumandayı alıyor ve beni cidden gıcık eden bir şekilde şuursuzca kanallar arasında geziniyor. Televizyonda ne olduğunu bilmek istiyorsa program çizelgesine bakması gerektiğini söylerim hep.

"Şey, sana selamı var. Neden ki?"

"Bilmiyorum." Will omuz silkiyor ve kanal atlamaya devam ediyor. Bu kadar hızlı atlarsa kanallarda ne olduğunu anlayamaz.

"Muhtemelen onun doğum gününde onu bara davet ettiğin içindir."

Will o geceden bahsedilmesinden biraz rahatsız oluyor. Şaşırmıyorum. Eminim ki babamı davet ederken onunla en yakın arkadaş olduğunu düşünmesine sebep olacağını düşünmemişti.

Babamın garip davranması muhtemelen bu yüzdendir. Birinin onunla ilgilenmesinden mutludur. Erkek arkadaşıma gülümsüyorum ve bu küçük jestinin babam için ne kadar çok şey ifade etmiş olduğunu düşünüyorum.

Will *Sky Sports* haberlerini izliyor ve ben de bilgisayarımı ortaya çıkarmaya karar veriyorum. Köşedeki raftan alıyorum ve Swansea bölgesiyle ilgili biraz araştırma yapmak için koltuğa yerleşiyorum. Oldukça yoğun bir hafta sonu geçirdik ve şimdi gidene kadar sadece dört günümüz var ve şimdiye kadar hiçbir rezervasyon yapmadım.

CamScanner ile tarandı

"Bu gece Barbados için kriket maçlarını halledeceğim," diyor Will. "Kaç tane maça gelmek isteyeceğini düşünüyorsun?"

"Kaç tane maç?" diye geveliyorum antika bilgisayarım açılırken.

"Evet, kaç tane? Sadece *Twenty20* maçları var, yani yarım gün sürecek."

Ana sayfa nihayet yükleniyor ve bir saniyeliğine, Will'in söylediklerini idrak etmeye başlarken ve ne aratmam gerektiğini düşünerek, ekrana bakakalıyorum.

"Barbados için maçlar?"

"Evet, maçlar," diyor bana sanki deliymişim gibi bakarak.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Çatık kaşımı ovalıyorum.

"Barbados, biliyorsun: tatilimiz."

"Evet biraz biliyorum."

Dört haftadan az bir süre içinde olacak olan egzotik tatilimizi nasıl unutabilirim. İşyerinde masamın üstündeki takvimde ciddiyetle günleri sayıyorum.

"Bunun kriketle ne alakası var?"

"Hmm," diyor Will yavaşça. "Bilirsin *Twenty20 Kriket Dünya Kupası* -oraya gitme sebebimiz."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atıyorum. "Oraya gitme sebebimizin tropikal bir sahilde rahatlamak olduğunu sanıyordum?"

"Öyle ama aynı zamanda kriket de var. Bunu önerdiğimde sana söylemiştim."

"Hayır, hayır söylememiştin."

Eminim ki bunu hatırlardım, değil mi? Düşüncelerim, akşamdan kalmanın anısıyla yatakta kaldığım o güne geri gidiyor. Bundan bahsettiğini hatırlamıyorum ama bizim sörfe uzandığımız küçük fantezimde sürüklenip gitmiştim.

Will belli ki durumun ciddiyetini seziyor ve televizyonu kapatıyor.

"Kesinlikle bahsettim. Sen her şeye başını sallayıp duruyordun."

Ah, Tanrım. Başımı sallayıp durduğumu hatırlıyorum ama dikkatimi vermiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bak, endişelenme -bu, tatili mahvetmeyecek. Sadece birkaç maç. Sana mesela iki maç için bilet alayım mı, sonra ben de bir ya da iki tanesine tek başıma giderim? Birkaç saat havuz kenarında tek başına olmak sorun olur mu?"

Kulaklarımdan cidden duman çıkıyor. Faka bastım. Suçunu hafifletmek için süper romantik bir seyahat sandığım şey aslında yapılacaklar listesindeki spor hayallerine bir tik daha atmakmış.

Bir an acaba seyahati iptal ettirsem mi diye düşünüyorum ama bu aslında bir seçenek bile değil. Ortak banka hesabımızdan ödendi ve eminim ki şimdi iptal edersek iade alamayacağız, bu yüzden konuşarak tatili ve para balyalarını tüketeceğim. Evde kalırsak da Will'in bana Kendin Yap aktivitelerini yaptırma ihtimali hep var.

Aklıma bir fikir geliyor ve acaba onun sadece Swansea maçını kaçırmasını sağlayarak büyük bir numarayı mı kaçırıyorum diye merak ediyorum. Düşünsenize görmek için dünyanın yarısını uçtuğu kriket maçını kaçırırsa nasıl kızar. Ama biliyorum ki o kadar kötü kalpli değilim.

Süper ötesi romantik tatilimizin kriket tarafından bozulacağı gerçeğine teslim olarak yüksek sesle iç çekiyorum.

"Üzgünüm tatlım," diyor, gelip sandalyenin koluna ilişerek. "Gitmek için o kadar hevesli görününce sorun etmediğini düşündüm. Kriket için endişelenme. Maçlar bir seferde sadece üç saat sürecek ve günde iki maça gitmeyeceğimizi garanti edeceğim, böylece en azından günün yarısı boş olacak. Hâlâ gezip görmek ve ajandandaki diğer her şey için yeterince zamanımız olacak."

Boynumu öpüyor; beni bununla ikna etmeye çalışıyor ve ben de dikkatimin dağılmamasına uğraşıyorum.

"Bu, kriket fanlarının dünyanın her yerini takımla gezip parti yaptığı bir tür etkinlik değil, değil mi?" Hayalimdeki tatilin, bir sürü birbirinin aynı tişörtü giymiş kriket fanıyla harcanacağı düşüncesiyle ürperiyorum. Kendimi, insanların şarkı söylediği, bir kriket sahasından diğerine taşındığı otobüste oturup özlemle Barbados manzarasını izlerken görebiliyorum.

"Hayır, sadece biz. Bu yüzden biletleri seçebiliyorum. Senin bile eğlenebileceğini düşünüyorum."

"Ha," diyorum bir gülme patlatırken. Onu boynumdan itiyorum. "Kriket temalı tişört giymeyeceğim."

Parmağımı sanki terimleri dikte edermiş gibi tutuyorum.

"Ama gerçekten güzel mor bir tane bulmuştum... Tamam tişört yok," diye ekliyor aceleyle, ona sert bir bakış attıktan sonra.

"Sarhoş olmayacak ve beni oyunlarda kimsesiz bırakmayacaksın."

"Bunu yapmayacağım," diyor sahte bir şok içinde.

"Ve bungalovumuzdayken, spor izlemek yok."

"Ama turnuvada neler olduğunu nasıl bileceğim?"

Kaşımı kaldırıyorum.

"Tamam. Bungalovda spor yok. Başka bir şey?"

"Maçların üst limitini üçe çekiyorum. İkisine seninle geleceğim ve sen de birine kendin gidebilirsin."

Üzerine kafa yoruyormuş gibi duruyor. "Bu kadar mı?"

Düşünüyormuş gibi ağzımı büküyorum. "Evet, sanırım."

"Harika, inanılmaz bir tatil olacak."

"Olsa iyi olur."

Holden geri giderken başımın üstünden öpüyor.

Başımı sallıyorum. Ne kadar da geri zekalıyım. Erkek arkadaşımın olmasını istediğim gibi romantik bir adam olmadığını ne zaman fark edeceğim? Arka planda her zaman sportif bir gündem yürütüyor.

Boş *Google* arama kutusuna bakıyorum ve yakında gerçekleşecek olan Swansea gezimiz hakkında düşünüyorum. Kriketi öğrendikten sonra intikamıma devam etmek için her zamankinden daha kararlıyım. *Birini futbol maçına gitmekten nasıl alıkoyabilirim?* diye yazıyorum ama Amerikan futbolu ve 'zaman geçirme' denen bir şeyle alakalı sayfalarda boğuluyorum. Benim aradığım şey bu değil. Diğer yarılarının maça gitmesini engellemek için komplo kuran üç kâğıtçı spor dullarının forum gönderileri nerede?

CamScanner ile tarandı

Belki nerede kalacağımızı düşünmem gerekiyordur. Bölge haritasını açıyorum ve bir bakıyorum. Swansea, üniversitedeyken kampa gittiğim Gower Yarımadası'na yakın. Dağlık sahil şeridi ve sarp uçurum zirveleriyle çok güzeldi, uzaklıktan bahsetmiyorum bile. Will'i maça gitmekten alıkoymak için mükemmel mekân ve orada bir Weatherspoonl fanını geçtim, başka bir Southampton fanı olacağından oldukça şüpheliyim.

Will geri döndüğünde, *TripAdvisor*'da otelleri ve kulübeleri açıyorum. Bana sıcak çikolata ve iki bisküvi getiriyor.

"Teşekkürler," diyorum, kendine bira bile almadığını fark ederek. Bu, eğer ona düğündeki kazığını bildiğimi söyleseydim olacak şeyin bir enstantanesi.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun? *Game of Thrones* izlemek ister misin?" diye soruyor kanepeye tekrar yerleşip televizyonu açarken.

"Tamam o zaman. Sadece hafta sonu kalmamız için bir yer bakıyordum ama bunu hafta içi, başka bir zaman da yapabilirim. Sanki yılın bu zamanında yoğun olmaz gibi."

"İstersen bakmana yardımcı olabilirim?"

"Hayır, hayır," diyorum bilgisayarı kapatırken. "İşte, öğle arasında yapacağım."

Onun dahil olmasını hiçbir şekilde istemem. Sahaya yakın başka bir yerde rezervasyon yaptırmaya çalışmasını istemiyorum. İntikam planımda, artık o her ne olursa, başarılı olacaksam kontrol tamamen bende olmalı.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 11

Özel hayatımı bir blog aracılığıyla paylaştığım için minicik bir suçluluk duyuyorduysam da Will Barbados'tan bahsettiğinde hepsi uçtu gitti. Şimdi, yazı grubu için bara vardığımda, yazıyı paylaştığım için memnun oldum. Şimdi, her zamankinden daha da fazla, bir spor dulu olduğum doğru.

Kriketten haberdar olduğumdan beri neredeyse 24 saat geçti ve epey sakinleştim. Will'e olduğum kadar kendime de kızgındım. Eminim bunu bana söylemiştir ve ben de sadece ayak parmaklarımın arasındaki kumu hayal etmekle çok meşgulümdür.

"En azından Noel'de bronzlaşacaksın," diyor Cara. Yaşananlardan önce heyecanımın sebeplerinden bahsedip dururken. Yoldayken onu son gelişmelerden haberdar ettim.

"Her zaman 50 faktör korumayla olduğumdan, güneşten ziyade bir şişe St. Tropez bronzlaştırıcı ile daha çok bronzlaşıyor olsam da evet."

Gülüyor ve ben de güldüğümü hissediyorum. Yeniden rahatlamaya başlıyorum.

"Yani şimdi Barbados'un onun sadece sana kendini affettirme yolu olmadığını fark ettiğine göre artık ona bildiğini söylemeyi düşünmüyor musun?"

"Tam olarak değil. Dart ile nabız yokladıktan sonra önce biraz intikam almaya ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Bana Barbados'ta kriket izlemesini sabote edeceğini söyleme?" diyor, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılarak.

"Bu düşünce aklımdan daha önce geçmişti ama o kadar zalim ol-

CamScanner ile tarandı

duğumu sanmıyorum. Hayır, bu hafta sonu Swansea'ye gittiğimizde onun maçı kaçırmasını sağlayacağım. Bunu nasıl yapacağımdan çok emin değilim yine de."

"Kadınsı cazibeni kullanabilir ve onun otel odanızda kilitli kalmasını sağlayabilirsin?"

Gözlerimi deviriyorum. Cara ne kadar da tahmin edilebilir.

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Muhtemelen bana maçtan döndükten sonra görüşeceğimizi söyleyecektir."

"Bu durum için özel bir şeyler satın almış olsan bile mi? En son Ann Summers'a seyahatiniz ne zamandı?"

"Muhtemelen ilişkimizin ilk yılında."

Tavşanlar gibi olduğumuz ve seksin hâlâ ilginç bir şey olduğu o günlere dönüyorum. Her türlü seksi iç çamaşırları ve gecelikler giyerdim. Şimdiyse ben *Ayı Winnie* pijamamı, o da çoraplarını çıkarırsa şanslıyız.

"Bu demek oluyor ki eğer dantelli ve açık saçık bir şeyler giyersen, eminim ki Will bu fırsatı bırakamayacak ve maça gitmeyi unutacaktır."

"Hımm," diyorum, bunun bu kadar kolay olup olmayacağını merak ederek. Bu konuda hâlâ biraz kırılgan hissediyorum. Yatakta ve yarı çıplakken hiçbir çaba sarf etmeden reddedilmek bir şey ama tamamen süslenmek ve yine de reddedilmek başka bir şey. Bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

"Ah ve eğer istersen bende ödünç alabileceğin şu harika binici kırbacı var."

Paylaşım alanımızın sınırlarına fazlasıyla girdiğimizi düşünerek "Hayır, teşekkürler diyorum," hızlıca. Bu bir binici kırbacı teklifi olabilir ama bir sonrakinin ne olacağını kimbilir. Yatak odasında tüm bu eşyaları tuttuğu bir çekmece olduğunu biliyorum ve neredeyse tüm zemini tek başına titretiyor.

"Keyfin bilir. Ama bankacı Alec'i hatırlıyor musun? Şey, o bu kırbaç için delirirdi. Bu ve-"

"Dinlemiyorum," diyorum parmaklarımla kulaklarımı kapatarak.

"Sen kaybedersin," diyor. "Sadece bir şeylere renk katmana yardımcı oluyorum."

"Teşekkürler ama bir yerlerime acı biber sürmeyi tercih ederim."

"Ah peki, eğer fikrini değiştirirsen, hâlâ el yazması eserimin kopyasına sahipsin. Sadece sekizinci bölüme bak," diyor göz kırpmayla, "o seni aydınlığa kavuşturacak."

O bölümde ne olduğunun düşüncesi bile beni ürkütüyor.

Bu, yazarların grup toplantısına her zaman araba sürerek gelmediğimi dilediğim bazı zamanlardan biri. Çünkü tam şu an sek bir içki iyi giderdi.

"Teşekkürler ama sanırım bunu es geçeceğim."

"Her neyse," diyor gözlerini devirerek. "Ama eğer böyle aşırı ahlaklı olacaksan onu nasıl durduracaksın?"

İşte bu, milyon dolarlık soru...

"Hiçbir fikrim yok."

Swansea'ye sadece üç gün var ve ben planın büyülü bir şekilde aklımda belirmesini beklemeye devam ediyorum ama zaman neredeyse tükeniyor.

"Bunu işteyken düşünmeyi umuyordum ama teftiş yüzünden o kadar kırmızı alarm halindeyiz ki yıllardır çalıştığımdan daha sıkı çalışıyorum."

"Oo, o hâlâ devam mı ediyor? En azından bakacak çekici biri var."

Zayıfça gülümsüyorum. Keşke bu Robin ve onun manken görünümü gibi kolay olsaydı. Günlük bazda oldukça gülüyor olduğumuz için bu komik ve aslında onun karşısında oturmayı seviyorum. Ama sonra onun neden burada olduğunu hatırlıyorum ve tepemde kara bulutlar dolaşmaya başlıyor.

"Senin işyerinde durumlar nasıl?" diyorum benimkinin üzerinde çok durmak istemeyerek.

"Sıkıcı Belinda ile seni bunaltmak istemiyorum ama aşağı yukarı her zamanki gibi. Büyük bir gelişme yok."

CamScanner ile tarandı

İkimiz de içimizi çekip içkilerimizi içiyoruz. Azgın bir yamyam olmasının yanı sıra, Cara aynı zamanda süper zeki bir bilim insanı. Günlerini, kanser hücrelerinin büyümesini engelleyen bir protein üretmek üzere laboratuvarda geçiriyor. Ya da en azından bu, onun benim gibi insanların anlayacağı şekilde anlatmaya çalıştığı en iyi girişimi.

"Ah, yine o zaman geldi gibi görünüyor," diyor Cara şarabını bitirirken.

Janet yürüyerek geçiyor. Kıyamet ve Kasvet tarafından yakından takip ediliyor, ki onlar da çok gayretli oldukları tahmin edilebilir insanlar.

Saatime bakıyorum. "Hâlâ beş dakikamız var."

Gitmeyi erteliyor ya da başka bir şey yapıyor değilim.

"Peki, blogunda nasıl bir gelişme sağladın? Ne hakkında yazdın?" diyorum, dilimi yakmadan dikkatlice sıcak çikolatamı bitirmeye çalışırken.

"Ah, bilirsin, bir tür *Sex and the City* tarzı bir şey. Bekâr bir kız olmak ve benim seks kaçamaklarım hakkında. Benimkinde daha fazla kölelik ve daha az ayakkabı olsa da...

Bu soruyu neden sormam gerekiyordu onu bile bilmiyorum.

"Peki ya sen?"

"Gerçekten sıkıcı bir şey," diyorum, boş bardağımla oynarken. "Sadece spor dulu olmak hakkında."

"Bu o kadar mükemmel ki. Ne bu, bir tür nasıl başa çıkabileceğinle alakalı bir hayatta kalma rehberi mi?"

"Öyle sanıyorum."

Yazdığım ilk gönderiden beri gerçekten bunun üzerine çok düşünmemiştim.

"Will'e bunu yapıyor olduğunu söyledin mi?"

"Hayır," diyorum huzursuzlukla sandalyemde kıpırdanırken. Will'den hiç sır saklamazdım ve aniden sakladığım sırlar birikmeye başladı.

"Gerçekten küçümsenmiş bir kadın gibi davranıyorsun," diyor, açıkça onaylamayan bir kaş kaldırışla.

CamScanner ile tarandı

"Bu intikam değil sonuçta," diyorum, kendimi haklı çıkararak. "Yani, onun hakkında nahoş bir şey yazmayacağım. Daha ziyade bunu sineye çektiğim için kendimle alay etmemle alakalı. Bunun yanında, o hiç de okuyacakmış gibi değil. Will'i bilirsin, internetin sadece spor skorlarına bakmak için var olduğunu düşünür."

"Sanırım öyle ve her şekilde bloglar anonim olabilir. Ki bu, kendime bir ün sağlamayı hiç istemediğimden, benim için iyi bir şey."

Bir kahkaha patlatıyorum. "Elbette istemezsin."

"İçeri giriyor muyuz?" diyor yaramaz bir gülümsemeyle hırkasını giyerken.

"Galiba."

Dedikodu yapmayı asla zamanında bitiremediğimizden, bara gitmek için cidden bir saat daha erken çıkmalıyız.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diyor Janet biz kapıdan girerken.

Sınıf beklediğimden daha dolu, dedikoduya o kadar kaptırmış olmalıyız ki diğer herkesin içeri girdiğini kaçırmışım.

"Şimdi, başlamadan önce, bir haberi olan var mı?" diye soruyor Janet. Beklenti dolu gözleri odada geziniyor ama hiçbirimizden ses çıkmıyor.

"Belki haftaya," diyor, aşırı iyimser. "Pekâlâ, umuyorum ki hepimiz bloglara devam etmek için sabırsızlanıyoruzdur."

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu yapmak için cidden yeterince cesur muyum diye düşünüyorum. Kurgusal karakterlerimin arkasına saklanmak bir şey ama yuvamın bu kadar içinden bir şeyi yüksek sesle okumak bambaşka bir şey. Şansıma, sınıfın diğer tarafından başlıyor ve psikolojimi hazırlamak için daha fazla zamanım oluyor.

"Şey, hmm," deyip öksürüyor Janet. "Hayatının bu ilginç iç yüzünü gösterdiğin için teşekkürler Cara. Şunu söylemeliyim ki tarihi bir kurgu yazdığın için biraz memnun oldum, zira içinde yaşadığın *Tinder* yakıtlı dünyada birazcık kaybolacaktım."

Sanki Cara'nın blog gönderisi sırasında nefes almaya çok korkmuşuz gibi tüm sınıf topluca nefes alıyor.

CamScanner ile tarandı

Biraz *Sex and the City* gibi olacağını söylediğini biliyorum ama bence daha çok *Secret Diary of a Call Girl* gibi.

"Cara için herhangi bir geribildirimi olan var mı?" Etrafa bakıyorum. Çoğu kişi hâlâ Cara'nın blogunun ilk satırıyla pancar gibi kızaran yanaklarını eski rengine döndürmeye çalışıyor.

Sınıfın arka tarafında soru sormak için, ya da belki Cara'nın telefon numarasını istemek için can atıyor gibi görünen bir fantazya yazarı var ama fikrini değiştirmiş gibi duruyor.

Birkaç dinleyicinin kıs kıs gülmesiyle, 'sıkı' kelimesini kullanışı yüzünden gerilerek "Yok mu? Pekâlâ, tekrardan teşekkürler Cara, ve sıkı çalışmaya devam et," diyor Janet yine öksürür gibi.

"Pekâlâ Lexi, haydi seninkini duyalım. Tahminimce Cara'nınki gibi epey 18 yaş üstü olmasa gerek."

"Hayır," diyorum, gururla gözleri parlayan Cara'ya gülümseyerek -bu kadar kışkırtıcı olarak elde ettiği ilgiyi seviyor.

"Güzel, güzel," diyor Janet kendini bir kitap ile yelleyerek.

Ayağa kalkıp blog gönderimi yüksek sesle okurken derin bir nefes alıyorum.

Sonuna geldiğimde durup oturuyorum, kendimden bir yazar yerine bir karakter olarak bahsetmiş olmaktan biraz utanarak.

Cara hafifçe dürtüyor ve "Çok iyi," diye fısıldıyor.

"Şey, Lexi, bu, hmm, ilginçti," diyor Janet.

İlginç hiçbir zaman iyi değildir. Bu, bir şeyin sıkıcı olduğunu söylemek için nazik bir yol ararken kullandığımız miskin bir sıfattır.

"Bunun gibi bir şey yazacağını hiç sanmazdım. Bu senin olağan polisiyelerinden çok farklı; onlar genelde erkeksi bir yaklaşımda oluyordu."

"Ama demiştiniz ki, yazılarınızla alakalı olmak zorunda değil," diyorum aniden ödevi tamamen yanlış yaptım diye endişelenerek.

"Tabii ki değil ama blogu neden yazdığını hatırlamalıydın. Tamamen takipçi kazanmakla alakalı. Biliyorsun, ben özel hayatımda çiftlikteki malikânelerini ziyaret, Çevre ve Kültür Koruma Kuruluşu

CamScanner ile tarandı

evlerini ziyaret ve sanat galerilerini ziyaret tarzı şeylerle ilgili bloglar yazıyorum ama hedef kitlem olan tarihi aşk hikâyesi okuyucuları için birçok geçiş var bunlarda. Senin için, bu tarz bir blog ve polisiye yazıların hakkındaki tereddüdüm şu ki bu, sen ve potansiyel okurların arasındaki iyi bir bağmış gibi görünmüyor."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum. Burada ağlayamam. Komik olur. Özellikle geçmişte dayanmayı başarabildiğim tüm grup geribildirimlerinden sonra...

Gözyaşlarımı sınırda tutmaya çalışarak hızlıca göz kırpmaya başlıyorum.

"Ama bu blog çok iyi," diye devam ediyor Janet ve bir an için onu yanlış duyduğumu sanıyorum. "Merak uyandırıcı, esprili ve benim dikkatimi çekti. Bence gerçek bir potansiyel sergiliyor ve eğer bu bloga rasgelseydim, muhtemelen bir sonraki bölümü okumayı unutmamaya meyilli olurdum."

Göz kırpmayı bırakıyorum, gözyaşlarım durmuş gibi görünüyor.

"Hiç polisiye yerine kadın hikâyeleri yazmayı düşündün mü?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Ne? Genç kız edebiyatı gibi mi?" diyorum sanki kötü bir kelimeymiş gibi.

Kazara bu tarz kitaplar yazan ve bana ölümcül bakışlar atan Angela'yla göz göze geliyorum.

"Evet, *Bridget Jones* tarzı mizah. Bu ufak parçanın bana hatırlattığı şey bu. Ve görüyorsun, seninki gibi bir blog, bir romantik komedi romanıyla yan yana muhteşem gider."

"Ama onların sonunda hep sonsuza kadar mutlu yaşadılar tarzı saçmalıklar olur," diyorum iç çekerek.

Herkes bilir ki gerçek hayatta bu tarz mutlu sonlar olmaz -benim yedi yıllık adı konulmamış ilişkim de bunun bir göstergesi. Ve gerçek bir ilişkinin ilk yılı geçtikten sonra kesinlikle o kitaplardaki gibi bir romantizmi olmaz. Işıklandırılmış ağaçlarla dekore edilmiş parklarda gece piknikleri yoktur ya da Central Park'ta fayton turlarıyla New

CamScanner ile tarandı

York'ta bir şehir molası yoktur. Geçen hafta Will, benim için bir hediyesi olduğunu söyledi ve parmağını çekmem için beni kandırdı.

"Onlar, hep çok zorlama oluyorlar," diyorum.

Doktor Kıyamet gülüyor. "Tıpkı senin polisiyelerin gibi değil mi? Hadi ama Lexi, dini ve bizim bildiğimiz dünyayı yok edecek olan bir ortaçağ sırrını saklamak için bir sanat soygununu örtbas etmeye çalışan modern zaman cadılarının cadılar meclisini içeren bir romana girişmedin mi?"

Onu tasvir ettikçe olduğum yerde siniyorum. O en iyi ödevlerimden biri değildi.

"Blogunun oldukça iyi olduğunu düşündüm," diye konuşmaya devam ediyor ve neredeyse şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. "Bence Janet haklı olabilir."

Janet de, Kıyamet'in onunla aynı fikirde olmasına benim kadar şaşırmış görünüyor.

"Lexi için yorum yapmak isteyen başka kimse var mı?" diyor sanki olumlu yorumlar olumsuza dönmeden önce devam etmek ister gibi.

"Bu doğru mu? Erkek arkadaşın gerçekten bunu yaptı ve onunla yüzleşmedin mi?" diye soruyor bilim kurgu yazarlarından biri.

"Şimdi, bu anlatılıyor olacak," diyorum gizemli havayı korumaya çalışarak.

Bilim kurgu yazarı omuz silkip "Her şekilde, onu okuyacağım," diyor.

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyorum.

"Tamam, Lexi için daha fazla yorumumuz yoksa o zaman blog tanıtımına geçmeden önce Arthur'la devam edeceğiz."

Sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Daha önce hiçbir yazım için bu kadar olumlu yorum almamıştım ve tüm vücudumun gururla kaplandığını hissediyorum.

Kabul etmeliyim ki kadın hikâyeleri yazıp yazamayacağıma karar vermeye çalıştığım için Arthur'un blogunun çoğunu duyamadım. O tür hikâyeleri okumayalı çok zaman oldu; ben ve iyi sonlar iyi bir birleşim olur muyuz bilmiyorum ama denemeye değebilir.

CamScanner ile tarandı

Yazı grubu bittiğinde içimdeki açık saçık kızı muhtemel bir roman için düşüncelere yöneltmeye çalıştığım için diz boyu kapkek ve romantizm düşüncelerindeyim.

"Bir defalığına geri dönütlerden oldukça mutlu olmalısın!" diyor Cara bardan çıkarken.

"Öyleyim. İnanabiliyor musun? Doktor Kıyamet bile güzel şeyler söyledi."

"Biliyorum, Janet'ın o şokla sandalyesinden düşeceğini sandım. Ama haklılardı, iyiydi ve oldukça doğaldı. Yazman çok vaktini aldı mı?"

"Hayır," diyorum arabanın kapısını açıp binerken başımı sallayarak. "Yazmaya başladığımda aktı gitti. Sanki parmaklarım ele geçirildi ve kendi kendine yazdı."

"Belki sen genç kız edebiyatı için yaratılmışsındır."

"Bilmiyorum. Yani, yazar olmak istiyorum ve eğer başlamak için yazmam gereken buysa, o zaman belki yapmak zorunda olduğum şey budur."

"Bu biraz şarkıcılarınki gibi değil mi? Ana akım pop müzik yaparak başlarsın ve birkaç albüm sonra ortaya tuhaf bir şey çıkarırsın. Robbie Williams'ın albümü gibi? Neydi o, *Rudebox* mı?" diyorum.

"Muhtemelen en iyi örnek değil ama evet, bence farklı türlerde yazan çok sayıda yazar var, bu yüzden, eğer gönlündeki oysa, bu demek değil ki asla polisiye yazmaya geri dönemeyeceksin."

"Kesinlikle."

İçimde kabarmaya başlayan yeni bir şey üzerinde çalışmanın heyecanlı ürpertisini hissedebiliyorum. Dört yıldır aynı polisiyenin basılması için uğraşıyorum ve belki şimdi bir değişiklik zamanıdır.

"Hikâye için fikrin var mı? Eğer şehir öyküleri için yalnız bir kız istersen benim hakkımda da her zaman yazabilirsin."

"Hmm," diyorum, onu reddetmenin diplomatik bir yolunu düşünerek. "Sanırım, yazacağım romantik komedi türü biraz daha az +18 olacak ama yine de teşekkürler."

"Sorun yok," diyor omzunu silkerek.

CamScanner ile tarandı

Ben kendimi yeni kitap fikirlerine değil yola odaklamaya zorladığım için Cara'nın evine giden yolun çoğunu sessizlik içinde geçiriyoruz.

"Büyük intikam planın hakkında yazabilirsin," diyor Cara onun taraflara dönerken.

"Yapabilirim ama ilk önce bir plan yapmalıyım. Vazgeçecekmişim gibi hissediyorum, zira bir şeyler düşünmek için sadece 48 saatim var."

Cara'nın evinin orada duruyorum ve el frenini o kadar sert çekiyorum ki gıcırdama sesi beni ürkütüyor.

"Şey, bir şeyler bulmanı dilerim. Asla bilemezsin, belki Swansea gezisi sonraki haftanın blog konusu olur," diyor emniyet kemerini çözerken.

"Ha, evet, eğer onu futboldan nasıl uzak tutacağımı bulursam..."

Cara gülümsüyor ve kapıyı açıyor.

"Bana mesaj at ve planının nasıl çalıştığını söyle. Tabii eğer Galler'de, telefonun çekmediği ve tanrının unuttuğu bir yerde değilsen."

"Yaparım, görüşürüz-" diyorum ön kapısının açık olduğunu görüp lafı kısa keserek. "Cara, evinden bir adam çıkıyor."

Onun konteynerine çöp atan adamı işaret ediyorum.

"Oh, hmm. O Dave. Biliyorsun, yer gösterici. Gitmeliyim. Görüşürüz."

Hakikaten patikadan aşağı koşuyor ve adamı mümkün olduğunca çabucak eve sepetlemeye çalışırken adamın onu dudağından öpmeye çalıştığını görüyorum. Ama terliklerini bir an için görmemden önce adamı eve sokmayı başaramıyor.

Cara'nın evinden uzaklaşırken kendi kendime gülüyorum. Güzel güzel, bunu epey örtbas etti.

Galler'de telefon çekmemesi hakkında dediği şey dank ettiğinde Cara'nın yeni gizli erkek arkadaşını idrak etme sürecinin ortasındaydım ve kafamda bir şimşek çaktı. Bu hafta sonu ne yapacağımı biliyorum ve eve gidip bunu aydınlığa kavuşturmak için sabırsızlanıyorum.

Şöyle söyleyeyim, eğer bunu kıvırırsam sürüsüne bereket blog gönderisi olur.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 12

"Lexi, ben hazırım şimdi," diyor Robin.

Ekrandan başımı kaldırıp bakınca kusursuz gülüşüyle karşılaşıyorum -zaten her zaman *Instagram* filtresi uygulanmış gibi mükemmel görünüyor.

"Lexi," diyor, insan olduğunu hatırlatırcasına.

Gözlerimdeki filtreleri ortadan kaldırmak için kırpıştırırken "Evet," diyorum.

"İyi misin?"

"Gayet iyiyim," diyorum, çabucak ayağa kalkarak.

Benimle direkt konuştuğunda hâlâ kendimi şöhret delisi gibi hissediyorum. Ünlü olmadığını biliyorum bilmesine de öyle bir tavrı var ki sanki çok meşhurmuş gibi.

Sandalyemi geri itmeye çalışıyorum ama çantama takılıyor ve sandalyeyi kurtarmak için masamın altında emeklemek zorundayım. Dolanan çantayı çözüyorum, ayağa kalkarken başımı küt diye masaya çarpıyorum.

"Of!" diye inleyerek başımı ovalıyorum.

Robin sanırım bana acıyor çünkü ben kalkmak için hamle yaparken kendi sandalyesini bana doğru döndürüyor.

Üstümü başımı düzeltirken bir yandan da başımda muhtemelen devasa bir yumurta gibi şişlik olacağı için saçlarımı o tarafa yatırıyorum.

"Peki, son 2 yıldır üzerinde çalıştığın projelerden birkaçına hızlıca bakmam gerekiyor."

Listesine göz gezdiriyor ve rasgele bir tanesini seçtiğini sanıyorum.

CamScanner ile tarandı

"İşte başlıyoruz. Yaratıcı karnaval."

Yüreğim eziliyor. Tabii ki onu seçecekti. İş arkadaşlarım dışında kimsenin gelmediği tek etkinlik.

"Görüyorum ki çok iyi katılım olmamış."

Yanaklarım pembeleşiyor. Hatta katılım daha çok görünsün diye rakamları şişirmiştim.

"Daha iyi olabilirdi tabii."

Başını sallıyor sadece.

Sadece bu etkinlikle değil de diğerleriyle de performansımı değerlendirmesi umuduyla "İstersen etkinlik değerlendirme raporunun çıktısını alabilirim," diyorum.

"Harika, çok faydalı olur. Böylece rakamlar üzerinden konuşabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum fısıltıyla.

Dosyayı bilgisayarda açıyorum ve yazıcıya gönderiyorum.

"Bu, senin sevgilin mi?" diye soruyor Robin, Will'in bir fotoğrafını göstererek. O kadar uzun zamandır o fotoğraf orada duruyor ki bazen orada olduğunu bile unutuyorum. Toz tabakası içinde kalmış ama hâlâ Will'in gülümseyen yüzü seçilebiliyor. Yunanistan'a gittiğimiz bir tatilde çekilmiştik, bronz ve genç görünüyor.

"Evet, sevgilim. Eski bir fotoğrafı olsa da," diye açıklıyorum. Genç erkek avcısı yaşlı bir kadın olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Anladım, ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Yaklaşık 7 yıl oldu," diyorum, kesin tarihi muğlak bırakmaya çalışarak.

"Vay be! Uzun zaman. Sadece sevgilin mi peki?"

Gözlerini sağ yüzük parmağıma diktiği için elimin üstünü hızlıca kapatarak "Nişanlanacağız," diyorum.

"Evet, tabii ki, pardon." Umduğum cevabı vermediği gibi ayağa kalkarken hiç de üzülmüş gibi görünmüyordu. "Çıktıları alıp getireyim, olur mu?"

CamScanner ile tarandı

Odanın öbür ucuna yürürken o mükemmel kalçasına bakmamaya gayret edip onun yerine daha becerikli görünmemi sağlayacak etkileyici bir proje bulmak için masamı karıştırıyorum.

Gelip tekrar oturuyor ve çıktılar için zımbamı uzatıyorum.

"Teşekkürler," deyip okumaya koyuluyor.

"Sen de diğerleri gibisin. Bunca zaman yüzüksüz bir ilişkiyi yürüttüğümüze şaşırdın," diyorum, her ne kadar bu konuyu çoktan kapatmış olmam gerekse de...

"Aslına bakarsan ben onlardan değilim, şaşırmamın sebebi şu: Tanıdığım herkes nikâh masasına oturmak için öyle acele ediyor ki..." diyor, yüzüme bakmadan.

"Bu duyguyu bilirim. Ama Will bana evlenme teklifi *edecek*."

"Eminim eder."

"Hem acele edecek bir şey yok. Diğer insanların neden böylesine telaş içinde olduklarını da hiç anlamıyorum."

"Ben de," diyor. "Ama yine de-"

Başını sallıyor ve cümlesi yarım kalıyor.

"Evet," diyorum. "Peki, cümleni tamamla..."

"Bir şey demeyecektim."

"Pekâlâ da diyecektin. Cümlene başlayıp bitirmeden bırakamazsın," diyorum biraz kızarak.

Bir şeyler mırıldamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Söyleyeceğim şey şu: Sanırım Will acele etmemek için kafayı yemiş olmalı."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hı-hı, yani sen tam evlenilecek kızsın," diyor hafif bir öksürükle.

"Ben mi?" Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Robin'in doğuştan gelen büyüleyici bir havası var, bunu kendime hatırlatmalıyım.

"Yani en azından dişlerin yerinde duruyor, saçların da o kadar çok beyazlamamış. Ara sıra da olsa esprilerine gülebiliyorum," diyor, mızır bir şekilde.

CamScanner ile tarandı

"Teşekkürler," diyorum fısıltıyla karışık. Aniden bir utanma duygusu sarıyor beni çünkü Will'den başka hiçbir adam benimle bu şekilde konuşmamıştı. "Will'in tüm bunları bildiğine eminim. Yolunu bulacaktır."

Bulamazsa zaten annemle başı büyük belaya girecek.

"Evli olup olmaman bir şeyi değiştirmez. Tabii arkadaşınla sevgili olduğun bir ilişkiye dönüşmediyse. Yani o kıvılcım orada olduğu sürece."

Bizim daha o aşamada olmadığımızı ağzımdan kaçırmak üzereydim. Ama kendimi tutuyorum ve Will'le benim en son ne zaman seks yaptığımızı düşünüyorum. 3 hafta önce miydi? Ya da 4? Vanessa'nın düğününden sonra seks yapmayı planlamıştım ama hepimiz orada neler olduğunu biliyoruz.

"Hâlâ içimizde bir yerlerde romantizm var. Aslında bu hafta sonu her zamanki gibi romantik bir tatile çıkıyoruz. Gowen Yarımadası'ndaki bir yazlıkta olacağız."

İntikamımı alabileceğim seksle kuşatılmış bir durumda olacağız, buna eminim -kusursuz ve romantik-.

"Gördüğün üzere bu, benim ilişkilere olan inancımı tazeliyor. Onca zaman sonra hâlâ birbirinize böylesine bağlı olduğunuzu bilmek güzel..."

"Evet öyleyiz. Hafta sonu da onun fikriydi zaten..." diyorum, Will'in futbol maçı izlemek için gittiğimizi sanması gerçeğini aklımdan defetmeye çalışarak.

Hâlâ ümidim var. İntikama nazaran, umarım şehvetli vakit geçiririz. Birkaç hafta önce Will seks yapmayı reddettiğinden beri kendimi kırgın hissediyorum. Cara sürekli yatak odasında küçük oyunlar yapmamı söylüyor. Ya Robin haklıysa? İlişkimizde kendimi rahat hissetmemin iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm ama ya ters giden bir şeyler varsa?

"Hayır, tutkumuz devam ediyor," diye haykırdım, biraz zorlanarak.

CamScanner ile tarandı

Daha kötüsünü düşünemiyorum, aslında göz göre göre yalan söylüyorum ya da seks hayatım hakkında ofiste fazla açık konuşuyorum. Dibimde oturan Mike'ın derin bir nefes aldığını duyduğumdan eminim.

"Harika," diyor Robin. "Eminim çok güzel bir hafta sonu geçireceksiniz. Şimdi ben bunu bir okuyayım, izin verirsen."

"Hı hı," diyorum. Özel hayatım yerine etkinlik rakamları üzerinden tekrar işkence çektireceği için rahatlıyorum.

Robin, karnaval değerlendirmesini okurken ben de sanki meşgulmüşüm gibi davranıyorum ama konsantre olamıyorum. Robin'in küçük iltifatını aklımdan geçiriyorum. Keşke bu iltifatı bir kitap kapağında özlü söz olarak kullanabilsem: *Lexi Hunter – Evlenmelik Kız.*

"Swansea'dayken Southampton maçına gitmeyeceksiniz herhalde, değil mi? Gower'ın yakınında değil mi orası? Ya da benim coğrafyam mı kötü?"

Sandalyemden kalkıyorum ve bakıyorum çantama da takılmamış, hayret! Hafifçe Robin'in yanına kayıyorum.

"Ne büyük tesadüf," diyorum, elimi de hiç umurumda değilmiş gibi sallayarak. "Maça gitmiyoruz."

Çarşamba gecesinin yazı grubundan bu yana intikam planımı hazırlıyorum. Her şey tıkırında giderse maç saatinde Will ile küçük yazlık evimizde bozuk araba ve çekmeyen telefonlarımızla mahsur kalacağız.

"Senin arkadaşının düğününe katılmayıp maça gitmesinden sonra ateşli taraftar olarak Will'i listeye aldım."

Arkadaşça gülümsüyor, yarama tuz bastığını bilmezmiş gibi.

"Büyük bir taraftar ama birlikte zaman geçirmemiz de onun için paha biçilmez."

Bu olayı kendi lehime çevirmek için manipüle etmek zorunda kalıyorum. Sonuç olarak aynı kapıya çıkıyor, istesin istemesin.

Hem, Vanessa'nın düğünü için az biraz daha iyi hissedeceğim. Ona söylesem biliyorum, özür diler ve ben de onu affederim. En azından intikamımı almış olduğumu bileceğim.

CamScanner ile tarandı

"Değerlendirme raporumu okudun mu? Yapacak çok işim var," diyorum.

Başarısız olduğum şu etkinlik hakkında bir şey okumasını istediğimi sanmıyorum. Ama yine de aşk hayatım hakkında konuşmaktan iyidir.

"Tabii, pardon."

Oyuna geliyor ve birkaç dakikalığına sessiz kalıyor. Cara'dan ya da Vanessa'dan gelen bir dünya e-postayla dolu posta kutumu açmaya korkarak, yeni bir yatırımla ilgili ilgilerini çekebileceğine inandığım yerel sanatçılara yazı yazmaya çalışıyorum. Odaklanmak o kadar zor ki... Yine de Will ile olan ilişkimi düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Öncelikle bu organizasyonun içeriği ve amacı hakkında piyasada pek bir bilgi yok," diyor Robin nihayet. Baş sallıyorum.

"Bu organizasyonu tekrarlamayacağız, onun kaynaklarını kullanarak benzer bir şey yapmaya karar verdik. Aynı zamanda mayısın ilk yarısındaki sanat haftası kapsamında olacak. Böylece seyircinin dikkatini çekebiliriz."

"Anlıyorum," diyor Robin, not alarak.

"Biliyorsun ki çok fazla etkinlik organize etmiyoruz ve organize ettiğimiz kadarına da katılım genel olarak iyi."

"Eminim öyledir. Ama maalesef sadece iyi olanlarını rapor edemem. Kâr-zarar hesabı için verdiğimiz hizmeti iyi kötü tüm yönleriyle incelemek zorundayım. Ayrıca komisyon üyeleri ve patronum Beth'e karşı her yönünle iyi görünürsen, senden şüphelenirler!"

Yine baş sallıyorum, başarısızlık abidesi bu etkinliğin günah keçisi olmamasını umarak.

"Tamam öyleyse, hadi detaylarına bakalım."

Derin bir nefes alıp nisanın bu son ve berbat gününde onunla iş hakkında konuşmaya dalıyorum.

20 dakika sonra organizasyonu parça pinçik edip bana kendimi bir fiyasko gibi hissettiriyor. Değerlendirme raporumu arşive kaldırıyor ve gerçekten rahat bir nefes alıyorum. Tek ümidim bir sonraki işimin olumlu yönlerini dikkate alması.

CamScanner ile tarandı

"Sanat haftası nasıl gidiyor? Geçen yılki rakamlar hakkında bir şeyler biliyor musun? Ya da değerlendirme raporu var mı?"

"Her etkinliğin raporları var elimde."

"Bir tanesini tüm rakamlarıyla görmek istiyorum, belki bu sene için bir fikrim olur. Bana verir misin onu? Çok olmazsam tabii ki, meşgul olduğunu biliyorum."

Baştan çıkarıcı tebessümlerinden birini gönderiyor, ah o bir tanesi için bile vermeyeceğim şey yok.

"Sorun değil," diyorum, istediklerini hatırlayıp derleyip toparlamayı da göstere göstere yapıyorum. Böylece daha etkileyici görünsün ve beni de daha marifetli göstersin diye.

"Harika. Yarına kadar bana ulaştırabilir misin ya da pazartesi?"

"Tabii, neden olmasın?" diyorum, sessizce bugün yapacağım işlere veda ederek...

"Teşekkür ederim. O zaman ben gidiyorum."

"Tamam, işle ilgili görmek istediğin başka bir şey var mı? Sanatçıların bizzat kendilerine destek verdiğim iş mesela? Garantiye almalarına yardım ettiğim fon? Organize ettiğim eğitim toplantıları?"

İşimde ne kadar iyi olduğumu ispat etmem gerekirken Robin'in yüzünü görme fırsatını özel hayatımı konuşarak boşa harcamışım gibi hissediyorum.

Başını kaldırmadan önce notlarına göz gezdiriyor ve gülümsüyor.

"Şimdi değil. Şu anda bu departmanın yaptığı kamuya açık etkinliklere odaklanmış durumdayım. Diğer küçük organizasyonlara başka zaman göz gezdireceğim."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi. Ajandasına birkaç not alırken onu izliyorum ve masasına geri dönmesini bekliyorum ki ben de böylece işimin akıbeti hakkında endişelenmeye başlayayım.

"Peki sen bu işe nasıl girdin? Üniversitede ne okudun?" diyor gözlerimin içine bakarak.

"Sıkıcı bir dünya kitap," diyorum gülerek, esprimi anlamadığını görerek. "İngiliz edebiyatı okudum."

CamScanner ile tarandı

"Tamam, şimdi oldu. Haftada 3-4 saat sadece bir dersin işlendiği bölüm değil mi o?"

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de bana kendimi kötü hissettiriyor. İnsanlar küçük ders programımla alay ettikleri için bölümüme karşı hep aşırı korumacı oldum. En rahat geçen son yılımda haftada sadece 5 dersim vardı. Ama saatlerce kitap okurdum.

"Evet, çünkü okuyacak bir sürü kitabımız vardı, o yüzden."

"Aman, şu sıkıcı kitaplar..." diyor gülerek.

Gülmemi saklamaya çalışıyorum ama nafile.

"Sonra ne yaptın?"

"Hukukta lisans ve siyasi bilimlerde yüksek lisans "

"Yani edebiyat okudun. Sizden yazarlar çıkmıyor mu?"

Ofiste bu konuda bir konuşma biraz saçma olduğu için etrafıma usulca göz gezdiriyorum. Akşamları kendimi yazmaya verdiğim için sanki asıl işimi aldatıyormuşum gibi. Şansıma öğle yemeği saati geldiğinden ofis tenhalaşmıştı.

"Yazmayı çok sevdim ama birkaç yıl önce sadece boş zamanlarımda yazmaya başladım."

Patronum Jacqui olur da ofisin önünden geçerse diye 'boş' kelimesini özellikle vurguluyorum.

"Biliyorsun, senin sırf gerilim yazarı olduğun aklıma gelmezdi."

"Gerçekten mi? Ne yazmamı beklerdin? Edebi kurgu mu?"

"Hayır, romantik komedi yazarsın diye düşünmüştüm."

"Niye, kadın olduğum için mi?" diyorum gözlerimi alaylı bir şekilde devirerek.

"Hayır, komik olduğun için."

Ah, işte şimdi cinsiyetçi gibi durmuyor.

"Peki ne çeşit gerilim yazıyorsun? Psikolojik gerilim mi suç mu?"

"Daha çok macera gerilim. Dan Brown ve Sam Bourne gibi."

"Vayy, tamam. Eserlerinden hiç yayınlanan oldu mu?"

Neredeyse kahkahayı basacağım, olsaydı çok gurur duyardım herhalde.

CamScanner ile tarandı

"Bilemezsin, belki bir gün... Bu sektöre adım atmak zor."

Her zaman söylediğim gibi, kendime güvenim ve devam etmem sadece bir bebeğin emeklemesi gibi. *Düzenbaz bir sektör. Sahneye ilk kez çıkan isimsiz bir yazar için riski göze almazlar.* Kendi kendime bunu söylemeye çalışıyorum, yazarlığım dışındaki her şey suçlanabilir. (Her şeyden şikâyet edilebilir.) En iyi ihtimalle eserlerim vasat olabilir ya da en kötü ihtimalle berbat olabilir. Bu düşünce bile benim vazgeçmeme yeter.

"Her şeye rağmen kadın edebiyatı hakkında söylediklerin komik."

"İşte yine başlıyoruz. Bu da bir işaret. Belki de sıradaki Marian Keyes sensin."

"Bilmiyorum. İlk başladığımda heyecanlıydım ama şimdi emin değilim. Aklıma hiçbir fikir gelmiyor. Yazıyor olduğum şeye yapışarak daha mı iyi duruma geliyorum emin değilim."

Robin gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Durma, söyle hadi." Bir şey söylemeye can attığını görüyorum.

"Sanatsal düşleri olan insanlara yardım için kendini fazla harcıyorsun, bunu düşünüyordum. Ama senin düşlerin gerçekleşmiyor."

Bunu söylemesi gerçekten çok hoş.

"Eminim bir gün gerçekleşecek."

"Eminim. Bir şeyi yeteri kadar istersen, onu gerçekleştirmek için seni durduran hiçbir şey olmayacak."

Çok değerli bir hayat dersi veriyormuşçasına gözlerime ciddi ciddi bakıyor. "Eğer kitabını insanların okuması için paylaşmaya devam edersen eminim bir gün olacak..."

Son zamanlarda hiçbir şey yazmadığımı söyleyecek yürek bende nerede? Aslında, birkaç yıl önce yazmayı bıraktım. Birisi cevaplamış mı diye sürekli gelen kutusunu kontrol etmenin dehşeti... Bir ajanstan gelen standart '*Teşekkürler ama hayır*' cevap e-postasını fark ettiğimde kalbimin durması... Ürperiyorum.

"İzin verirsen kitabını okumayı çok isterim. Gerilimlere bayılırım."

"Mmmm, insanların onu okumasından hoşlanmıyorum."

CamScanner ile tarandı

"O zaman sana haberim var: İşin püf noktası bu. Bu dünyada yalnız olamazsın."

Gülümsüyorum.

"Eninde sonunda insanların kitaplarımı okuyacağını biliyorum ama öncelikle layık olması lazım."

"Öyleyse bu zamana kadar kimse okumadı?"

"Sadece Will ve en yakın arkadaşım Cara."

"Ne düşündüler?"

"İyi olduğunu," diyorum omuz silkerek.

"Objektif bir bakışa ihtiyacın olursa direkt bana gönder. Her şeyden önce, bir başka göz."

Emin olamıyorum. Kitabım benim bebeğim gibi, ona karşı fazla korumacıyım. Her zaman olduğu gibi yine haklı. Kitabımın yayımlanmasını istiyorsam, insanların onu okumasına izin vermeye hazırlıklı olmam lazım.

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak. "Hafıza kartında bir kopyası var. Göndereceğim sana."

"Mükemmel. Öyle boş bir hafta sonu beni bekliyor ki en azından okuyacak bir şeyim olsun."

"Acımasız olma lütfen," diyorum, neye rıza gösterdiğimi düşünerek.

"Söz, olmam," diyor. Başını kaldırıp Jacqui'nin asistanının masasına geri döndüğünü görüyor.

"Ah, Matthew," diyor Robin. "Jacqui ile toplantısından önce onu yakalamam gerek."

"Tamam," diyorum. Gidiyor olmasından biraz rahatlıyorum. Kendimi baştan aşağı denetlenmiş hissediyorum bugün.

"Diğer raporu da yarın sabaha kadar sana ulaştıracağım," diye sesleniyorum ve temiz hava almak için ofisten kaçıyorum.

Kendimi dışarı atmak için döner kapıları itekliyorum ve sonunda derin bir nefes alıyorum. Ne toplantıydı ama! Yanıma beni denetlemeye geldiğini neredeyse unutmuş gibiydi. Onun yerine benim hayatımı denetliyordu. Önce ilişkimi sonra yazarlığımı.

CamScanner ile tarandı

Her ikisinde de kusur bulmaya çalıştığını sanmıyorum. Ama sanki benim görmezden geldiğim problemlerimle beni yüzleştirdiğini düşünmeden edemiyorum. Haklı, kitabımın yayımı için daha fazla çaba sarfetmeliyim ve ayrıca Will ile olan ilişkim de dışarıdan bakıldığında tükenmiş görünüyor.

Umarım Swansea'ya yapacağımız seyahat, hafta sonumuza az biraz romantizm ekleme fırsatı sunar. Özellikle intikam planım yolunda giderse birlikte çok zamanımız olacak ve ben onun hakkından geleceğim.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 13

"Bu gece gelmeyi teklif ettiğin için müteşekkirim. Yarın otoyoldaki yol çalışmalarından geçmeye pek de can atmıyordum. Belki de yolda kalıp oyuna geç kalabilirdik," diyor Will.

"Bu berbat olurdu," diyorum, başımı onaylarcasına sallıyorum.

İfadesiz bir yüz takınmaya ve şeytani planımın sonuçlanıp sonuçlanmayacağını fark ettirmemeye çalışıyorum. Trafikli veya trafiksiz, maçı her türlü kaçıracak.

"Oraya varmak için sabırsızlanıyorum. Bir bira açıp ağzıma tıkacağım." Will koltuğunda kımıldanıyor ve bulaşıcı bir esneme gibi, aynısını ben de yapıyorum. "Navigasyon neredeyse orada olduğumuzu söylüyor."

Bunun doğru olmasını dilerdim fakat hâlâ hiçliğin ortasındaki kulübemizi bulmamız gerekecek. Bu planımın temel parçalarından biri olabilir ama üç saatlik yoldaysan, haftanın yorgunluğu bastırmışsa ve altına işememek için zorlanıyorsan bu çok da mantıklı bir kararmış gibi gelmiyor.

Ekrana bakıyorum ve görüyorum ki navigasyon sadece iki dakika uzaklıkta olduğumuzu söylüyor.

"Doğru, yol tarifini çantamdan alman gerek," diyorum, ayaklarının dibindeki çantayı işaret ederek.

"Ne? Navigasyon değil mi bizi getiren?"

"Hem evet hem hayır. Neredeyse oraya kadar getiriyor ama görünüşe göre kulübenin olduğu yol navigasyonda yok, o yüzden son beş dakikanın yol tarifine ihtiyacımız var."

"Ah harika," diyor Will gülüp çantamı alarak.

CamScanner ile tarandı

"Üstteki iki yapışkanlı not kâğıdında."

Göstermeye çalışıyorum ama o kadar karanlık ki gözlerimi yoldan bir saniye bile ayırmaya cesaret edemiyorum. Bizim ışık kirliliği ile dolu şehrimizde sokak ışıklarının bolluğuyla araba sürmeye o kadar alışkınım ki bu zifiri karanlıkta sürmeyi gerçekten ürkütücü buluyorum. Uzun farlarımın yanıyor olmasına rağmen önümüzdeki yolun nereye gittiğini görememekten nefret ediyorum. Normalde hız sınırının yanlış tarafındayımdır fakat bu gece büyükannem gibi dolaşıyorum.

Will yapışkanlı not kâğıtlarını düzeltiyor. "Yol tarifi bu mu?"

Karanlık olabilir ama yüzünün asıldığını görebiliyorum.

"Kaybolmayacağız," diyorum. "Hemen orada olacağız."

"Hı-hı, bunu daha önce duymuştum," diyor, kıkır kıkır gülerek.

Dürüst olmak gerekirse, duymuştu. İkimiz de yön duygumuzla bilinmeyiz ve geçtiğimiz yedi yılda çok kez kaybolduk. Benim harita okuma yeteneklerim herkes tarafından bilinen bir biçimde kötüdür ve Will'in inatçılığı ve yanlış yolda olduğumuzda dönmeyi reddetmesi efsanevidir.

"Tamam, burada, bardayız. Burası yol tarifinin başladığı yer."

Gözlerim iyi aydınlanmış bara takılıyor -son derece samimi ve sıcak görünüyor. Sıcak bir parıltıyla yıkanmış ve bacadan çıkan dalga dalga dumanlar var. Hiçbir şeyi bir içecek için durmaktan daha çok istemezdim ama öyle olursa kulübeye bile geç varacağız.

"Tamam, yani burada diyor ki, bardan geldiğin yoldan geri git." Will sesli bir şekilde iç çekiyor ve bana bakıyor. "Nasıl bir yön tarifi bu şekilde başlar ki?"

Barın otoparkından çıkarken "Bizi buraya getiren türden olanlar," diyorum umutla.

"İkinci soldan dön."

"Tamam," diyorum yola göz atarak. "Ah, dur, bu bir sol mu?"

"Hmm."

Arabayı durduruyorum ve ikimiz de solumuzda hayal meyal görü-

CamScanner ile tarandı

nen dönemece dikkatlice bakıyoruz. Böyle bir yol olamaz, sadece bir izdi ve bir traktör tarafından açılmış gibi görünüyordu.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diyorum, farların bile bu arayışta yardımcı olmadığını görüp, son zamanlarda daha fazla havuç yemiş olmayı dileyerek.

"Bence bu bir patika."

Yüz metre daha sürmeye devam ediyorum ve sonra gerçekten yol gibi görünen bir sola dönüş görüyorum. Tamam, sadece bir araba genişliğinde olabilir ve üzerinde hiç çizgi olmayabilir ama tüm o çukurların arasında bir yol görebiliyorum.

Yolda (ya da izde) sarsılıyoruz ve bir anlığına benim küçük arabamı getirdiğimize pişman olmaya başlıyorum. Buralarda zıplayıp duruyor.

"Dikkat et!" diye bağırıyor Will.

Frenleri cayırdatıyorum ve yolun sonuna geldiğimizi fark ediyorum. Önümüzdeki tek şey budaklı bir ağaç.

"Bu garip," diyorum. "Kulübe nerede? Yol tarifi ne diyor?"

"Sadece ikinci soldan devam et diyor, sonra da yolun sonundan sağa dön."

Çalı sıralarını inceliyoruz, orada hiçbir şey yok.

"Belki birazcık geri gitmeliyim."

Dönemecin yolun bitiminden önce olmasını umarak, arabayı geri vitese takıyorum. Ama sadece çalı sıraları var.

"Şu geçiş için ne diyorsun?" diyor Will işaret ederek.

Farlarımla parlayan büyük metal geçişten yolun karşısına bakıyorum.

"Ama bu solda ve tarifte bir geçişten hiç bahsedilmiyor. Bu tarlalarda hiçbir şey göremediğimden bahsetmek bile istemiyorum," diyorum arabayı birazcık ileri sürüp farları oraya doğru açılandırırken.

"Geri geri gitmeliyiz," diyor Will.

"Lanet olsun, döndüremez miyim?"

Will arabadan iniyor ve geri binmeden önce etrafına bakınıyor.

"Dönmek için yeterince geniş olan hiçbir yer yok. Geldiğimiz yolu geri gitmek zorundasın."

CamScanner ile tarandı

"Ama tek bir şey bile göremiyorum," diyorum.

"Arka farların biraz yardımcı olabilir ve en azından düz bir yol."

Vitesi geriye takarken içimden tüm küfürleri mırıldanıyorum. Bakın, arabam bile planı protesto ediyor.

"Sadece iyi ve düz tut," diyor, dizimi okşayarak.

Derin bir nefes alıyorum ve yol boyunca geri gitmeye çalışıyorum. Ve sonunda anayola ulaşmayı başarıyoruz ya da buralarda olabilecek kadar ana bir yol ve geldiğimiz yöne geri gidiyoruz.

Tümsekler, çişi olan birine hiç yardımcı olmuyor. Bu kadar karanlık ve korkutucu olmasa yol kenarında duracaktım.

Doğru düzgün olan diğer yolu gördüğümüz ve aşağı döndüğümüzde bara geri geri dönmeyi teklif etmek üzereyim.

"Oha," diyor Will yol tarifinden başını kaldırdığında. "Nereye gidiyorsun?"

"Bunu deneyebileceğimi düşündüm. En azından diğerinden daha düzgün."

Yolun sonuna gidiyoruz ve yeterince eminim ki bu sağ tarafta kalan bir dönemeç.

"Harika, o zaman kulübe orada aşağıda?"

"Hmm," diyor Will benim kargacık burgacık notlarıma telefonunun ışığını tutarken.

"Küçük tepecikte devam et, yol dönecek, sonra orada sola doğru bir patika olacak," diyor.

Bu benim hayal gücüm mü bilmiyorum ama yoldan aşağı doğru indikçe yol daha da daralıyor. Ağaçlar ve çalı sıraları bizi her an sıkıştıracakmış gibi hissediyorum.

"Bunun yanlış yol olduğu hissine kapıldım," diyorum yol aşağı arabayı sürerken. Burası bir pankek kadar düz, görünüşte hiç tepe yok. Peki ya tüm gece bu küçük yollarda dolaşıp durursak ne olacak?

Kalbimin çarptığını hissediyorum. Beni, eğer burada sonsuza kadar kaybolursak ya da başka bir yolda geri geri gitmek zorundan kalırsak düşüncesinden daha fazla ne korkutur bilmiyorum.

CamScanner ile tarandı

"Eğer Swansea'de bir yerde kalsaydık daha kolay olabilirdi," diyor Will. "Şimdiye kadar çoktan giriş yapmış olabilirdik."

"Sonunda buna değecek," diyorum istemeye istemeye. Ya da en azından değse iyi olur. Kulübe internette iyi görünüyordu ve bence bugün izole bir yerde olduğunu da kanıtladık, ki bu benim amaçlarım için mükemmel bir şey. "Buraların ne kadar hoş olduğunu gördükten sonra neden buraya rezervasyon yaptığımı anlayacaksın."

"Eminim anlayacağım. En son ne zaman kırsal bir yere gittiğimizi hatırlamıyorum."

"Hmm, sanırım Devon seyahatiydi."

"Evet, öyle olmalı. Neydi o 3 yıl önce falan mı?"

"O kadar zamandır birlikte olduğumuzu sanmıyorum, o yüzden bence altı ya da yedi gibi daha çok."

"Mümkün değil."

Başını sallıyor ve neredeyse çarkların dönüşünü duyuyorum. "Haklısın, öyle olmalı. Harika bir tatildi. Tüm o tırmanışlar."

"Hmm ve tüm o yürüyüş sonrası masajları."

Aniden yürüyüş botlarımı getirdiğime oldukça memnun oluyorum.

"Ah evet, onları asla unutmadım. Bu tarz şeyleri daha sık yapmalıyız."

"Evet yapmalıyız."

"Belki bunu daha sık yapabiliriz -bilirsin deplasman maçlarına gider ama bundan bir hafta sonu tatili çıkarırız."

Dudağımı ısırıyorum. Bu tam olarak benim aklımdaki şey değildi.

"Ah, bu bir tepe sayılır mı?"

Yoldaki koca bir tümsek gibi görünen şeyin üstünden geçiyoruz ve hemen sonra yol dönüyor.

Will omuz silkiyor ve ben ise gerçekten geri geri gitmek istemiyorum, solda bir patika görene kadar gitmeye devam ediyoruz.

"Bu o mu?" diyorum, patikaya bakıp hep yaptığım gibi bir nefes çekerek. "Oraya indiğimde, geri çıkma ihtimallerimi pek sevmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Öyle yapılması gerekirse ben geri geri çıkarım ama bence bu sefer olacak."

Patikaya giriyorum ve oldukça eminim ki bunun sonunda küçük, gizli bir kulübe görebileceğim.

Arabayı kulübenin önüne çekiyorum; hızla el frenini çekiyorum ve farları kapatmamla karanlığın içine dalıveriyoruz.

"Arabayı boşaltırken farları açık bırak," diyor Will.

"Tamam," diyorum, farları tekrardan açarken.

İkimiz de arabadan iniyoruz ve eşyalarımızı boşaltmaya çalışıyoruz.

Arabanın farları kulübenin etrafında parlıyor. O kenarda kazıklardan yapılmış bir çit uzanıyor ve üstünde sarmaşık kaplı bir kemer olan ahşap bir kapı var.

Will kapıyı açarken gülüyor ve kapıdaki işareti göstererek "Gizlenme Kulübesi," diyor. "Kesinlikle öyle."

Hemen arkasından gidiyorum ve altında anahtar olması gereken çiçek saksısını görmeye çalışıyorum.

"Evin sahibi anahtarı sardunya saksısının altına koyacağını söyledi."

"Sardunya nasıl bir şey ki?" diye cevaplıyor Will.

"En ufak bir fikrim yok."

Bizim evdeki minik bahçe köşesinde yetişen tek şey yabani ot gibi duruyor.

Arabadan gelen ışık çitler tarafından engellendiği için, bahçenin içinde herhangi bir şey görmek epey zor. Altıma yapmamak için etrafta seke seke dolaşıyorum ve el yordamıyla devasa bitki saksısını arayan Will'e çarpıyorum.

"Pardon," diyorum.

"Sorun değil, hallettim."

Ayağa kalkıyor ve ben de anahtarı çıkarabiliyorum.

O, evin önüne doğru yürüyüp kildi bulurken, koluna tutunuyorum.

"Bize açık bir ışık bırakacaklarını sanmıştım."

CamScanner ile tarandı

"El feneri almakla ilgili bir şeyler söylemişti ve ben unuttum."

Will telefonunu cebinden çıkarıyor ve kilidi görebilmek için onu kullanıyor ve ağır kapının açılması uzun sürmüyor.

Hızlıca ışığı buluyor ve umutsuzca tuvalet arayarak içeri giriyorum.

Duvarlar kalın beyaz taştan, taş yer döşemesiyle bir örnek değil. Dar ahşap bir merdiven bir tarafta bitiyor ve onun tam önünde mutfak görünüyor. Merdivenlerin altında bir kapı fark ediyorum ve onun küçük bir tuvalet olduğunu gördüğümde dualarım karşılık buluyor.

"Çantaları ben alırım," diyor Will ben kendimi içeri kapatırken.

"Tamam," diye bağırıyorum.

Eminim ki *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girebilecek bir çiş yapıyorum. Çok uzun sürüyor ve sonra dondurucu bir soğuk olduğu için montuma daha fazla sarınarak mutfağa yöneliyorum. İçeri girerken nefesim kesiliyor -bu benim hayalimdeki mutfak. Krem rengi dolaplar, koyu ahşap tezgâh ve büyük bir yemek masası. Nostaljik krem rengi bir ocak bile var.

Arkada küçük kalorifer dairesini buluyorum ve ev sahiplerinin tarif ettiği gibi ısıtmayı açıyorum ve mutfağa geri yürüdüğümde, pencere pervazında bir şişe *Prosecco* ile tamamlanmış bir karşılama sepeti fark ediyorum.

"Mükemmel," diyorum yüksek sesle. "Tam ihtiyacımız olan şey."

"Ne o?" diyor Will içeri dönerken.

Buzluğa atmadan önce şişeyi ona doğru sallıyorum.

"Mükemmel. Çantaları üst kata çıkaracağım, olur mu?"

"Evet, harika olur. Gıda malzemelerini çıkardın mı?"

"Hayır, unuttum."

"Endişelenme, ben gidip alırım."

"Bunları bir kenara bırakıp gidebilirim."

"Sorun yok," diyorum biraz fazlaca hevesli bir şekilde. "Gitmişken arabayı da kilitlerim."

"Bu civarda bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

CamScanner ile tarandı

Will gülüyor ve ben de üst kata yöneliyorum. Belki gerek yok ama planımın bir aşamasını yürürlüğe koymam gerek.

Will dışarının ışıklarını açtığından, şu an dışarda yolunu bulmak çok daha kolay. Arabaya doğru yöneliyorum ve görüyorum ki farları çoktan kapatmış. Sürücü koltuğuna oturuyorum ve arabanın ortasındaki ışığı ve torpido gözünü açmadan önce yan lambaları açıyorum.

Dışarının tüm bu karanlığıyla burası, tüm ışıkları yaktığım için, tam bir ışık festivali gibi görünüyor ama neyse ki kulübeden araba tam görünmüyor, bu sayede umuyorum ki Will bu gece fark etmeyecek.

Arka koltukta gıda malzemelerini alıyorum ve arabayı kilitliyorum. Gitmeden önce ışıklara son bir kez bakıyorum. Bir saniyeliğine çok mu ileri gittim diye düşünerek tereddüt ediyorum. Ya acil bir durum olursa ve boş aküyle bir yere gidemezsek? On dakika içinde *Prosecco* içmeye başlayacağımız ve her halükârda araba kullanamayacağımız için gülüyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor Will ben mutfağa geri girerken. Dolapların içini karıştırıyor ve iki şampanya kadehi çıkarıyor.

"Evet, güzel."

Yarınki kahvaltı için dolabı pastırma ve yumurtayla dolduruyorum.

"Biraz soğuk ama muhtemelen holdeki ateşi yakmak için biraz geç. Bu şişeyi yatağa götürmek ister misin? Yukarıda güzel bir oda içi banyo var ve fark ettim ki iki kişiye yetecek kadar büyük görünen bir köşe küveti var."

"Var mı?"

Bu kulübe gerçekten bütün ihtiyaçları karşılıyor.

"Hı-hı."

Şişeyi dolaptan çıkarıyor. Yanımdan hızla geçip dudaklarımdan öperken, şişenin yeterince soğumadığı konusunda tartışma çıkarmak üzereydim. Ve farkediyorum ki bu ılık *Prosecco* neredeyse aklımdaki son şey.

Görünüşe göre, Robin'e tutkulu bir hafta sonu geçireceğimi söylerken tam olarak yalan söylemiyordum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 14

Cumartesi sabahı uyanıyorum ve o an nerede olduğumu merak ediyorum. Evdeki yatağımın aksine bu yatakta topak yok. Yumuşaklığın içinde koza oluşturmuşum gibi hissediyorum. Nerede olduğumu fark etmeden önce gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakınıyorum.

"Günaydın," diyor Will, gözlerini devirip kolunu belime koyarak.

"Günaydın."

Erkek arkadaşımın gününü mahvetmek için çok gizli bir görevde değilmişim de şehir dışında küçük bir romantik kaçamaktaymışım gibi hissediyorum.

"Yatak çok rahatmış," diyorum.

"Biliyorum. İçinden çıkmak bile istemedim."

İşte bu, intikamımı kolaylaştırır. Bu bana gidip arabanın ışıklarını kapatmam gerektiğini hatırlatıyor. Ama kalkmadan önce Will'i birkaç saniyeliğine inceliyorum. Üzerinde çok hoş bir uyku mahmurluğu var. Saçları birbirine girmiş, gözleri yarım yamalak açılmış.

Ona yakınlaşmadan edemiyorum.

"Neyse, acelemiz yok," diyorum, birkaç hafta önceki fiyaskoyla sonuçlanmış sevişmemizin hatırasını kafamdan defetmeye çalışıyorum. Dün geceki şehvetli banyo sefamız var ya, işte onun için deneme değer.

Şimdi de kolunu belimden indirip popomu kavrıyor. Beni kendine doğru çekmez reddedemeyeceğimi anlıyorum.

Planım üzerinde aşırı titizlendim sanırım. Will'i tüm gün yanımda almaya ikna edebilirim belki...

CamScanner ile tarandı

Bir saat sonra ayakta ve giyinik haldeyiz, mutfak masasında oturuyorum. Bütün günü yatakta geçirmek gerçekten fazla. Uzun süreli partnerlerin problemlerinden biri bu. Balayının aceleye mahal vermeyen uzun süreli seks oturumları, partnerlerin birbirlerini keşfetmeleriyle biter. Hazza ulaşmanın kestirme yollarını bildikten sonra uzun uzadıya keşfetmeye gerek yok.

Yine de problem değil, ufak bir kaçamak zaten sadece seks yapmakla ilgili değildir. Bulunduğunuz yeri keşfetmeniz için de size zaman verir. Saat şu an on buçuk ve oyun da ikiye çeyrek kala başlayacak. Gitmeden önce birkaç saatimiz daha var. En azından gitmeye çalışmadan önce, ha ha ha...

"Oyun o kadar garip bir saatte ki yanımıza atıştırmalık bir şeyler almak zorunda kaldım," diyorum ve buzdolabına yönleniyorum, dün gece aceleyle buzdolabına tıktığım alışveriş poşetlerini düzenlemem gerekiyor.

"Neden bunlarla uğraşmak yerine Swansea'ya gidip orda yemiyoruz?"

Aman Tanrım. Bu planın bir parçası değil. Diyelim ki planın ilk aşaması yolunda gitti, Swansea'ya ulaşmak zor olabilir. Ama yine de şimdi oraya gidersek durumu düzeltmek için bolca zaman olacak.

"Ama açlıktan ölüyorum," diyorum, elimi midemin üzerinde gezindirerek "Ve buradan ayrılmadan önce etrafı bir gezmek istiyorum. Sorun olmaz, değil mi? Çünkü öğleden sonra tüm zamanımı senin futbol maçına ayıracağım..."

Ya da en azından bütün öğleden sonramı seni maça gitmekten alıkoymakla geçecek.

"Tamam o zaman, sanırım tek orta yol bu."

Şu anda intikamımdan beni vazgeçirebilecek tek şey, Will. İntikam planıma başlamadan önce yoluma taş koymasın diye onu durdurmak zorunda kalıyorum.

Sakin olmaya çalışırken fırına doğru yollanıyorum. Arabanın ışıklarını kapatmam gerekiyor ama şüphe uyandırmak istemiyorum.

"Telefonunda sinyal var mı?" diye soruyor Will, sinyal yakalayabilmek için telefonu başının üstüne doğru kaldırıyor ve gezdiriyor.

"Ah, şey, bilmiyorum, kontrol etmedim."

Evin 300-400 metre alanında sinyal alınamayacağını bilmenin ne avantajı var? Bu aptal bilgi için *Tripadvisor*'daki *Moodyman123*'e teşekkürler.

"Üst kata çıkıp çekiyor mu bakayım."

"Tamam," diyorum dudağımı ısırarak, pencerelerden sarkarak sinyal yakalama çabasını fotoğraflayabilirim.

Tam bir askeri titizlikle bu seyahati planladım. *TripAdvisor* yorumlarını hatmettim, toplu taşıma sitelerini araştırdım, bu bölgenin *Google* haritalardan analizini çıkardım. Yayıncılık sektörüne göre boktan bir gerilim yazarı olabilirim ama en azından yazarlık bana nasıl araştırma yapılacağını öğretti.

Will üst kattayken gizlice arabaya kaçıp alelacele bütün ışıklarını kapatıyorum ve sadece arabanın içindeki lambayı yakıyorum torpidoyu da açık vaziyette bırakıp çıkıyorum.

Will geri döndüğünde gerilmemeye çalışıyorum. Rahatlamalı ve planımdaki adımları takip etmeliyim. İlk adım, uzun bir kahvaltı ve ardından deniz kenarında bir yürüyüş. Olur da yanlış yola girersem belki biraz daha uzaklaşabiliriz. Bu da demek oluyor ki tam maç saatinde biz daha yeni eve dönmüş oluruz...

"Lanet olsun, hiç geri dönemeyeceğiz sandım," diyor Will eve doğru patikadan yürürken. Gündüz ışığında yolu bulmak daha kolay, özellikle sahile gerçek bir kestirme yol bulduğumuzda.

Hayatımda ilk kez güneşli bir havada Wales'e geliyorum. Doğa bizi ödüllendiriyor ve denize doğru dik kayalıklar boyunca yürürken uçurum kenarında nefes kesici bir manzarayla karşılaşıyoruz. Bacaklarım ağrısa da enfes bir yürüyüş oldu diyebilirim. Haritalarda incelerken böylesine meydan okuyucu bir yürüyüş olacağını anlamamıştım. Olduğumu düşündüğüm kadar fit değilmişim. Belki de artık iş çıkışları spor salonu üyeliğimi sadece duş almak dışında da kullanmalıyım.

CamScanner ile tarandı

Uçurum kenarlarından yürüdükten sonra sahil boyunca gezinti yapabilmek için dik merdivenlerden aşağı indik. Elele tutuşmak zorunda kaldık. Çok hoşuma gitti gerçekten ama çok da terledim.

"Bol vaktimiz var," diyorum acele etmemeye çalışarak.

"Evet, kısa bir mola verelim ve sonra gidelim. Gittiğimizde arabayı güvenli bir yere park ettiğimizden emin olalım."

"Hı-hı."

Geri dönüyoruz ve duştan çıkıp çantamı toparlıyorum.

"Tamamdır, ben hazırım."

Salondaki saate göz atıyorum, maçın başlamasına daha bir saat var. Midem çamaşır makinesi gibi guruldamaya yanaklarım da yanmaya başlıyor. Ajan olmak için asla seçilmeyeceğim belli oluyor.

"Harika, hadi yola koyulalım," diyor ve arabanın anahtarını alıyor.

Önce derin bir nefes alıyorum. Umarım hafta boyunca okuduğum araba forumları haklı çıkar. Araba çalışırsa halim duman. Anormal bir trafik olmadıkça maça saatinde ulaşmaktan herhangi bir şey bizi alıkoyamaz.

Will evden çıkıp arabaya biniyor ve kontağı çeviriyor.

Nefesimi tutuyorum ve motor garip sesler çıkarırken pürdikkat kesiliyorum.

Neredeyse zafer kutlaması için havaya yumruk sallayacağım ama sırrımı açık etmemem lazım.

"Ne..." diyor Will, kontağı kapatıp tekrar açarken. Aynı şey oluyor. Motordan garip sesler çıkıyor ama motor çalışmıyor.

Direksiyonun altına eğiliyor ve kaputun kilidini açıp bir hışımla dışarı fırlayıp kaput kapağını kaldırıyor.

Motora bön bön bakarken ben de yanına gidiyorum, el yordamıyla bir şeyler arıyor.

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum, bu mekanik bilgisinin nereden geldiğini merak ederek.

"Kontrol ediyordum ama bir şey bulamadım."

Kaput kapağını çarparak kapatıyor, şoför koltuğuna geri dönüyor. Yine başarısız bir deneme. Kaput kilidine vuruyor.

CamScanner ile tarandı

"Uğursuz araba, sanırım aküsü bitti."

"Nasıl oldu ki? Farlar mı açık kaldı?"

Farları kontrol ediyor. .

"Hayır, hepsi kapalı."

"Aaa baksana," diyorum, arabanın içindeki lambaya işaret ederek. 'Sence bunun yüzünden olabilir mi?"

Bu sorunun cevabını biliyorum tabii ki. Akü çok eski olsaydı sadece bu lamba bile aküyü bitirebilirdi. Neyse ki torpido kapağının açık olması olayı garantiledi.

"Evet bu bitirmiş olmalı," diyor, kapalı gözlerine ovuşturarak ve üzgün bir şekilde iç çekiyor.

"Telaş etme, servisi arayacağım," diyorum telefonumu çantamdan çıkarırken. "Off, çekmiyor."

Kanıt isterse diye ekranı ona çeviriyorum.

"Kahretsin," diye söyleniyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Arabadan çıkıyor ve cebinden telefonu çıkarıyor, sihirli değnekmiş gibi telefonu havaya kaldırarak yavaşça bahçede dolanıyor. Yüzünden anlaşıldığına göre boşa çaba.

Ya canavarı kızdırmak istemediğim için ya da bu olayda parmağımın olduğunu anlamasın diye içimden gelen kahkahaları zorlukta bastırıyorum. Onun yerine okulda drama derslerinden öğrendiklerimi hatırlayıp yüzüme bir endişe yapıştırmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun. Maçı kaçıracağız."

Umarım maçın tamamını kaçırırız.

"Arabayı iteceğim"

"Nasıl yani?" diyorum, aklım karışıyor.

"Arabayı iteceğim, sen de şoför koltuğuna geçeceksin. Hızlanmaya başladığında da ikinci vitese al ve kontağı çevir. Önümüzde de yokuş var. Arabanın yönünü oraya çevirebilirsek -ki doğru yön olur- araba çalışır."

Umarım çalışmaz, çalışır mı? Aküsü bittiğinde ya takviye kablosuna bakılır ya da bakılmaz diye düşünmüştüm. Nasıl bir sihirbazlıktır bu, neden okuduğum hiçbir forumda bundan bahsetmezler ki...

CamScanner ile tarandı

Bana telefonunu veriyor ve kaputa ellerini dayıyor.

Telefonu çantama fırlatıp isteksizce arabaya biniyorum.

"El frenini indir," diye bağırıyor.

Çalışamaz, çalışmamalı. Mucize olur da bu işe yararsa, ben bu lanet olası şeyi nasıl durduracağım?

"El frenini indirdin mi?" yine sesleniyor.

El freninin üzerindeki tuşa basıyorum, tamamen indirmektense yarım indiriyorum. Tamam işaretini gördükten sonra kaputa yaslanıp ittirmeye başlıyor.

Sevgilimi böyle kasları belirginleşmiş ter içinde görmek beni tahrik ediyor. Birkaç başarısız denemeden sonra vazgeçiyor, anlamasın diye de el frenini tamamen indiriyorum.

"Neden anayola kadar yürümüyoruz, belki bir yerlerde kontörlü telefon vardır. Taksi çağırabiliriz," diyorum, ona yardım etmeye çalışıyormuş gibi görünerek. Halbuki biliyorum yakınlarda böyle bir telefon yok. Her alanı didik didik ederek telefon olmadığından emin olmuştum.

"Olur, tamam. Hızlı bir başlangıç için otostop çekebiliriz."

Nasıl yani? Lanet olsun dahi fikirlerine.

Çantamı araba koltuğunun altına fırlatıp dışarı çıkıyorum. Will'in ardı sıra yürüyorum. Ayaklarını sert vurarak yürüyor.

Anayol derken, bildiğiniz anayol değil bu, kulübenin olduğu asfaltsız yolla belki kıyaslanabilir. Aman ne güzel, görünüşte de hiç araba yok. Sinsice bir oh çekip şimdi ne olacağını merak ediyorum.

"Dün gece geldiğimiz büyük yol var ya, orası neredeydi?"

Yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi kendi etrafında dönüyor. Gecenin köründe gelişimizi her ne kadar planlamamış olsam da gerçekten de şu anda yönümüzü kaybettik.

"Kahretsin Lexi, hangi yol? Maça 1 saatten az kaldı. Ne yapacağız şimdi? Hayatta yetişemeyiz."

Kesinlikle yetişemeyiz Will Talbot. Beynimin içinde sevinç lambaları yanıp sönüyor.

CamScanner ile tarandı

"Hemen vazgeçmeyelim."

Seni böyle kıvranırken görmekten acayip keyif alıyorum. İntikamımı alacaksam aynı zamanda eğlenmeliyim de.

"Otobüs durağı, baksana," diye haykırıyor birden.

"Aaa evet sahilden gelirken gördüğümüz durak," diyorum ona eşlik ederek.

Bunun da çok işe yaramayacağını adım gibi biliyorum. Aslına bakarsanız nadir de olsa geçen otobüslerden birini yakalasak bile Swansea'ya gidene kadar o kadar çok mahalle dolaşıyor ki...

"Hadi gidelim," diyorum, sanki çok büyük macera olacakmış gibi. Asırlardır böylesine eğlenmemiştim.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 15

Otobüs durağına ulaşmamız 15 dakikamızı alıyor. Bu süreçte Will tek tük konuştu. Ağzında bir şeyler gevelemeyi sürdürüyor ama tam olarak anlayamıyorum.

Gevelediği her neyse, pek memnun değil.

Maç saati gittikçe yaklaşıyor ve hâlâ kilometrelerce ötedeyiz.

Otobüs durağına varıyoruz ve Will sefer saatlerine bakarken coşkumu gizlemeye çalışıyorum.

"Tamam, yani 45 dakika içinde bir otobüs daha var. Kahretsin. O zamana kadar maç başlamış olacak."

Parmakları sütunlar arasında geziniyor.

"Ve biz Swansea'ye üçü yirmi geçeye kadar varamayacağız. Biz sahaya vardığımızda maç neredeyse bitmiş olacak."

Umutsuzca bir plan yapmaya çalışırken yolda volta atmaya başlıyor.

Bence şu ana kadar yapabildiği kadar plan yaparak epey iyi gitti. Gençken izci olduğunu biliyorum ama bu gerçekten oldukça etkileyici. Planı yaparken onun maçı izlemek için gösterdiği bu kararlılığı hafife almadığım için mutluyum.

"Telefonum nerede? Belki burada sinyal alabiliriz," diyor elini uzatarak.

Çantamı arar gibi yaparak omzuma bakıyorum.

"Çantamı arabada unutmuş olmalıyım."

Bir saniyeliğine aşırıya kaçtığımı düşünüyorum, zira bana kuşkuyla bakıyor. Yanaklarım kızarmaya ve kalbim çarpmaya başlıyor. Beni yakaladı mı?

CamScanner ile tarandı

"Yanında olmadığını mı söylüyorsun? Peki senin telefonun? O da mı çantada?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Aklıma gelmedi, o kadar aceleyle çıktık ki. Sanırım olanlar yüzünden dikkatim dağıldı."

"S.keyim," diyor Will, ellerini başına koyuyor ve başını çılgınca sallıyor. "Biletimiz var ve kullanamayacağız. Kulübede lanet olası telefon çekmediği için maçı bile takip edemeyeceğim."

Bir saniyeliğine şeytan diyor ki '*Oh olsun sen bunu hak ettin,*' de. Ama bunu yapamam. Henüz değil. Bunu sonuna kadar götürmeliyim.

"Peki şu bar?" diyor Will umutla bana bakarak.

"Bar?"

"Evet, hani şu yol tarifinin başladığı uçurumdaki. Şimdi açılacak ve muhtemelen telefonları vardır. Bir taksi çağırabileceğimize eminim.

Hay aksi. Bar telefonu. Bunu neden düşünmedim? Onların *Sky Sport* yayını yapmadığını öğrenmeyi başardım ama telefon işi hiç aklıma gelmedi. Hass.ktir, hass.ktir ve daha çok hass.ktir!

"Hmm ama taksiyi nasıl ödeyeceğiz? Benim çantam yok."

"Benim cüzdanım cebimde. Hadi."

Hızla yürümeye başlıyor ve benim de onu takip etmekten başka şansım yok.

İnanamıyorum neredeyse başaracaktım, o yine de lanet olası maça gitmek için bir yol buluyor. Bu planı yapmam çok zamanımı aldı ve sadece bir kere işe yaradı. Maç gününde onu medeniyetten uzaklaştırmama bir daha müsaade etmeyecek.

Taşlı yoldan aşağı bara doğru seğirtiyoruz. Tek umudum oranın kapalı olması ama görüş alanına girdikçe bacadan tüten dumanı görebiliyorum ve otoparkta da birkaç araba var.

Will hızlanıyor ve ben zor yetişiyorum. Bu hafta sonundan sonra spor salonuna daha fazla yükleneceğim. Bacak kaslarımın yandığını hissedebiliyorum.

CamScanner ile tarandı

Saatime bakıyorum. Maçın başlamasına yaklaşık yarım saat var. Tahminime göre hemen taksi bulsak da maça gitmemiz baktığımızda en azından bir 45 dakikamızı alacak. Böylece ilk 15 dakikayı kaçıracak -bu epey saçma bir intikam. Eminim ki barda birasını bitirip koltuğuna geçerken bu kadarını kaçırdığı oluyordur.

Will büyük kırmızı kapıyı iterek açıp içeri girerken korkuyla izliyorum. Buraya kadarmış. İntikam rüyam sona erdi.

Ben girdiğimde, verandadaki ankesörlü telefonun üstüne eğilmişti.

"Ne kadar sürer?" diyor şaşkınlık içinde. Dişlerinin arasından havayı çekiyor ve kalbim yeniden hızlanmaya başlıyor. "Hayır, bunun için endişelenmeyin, teşekkürler."

Gürültüyle telefonu kapatıyor ve tuhaf bir kükreme sesi çıkarıyor.

"Taksi konusunda şanssız mıyız?"

"Yerel bir firma için bir saat bekleme süresi var. Yani buraya kadar," diyor güçlü bir şekilde iç çekerek ve ellerini yenilgiyle ceplerine sokarak. "Bu kadar yolu Saints'i izlemek için geldik ve maçı kaçıracağız."

"Ah şey, yapacak bir şey yok."

Yapacak bir şeyimiz vardı.

"Bunlar istisnai haller," diyorum.

İçimden gülümsüyorum. Entrikalı planım harika çalıştı. Neredeyse inanamıyorum. Bu kadar üç kâğıtçı bir yanımın olduğunu kim bilebilirdi ki? Konseyde harcanıyormuş gibi hissediyorum, belki bunlardan sonra ajan olarak istenebilirim.

"Bu çok fazla moral bozucu. Yani, çok yaklaşmıştık. Kulübenin çok sevimli olduğunu biliyorum ve kırsalda böyle bir yerde olmak harika ama bir dakikalığına sahaya yakın bir yer için *Travelodge*'dan rezervasyon yapmış olmayı diledim."

Aah yaşayacağımız romantizmi hayal etsenize. Muhtemelen orada kalıyor olacak olan diğer Southampton taraftarıyla birlikte birkaç biradan sonra sersemlemiş biz. Bölgedeki *Beefafter* ya da *Burger King*'e ya da otele bağlı benzer aile dostu bir zincir restorana doğru romantik bir akşam yemeğine doğru yol alıyoruz.

"Şey, ben bunu planlarken arabayla ilgili bir sorun olun olacağını hiç hayal etmedim."

CamScanner ile tarandı

Burnumun Pinokyo'nunki gibi büyümeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum.

"İ-na-nıl-maz," diyor yeniden, başını sallayarak.

"Hmm,"

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Buradayken bir şeyler içelim mi?" diyorum mini tatilimize geri dönebileceğimizi umarak.

"Olur."

Büyük dudakları ve düşmüş omuzlarıyla tam bir küskünlük içinde.

"Kaldır başını, bu sadece bir futbol maçı. Eminim sen orada olsan da olmasan da kazanacaklar."

Will birden duruyor ve acaba çok mu ileri gittim diye merak ediyorum. Sabotajı ben yapmış olabilirim ama onu huysuzluğun sınırından iterek son engelde tökezlemiş olabilirim.

Onun yüksek perdeden boş konuşmasını umuyorum biraz. Eğer yaparsa oh olsun deyip her şeyi benim planladığımı söylememek çok zor olacak. Şimdi bunu yapmak oldukça aptalca olurdu. Uçurumlarla çevrelenmiş bir yarımadada, aküsü bitmiş bir arabayla mahsur kaldık. Ve yol servisini arasak bile, yine de arabayla geri dönmemiz gerek. Hayır, eğer bunu ona doğru düzgün açıklayacaksam bu kendi evimin rahatlığında olmalı, bir uçurumdan atılma tehlikesinden uzakta.

Ama Will beni şaşırtıyor. Derin bir nefes alıyor, söylediklerimin üstesinden gelmiş gibi görünüyor ve doğruca bara yöneliyor.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor bana dönerek.

"Bir kadeh beyaz şarap."

Will başıyla onaylıyor ve dikkatini bardaki kadına yöneltiyor ve içeceklerimizi sipariş ediyor.

"Herhangi bir yerde Swansea maçı gördüğünü sanmıyorum, gördün mü?" diyor, son umut kırıntısı da sesini çoktan terk ettiğinde.

"Üzgünüm tatlım, barda hiç ekran yok."

Sanki öğleden sonrasının mahvolmasına teslim olmuş gibi başını sallıyor.

"Şansa, skoru da bilmeyeceksiniz o zaman?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır üzgünüm, ben ragbiciyim," diyor kız omuz silkerek.

Pencereye yakın bir masaya oturuyorum, denizi seyrediyorum ve Will gelip bana katılıyor.

"Yani..." diyorum, bu sessizliğin tüm öğleden sonramızı sarıp sarmayacağını merak ederek. Bu vasıfsız bir futbol maçında olmaktan bile daha sıkıcı. Bir dakikalığına, bu intikam işini yanlış mı yaptım diye merak ediyorum. Belki de geri tepecek ve sonunda kendimi somurtkan bir erkek arkadaşa bakıcılık yaparak cezalandıracağım. "Bu güzel."

"Evet," diyor Will ve yemin ederim minicik kıkırdıyor.

Kıkırtısı yavaş başlıyor ama sonra neredeyse karnını ağrıtırcasına gülüyor.

Erkek arkadaşı insanlıktan çıkmış biri gibi göründüğüm için biraz utanarak etrafa, bardaki birkaç diğer insana bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyorum, riskli bir gülüşle.

"Sadece bugüne inanamıyorum. Yani, sanki Tanrı'nın berbat komedi filmlerinden fırlamış gibi. Maça gitmek için denediğimiz her yol başarısız oldu."

Gülmeye devam ediyor ve bu biraz bulaşıcı hale geliyor ve ben de gülmeye başlıyorum. Keşke izleyicilerin Will'in yüzünü her aşamada gördükleri bir şov programında olsaydık. El freni çekiliyken arabayı itmek için zorlandığı görüntüsü benim kıkırdamaya devam etmeme yetiyor.

"Gülmeseydim ağlayacaktım," diyor Will. "Tahminimce, olabileceğim daha kötü yerler vardır. Biram var, güzel bir manzaram var; bar güzel ve samimi."

Başımı sallıyorum. Bu harika bir cumartesi öğleden sonrası barı.

"Ve seninleyim," diye ekliyor.

Neredeyse içkim boğazımda kalıyordu. Bu biraz hastalıklı ama bana söylediği en güzel şeylerden biri.

"Ah, teşekkürler," diyorum ona eğilip eline hafifçe vurarak.

Suçlu hissetme, hâlâ bunu hak ediyor, diyorum kendime.

"Bunları bitirip tekrardan sahile yürüyüşe gitmeye ne dersin? Diğer tarafa giden başka bir patika var gibi görünüyordu."

CamScanner ile tarandı

Bacak kaslarım protesto etmek istiyor ama kalbim çift olarak bir şeyler yapmamıza bayılıyor.

"Tamam," diyorum usulca.

Erkek arkadaşımın bu şekilde davranmasında biraz sinir bozucu bir şey var. İlk önce bir iltifat (içtiği Arjantin birasından azıcık bir yudum aldı ve sabahında seks yaptı -iltifatlar için genelde motivasyonları bunlardır) ve şimdi de yürüyüşe çıkmak istiyor, cumartesi günü, maç yayınlanırken. Tamam kabul ediyorum sözkonusu maçı izlemekte sıkıntılar yaşadı ama yine de kulübemize geri dönmeyi ve karasal kanalları bir şey bulmak için didik didik etmeyi teklif edebilirdi.

"Bu sabah yürüyüşe gitmekten gerçekten keyif aldım," diyor içkisini yudumlarken.

"Ben de."

Orada Will'le beraber olup onun tüm dikkatine sahip olmakta güzel bir şey vardı. Belki de telefonuna daha fazla el koymalıyım. "Yakın bir zamanda South Downs'a yürüyüşe çıkmalıyız," diyor.

"Memnuniyetle."

İçkimi yudumluyorum ve erkek arkadaşımla romantik, kesintisiz bir öğleden sonranın formülünü mü buldum diye merak ediyorum. Bunun, tamamen zaman yönetimi perspektifinin vesile olduğu bir şey olduğundan emin değilim, uygun bir ortam yaratmak için tüm haftayı planlama ve yanlış giden mühendislik işleriyle harcamak zorunda kalmıştım ama en azından artık bunun yapılabileceğini biliyorum.

"O zaman şerefe," diyerek kadeh kaldırıyorum. "Burada, güzel bir öğleden sonraya, belki senin planladığın olmasa da." *Ama kesinlikle benim planladığım oldu.* "Ama umalım ki yine de güzel olsun."

"Şerefe."

Bardağını çıngırdatıyor ve doğrudan, hepimizin bildiği gibi yedi yılın kötü seksi olmayacağının Alman anahtarı olan gözlerime bakıyor. Hmm, ilişkimizin önceki herhangi bir noktasında göz teması kurup kurmadığımızı merak ediyorum. Ama kötü seks hiç seks olmamasıyla aynı şey değil, değil mi...? Ah şey belki bunu şimdi telafi ederiz. Pekâlâ, bir kız hayal edebilir, değil mi?

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 16

"Bir lokma daha yiyemem," diyorum, tabağımı masanın en ucuna iterek. Önümde duran çikolatalı pasta, uğrunda ölünecek cinsten ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Sanırım tabakta 2 kaşıklık daha var. Tabakta kaldığı için kalbim o kadar kırgın ki... Ama mideye yollarsam da infilak edeceğim.

Will çatalını tabağımın üzerinde gezdiriyor, alabilirsin diye göz kırpıyorum, gözlerimin içine bakıyor. Genelde yemeğimi paylaşmam, sözkonusu tatlı atıştırmalıklarsa özellikle. Ama bu puding boşa harcanmayacak kadar mükemmel. Barın çöp tenekesine gideceğine mideye gitsin daha iyi.

Öğleden sonraki gezintimizde iştahımız da pek bir açıldı. Yediğimiz devasa turtalar, fıçı dolusu patates kızartması ve hemen ardından enfes tatlılarla kocaman kalorileri hak ettik bence.

"Mmm, çikolata çok güzeldi," diyor Will.

"Biliyorum, lezizdi. Kek nasıldı?"

"Oldukça iyi. Keki çok pişirmemeleri iyi olmuş, değişiklik olsun diye de pütürlü krema koymuşlar."

"Dediğine dikkat et," diyorum, tabağımın kenarından çekiyorum. "Bu tabağı önünden alabilirim."

Will gülüyor, elini kaldırıyor. "Dediğimi geri alıyorum, kreması çok güzel. Pütürleri de öyle."

Gülümsüyorum. Tatlılara bayılırım. Krema yapma konusunda başarısızım ama. Hatta hazır paketlerde olanlarının bile içine edebiliyorum, beceriksizim.

"Sanırım eve kadar beni yuvarlayacaksın," diyorum, dönüş yolu-

CamScanner ile tarandı

nun 15 dakikalık yürüme mesafesi olmasını diliyorum. Birinin beni buradan alıp eve, televizyon karşısında rahat bir koltuğa bırakmasını isterdim.

"Yürüyüş iyi gelecek. Hemen kalkmak ister misin?"

"Evet gidebiliriz. Salonda DVD görmüştüm. Koltuğa kıvrılıp bir tanesini takabiliriz."

"Harika, hatta odun sobasını yakmayı deneyebilirim."

"Ooo, cennet."

Çok güzel bir gün oldu, Robin'e tam da söylediğim gibi romantik bir hafta sonu olma yolunda. Biliyorum ki Will bir öğleden sonra nasıl vakit geçilir onu bile bilmez. Ama kendisi keyif aldı gibi bu hafta sonundan. Hatta maçı kaçırdığı için epey az mızmızlandı, çok şaşırdım.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye soruyor barmen, tatlı tabaklarını alırken. "Kahve?"

"Yola çıkmamıza az kaldı," diyor Will. "Harika vakit geçirdik."

"Maç için mi geldiniz?" diye soruyor barmen, Will'in Southampton şalını işaret ederek.

"Sayılır. Uzun hikâye, zaten maçı da kaçırdık. Kim aldı maçı, biliyor musun?"

"Swans 2-0 yendi. Müthiş oyun oldu."

Evet, biz de harika bir romantik hafta sonu geçiriyor*duk*. En azından güzel bir öğleden sonra geçirdik. Müteşekkir olmalıyım.

Barmen arkasını dönüp giderken Will başını sallıyor.

"Her şeye rağmen maçı kaçırdığımız iyi oldu. Kaybetmeleri yeterince kötü, bir de kaybetmelerini izlemeyi düşünemiyorum."

Bu adam da kim şimdi? Ve benim sevgilime ne yaptı?

"İçeceklerimizi bitirip gidelim mi? Yediklerimizi eritelim."

"Tamam," diyorum mest olmuş halde.

Hesabı ödemeye bara doğru yürüyoruz.

"Yakınlarda mı kalıyorsunuz?" diye soruyor barmen, bir yandan kart ödemesiyle ilgilenirken.

"Gizlenme Kulübesi'nde."

CamScanner ile tarandı

"Ooo, oraya kadar yürüyecek misiniz? El feneriniz var mı?" diye soruyor, kıkır kıkır gülerek.

Hayır, hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Öğleden sonra aceleyle -daha doğrusu Will'in cinnet geçirmesiyle- yola atıldığımızda tüm günü dışarıda geçirmeyi planlamamıştık.

"Telefonumda el feneri var," diyor Will, kartını cüzdanına sıkıştırırken.

"Telefon çantamda, o da arabada kaldı."

"Ah."

Ah gerçekten.

Dönüş yolunu hayal etmeye çalışıyorum. Yol, dikenli bitkiler ve böğürtlen çalılarıyla kaplı. Sınırı belirleyen ısırgan otları var. Sonra aklıma geçen akşam arabayla geldiğimizde havanın ne kadar karanlık olduğu geliyor, farlar açık olsa bile işe yaramıyordu. Zifiri karanlıktı.

"Size ödünç el feneri verebilirim. Yarın geri getirirsiniz," diyor barmen.

"Çok teşekkür ederim," diyorum, aniden bir rahatlık geliyor. "Zaten tamirci aramak için kontörlü telefona ihtiyacımız olacak, geri geleceğiz. Bu arada pazar öğle yemeği için rezervasyon yapabilir miyiz?"

"İyi fikir," diye onaylıyor Will.

"Harika, size masa ayıracağım."

Barmen barın arkasında kayboluyor ve elinde fenerle geri dönüyor.

"Yarın görüşürüz."

Bardan çıkıyoruz, barmenin cömertliğine hayran kalıyorum. Etraf zifiri karanlık. Barın ışıkları dışında yolu aydınlatan sokak ışıkları da yok. Dar yola doğru yürürken Will elimi tutuyor. Çok saçma bir karanlık var, el feneri bile çevreyi zar zor aydınlatıyor, bir adım ötemizi ancak görüyoruz.

Will'e resmen yapışıyorum ve ışığımızın aydınlattığı yeri seçebildiğim kadar seçmeye çalışıyorum.

"Bir saniye," diyor, feneri döndürerek, vızlamaya benzer ses çıkıyor. "Şimdi tamam." İtiraf edeyim, planın bu kısmından hiç hoşlanmadım, pekâlâ da birileri bu karanlıkta bir yerlerde gizleniyor olabilir:

CamScanner ile tarandı

katiller... tecavüzcüler... yılanlar. Gerçi yılanların geceyi sevdiğinden emin değilim, ayaklarımı yere sertçe vurarak yürüyorum ne olur ne olmaz. Ağaç köklerinin hafifçe kımıltısı, el fenerinin vızlaması eşliğinde tehlikeleri fark edebileceğimizi sanmıyorum.

"Daha ne kadar yolumuz kaldı?" diye soruyorum. Baykuş sesiyle ödüm kopuyor.

Will'e daha da sıkı yapışıyorum.

"Tahminimce bir 10 dakikamız daha var. Fenerin önünde yürüsene sen, ben de arkandayım."

Yer değiştiriyoruz. Potansiyel tehlikelere karşı hedef noktası olmak istediğimden emin değilim ama Will kollarını belime sımsıkı sarıyor ve kendimi güvende hissediyorum.

İçtiğim şaraptan hafif çakırkeyifim. Sevgilimin beni böyle sımsıkı sarması tahrik ediyor. Böyle bir anda bir şey olacağını sanmam lakin her yerde dikenli çalılar var, yılanlardan bahsetmiyorum bile...

"Burası çok güzel," diyor. Hiç Will'in söyleyeceği bir şey değil.

"Evet, fener ışığında görüntüler inanılmaz."

"Çok komik. Genel olarak diyorum. Burası dünyanın gerçekten güzel bir bölgesi. Maç felaketine rağmen burayı tavsiye ettiğin için mutluyum."

Sevgilimin bu ani aşka gelişi beynimden vuruyor beni. Bu hafta sonu telefonundan ve maçından onu mahrum edişim, bana ilk çıkmaya başladığımız zamanları hatırlatıyor; hayat hakkındaki uzun uzadıya konuşmalarımızı, birbirimizi can kulağıyla dinlemelerimizi...

"Teşekkür ederim. Kulübemiz de çok hoş değil mi? Çok rahat, keyifli de. Bir gün böyle bir yerde yaşamayı çok isterim. Gücümüz yeter mi bilmiyorum ama."

Modern döşenmiş yarı bağımsız küçük evimizin hayalini kuruyorum. Bağımsız bahçesi olan kolonlu bir kır evi gibi değil.

"Dişi Dan Brown olursan, bunları asla bilemeyeceksin."

"Evet, çünkü olacağım."

"Kendine çok yüklenme, kitabın çok iyi ve bir gün bir yayıncı seni fark edecek ve kitabını yayımlayacak."

CamScanner ile tarandı

"Sağ ol, tatlım."

Kitabımın bahsi geçince bu hafta sonu Robin'in de onu okuyor olduğunu anımsıyorum. Biraz geriliyorum. Tam da şu an okuyorsa?

"Ciddiyim. Yazınla ilgili neden canını sıktığını anlamıyorum. Kaç tane insan bir kitabı bitirebiliyor ki? Sen bu konuda teksin."

"Çünkü arkadaşlarının hiçbiri, rakip futbol takımına *Facebook*'ta küfürlü boş laflar etmek dışında bir konu hakkında nasıl yazılacağını muhtemelen bilmiyorlar."

"Komik ama doğru. Kitabını yayımlatamasan da ben yine de yazdığın için seninle gurur duyuyorum."

"Yayımlatamazsam derken neyi kastediyorsun?

Will benim ölümsüz amigom ve süper fanımdır. -Yani tek fanım.- Hedefimde başarısız olacağımdan kuşku duyması da sinir bozucu.

"Hiç yayımlayamayacaksın demiyorum, bu kitaptan bahsediyordum. Geçen gün başka bir şey yazmayı düşündüğünü söylüyordun. Belki de o yayımlanır."

"Umarım."

"Evet ve bir gün en iyi satanlardan olduğunda, milyonlar satılacak, bunun gibi küçük bir yazlık alacağız."

"Tabii ki," diye gülüyorum.

"St. Mary'de de bize bir kulübe alabileceksin."

"Neden olmasın?"

"Malum yatımız da olacak Hamble'da demirlenmiş, takımım Avrupa'da olduğu zaman biz de UEFA maçlarını izlemek için oraya yol alabiliriz. Düşünsene Barcelona'ya küçük yatımızla yanaşıyoruz."

Futbolu bile ilgi çekici kılıyor konuşurken.

"O zamana kadar benimle bağları bağlamış olsan iyi olur, yoksa bir İspanyol atıyla enginlere dalabilirim."

Tam arkamda, o kadar iç içeyiz ki, evlilik imasını duyunca nasıl gerildiğini hissedebiliyorum.

"Şansıma biraz daha zamanım var gibi, eğer şu en iyi satanlardan olacak kitabı henüz yazmadıysan."

Perşembe günkü Robin'le olan sohbetimizi düşünmeye çalışıyo-

CamScanner ile tarandı

n. Ona da dediğim gibi evlenmek için acelemiz yok, biraz daha
aan istiyorsa sorun yok. Bu düşünceleri aklımdan defetmeye çalışı-
um, bu güzel gün mahvolmasın.

"İşte geldik," diyor Will, bahçe kapısından beni içeri sokarak.
ll'in yanımda olması iyi oldu, yoksa güneş doğana kadar ben hâlâ
afta dolanıyor olurdum.

Geçerken arabadan çantamı alıyorum, telefonlarımızın sinyali bir
yaramaz.

"Hadi şömineyi yakalım," diyor Will. "Şarabımız var mı?"

"Tabii ki var."

Bu ıssız yerde şaraptan kendimizi mahrum edemezdim.

Mutfaktan şişeyi ve bardakları alıyorum, oturma odasına gelene
dar ateş alevlenmiş.

"Ateş yakabildiğini bilmiyordum," diyorum, bu adamın izci yete-
klerinin sonu yok, etkiliyor beni.

"Peteklere ısı göndermek için yeterli değil ama."

Başımı sallayıp kanepeye gömülüyorum, hemen yanıma geliyor.

Bir bardak şarap uzatıyorum ve haliyle ona sokuluyorum.

"Bu güzel gün için teşekkür ederim," diyorum ve Hugo Boss'un
raş sonrası losyonunun kokusuna gömülüyorum. Bu kokuyu daha
k koklayabilmek ve Will'e daha çok sokulabilmek için daha fazla
or sarfetmeliyim.

"Ben sana teşekkür ederim. Neticede çok güzel vakit geçirdik."

Uzun zamandır geçirdiğimiz en iyi gün olduğu için, intikam planı-
ı uygulamaktan en ufak suçluluk duymuyorum.

"Ve daha bitmedi," diyor, karnımı sıvazlıyor, göğsümü avuçluyor
e dikkatimi çekmeyi başarıyor.

Vay canına, bir günde iki kez. Bir mucize. Bacaklarımı tıraş etmeye
zun zaman harcamış olmam işe yaradı.

Will, üzerime yaslanıp beni öperken, sonucu buysa intikam kam-
ına gitmem gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Onu ne kadar
ok sevdiğimi hatırlatıyor bana, son zamanlarda kolayca unutulabile-
ek bir şey olmuş olsa da.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 17

Hâlâ hafta sonumun puslu romantizminden mükemmel bir şekilde zevk alarak, ofise doğru vals yaparak giriyorum ve masamın etrafında dolanıyorum.

"Birileri neşeli görünüyor," diyor tam tersi görünen Mike.

"Sadece harika bir hafta sonuydu," diyorum masama oturup bilgisayarımı açarken.

Yatak odası aktivitesi sağ olsun, bilgilendirici reklamdan *ThighMaster 3000* aldığımdan beri böyle yay bacaklı olmamıştım. Eminim ki John Wayne'ın kasılmalarının sebebi aldığı kalorilerdi ama size şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, benim seçeceğimin hangisi olduğunu ne zaman sorarsanız sorun cevabım değişmeyecek.

"Kahve yapacağım, isteyen var mı?" diyorum yerimden zıplayarak.

Mike bana şokla bakıyor.

Genellikle pazartesi sabahı işe gelebilmek bile epey çaba gerektirir, bu yüzden işe vardığımda koltuğuma yapışık kalır ve kahve bardağımı otostopçu gibi tutarak iş arkadaşlarımdan birinin bana acıyıp kahve getirmesini umarım. Ama bugün değil. Bugün, kalçalarımın ağrımasına rağmen, sınırsız bir enerjim var gibi görünüyorum.

"Anladım, sen bir tane istiyorsun?" diye yanıtlıyorum.

"Hı-hı."

Mike'ın fincanını masasının üstünden alıyorum ve gözünü dikkatle ekrana dikmiş olan Robin'e bakıyorum. Onun fincanının yarı dolu olduğunu görüyorum ve böletek rahatsız etmek istemiyorum. Kendime onun beni görmezden gelmesi ve kendini kaptırmış olmasının, kitabımı okuduğu ve ondan nefret ettiği anlamına gelmediğini söylemeye çalışıyorum.

CamScanner ile tarandı

Mutfağımıza girip su ısıtıcısını açarken, belki kesenin ağzını açacak kadar ileri gidebilir ve Danimarka kurabiyelerini alıp gelmek için kantine gidebilirim diye düşünüyorum.

Dolapta sütü bulmak için eğiliyorum ve tam doğrulurken Robin'e çarpıyorum.

Ona gülümseyerek ve şimdi bana kitabı beğendiğini mi yoksa nefret mi ettiğini söylemesini umarak "Oo, merhaba," diyorum,

"Günaydın," diyor geri gülümseyerek. "Güzel bir hafta sonu geçirdin o zaman?"

"Öyle oldu."

"Doğru, bu senin mini tatilindi. Bunu, her şey planladığın gibi gitti olarak alıyorum?"

Küçük intikam hareketimi düşünerek başımı sallıyorum.

"Harfi harfine."

Neredeyse pazar günü Will'in etrafında tamamen kıvrıldığım ve bara öğle yemeğine gidene kadar yatakta sadece sarılıp yattığımız gündüz düşünde kayboluyordum.

"Maçı kaçırdınız o zaman?"

"Evet, sahilde güzel bir yürüyüşe çıktık ve sonra bara öğle yemeğine gittik. Ve barda futbol yayınlanmıyordu bile."

"Bu güzel zira maç felaketti. Kulağa kesinlikle daha iyi bir gün geçirmişsiniz gibi geliyor. Besbelli ilişkini tam olması gerektiği gibi yaşamışsın. Biraz kıskandım; biriyle dengeyi bulmak zor."

Robin'e bakıyorum ve bir kadın bulmakta sorunları olduğunu hayal bile edemiyorum. Tanıştığımızda kız arkadaşlar arasında kaldığını söylediği gerçeği bana neredeyse döner kapı politikası uyguladığını işaret etmişti.

"Belki senden biraz öneri almaya ihtiyacım vardır. Bir ilişki gurusu olabilirsin."

Bu düşünceye gülmek istiyorum. Eğer partnerinle nasıl iletişim kurmaman gerektiğini ya da nasıl intikam alman gerektiğini bilmek istiyorsan, o kız benim.

"Belki," diyorum kahvemi yaparken. "Öyleyse, şey, kitabımı okuduğunu sanmıyorum, okudun mu?"

Bunu yaptığım kadar açık açık söylemek istememiştim ama onunla iki dakikadır konuşuyorum ve bundan bahsetmedi -düşünebildiğim tek şey bu.

"Ah, Tanrım. Kitabın. Hayır, üzgünüm. *Kindle*'ıma göndermeyi düşündüm ama sonra tamamen unuttum," diyor sanki gerçekten üzgün gibi.

"Ah, endişelenme. Büyük bir mesele değil," diye yalan söylüyorum. "Sadece okuyacağını söylediğin için sordum ama gerçekten hiç acelesi yok. Sadece bir ara oku," diyorum kaçamak bir şekilde. En başta ona verirken biraz şüpheci olsam da şimdi ona kitabı yolladığım için ne düşündüğünü bilmeye can atıyorum.

"Bu hafta okuyacağım."

"Pekâlâ, hafta sonu ne yaptın?"

Sesimin sert çıkmadığını umuyorum, sanki benim kitabımı okuyamayacak kadar neyle meşgul olduğunu öğrenmeye çalışır gibi.

"Bilirsin, her zamanki gibi."

Mike'ın kahvesine kaşıklar dolusu şeker atıyorum ve kaç kaşık attığımı unutuyorum. Sanırım halihazırda iki tane attım, ya da üç müydü? Ne olur ne olmaz diye yarım kaşık daha atmadan önce boş boş bardağa bakıyorum.

"Her zamanki ne ki?"

Benim hakkında yeterince şey bildiğini düşünüyorum ama ben onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

"Onlara yemek alışverişinde yardım etmek için cumartesi sabahı büyükannem ve büyükbabamı ziyarete gittim. Sonra akşam yemeği partisi için başka bir arkadaşıma gitmeden önce arkadaşlarımla bara futbol izlemeye gittim. Sonra dün spora gitmeden önce gazetelerin baştan sona gerekli okumasını yaptım. Sonra birkaç arkadaşımla geç bir pazar öğlen yemeğine gittim."

Omuzlarını silkiyor.

CamScanner ile tarandı

"Bilirsin, her zamanki gibi."

Bence sadece hızla tükenen bir pazar dergisinin hafta sonunu betimliyor. Ve orada, reklamlardaki hafta sonunda, gerçek hayatta var olmadığını düşündüğüm erkeklerin hafta sonlarını yaşadığını düşünüyorum.

Kendimi, eğer böyle bir partnerim olsa hayatımın nasıl olacağını düşünürken buluyorum. Yetişkin akşam yemeği partileri ve gazeteleri okuma günü.

"Seninki kadar iyi değil gerçi. Kırsalda romantik bir hafta sonunu çok daha fazla tercih ederdim."

"Yani, uzun zamandır yalnızsın o zaman?"

Ben durduramadan kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ama iş arkadaşlarımı sorgularken bu kadar pişkin olmayacakken, özellikle de çok iyi tanımadıklarıma karşı, genel kurallar Robin'e işlemiyor gibi hissediyorum.

"Tam olarak değil. Birkaç ay? Son kız arkadaşımla neredeyse bir yıldır beraberdim aslında. Yedi kadar etkileyici değil ama benim için oldukça uzun bir zaman."

"Ne oldu?"

"Bana nereye doğru gittiğimizi sordu. Bilmediğimi söyledim ve her şeyi bitirdi."

"Vay, durup dururken?"

"Evet ama hakkı vardı. Dürüst olursak, onun istediği yönde gitmiyordu. Sanırım onunla evlenmek istemediğimi her zaman biliyordum. Tahminimce o isteksizce çalışmaya devam edemeyeceğin yaşlara geliyorsun. Çocuk falan istemiyorsan tabii."

"Sanırım," diyorum sınır yaşının ne olduğunu merak ederek. Kendime onunkinin bana göre tamamen farklı bir durum olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Robin benden en azından birkaç yıl daha büyük olmalı. Artı ben, Will ve benim nereye gittiğimizi biliyorum. Birlikte yaşıyoruz. Ufukta evlilik ve çocuklar var -sadece bunlar, her zaman orada kalıyorlar- asla yaklaşmıyorlar.

CamScanner ile tarandı

"Bu yine de büyük bir risk onun için, değil mi? Ya o özel insanı bulamazsa ve sonunda yalnız kalırsa?"

"Sadece bunun için biriyle birlikte olmak daha kötü değil mi? Aynen. Vincent'a öyle takılmıyor. Halihazırda biriyle birlikte."

"Ve siz sadece iki ay önce ayrıldınız? Vay. Hızlı çalışmış. Yani, sen orada başka birini tutmuyordun o zaman?"

Saçlarımı parmağıma doladığımı hissediyorum ve aniden oluşturduğum baloncuğu bırakıyorum. Ne yapıyorum ben? Onunla flört mü ediyorum? Sanki zaman zaman beynimi, onu tanıdığım ve birlikte çalıştığım gerçek bir insandan ziyade tepedeki fit adam olarak düşünmekten alıkoyamıyorum gibi.

"Bunun üzerinde çalışıyorum," diyor ağzını detaylandırmak üzereymiş gibi açıyor. Sadece fırsatını yakalayamıyor zira Mike içeri giriyor.

"Kahve çekirdeklerini kendin almak için Kenya'ya gittiğini sandım," diyor somurtkan bir biçimde.

Kahveyi ona doğru uzatıyorum ve o, kahveyle dışarı çıkarken kıkırdamamaya çalışıyorum.

"Vay canına! Nesi var?" diye soruyor Robin.

"Ah, sanırım pazar gününü kaynanasıyla geçirmek zorunda kaldı. Bu onun ayda bir dönüştüğü somurtkan hal. Endişelenme, öğle arasına kadar kendine gelir."

"Bunu bilmek iyi oldu çünkü bu öğleden sonra onunla bir toplantım var. Bu yüzden, bana verdiğin raporun üstünden geçtim. Senin sanat festivali bu sene iyi gitmiş gibi görünüyor," diyor. Kişisel sohbetimizin kalanına bir çizgi çekmiş ve iş moduna ani dönüş yapmış gibi.

"Teşekkürler."

Birazcık gururla gülümsemeden edemiyorum.

"Eminim ki önümüzdeki sene de aynı derecede iyi olmasını umuyor olacaksın."

"Plan bu," diyorum, onun raporundan sonra seneye hâlâ bir işim olmasını umarak. Robin'i çok fazla tanımamama rağmen ondan daha

CamScanner ile tarandı

çok hoşlanıyorum ve nasıl olmasından korktuğum baltanın kontrolünü elinde tutan kişi olabileceğini göremiyorum.

"Şey, eminim öyle olacaktır. Bunun için çok çalışıyor gibi görünüyorsun."

"Öyle yapıyorum."

Bana gülümsüyor ve mutfaktan çıkıp kayboluyor.

Onu doğru yargıladığımı ve sıra buna geldiğinde işimin güvende olacağını umarak bir süre orada dikiliyorum. Kahvemi alıyorum ve onu takip ederek masama geri dönüyorum.

Günün geri kalanı yavaşça normale dönerken işin bulanıklığıyla geçiyor. Artık kovboy filmindeki bir fazlalık gibi görünmüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı dizlerime yerleştirirken başka bir blog oluşturmaya kararlı bir şekilde koltuğuma yerleşiyorum. Janet, siteye ziyaretçi çekmenin yolu olan sosyal ağ kurmaya geçmeden önce çarşambaya kadar yeni bir gönderi çıkarmamızı istedi.

"İşte burada tatlım," diyor Will, önümdeki sehpaya bardak yerleştirirken. Gidiyor ve kanepeye oturuyor elinde uzaktan kumandayla bir pozisyon takınıyor.

"Teşekkürler," diyorum, blog gönderimin yüklendiğini görmemiş olmasını umarken. Üstünde marshmallow olan sıcak çikolataya benzeyen bardağa bir göz atıyorum -tatlı bir sürpriz.

Başka bir gönderi yazacağım için birazcık suçlu hissediyorum, özellikle Swansea'de bu kadar güzel zaman geçirmişken. Ama kendime bunun gerçekten ne benim ne Will'in hayatıyla ilgili olduğunu hatırlatmayı sürdürüyorum, bu yayınlanmayla ilgili. Gerçek şu ki bunu abartıp ayrıntılarla süslemem bunun temelde kurgu olduğu gerçeğini güçlendiriyor.

Blog istatistiklerim yükleniyor ve şaşkınlıkla bakakalıyorum. Gönderim 800 kez görüntülenmiş. Sekiz yüz? Bu nasıl oldu? Yazı grubum dışında kimseye söylemedim. Peki insanlar bunu nasıl buldu?

Gönderiyi yukarı alıyorum ve görüyorum ki birden fazla yorum var.

İlkinin *Viagra* reklamı olduğunu görmeden önce heyecandan nefesimi tutuyorum. Harika. Bir sonrakine bakıyorum, başka bir güçlendirici ilaç reklamı görmeyi umarak ama gerçek bir yorum görüyorum.

Aman Tanrım - böyle bir şey yapsaydı erkek arkadaşımı öldürürdüm. Onu nasıl alt ettiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Lütfen, lütfen intikamını nasıl aldığını söyle bize.

Ne kadar aşağılık bir herif. Neden hâlâ onunla birliktesin?

İnsanlar yazdığım bir şeyi okuduğu ve daha fazlasını yazmamı istediği için biraz gurur duymadan edemiyorum. Yanaklarım kızarmaya başlıyor ve ağzımın kenarlarının koca bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Will.

"Ah evet. Sadece *Facebook*'ta Julie'nin bebeğinin fotoğraflarına bakıyorum," diyorum, benim üniversiteden arkadaşımın bir aylık bebeğinin fotoğraflarını asla görmek istemeyeceğini bilerek.

"Ah," diyor programına geri dönerken.

Bloguma geri dönüyorum ve alttaki küçük *Twitter* sembolünün yanında 19 sayısını görüyorum. 19 kişi bunun bağlantısını paylaşmış? Sanırım yazar grubumdan birileri paylaştı.

Keyifle çığlık atmak istiyorum ama Will'in ne yaptığımı sormasını istemiyorum.

Bakıyorum ve görüyorum ki kendini kesin olarak darta kaptırmış. Hafta sonu uzakta olduğumuz için fikstürün dışında kaldık, bu yüzden her zamanki cuma günü kaydedilen dartı pazartesi günü seyrediyor. Ki bu, blog yazıyor olmam gerekirken beni *Corrie* gibi bir şeye çekilmekten alıkoyduğu için şikâyet etmediğim bir şey.

CamScanner ile tarandı

Şu an blogumla ilgilenen insanlara sahip olmanın hareketliliğiyle anladım ki sıradakini yazsam daha iyi olacak. İntikam öykülerimi haftalara yaymalıyım, direkt Swansea hafta sonuyla başlayamam, bu yüzden en başa dönmeye karar verdim.

Her zaman maç sonuçlarına müdahale etmeyen o hürmetkâr kız arkadaş olmuşumdur. O, maçı ya da tekrarını izlerken ya da haber bülteninin spor yorumu hakkında konuşurken maçın skorunu bildiğimi ağzımdan kaçırmaya asla izin vermem. Ama erkek arkadaşımın iki hafta önceki iğrenç davranışından sonra (tamamını buradan okuyabilirsiniz), bana radyoyu kapatmamı söylediğinde bilerek sesi açtım ve *Grand Prix* sonuçları tüm ihtişamıyla yayınlandı. Ellerime ne olduğunu bilmiyorum ama sanki ele geçirilmiş gibiydiler. Şey, bundan sonraki ruh halini hayal edebilirsiniz. Tüm pazar gününü asık suratlı bir ergen gibi geçirdi. Bana yaptığı şey yüzünden öfke dalgalanmalarım olduğu kadar, sonuçlar yüzünden her homurdandığında kendimi yüzümde eğik bir sırıtışla buluyordum. Kesinlikle durum şuydu: *Ben 1-0 Erkek arkadaşım.* Ve bu sadece başlangıç.

Düzgün ve tam bir intikam almak için bir mücadele başlattım. Eğer sonucu açığa çıkarınca böyle davranıyorsa, kaydettiği maç silinince ya da maçı canlı canlı izlemeye gitmesini engellediğimde nasıl davranacağını siz hayal edin...

"Orada ne yazıyorsun?" diye soruyor Will. "Bu kadar hızlı yazışınla, bilgisayardan duman çıkıyor olmalı."

Bir saniyeliğine orada olduğunu unutarak şaşkınlıkla bakıyorum. Hızla ileri sarmakla meşgul olduğuna göre belli ki reklam arasında.

"Yazı dersim için ödevimi yapıyorum," diyorum bilgisayarı ters çevirdiğimden emin olarak, böylece kanepeden görebildiği tek şey bilgisayarın arka tarafı olacaktır. Kazara yazımın gözüne takılmasını istemiyorum.

CamScanner ile tarandı

Onunla aynı odada olmamın tek sebebi o maç izlerken spor dolu öfkemin birazını yönlendirebilmeyi umuyor olmam, ki sevgi dolu hafta sonumuzdan sonra epey yokluğunu çekiyorum.

"Yeni romanında takılıp kalmış olabileceğini düşünmüştüm."

Will'e Swansea seyahatinden dönerken, herkesin önerisinin genç kız edebiyatını denemem yönünde olduğundan bahsetmiştim.

"Hayır, ona başlamaya henüz hazır değilim."

Ne yapıyor olduğuma bu kadar ilgi gösteriyor olması hiç onun yapacağı bir şey gibi değil. Kafamda mı kuruyorum bilmiyorum ama dün eve geldiğimizden beri biraz daha özenli gibi. Bugün işten eve döndüğünde beni öptü ve hatta bana sıcak çikolata yapmasının yanı sıra, eve bir paket jöleli şeker bile getirdi -favori tatlımdır-.

"Pekâlâ, ödevin için ne yapman gerekiyor?"

"Pazarlama malzemesi bir şey yazmam gerekiyor," diyorum kulağa sıkıcı gelmesini sağlamaya çalışarak. Doğal olarak ne hakkında yazdığımı soracağı için, ona blog yazdığımı söyleyemem. Ve tahminimce teknik olarak yalan söylemiyorum -bu bir çeşit pazarlama.

"Ah, şey iyi gidiyor gibi duruyor ki bu harika."

Sekiz yüz insan kadar iyi diye bağırmak istiyorum. Ama bunun yerine yapabildiğim tek şey bir "Hı-hı."

İleri sarmayı durdurmasıyla dikkati benden kayıyor ve programına geri dönüyor.

Televizyon tarafından büyülenmiş, birasını içerken Will'i izliyorum. Yazdığım şey yüzünden suçluluk duymaktan kendimi alamıyorum. Onun asla bulmayacağını veya okumayacağını biliyorum ama bu sanki onu sadece ilişkimiz hakkında yazarak ispiyonluyormuşum gibi değil de aynı zamanda gerçek bir aşağılık gibi tanıtıyormuşum gibi hissettiriyor.

Onun yerine silsem mi diye düşünerek parmağımı yayınla tuşunun üstünde gezdiriyorum. Ama sonra onun geçtiğimiz birkaç yılda yazılarım konusunda ne kadar desteklediğini ve yüreklendirdiğini düşünüyorum. Eminim ki, yayınlanmak için yapabileceğim her şeyi yapmamı

CamScanner ile tarandı

isterdi. Eminim, bilse bana yeşil ışık yakardı. Yani, hepimiz bunun kurgu olduğunu biliyoruz, değil mi?

"Yapacağın iş daha çok mu?" diye soruyor Will.

"Hayır," diye yanıtlıyorum yayınlaya basıp blogu kapatırken. "Dart nasıl gidiyor?"

"Aslında izlemeyi bitirdim."

"Ah, bir bölüm *Game of Thrones* izlemek ister misin?"

Özenli erkek arkadaşım belki cumartesi gecesi yaptığımız gibi kanepede sarılmayı istiyor olabilir diye düşünüyorum.

"Hmm, aslında motor yarışı başlamak üzere. Daha sonra izleyebilir miyiz?"

"Tamam," diyorum kendime gülerek. Erkek arkadaşım benim intikamım sonucunda hiç değişmemiş, spor hastalığı hâlâ her zaman olduğu kadar kötü.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 18

"Planını gerçekleştirdiğine inanamıyorum," diyor Cara ve bara dalıyoruz. "Dürüst olmam gerekirse yapabileceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle. Anlayacak diye öyle korktum ki."

İçkilerimizi sipariş ediyoruz, barın en arka köşesindeki, her zaman oturduğumuz masaya yerleşiyoruz.

"Şansın yaver gitmiş," diyor ve şarabından yudumluyor.

"Hem de nasıl. 3 kez de seks yaptık," diyorum gururlanarak.

Aylık kotamızı sadece bir hafta sonunda aştığımız için sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Vay be, art arda 3 kez. Çok etkileyici. Hayatımda böyle bir adamla bir kez karşılaştım, defalarca yapardık. *Duracell* tavşanı adını takmıştım ama durmaksızın seviştiğimiz için değil, şaha kalkmış at gibi olduğu için."

"Yok yahu, art arda 3 kez değil. Tüm hafta sonu boyunca diyorum. Cuma gecesi, cumartesi sabahı ve cumartesi gecesi. Sanki kutlama yapıyor gibiydik."

"Aslında her hafta sonunuzun böyle olması gerekmiyor mu? Uzun süreli bir adamla birlikte olmanın en önemli noktası seri bir şekilde seks yapmak sanırım."

"Evet sanırım öyle. Her zaman bacaklarımı da tıraş etmem gerekmiyor."

Cara gözlerini bana dikiyor.

"Yine de bu hafta sonu için yola çıkmadan önce tıraş etmiştim."

"Hımm belki de tıraşla birden çok orgazm olma arasında bir bağlantı vardır."

CamScanner ile tarandı

Haklı olabilir... Belki de sürekli kızgınlık içinde olmamamızdan değil de kıllı bacaklarımdan kaynaklanıyordur.

"Şu intikam mevzunu artık Will'e anlatırsın değil mi? Yani planını gerçekleştirdin, adam maçı kaçırdı. Her şey tamam. Sanırım bu kadar yeter."

Omuz silkip iç geçiriyorum.

Tatil dönüşü hafta sonunun büyüsünü mahvetmek istememiştim. Geriye dönüp baktığımda hatırlayacağımız hazine gibi bir anımız oldu. Bu büyüyü ancak büyük bir kavga bozabilirdi, nitekim böyle bir şey de olmadı.

"Haklısın. Ama birbirimize doyamadığımız baş döndürücü bir balayı gibi yaşadık. Birbirimizin her dediğini can kulağıyla dinliyorduk. Ufak bir dokunuşla ilişkimizin geldiği hale bakar mısınız? Meğer mükemmel bir çiftmişiz."

"Hiçbir birliktelik mükemmel değildir. Ayrıca adamın arkasından işler çevirmeyi ufak bir dokunuş olarak adlandıramazsın."

"Tabii ki hayır, yani sanırım hayır."

"O zaman bu kadar yeter. Üzerine bir çizgi çekiyorsun bu olayın, bir daha da tekrarlamıyorsun."

Eninde sonunda bunu Will'e itiraf etmek zorunda kalacağım. İlişkimizin kaldıramayacağı kadar büyük bir sır bu. Ettiğinin yanına kâr kaldığını düşünseydi ya da tekrar aynısını yapmaya yeltenseydi...

"Will'le konuşacağım. Lakin henüz hazır değilim. Swansea intikamının bana yetmediği kanısındayım. Sinirim geçer diye düşünmüştüm ama geçmedi."

"Bu oyuna devam mı edeceksin?" diye soruyor, söylediğim kötü bir şeymiş gibi nefesi yarıda kesiliyor.

"Belki evet belki hayır. Çok düşünmedim ama daha yetmez."

"İnsanların blogunu okuması gerçeğiyle ilgili değil, değil mi?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Belki de böyle olmalıydı. En son paylaştığım yazı, binler tarafından okundu. Okuyucularım hâlâ intikam almamı istiyorlar. Swansea hakkında yazmaya da hazırım. Bu oyuna son verirsem okuyucularımda düş kırıklığı olacak.

CamScanner ile tarandı

Ayrıca Will maçı kaçırdığı için beklediğim kadar üzülmedi. Gayet de ılımlı karşıladı durumu.

"Ya da senin çıtır kız kitabın?"

"Ah hayır. Daha ne hakkında yazacağımı bile düşünmedim."

"Tek tabanca hayatımı romanına ilham alabilirsin, biliyorsun. Teklifim hâlâ geçerli," diyor.

"Bundan söz etmişken, yer gösterici Dave'den haber var mı?"

Şarabını alıyor ve kafaya dikiyor. "Haber almış olabilirim."

Utangaç rolünü iyi oynuyor, öyle hissediyorum ki söylediğinden daha fazlası var.

"Vanessa'dan haber var mı peki?" diye soruyor.

Aşk hayatı hakkında sessiz kalması hiç onluk bir hareket değil. Oltasına tutturduğu son balıklar hakkında genelde çok açık konuşur. Bildiğiniz şimdi konuyu değiştiriyor. Ya normal bir seks hayatı var (ki bu yüzden anlatılacak bir şey olmadığını düşünüyor olabilir) ya da yer gösterici Dave'den hoşlanıyor olabilir.

"Evet, haber aldım," diyorum ve Dave konusunu bir kenara bırakıyorum. Hazır olduğunda nasılsa bana anlatır. "*WhatsApp*'tan mesaj attı, uçağa binmeden önce. Çok güzel zaman geçirdiğini söyledi. Cumartesi akşamı bizimle buluşmayı dört gözle bekliyor."

"Aaa doğru ya, kızlar gecesi," diyor Cara, heyecanla ellerini ovuşturuyor.

"Asırlardır dışarı çıkmamıştık."

"Bu hafta evde vakit geçirip sonraki hafta dışarı çıksak mı diye düşündü. *Jetlag* olur diye korktu."

"Güney Afrika'ya gitmemiş miydi?" diye soruyor Cara, aklı karışmış gibi kaşlarını çatıyor. "Aynı zaman diliminde değil mi orası?"

"Evet, öyle. Vanessa'yı tanıyorsun, uçak yorgunluğu ya da tatil yorgunluğunu kastetmiştir."

"Balayının yorucu olabileceğini tahmin ediyorum. Bütün o seksten dolayı."

Şimdi de ben gözlerimi Cara'ya dikiyorum.

CamScanner ile tarandı

"Ama bir geceden zarar gelmez. Senin evde yapmak ister misin?" diye soruyor. "Benim ev biraz küçük diye."

Daha önce bunun bizi durdurmadığını söylemek istiyorum ama bu hali beni Dave ile ilişkisi hakkında daha da meraklandırıyor. Belki de Dave ve terliği kalıcı olarak ona taşınmıştır.

"Tabii ki. Will'le bir konuşayım ama sorun olacağını sanmıyorum."

Vanessa, Cara ve Dave birlikteliğini biliyor olacak mı onu da merak ediyorum. Nihayetinde Dave yer göstericilik yaptı, Ian'ın da yakın bir arkadaşı. Cara bu konuda sessiz kalabilir ama bu Dave'in de sessiz kalacağı anlamına gelmez.

"Anlaştık o zaman -ve açıkçası ofiste geçirdiğim haftadan sonra cumartesi günü çabuk gelse iyi olur," diye inliyor.

"Neden öyle dedin, neler oluyor?"

"Cadaloz Belinda-"

"Dur bir dakika," diye sözünü kesiyorum. "Cadaloz Belinda? Sıkıcı Belinda'dan Cadaloz'a terfi mi etti?"

"Hı-hı. Kurula son raporları sunuyoruz. Benim emeklerimi kendisi yapmış gibi üstlenmeye çalışıyor. Takım olarak çalışıyoruz emekleri *paylaşmakta* sorun görmüyorum. Sadece onun işi tek başına yapmış gibi konuşması hoşuma gitmiyor, her şeyden sanki tek başına sorumluymuş gibi. Sessiz olandan korkacaksın zaten," diyor kaşlarını iyice çatarak.

"Bunu onunla konuşman gerekiyor gibi," diyorum Will'le ilgili bana verdiği tavsiyenin aynısını ona söyleyerek.

"Ya da hiçbir şey demem, intikamımı alana kadar beklerim."

Ne türden bir oyun oynadığımı biliyormuş gibi bir yüz ifadesin takınıyor.

"Yakalandım. Ama cidden bir şey yapman gerekiyor artık, değil mi?"

"Muhtemelen. Bundan sonraki kurulla ilk görüşmemde bu projeye olan katkılarımı daha açık dille anlatacağım."

İşlerimiz birbirinden farklı olabilir fakat finansman sıkıntısı var, benzer şekilde bütçe kesintisinden de korkuyoruz.

CamScanner ile tarandı

"Numunelerde şu yeni protein kullanımını onaylamaları iyi bir şey. Böylece devam edebilirler."

"Oley!" diyorum yüreklendirmeye çalışarak. Neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yok ama çok heyecanlı görünüyor.

Telefonum ötüyor ve bakmak için elime alıyorum, annemden mesaj var.

Lexi, Will ile Barbados'a gitmeden önce pazar öğle yemeğine gelmek ister misiniz?

-Annen.

Annemin şu mesaj gönderme tarzına hayranım. İsimlerimiz en başta, baş harfleri büyük, kendi adı da en sonda. Sanki ben mesajın kimden gelip kime gittiğini bilmiyorum.

Rosto düşüncesi beni yıkıyor. Gitmeden önce kendimi psikolojik olarak hazırlamalıyım. Anlamsız bir şekilde resmi ilişkiler. Haftanın diğer günlerinde kullanılmayan sürekli cereyanda kalan yemek odasında oturmak zorunda kalmak, en iyi porselenlerden yemek yemek... En güzel pazar kıyafetlerimizi giymek...Düşüncesi bile berbat.

Babamın doğum gününden beri onları görmediğim için bu buluşmaya özen göstermeliyim. Tatil öncesi iki boş pazar günümüz var. Will'in hangi tarafı ne zaman ziyaret edeceğimizi seçmesine izin vereceğim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Cara.

"Evet, evet," diyorum, anneme cevap yazarken. "Annem. Pazar öğle yemeği organizasyonu."

"Ooo, desene eğlence var," diyor Cara, kaşlarını kaldırarak.

Yıllardır çiftli öğle yemeklerimize sürüklendiği için neyin içine düştüğümü iyi biliyor.

"Hep eğlenceli oluyor değil mi?" diyorum gülmeye çalışarak.

"Cumartesi günü evde olmamız güzel. En azından dışarı eğlenmeye çıktığımızdaki kadar akşamdan kalma olmazsın."

"Doğru," diyorum ürpererek. Annem de çok güzel bir gün seçmiş.

CamScanner ile tarandı

Belki de Will'in ziyaret için bu haftayı seçmesini isteyebilirim. "Cumartesi gecesinden bahsetmişken; Vanessa'ya, Will'in onun düğününe gitmek yerine maça gittiğinden bahsetme."

"Nasıl ya, söylemeyecek misin?"

"Söyleyemem, çok bozulur ve Will'den de hesabını sorar."

"İşte bu yüzden sen de yaptıklarının sebebini Will'e anlatmak zorunda değil misin? Hem Will'den hem de en yakın arkadaşımdan bu sırrı saklayamazsın."

"Biliyorum ama gerçeği öğrenirse de çok kırılır. Kaçırdığı benim düğünüm değil ki, onun düğünü. Bu bence şahsi bir hakaret."

Cara iç geçiriyor, açıkça benimle aynı fikirde olmadığını belli ediyor.

"Ne bu konudan ne de intikam planımdan ona bahsetmeyi istiyorum."

"Aman Allahım, sırlar sırlar sırlar... O zaman sen bu işi bana bırak, Swansea'yı anlatayım mı?"

"Olur, entrika bölümlerine değinmediğin sürece."

Cara olur anlamında başını sallıyor.

"Gün gelecek bunlar sana yol-su-elektrik olarak geri dönecek. O gün geldiğinde de sana söylemiş olduklarımı unutma."

Haklı olduğunu biliyorum bilmesine de şimdilik Cara'nın sessizliğini koruyacağına dair verdiği söz için minnettarım.

"Yol-su-elektrik olarak geri dönecek demişken," diyor Cara "bloga son eklediğim yazıya birisinin yazdığı yorumdan bahsettim mi sana?"

Aniden onu duymazdan geliyorum. Anlattıklarını duymak istediğimden emin değilim. Onun yerine Will'in bu durumla ilgili ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum. Vanessa'nın dönüşüyle Will'in maç uğruna düğünü ekmesini düşünürken, Will'in bu ihanetinin sadece bana değil, Vanessa'ya da olduğunu kendime hatırlatmalıyım.

Will'le yüzleşmem konusunda Cara'nın haklı olduğunu bilsem de hıncımı alana kadar durmayacağım, bu konuda çok kararlıyım. Hem bir dahaki hamlemin Swansea'daki olanlar kadar ilişkimize renk katıp ne derece etkileneceğimizi bilemezsiniz. Çok da kötü olmasa gerek bu işler, değil mi?

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 19

Will barda arkadaşlarıyla buluşmak için hazırlanırken "Neden dövüşü izlemek için Aaron'a ya da Tom'a gidemeyeceğini anlamıyorum," diyorum sızlanarak.

Bu gece, kontrol altında olan erkek arkadaşlardan birine sahip olmayı ve üzerinde biraz kontrol kurabilmeyi gerçekten dilediğim o gecelerden biriydi. Onun yerine, sadece bir intikam yürütüyorken etkileyebiliyormuşum gibi görünen bir tanesine sahibim.

"Çünkü Aaron'ın karısı hamile ve diyor ki hava kararır kararmaz yatağa giden hormonsal bir kâbusa sahipmiş ve Aaron onu uyandırmak istemiyor ve Tom'un şu an spor paketi yok."

Ne şanslı kadınlar. Biri sadece yüzüğü olan biri değil aynı zamanda hamile, ki bu ona kesin bir avantaj sağlıyor ve diğeri bir rüyayı yaşıyor -*Sky Sports* yok.

Ne karnım burnumda ne de bu gece *Sky Sports*'u iptal etmenin vakti, onu arkadaşlarını getirip gecenin bir yarısı boks maçı izlemekten alıkoyacak meşru hiçbir neden aklıma gelmiyor. Görünüşe göre benim uykum ve akıl sağlığım yeterince iyi sebepler değil. Bunları daha önce denedim ve kulaklıklarla tanıştırıldım.

Bunda müteşekkir olduğum tek şey haftalık gerçekleşen bir şey olmaması -ve en azından önce barda içiyor olmaları. Ki bu onları belki sonrasında daha kavgacı ve gürültücü yapabilir ama en azından testosteron ile yürüyen maç öncesi sohbete maruz kalmayacağım.

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum yine de. Kızlar geceye kadar çoktan gitmiş olacak."

"Bunu bilemezsin; belki hâlâ dans ediyor ve margarita içiyor olacağız."

CamScanner ile tarandı

Bu o kadar yalan ki. Kızların 11 buçuktan sonrasına kaldığı en son zamanı hatırlamıyorum. Kulüpte eğlendiğimiz günler bittikten sonra, barın kapanmasından daha geç bir saate kalma yetisine sahip değiliz, nerede olursak olalım.

"Lütfen," diyor, öpücük vermeden önce popoma oyuncu bir şaplak atarken. "Eve döndüğümüzde, seni temin ederim ki Horlicks içerek yatağa kıvrılmış olacaksın."

Kahretsin, beni çok iyi tanıyor.

"Bak, söz veriyorum geldiğimizde sessiz olacağız ve sen neredeyse burada olduğumuzu anlamayacaksın."

Dudak büküyorum, bu çocuklar bara gittikten sonra orman adamı gibi sesler çıkarıyorlar.

"Öyle olacak," diyor.

Gidiyorum, kanepeye oturuyorum, içkimi alıyorum, eğiliyor ve gitmeden önce beni yanağımdan öpüyor. "Kızlarla iyi eğlenceler."

Kapıyı açıyor ve direkt zili çalmak üzere olan Vanessa'ya tosluyor.

"Ah merhaba," diyor Vanessa.

"Selam," diye yanıtlıyor Will, hayatının korkusunu yaşamış gibi.

Vanessa sanki ne diyeceğini bilemiyor gibi ona bakakalıyor ve benim bu tuhaflığın kökenini anlamam bir saniye alıyor: Bu, onun düğününü kaçırdığından beri birbirlerini ilk görüşleri. Büyük gününde, onun yokluğunda, çok rahat hissediyor gibi görünüyordu ama şimdi şampanya zamanla yok olduğundan kızgın mı diye merak ediyorum. Gelmeyişinin gerçek sebebini bildiğini hayal etsenize.

"Will, Vanessa'nın düğününü kaçırdığın için ne kadar üzgün olduğunu söylemeyecek misin?"

"Ah, hmm, evet tabii ki. Çok üzgünüm. Gıda zehirlenmesi çok ... berbattı."

"Yapacak bir şey yoktu," diyor Venessa, biraz tuhaf bir şekilde koluna hafifçe vurup, bana bunu kastetmediği izlenimini vererek. "Hey, Lexi, sen iyi misin?" diyor bana doğru yürürken. Fark ediyorum ki süper güçlü bir elektrik süpürgesi tarafından çekiliyormuş gibi yanaklarımı emiyormuşum.

CamScanner ile tarandı

Will'in Vanessa'nın suratına yalan söyleyişini görmek, en ufak bir hilekârlık ya da suçluluk göstermeden, şaşkınlıkla birlikte öfkemi de geri getiriyor.

Bize el sallıyor ve elimi kaldırmayı başarabiliyorum, ki sadece orta parmağım yukarı kalkmak istediği için oldukça etkileyici.

"Pekâlâ, uzaktayken ne kaçırdım?" diyor Vanessa koltuğa yerleşirken.

"Ah, pek bir şey yok. Will ve ben geçen hafta Swansea'de güzel bir hafta sonu geçirdik. Doğa yürüyüşüne çıktık ve bir sürü şarap içtik."

Ona olan kızgınlığım damarlarımda dolaşırken güzel tatilimizin üzerinde duracak ruh halinde olmuyorum.

"Ve Robin'le, namıdiğer tepedeki fit adamla, iş teftişim tamamen sallantıda."

"Ah, kulağa ilginç geliyor. Daha sonra bunun hakkında bana daha çok şey anlatabilirsin," diyor.

Hazırladığım margarita sürahisini alıyorum ve Vanessa'nın bardağına doldurmaya gidiyorum.

"Ben istemiyorum, teşekkürler," diyor elini bardağın üstüne kapatarak.

"Ah, arabayla mı geldin?"

"Evet, şu anda içmiyor olduğuma göre."

"Aman Tanrım! Hamile değilsin, değil mi?"

Planının olduğunu biliyordum, düğünden sonra denemeye başlayacaktı -balayı bebeğinden bahsediyoruz.

"Hayır, henüz değil. Ama çok yakında, umarım. Alkolün doğurganlıkta ne kadar fark ettiğini biliyor musun?"

Bardağı ağzına kadar dolduruyorum; şanslıyım ki bu henüz benim endişelenmem gereken bir konu değil.

"Hayır, farkında değildim."

"Ah evet. Bu yüzden hem Ian hem ben öngörülebilir bir gelecek için içkiye karşıyız."

"Vay, bu adanmışlık."

CamScanner ile tarandı

Eğer bu biz olsaydık Will birasından vazgeçer miydi diye merak ediyorum.

"Ah evet. Bunu epey ciddiye alıyoruz. Ben ateşimi ölçüyor ve döngülerimi takip ediyorum. Böylece, umarım, önümüzdeki ay gerçekten ne zaman yumurtladığımı bildiğimizde çabalarımıza yoğunlaşabiliyor olacağız."

Neredeyse margarita boğazımda kalıyor. İnsanlar bu tarz bilgileri paylaşıyor mu? Aşırı paylaşımı ona da bulaşan Cara'yla yıllar boyunca çok fazla vakit geçirdiğini düşünüyorum.

"Bu, şey, harika. İyi şanslar," diyorum destek için çaprazladığım parmaklarımı kaldırarak.

"Teşekkürler. Sadece birkaç haftadır denediğimizi biliyorum ama gerçekten bu kadar çok şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Cara'nın hemencecik gelmesini ve beni bu muhabbetten kurtarmasını umuyorum.

"Peki, düğün..." diyorum, konuyu değiştirmenin bir yolu olarak.

"Ah, dürüst olmak gerekirse hayatımın en güzel günüydü." Tatilden parlayan teninin güzelliğiyle ortaya çıkan bir gülümsemeye boğuluyor. "Mükemmeldi. Mükemmel değil miydi?"

"Öyleydi."

"Eğer tüm günü yeniden planlamam gerekseydi, tek bir şeyi bile değiştirmezdim."

Neden bunun daha iyi bir konu seçimi olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Bu sadece Mike'tan mesajı aldığım ve erkek arkadaşımın berbat küçük sırrını öğrendiğim anı hatırlamama yarıyor.

Kapı zilim çalıyor ve düğün konuşmasının bölünmesinden rahatlayarak kapıyı açmak için hareketleniyorum.

"Selam Cara," diyorum kapıyı açıp onu içeri sürüklerken.

"Heyo. Selam Vanessa."

Derhal boş bir bardak alıp bardağı margaritayla doldurmadan önce ikimize de hızlıca sarılıyor, topuklularını fırlatıyor ve kanepeye gömülüyor.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim, geciktim," diyor içkisini yudumlayarak.

Ona bakakalıyorum -yanakları kızarmış ve biraz ateş basmış. Kim ve ne onun geç kalmasını sağladı tahmin edebiliyorum.

"Evden çıkmakta biraz sorun yaşadık, değil mi?" diyorum sessiz bir kadeh kaldırma için bardağımı ona doğru kaldırırken.

"Ayakkabılarımı arıyordum," dedi

"Ah, örtünün altında mıydılar?"

Şimdi, genelde Cara'yı bize yatak odası aktivitelerini anlatması için pek iteklemem ama bu sefer o sessizliğini koruyor.

"Neler dönüyor?" diye soruyor Vanessa kaşını kaldırarak.

"Hiç," diyor Cara. "Lexi sadece benim yazı grubundaki hikâyelerimden birine gönderme yapıyor. Değil mi?"

"Evet," diyorum merakla. Vanessa'nın bu bilgi için heyecanlanacağını düşünmüştüm. Bu demek olmalı ki Ian bundan bihaber, zira onun sır saklayacağını hayal bile edemiyorum.

Vanessa çantasına eğiliyor ve Cara bana bir bakış atarak parmaklarını dudaklarına koyuyor. Anlayışla başımı sallarken küçük bir gülümseme dudaklarımda beliriyor. Görünüşe göre Vanessa'dan sır saklayan tek kişi ben değilim.

"Pekâlâ, Lexi ve ben düğün hakkında konuşuyorduk," diyor Vanessa. "Eğlendin mi?"

"Kesinlikle eğlendim," diyor Cara.

"Güzel, güzel. Yani tırnaklarını kuzenim Max'a geçirmeyi başaramadın, değil mi?"

"Maalesef, hayır. Kız arkadaşı olduğunu söyledi."

"Evet var -Lousia, ve o kız *çok* sıkıcı. Eğer onunla çıkmaya başlasaydın çok hoşuma giderdi ve Ian'ın büyük Noel partisi için orada olurdun."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyor Cara.

"Ah şey. Umalım ki üvey kardeşi Dave'in yeni kız arkadaşı daha ilgi çekici biri olsun."

"Üvey kardeş," diyorum margaritayı her yere püskürterek.

CamScanner ile tarandı

Küçük ama değerli bir bilgi ortaya çıktığında benim içişime güvenin.

Vanessa gülüyor. "Ian Dave'e bu şekilde seslenmemden hoşlanmıyor ama doğru olan bu. Annesi birkaç yıl önce Dave'in babasıyla evlenmiş bu yüzden teknik olarak üvey kardeşler."

Bembeyaz olan Cara'ya bakmaya çalışıyorum. Daha öncesinde sorağacını bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Ian'ın bundan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum. Ebeveynlerimizin boşanmasını böylece annemin babanla kaçabileceğini dilediğimiz günleri hatırlıyor musun?" diyor bana bakarak.

Hafızam geri akarken kıkırdıyorum.

"Hatırlıyorum," diyorum gülerek. "Tanrım, bunu *Sweet Valley High* kitaplarından almamış mıydık?"

"O ya da *Bebek Bakıcıları Kulübü*."

"Tanrım, siz ikiniz garipsiniz. O zaman arkadaşınız olmadığıma memnunum."

Vanessa'yla ilkokulun ilk günü tanıştım ve bana tuvaletin nerede olduğunu gösterdikten kısa bir süre sonra en yakın arkadaşım oldu. Cara bizim kutlu çetemize dokuzuncu senede, bizim ortaokula transfer olduğunda katıldı.

"Bu fırsattan mahrum kalıyordun," diyorum başımı sallayarak.

"Hmm ama eğer senin baban Ness'in annesiyle evlenseydi, o zaman bu demek olurdu ki benim babam senin annenle evlenmek zorunda kalırdı," diyor gülerek.

"Neden benim onun babasını seçtiğimi sanıyorsun," diyor Vanessa, katılarak.

"Oy! O kadar da kötü değil."

Biliyorum muhtemelen o kadar kötü ama en azından onu savunuyor taklidi yapmam gerek.

Cara boş kadehine bakıyor ve sürahiden doldurmaya gidiyor.

"Ben istemiyorum, teşekkürler," diyor Vanessa, Cara doldurmaya gideceği için önündeki boş bardağı tutuyor.

"Sen içmiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır, Ian ve ben bebek yapmayı denerken içkiye karşıyız. Alkolün doğurganlık seviyesinde ne kadar fark yarattığını biliyor muydun?"

"Onun yerine gidip bir fincan çay yapayım, olur mu?" diyorum ayağa kalkıp mutfakta doğurganlık vaazından biraz nefes almayı umarak.

"Çay istemiyorum. Kafeini kesmeye çalışıyorum. Bir bardak su iyi olacak."

"Tamam," diye bağırıyorum omzumun üstünden.

Mutfağa giriyorum ve derin bir soluk veriyorum. Dave ve Ian üvey kardeşlermiş -ne keşif ama. Şimdi eğer Cara, Dave'le evlenirse, bu onu ve Vanessa'yı üvey elti mi yapacak? Ah, bu düşünceyi açıklayabilmeyi nasıl isterdim.

Musluktan bir bardak su dolduruyorum ve sırları aklımda düzgün tutmak için geri gitmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Bardağımı, yeniden margarita ile doldurmaya gidiyorum ve sehpanın her tarafına sıçratıyorum. El-göz koordinasyonum en iyi zamanda bile harika değildir ama bu yaptığımız üçüncü sürahi margarita ve sadece ben ve Cara içiyoruz. Uğuldayan beynimle bile, çok fazla içtiğimi hesaplayabiliyorum.

"Yani geldiğinde Will, Vanessa'yı gördü mü?" diye fısıldıyor Cara, Vanessa üst kata tuvalete çıkarken.

"Gördü ve lanet olası gıda zehirlenmesi hakkında konuşurken yaptığı şey için sesinde en ufak bir pişmanlık bile yoktu."

Burun deliklerimden ateş fışkırıyordu ve gözlerim vahşi bakıyor olmalıydı. Düğünden beri bu kadar sarhoş olmamıştım ve bu, sanki mesajı aldığım anların hatırasının aktığı zaman hissettiğim duygular gibiydi.

"Anlamadığım şey," diyor Cara, içkisini doldururken, "Vanessa'nın düğünü için maçı kaçırmazken, Swansea maçını kaçırmayı nasıl bu kadar kolay kabul ettiği."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum... Ben de anlamıyorum. Midesi hakkındaki tüm o yalanları söyleyerek sadece sıradan bir maç için tüyebildi."

Ne halt ediyor olduğumuzu düşünmeden önce buna daha fazla kafa yormak üzereydim. Vanessa odada değildi ve aslında Dave hakkında konuşuyor olmamız gerekirken Will hakkında konuşuyoruz.

"Hesap ettim de eğer sen ve Dave evlenirseniz, sen Vanessa'nın üvey eltisi olacaksın."

"O içkilerden kaç tane içtin? Bunun gerçek bir terim olduğunu bile sanmıyorum," diyor biraz hızlı bir şekilde.

"Değil mi? Bekle, odaklandığın nokta bu mu? Eğer Dave ile *evlenirsen* demiş olmam değil. Hmm, ilginç."

Düğün marşını mırıldanmaya başlıyorum ve sanırım sarhoş halimden Vanessa'nın içeri girdiğini fark etmiyorum.

"Neler oluyor burada?" diye soruyor, benim mırıldandığım ve Cara'nın da bana bir tane çarpacak gibi durduğu sahneyi inceleyerek.

"Ah, biliyorsun. Düğünde en sevdiğimiz şeyler hakkında konuşuyorduk ve benimki gelinin koridordan yürüdüğü ve herkesin hayranlıkla ona baktığı an," diyorum yalan söyleyerek.

Vanessa sahneyi yeniden canlandırırken kendini kaybetmiş gibi görünüyor. Ki bu da iyi bir şey çünkü normalde içine bir kurt düşerdi. Cara'nın, düğün hayali kurmaya neredeyse benim spor salonuna olduğum kadar alerjisi var ve benim Will'le olan durumumda bu neredeyse konuşulmayacak bir konu.

"Benim düğünlerde en sevdiğim kısım," diyor Vanessa, uydurma oyunumuza tamamen katılarak, "pastayı kestiğin ve ağzın doluyken o küçük öpücükleri aldığın zaman. Leziz. Ya da *'Evet'* dediğin ve yüzüklerin parmağa geçtiği zaman. Ya da ilk dans. Ya da..."

Sanırım onu bozduk. Şu an avlunun ortasında hıçkırarak ağlıyor.

"Ness," diyorum kolumu ona sarıp kanepeye oturtarak. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diyor gözlerini hızlı hızlı kırpıp, gözyaşlarını dağıtmak için ellini gözlerinin önünde sallayarak. Bu işe yaramıyor ve maskarası akmaya başlıyor.

CamScanner ile tarandı

"Sadece, ekstra hormon almaya başladım, bilirsin doğurganlık için ve bunlar beni aşırı duygusal yapıyor. Şimdi de kendimi yeniden düğünde hissedebiliyorum ve çok doldum."

"Ve nefes al," diyor Cara, dizime usulca vurarak. "Hadi başka bir şeyden konuşalım, olur mu?"

Bunu Vanessa'ya söylüyor ama beni hedef aldığını biliyorum.

"İyi," diyorum atlayarak.

"Hadi senin Swansea'de geçirdiğin zamandan bahsedelim," diyor Vanessa. "Bunu duymak istiyorum."

"Ah, gerçekten istemezsin. Onun yerine tekrar Güney Afrika'yı duymayı tercih ederiz" diyorum.

Cara bana ölümcül bir bakış atıyor. Zaten balayından iki yüzün üstünde fotoğrafın slayt gösterisini izlemek zorunda kaldık. Will beni cep telefonundan televizyona sadece maç yayını yapabileceğine inandırmıştı ama Vanessa tam ekranı bütün balayı albümünü göstermeyi ihtişamla başardı. Beni hafifçe eğlendiren tek şey balayı süitinden birkaç fotoğrafı kazara orada bırakmış olmasıydı. Şöyle söyleyelim, her şeyi yüksek çözünürlükte kristal netliğinde gösteren televizyonumuzdaki milyonlarca piksel sayesinde, artık Ian hakkında oldukça samimi bilgilere sahibiz. Bu da slayt gösterisini birdenbire sonlandırdı.

"Hayır, bence başka bir şey hakkında konuşmak daha faydalı olur," diyor hıçkırıklarının arasında.

"Tamam," diyorum iç çekerek. "İşte küçük sevimli kulübeye gittik ve odun ateşi vardı..."

"Dur! Hayır, bu da işe yaramıyor," diyor. "Fazla romantik."

Rahatlıyorum. Swansea intikamım hakkında blogu bugün yazdım ve o şekilde anlattığım hafızam daha taze, ki bu sarhoş halimde ağzımdan bir şey kaçıracağım kesin.

"Pekâlâ Cara, senin, beni bu romantizm bulutundan çıkaracak son zaferlerinden birini anlatacağını umuyorum."

"Hmm," diyor çabalayarak.

Cinsel hayatı hakkında konuşması için açık çek verilmesine ve onun afallamasına inanamıyorum. Dave bu kıza ne yaptı?

CamScanner ile tarandı

"Bloglarından birine ne dersin?" diyorum ona sufle vererek.

"Blog mu yazıyorsun şu an?" diye soruyor Vanessa.

"Evet," diyor Cara, "İkimiz de yazıyoruz. Yazı grubumuz için bir proje."

"Ve tahmin edeyim, sen cinsel hayatın hakkında yazıyorsun."

"Hı-hı," diyor gururla. "Adı da Şehirde Şaplak."

Vanessa'nın boğazında su kalıyor ve bana dönmeden önce gözlerini devirme numarası yapıyor. "Peki sen ne hakkında yazıyorsun?"

Hass.ktir.

"Hmm."

"Nasıl bir spor dulu olduğu hakkında," diyor Cara çabucak. "Bilirsin, nelere katlanıyor, nasıl başa çıkıyor."

"Biraz sıkıcı," diyorum.

"Ama yazmak eğlenceli diye tahmin ediyorum," diyor Vanessa.

Muhabbetten ne kadar rahatsız olsam da en azından Vanessa zırlamayı kesiyor. Geri ayağa kalkıyorum ve margarita bardağımı büfede tazelemeye gidiyorum ve birkaç damla etrafa sıçrıyor.

"Dikkatli ol," diyor Vanessa. "*Sky* kutusunun ıslanmasını istemezsin, bozacaksın."

"Will boksu izlemeye geri geldiğinde bunu yapamaz mıydık?" diyorum biraz ağzımda yuvarlayarak.

"Ah, hayal edebiliyor musun," diyor Vanessa. "Ian bizim evden çığlıkları duyardı."

"Hmm, dikkatli olsam iyi olur," diyorum sanki kutunun üstüne dökecekmiş gibi yaparak bardağımı etrafında sallarken.

"Dikkatli ol Lexi, Bu şaka yapmak için epey ciddi bir konu," diyor Cara, kaşlarını beni uyarmak için gökyüzüne kadar kaldırırken.

Sakinleşmeye ihtiyacı var. Kendimi, bardağı kutunun yanı başına koyarken düşünüyorum. Bilerek bardağı üzerine atacakmışım gibi bir şey değil bu. Will'den intikam almak istiyor olabilirim ama *Sky* kutusunu yakmak istemem. Sonuçta, yenisiyle değiştirmenin ucuz olduğunu sanmıyorum.

CamScanner ile tarandı

Hayır. Cara'nın endişelenecek bir şeyi yok. Sadece sakince bardağımı alacağım ve... Hay aksi!

Bardağın dibini çok güçlü tutmuş olmalıyım ve içki uydu alıcısına doğru fırladı. Durdurmak için davrandım ve böyle yaparak bütün bir bardak margaritayı tamamen kutunun üzerine devirdim.

Her şey ağır çekimde oldu ama dakikalar gibi hissedilen şey muhtemelen içki kutunun içine dolarken gerçek hayatta saniyelerdi.

"Lexi," diye bağırıyor Cara tiksintiyle.

"Kazaydı."

Karşı çıkmaya çalışıyorum ama bana azarlayıcı bir bakış atıyor. Bilerek yaptığımı düşünüyor ve bana çok ileri gittin dercesine bakıyor. Beni tam bir manik kıkırdamayla birlikte yüksek sesle güldürmeye yol açan bir tür şoktayım.

Bu şekilde olmasını tasarlamamış olabilirim ama intikam almaya bir adım daha yaklaştım gibi görünüyor.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 20

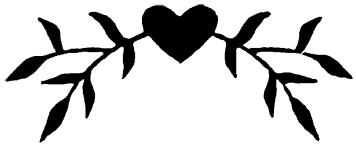

Uydu alıcısının üzerine bir şişe margaritayı devirdiğim sıralarda içmeyi bırakmalıydım. Daha geriye gidersek, daha öncesinde içmeyi bırakmalıydım ki böylece içkiyi dökmezdim. Her halükârda bu olayı atlatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Gitmemiz cidden sorun olmaz, değil mi?" diye soruyor Vanessa, ayakkabılarını ayağına geçirip montunu alırken.

"Hayır olmaz, gidebilirsin tabii ki," diyorum el sallayarak. Will bardan geldiğinde neler olacak kimbilir. Sinirler gerilebilir. Sırrımı açık etmeden daha ne kadar saklayabilirim emin değilim. "Hafta içi seni arayacağım."

"Bol şans asker," diyor, sarılarak. "Seni de bırakayım mı Cara?"

"Ben biraz daha burada kalacağım, sağ ol."

Vedalaşıyorlar ve Vanessa gidiyor. Kapı kapanır kapanmaz da Cara bana öyle bir bakış atıyor ki...

"Kazaydı, yemin ediyorum," diyorum elini tutarak.

"Gerçekten mi? Ne tesadüf, sen Will'i maç izlemekten alıkoymak için entrikalar düşünürken arkadaşlarıyla maç izlemeye gelip oturuyorlar ve sen de koca şişeyi deviriyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum. Zamanı geri alabilsem keşke...

"Bunu gerçekten planlamamıştım," diyorum, yürekten söylüyorum.

Cara'nın bakışını yakalıyorum ve doğru söylediğimi anladığını fark ediyorum. "Bunu onu söylemesek mi?" diyorum panik içinde.

"Daha az şüphe uyandırıcı mı olurdu? Hayır efendim, artık doğruyu söyleyeceksin. Gerçekten kazaysa bile şüphe edecek bir sebebi yok, intikam oyunlarını bilmiyor zira."

CamScanner ile tarandı

Uydu alıcısına doğru yürüyorum ve kutuya havlu bastırıyorum.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor Cara.

"Hâlâ ıslak."

Belki de yukarı kata çıkmalıydım ve arkadaşları geldiğinde de uyuyakalmış numarası yapmalıydım. Hâlâ zaman varken bunu yapabilirim diye düşünürken bu düşüncelerime cevap olarak ön kapıdan sesler geliyor.

Far görmüş tavşan gibi donakalıyorum. Kaçacak hiçbir yerim yok. Çocuklar bir sohbetin ortasındalar ve sezonun oyuncusunun kim olduğuna dair tartışıyorlar ve birden Will bizi uydu alıcısının yanında suçlu suçlu dikilirken yakalıyor.

"Hâlâ uyanık olduğunuzu düşünmemiştim. Selam, Cara."

"Selam, Will," diyor koyun gibi. "Birazdan gideceğim." En ihtiyaç duyduğum anda beni bırakıp gitmeyecekmiş gibi rahatlatıcı bir bakış atıyor bana. İşte böyle zamanlarda gerçek dostunuzu tanırsınız.

"Acele etme, kalıp maçı izlesene sen de," diyor gülümseyerek.

"Hmm," diyorum konuya nasıl gireceğimi düşünerek. Will benden daha ayık görünüyor ve bu durumda belki de bir açıklama yapmama gerek yok diye düşünürken Will uydu alıcısına bastırdığım ıslak havluya korkuyla bakakalıyor.

"Neler oluyor burada? Ne yapıyorsun sen?"

Bakmak için yaklaşıyor ve gözlerinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu görüyorum.

"İçki içerken küçük bir kaza oldu."

Kutuya bakıyor ve korkuyla şaşkınlık arası gidip geliyor.

"Sırılsıklam olmuş. Aman Tanrım, ne zamandır böyle?"

"Bilmiyorum, yarım saat ya da daha fazla. Suyunu almaya çalışıyordum," diyorum suları akan havluya işaret ederek.

Paldır küldür beni yolundan itekliyor ve içini açmadan önce kapaklarını çıkarıyor. Kutuyu radyatörün üzerine koymadan önce kutu yeni doğan bir bebekmiş gibi onu özenle tutuyor.

"Kanka, kurutucun var mı?" diye soruyor Tom. Yüzü durumun ciddiyetini gösteriyor.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," diyor başını sallayarak.

Üç adam sanki hastasını muayene eden doktor edasıyla kutunun tepesinde dikiliyorlar. Görünüşlerinden ve baş sallamalarından teşhisin hiç de iç açıcı olmadığını anlıyorum.

"Tanrım, Lex, ne yaptın?"

Hafta sonu tatilimizde bana gösterdiği aynı şefkat ve sevgiyle uydu alıcısına bakıyor. Hayatındaki öncelikleri gayet iyi biliyorum. Genel hatlarıyla bir uydu alıcısıyla eşdeğerim.

"Bilerek yapmadım, kazaydı," diyorum omuz silkerek ve kötü telaffuz ederek. Böylece ne kadar içkili olduğumu anlasın.

"Nasıl tamir edeceğiz?" diyor Will, panik başladığı için sesi tizleşiyor. "Maç yarım saate başlayacak. Yarım saate kurutamayız biz bunu."

"Pirincin içine koyabiliriz," diyorum birden. "Biliyorsun, telefonla da aynısını yapmıştık."

"Hımm, bir torba pirinç var mı peki?" diyor Aaron gülerek.

Sanırım küçük bir poşette vardı ama yetmeyebilir.

"Yolun aşağısındaki Asya markete gidebiliriz, büyük torbalarda pirinç bulunabilir..."

Will gözlerini bana dikiyor. "Saat 11 de açık olsalar bile -ki değillerdir- bir uydu alıcısı telefonla eş değer tutulamaz. İçerisinde girişler için delikler var, pirinçler oraya girmez."

Aslında bunu bana söylüyor.

"Bütün geceler arasından bu gece," diyor Will, elini alıcının üzerine tutuyor radyatörden ısı gelip gelmediğini kontrol etmek için. "Sizin eve gidemeyeceğimizden emin misin Aaron? Becky uyanık değil midir? Belki de evde olduğumuzu anlamaz."

"Tabii ki anlar. Daire resmen mukavva kartonu gibi. Yarın tekrarı verilirse gündüz gelebilirsiniz."

Sonuçlarını bildiği *Grand Prix* için bana attığı bakışın aynısını ona da atıyor.

"Tamam, teklif ortada," diyor.

"Maçı izleyemeyeceğiz gibi görünüyor," diyor Tom gerginliği hissederek. "Taksi çağırayım bari."

CamScanner ile tarandı

"Taksiyi paylaşabiliriz," diyor Cara, idam cezası ertelenmiş gibi müteşekkir.

Gidiyor olduğu için benden özür diliyor ama onu suçlamıyorum, keşke suçlayabilsem.

"Ben de eve yollanayım artık," diyor Aaron.

Bana mı öyle geliyordu yoksa çocuklar maç kaçtığı için o kadar da üzgün değiller miydi? Will, kıyametin dört atlısı kapıya dayanmış gibi davranırken bu adamlar neden normal insan gibi davranıyor?

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," diyor Will, Tom telefonu alıp taksi şirketinin numarasını çevirirken. "Maçın da parasını ödemiştim. Boşa giden 20 sterlin."

"Endişelendiğin şey bu olsun. *Sky* alıcısının fiyatını düşündüğünde 20 sterlin ne ki..." diyor Aaron.

"Ev sigortasıyla bence karşılanabilir. Bu son çıkan modeliydi, bahse girerim bu yeni modeli tamir edebilecek bir mühendis daha doğmamıştır. Bu da demek oluyor ki yarınki *Grand Prix* maçını *yine* da kaçırıyorum," diyor, sesindeki öfke o kadar belli ki... Daha önce Will'in yaptıkları yüzünden pişman olmadığını görünce ben nasıl sinirden küplere bindiysem şimdi de o aynısını yaşıyor. "Bu sezon aynı şeyi ikinciye yaşıyorum, lanet olsun!"

Will'in neredeyse gözleri doluyor. Bu olayı intikam olarak planlamamış olmama rağmen bu kadar içerlemiş olması çok ironik.

"Kaydettiğim maçlar ne olacak?"

Amanın, ben ne yaptım? Kaydettiği maçlar tabii ki umurumda değil ama benim kaydettiğim televizyon programları ne olacak? *The Good Wife* dizisinin nerdeyse yarısını ve bu geceki *Strictly Come Dancing*'i kaydetmiştim. Şimdi de ağlamaklı olan benim.

"Taksi her an gelebilir," diyor Tom, Cara'ya.

"Ben gidiyorum, eve erken gidersem belki kaçırdığım her gol için browni yiyebilirim."

Will, arkadaşının sırtını sıvazlayıp kapıdan sıvıştığını zar zor fark ediyor. O, çok sevdiği uydu kutusuna şişmiş gözlerini dikmekle meşgul.

CamScanner ile tarandı

"Dışarda beklemek ister misin?" diye fısıldıyor Cara, Tom'a.

"Güzel fikir."

Cara bana sımsıkı sarılıyor ve ihtiyacım olduğunda onu aramamı tembihliyor.

Başımı sallıyorum, tabii biliyorum ki gittiklerinde her şey daha da kötü olacak.

Arkalarından kapı çarparak kapanıyor ve şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Bir kutu için gece nöbeti tutacak değilim ama Will'in niyeti bu yönde sanırım. Özellikle de midemdeki margaritalar bu gerilimden epey köpürmüşken yatıp uyumak istiyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm, Will," diyorum kollarımı beline dolayarak.

Derin bir iç çekiyor.

Bu sefer sarılmak kesinlikle işe yaramayacak gibi. Dikkatini dağıtabilecek tek bir şey geliyor aklıma. Şansımı denemek için diz çökmeyi düşünürken, birden karnım sanki sıkma devresindeki çamaşır makinesi gibi dönmeye başlıyor. Kusma refleksini son raddede kontrol etmek hiç de kolay değildir, hele üç sürahi dolusu margaritadan sonra.

Yatağıma gidip kalbi kırık sevgilimi gerçek sevgilisiyle baş başa bırakacağım.

"En yakın zamanda bir tamirci buluruz," diyorum. "Sanırım işlemi hızlandırmak için ekstra ödeme yapabiliriz."

Pahalı bir kaza oldu bu. Gelecekteki intikam planlarım için kulağıma küpe olsun: Öncesinde titiz bir araştırma ve kusursuz plan gerekiyor.

"Yatmadan önce benden istediğin bir şey var mı?"

Will başını hayır anlamında sallıyor.

"Hayır, yeterince yaptın zaten," diyor sert sert bakarak.

İntikam amacıyla yapmamıştım ama işler bu hale gelince öyle oldu. Geçen hafta sonumun aksine şu anda hiç de güzel duygular kaplamadı içimi.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 21

Bu sabah büyük bir suçluluk hissi ve pişmanlıkla uyandım ve dün geceye dönüp neden olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Cara ve Vanessa'nın görüntüleri aklımda beliriyor, margarita sürahileri onları takip ediyor. Ve a-ha -bir şimşek gibi çakıyor- *Sky* kutusu kazası.

Yetişemediğim *Grey's Anatomy*'nin son sezonunu kaybetmenin yasını tuttuğum için kazara olan intikamdan zevk bile alamıyorum.

Hastalık hissinin gelmesini bekliyorum, yatak odasının dönmesini ya da kafamda davul vuruşlarının başlamasını. Dün gece aldığım alkol miktarından sonra geç saatteki akşamdan kalma olmam dikkate alındığında tüm gün boyunca çöp gibi hissedecek olmam kaçınılmaz, tabii yarın da devam etmezse.

Acısız son birkaç dakikamın kıymetini bilerek yavaşça kalkıp oturuyorum, sadece bu seferliğine hâlâ gayet iyi hissettiğimi fark ederek dikiliyorum.

Will geçen geceki maçı izlemekten yorgun olacağını ve kanepede takılmayıp *Grand Prix* ve futbol izlemeyi tercih edeceğini düşünerek benim aileme gelecek hafta gitmeyi seçmişti. Şimdi, uydu alıcısının mahvolmasıyla, aynı zamanda onun planları da mahvoldu ve bu demek oluyor ki onları hâlâ kurtarabilirim. Peki ya mükemmel pazar gününü nasıl geçireceğimiz bana kalsa? Robin'i düşünmekten kendimi alamıyorum. Onu pijama altıyla ve üstsüz (hayalimde karın kasları da var) bir şekilde merdivenlerden inerken hayal edince biraz kızardığımı hissediyorum. Hayalimde Robin mutfağa giriyor ve pazar gazetesi, kahve ve kruvasan tepsisiyle yatağa dinlenmeye gitmeden önce süslü kahve makinesinde kahve yapıyor.

CamScanner ile tarandı

Böyle bir sabah için neler vermezdim.

Ama beni durduran ne? Will hâlâ uyuyor gibi ve horluyor, bu yüzden böyle bir şeyin üstesinden gelmem için hâlâ zamanım var gibi görünüyor.

Yataktan çıkıyorum ve o kadar da kötü hissetmediğimi fark ediyorum. Akşamdan kalma duygusu çarpmadan önce hızlıca giyiniyorum ve yatağa geri döneceksem duş almanın bir manası olmadığına karar veriyorum.

Sessizce aşağı kata iniyorum ve bir kahve yapıyorum, diğer malzemeleri aramaya giderken kahveyi demlenmeye bırakıyorum. Kol çantamı bulduktan sonra görevimi tamamlamak için evden sıvışıyorum.

On dakika sonra taze kruvasan ve pazar gazetesi seçmeleriyle donanmış bir şekilde mahalle bakkalından geri dönüyorum. Kahve hazır; iki fincana dolduruyorum ve üst kata yönelmeden önce her şeyi tepsiye yerleştiriyorum.

Yatak odasına girdiğimde, gururla ışıldıyorum.

"Tüm bunlar ne?" diye soruyor Will gözlerini ovuştururken. Kalkıp oturuyor ve benimkini düzeltmeden önce sırtının arkasındaki yastıkları düzeltiyor. "Bırak ben alayım. Bunu, benim ve yatağın her yerine dökmeni istemeyiz."

Elini uzatıyor ve bana ufacık gülümsüyor.

Muhtemelen dün geceden sonra affedilmedim ama en azından benimle konuşuyor, ki bu bir gelişme.

"Zeytin dalı," diyorum tepsiyi ona verirken.

İçindekilere bakıyor ve onaylamayla başını sallıyor.

"Taze kruvasan ve kavanoz yerine cam kâsede reçel. Çaba harcamışsın."

Sanki çok büyük bir mesele değilmiş gibi omuzlarımı silkiyorum. Ki gerçekten de değil. Bunu daha sık yapmalıyım. Kimbilir belki de bu, yataktaki tembel pazarlarımızın başlangıcı olabilir.

Will ağzını tıkabasa kruvasanla dolduruyor ve kırıntılar beyaz nevresimimize dağıldıkça yüzümü buruşturmadan edemiyorum.

CamScanner ile tarandı

Bir tane kendim için alıyorum ve düşecek kırıntıları yakalamak için hemen ağzımın altına bir tabak tutuyorum. Bu hiç olacağını düşündüğüm gibi rahatlatıcı ve dikkat gerektirmeyen bir aktivite değil.

"Güzel, *Sunday Times*," diyor Will, gazeteyi çekerken. Dikkatle parçalara bölmeye başlıyor. "Hangi kısmını istiyorsun? Haberler, seyahat, kültür, magazin?"

"İlk önce haberlerle başlayacağım."

Genelde önce kültürle başlarım ama bugün, yatakta yetişkin gibi kahve-gazete yaptığımız için bir yetişkinin yapacağını düşündüğüm şeyle başlıyorum.

Kendine sporu almadan önce bana haberlerin olduğu ana bölümü veriyor. Şaşıracak bir şey yok.

Açıyor ve okumaya başlıyor.

Gözüme bir şey çarpmadan önce sessizlik içinde bir süre göz gezdiriyoruz.

"Ah bu ilginç," diyorum, fosiller hakkında bir parçaya göz atarken. "Diyor ki bilim insanları Çin'de ejderha benzeri bir fosil keşfetmişler."

Bu muhteşem altın değerindeki bilgiyi paylaşmak için Will'e bakıyorum ama o beni dinlemiyor. Köşeyazısına kendini kaptırmış. Gerçek bir ejderhanın kanıtını bulmalarına nasıl benim kadar heyecanlanmaz.

İç çekiyorum, ki yine fark etmiyor ve sonra kendi kısmını tam sayfa açmaya çalışırken cidden yüzüme vuruyor.

Ben benimkini daha da geniş açıyorum ve okuma yeri için itişmeye başlıyoruz. Sonunda kendi gazetesini çevresine bir koruma duvarı gibi kaldırıyor.

Planladığım şey bu değildi. Hayalimde aramızda gazeteyle birlikte oturacak, okuyacak hikâyeler seçecek ve kahvemizi yudumlarken onları tartışacaktık. Birazcık televizyon kanallarındaki gazete değerlendirmeleri gibi olacaktı, sadece daha fazla sarılma ve belki biraz seks.

Battaniyenin altından bir el görünüyor ve yataktaki tabaktan bir kruvasan daha alıyor. Sadece gazetesinin altından uçuşan kırıntıları görebiliyorum.

CamScanner ile tarandı

Ortalıkta sonra artık dayanamıyorum. Biraz seksi zaman başlatmalı [illegible] diye merak ediyorum ama kırıntılarla kaplanmış [illegible] bakışla dağınıklıktan ürküyorum.

"Banyo yapacağım," diyorum yataktan çıkarken yüksek sesle. Dönüp Will'e bakıyorum ama gidiyor olduğumun farkında bile değil.

Şey, bu umduğum gibi meyvesini vermedi. Tam olarak Robin'in [illegible] sahne gibi değildi.

Banyodan çıktığımda umabildiğim tek şey Will'in spor sayfalarını bitirmiş olması ve günü tekrar kendi kontrolümde yakalayabilmekti. Bu benim tarafımdan yapılan acemi bir hataydı -eve dönmeden spor bölümünü atmış olmalıydım.

Su soğuduğunda ve sonunda kitabımı indirip kendimi banyodan dışarı sürüklediğimde Will yatak odasından kaybolmuştu.

Bu benim fırsatım, hızlıca giyinip aşağı yönelirken kendi kendime düşünüyorum.

Holden bağrış duyduğumda heyecanla bir sonraki sefer ne yapabileceğimizi düşünüyorum. Yaklaştıkça ses daha gürültülü ve daha yoğun olmaya başlıyor.

"Al bunu," diye bağırıyor Will, daha büyük bir patlama olmadan önce.

Ne olduğunu görmek için acele ederken acaba uydu alıcısından kalanları mı eziyor diye merak ediyorum.

"Bu da ne-" diyorum içeri yürürken.

Will odanın ortasında oyun konsolunun kolunu kavramış pufta oturuyor.

Bu benim romantik pazarım için iyiye işaret değil.

Oldukça açık olmasına rağmen "N'apıyorsun?" diye soruyorum.

Oyunu durduruyor ve bana bakıyor.

"Gazeteyi okuyordum ve eski bir *FIFA* oyununa gönderme yaptılar ve bu benimkini çıkarıp oynama isteği yarattı. Gerçek spor izleyemediğime göre."

CamScanner ile tarandı

"Bu şey neredeydi?"

Will'in evde bundan bulundurduğunu bilmiyordum bile. Tanıştığımızda konsol oyunu oynadığını hatırlıyorum ve öğrenci evinde yaşıyordu ama onun olduğunu bilmiyordum.

Aman Tanrım, geleceğimi görebiliyorum. Erkek arkadaşım yerde, o tuhaf yarı sandalyelerden birinde, kulaklığından arkadaşlarına komutlar yağdırırken ben kanepede tek başıma oturuyorum. Burada benim işe yarayacağım tek an ona dolaptan bir ya da iki bira çıkardığım an olacak.

Margarita bardağı için odaya bakınıyorum. Bir kere işe yaradı değil mi?

"Tüm gün bunu mu oynayacaksın?" diyorum acaba onu oradan kaldırabilecek miyim diye merak ederek.

"*Grand Prix* izleyecektim ama biliyorsun, kutunun yanmasıyla birlikte..." diyor başımın hâlâ ciddi dertte olduğunu söyleyen bir bakış atarak.

Oyunu yeniden başlatıyor ve adamlarını sahada oynatmaya başlıyor. Arka planda kalabalık kükremelerin sesine ve homurdanma ve ekrana bağırmalarına geri dönüyor. Dürüst olmak gerekirse maç izliyor olsaydık da aynı arka plan müziği olacaktı.

"Düşünüyordum da belki bu öğleden sonra bir yürüyüşe gidebilirdik ya da belki bara? Ya da brunch için dışarıya?"

Bu şu an insanların yaptığı şey değil mi?

Bir oyuna bir bana bakıyor ve seçeneklerini tartıyor.

"Tamam," diyor çabucak. "Ama önce bu sezonu bitireyim."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu kadar kolay kabul ettiğine inanamıyorum.

"Harika," diyorum, fikrini değiştirmeden dönüp mutfağa doğru aceleyle gidiyorum.

Belki birlikte biraz kaliteli zaman kazanmak için *Grey's Anatomy*'yi feda etmek küçük bir bedeldi.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Sezonun umulandan daha uzun sürdüğü ortaya çıkıyor. Brunch şansını kaçırdık ve şu an saat 2'de rosto satan bir yer bulmaya çalışıyoruz. Geçireceğimiz kalan öğleden sonrasında öfkemin patlamasına izin vermemeye çalışıyorum. Hâlâ rostomuzu yemeye ve yürüyüşe çıkmaya kararlıyım -daha son kozumu oynamadım.

"Buraya ne dersin?" diye soruyor Will.

Sanki daha iyi bir seçenek bulmayı umuyormuş gibi caddenin iki tarafına bakmadan önce *Swan*'a bakıyorum. Ama biliyorum ki biz zaten barların kalanını gezmek için çok yorulduk.

Midem gurulduyor ve Will'in kaşları cevabımı beklerken çatılıyor.

"Tamam, hadi deneyelim."

Will tutup kapıyı açıyor ben diğer her yer gibi dolu olmasını bekleyerek bara yürüyorum.

"Hâlâ rosto yapıyor musunuz ve bizim için yerimiz var mı, diye sormak istiyorum?"

"Restoran dolu ama barda yiyebilirsiniz," diyor bardaki kız raftaki temiz buharlı bardakları boşaltırken.

"Mükemmel," diyor Will, *Grand Prix*'i gösteren dev televizyonun altındaki masaya kestirmeden giderken.

"Belki daha sessiz olanı vardır," diyorum, bara göz gezdirirken ama ekran bolluğu var ve nereye otursak oturalım birini görebiliyor olacağız.

"Bu iyi," diyor Will yerleşirken, dikkati çoktan motor yarışına kilitlendi.

Dudağımın kenarını ışırıyorum.

"Şanslıysak ve yemek servisi yavaşsa Spurs ve Man City maçını izleyebiliriz," diyor Will heyecanla. "Buraya gelmek harika bir öneriydi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sanırım teknik olarak birlikte kaliteli zaman geçiriyoruz. "Ben gidip yemeklerimizi sipariş edeyim."

Bara doğru gidiyorum ve en azından guruldayan karnım yakında iyileşeceği için kendimi avutuyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki dana rosto, bir cin tonik ve bir şişe Theakston birası, lütfen."

"Tamam, yemeğin gelmesi bir saati bulacak. Uygun mudur?"

Kalbim (ve midem) çöküyor. Ne seçeneğim var ki? Zaten diğer her yeri denedik.

"Tamam, sorun yok," diyorum yalan söyleyerek.

Yemeği ödüyorum ve Will'e söylemeye gidiyorum.

"Evet," diyor yumruğunu havaya kaldırarak. "Bu neredeyse çalışan bir *Sky* kutusuna sahip olmaktan daha iyi? Yemek ve içki hazır."

"Hmm. Ama daha sonra yürüyüşe gideceğimizi unutma."

"Evet, olur. Nasıl olsa daha sonra çok fazla spor yok."

Bar hakkında bir şey söyleyeceğim: güzel yemekler yapıyor. İyiyim ve tamamen doydum ve Will beni neredeyse arabaya yuvarlamak zorunda kaldı. Gerçekten yapmak istediğim şey eve gidip televizyonun önünde kıvrılmak. Yürüyüşe gitmekten daha kötü bir şey düşünemiyordum ama bunun için bu kadar yaygara kopardığımdan şimdi geri dönemem.

Ormanın yakınlarında bir otoparka arabayı çekiyoruz ve arabadan çıkarken gökyüzüne bakıyorum. Tüm sabah kasvetli bir griydi ama şimdi daha da koyulaşıyor ve rüzgâr daha soğuk esiyor. Elementler bile bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalışıyor.

"Hadi gidelim o zaman," diyor Will, yürüyüş rotalarının olduğu panoların orada gezinip dururken. Burası neredeyse bizim kapının önünde ama buraya gelmeyeli epey oldu. "Bunu yapalım mı? Sadece bir saat süreceğini söylüyor."

Kurşun gibi ağır hissettiğim midemle bir saat oldukça iyimser ve bulutlara bakınca yağmur o kadar sürmesine izin verecek mi bilmiyorum.

Gök âdeta delindiğinde patikaya doğru yürümeye başlıyoruz. Yakındaki bir ağaca koşup sığınıyorum ama çoktan sırılsıklam olmuştum.

"Vay canına!" diyor Will. "Bunu daha sonra yapmak için başka zaman seçmek ister misin, gerçek anlamda?"

CamScanner ile tarandı

"Sanırım evet."

İkimiz de yağmura hazır değildik. Ben Florence ve Fred parka giyiyorum ki sıcacıktır ama su geçirmez değil ve Will mont giymiyor -sadece geniş Southampton kapüşonlusu var üstünde.

"Tüyelim mi?" diye soruyor.

Yağmur otoparkta sekiyor ve yakın bir zamanda duracağından şüpheliyim. Anahtarlığı buluyor ve şimşeklerin çaktığını görüyoruz.

"*Hadi hadi hadi!*" diye bağırıyor koşarken.

Kapüşonumu geçiriyorum ve onu takip ederken en iyisini diliyorum.

Araba 100 metreden daha yakın ama oraya vardığım zaman ıslanmış oluyorum. Kapüşonumu süsleyen sahte kürkten sular damlıyor, pantolonumda zaten az olan kuru kısımlarda birikintiler oluşturuyor.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyor Will, ıslak bir köpek gibi başını sallarken.

Arabayı çalıştırıyor ve geri eve sürüyor. Gitmemiz çok uzun sürmüyor. Üst kata çıkıyorum ve üstümü değiştiriyorum -kesinlikle bir pijama öğleden sonrasına dönüş oldu. DVD izlemeyi teklif etmek üzere aşağı iniyorum ama hole girdiğimde görüyorum ki Will yine oyun oynuyor.

"Aaaa," diyorum somurtarak.

"Özür dilerim, ne kadarlığına gittiğini bilmiyordum. Hızlı bir oyun daha oynamamın senin için bir sakıncası var mı? Bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Eğer başka bir şey yapmak istemiyorsan?"

Dudağımı ısırıyorum.

"Şey, şey yapabilirdik, bilirsin ... panjurları kapatsam."

Panjurları öğlen vakti kapatırsak komşularımızın ne söyleyeceğini soran ve şüpheli bir şekilde annemin sesine benzeyen kafamdaki sesi susturmaya çalışıyorum.

"Hmm. Bunu daha sonra yapamaz mıyız? Gol!" diye bağırıyor, oyununa tepki olarak.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Oyunu hemen durduruyor ve bana bakıyor.

"Ben hâlâ öğle yemeğinden tokum ve gerçekten buna uygun olduğumu sanmıyorum. Ama sonra, hı? Bu gece?"

"İyi," diyorum somurtarak. Dürüst olmak gerekirse ben de buna çok istekli değilim ama buna rağmen öğleden sonranın kontrolünü tekrardan kazanmak için son umudum olduğunu hissediyorum.

Mükemmel pazar çabaları bugün tamamen başarısız oldu.

Gidip odanın sonundaki kanepeye yerleşiyorum ve bilgisayarımı alıyorum, en azından biraz yazı yazabilirim diye düşünüyorum. Hızlıca blog istatistiklerimi kontrol ediyorum ve görüyorum ki rakamlarım üç yüzün üstünde. Kesinlikle bu gerçek olamaz?

Pazar gününden sonra umutsuzca sıradaki intikam bölümünü arayan insanlardan gelen yorumları okuyorum. Ben uydu alıcısını mahvetmemin bir kaza olduğunu biliyorum ama okuyucularım bunu bilmek zorunda değiller, değil mi?

Will'in tarafından bakılınca pazar gününü oldukça iyi kurtarmış gibi göründüğü için ne yazacağımı düşünürken parmaklarımı ısıtmaya başlıyorum. İyi bir etki yaratmak için edebi bir dile de ihtiyaç duyabilirim.

Yetişkin bir adamın ağladığını gördünüz mü hiç? İngiltere'nin bir penaltıyı kaçırıp Dünya Kupası'ndan elendiği zamanki göz yaşlarını düşünüp onla çarpın. Ben *Sky* kutusunun üzerine bir bardak margarita fırlattığımda erkek arkadaşıma olan şey buydu. Sadece maçı özellikle izlemeye gelen arkadaşlarıyla boks maçını kaçırmakla kalmadı, aynı zamanda da kaydedilen kıymetli maçlarını da kaybetti.

Bugün bir ergen gibi somurtkandı. Çok az konuşuyor ve bu zamanıyla ne yapacağını bilmeyerek, şaşkınlık içinde dolaşıyor. Onu gazete okumanın, yatakta kahvaltı etmenin ve öğle yemeği için dışarı çıkmanın zevkleri konusunda tekrar eğitmek bana düşüyor.

Yemin ediyorum titremeye başlıyor, tıpkı alışkanlığından vazgeçen bir bağımlı gibi.

"Gir," diye bağırıyor Will, her ne yapıyorsa yumruğunu havaya kaldırarak. Benim betimlediğim adamla ayrı dünyaları var. Will'i tamamen bir pantomim kötü karakterine çevirmiş gibi duruyorum ama bu kesinlikle okuyucularımın (üç yüzünün de!) beklediği türden bir hikâye. Üzerine çok fazla düşünmeden *Yayınla* tuşuna tıklıyorum.

Bilgisayarımı kapatıyorum ve oturup erkek arkadaşımın ekrandaki futbolcularını kontrol etmesini izliyorum. Bu intikam bugün gerçek hayatta çok işe yaramamış olabilir ama en azından blogum için olan kurguda iyi işe yaradı.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 22

"Durumlar nasıldı?" diye soruyor Cara egzersiz bisikletinin ayarını bir kademe düşürürken.

Ben de aynısını yapıyorum, ben kalorileri yakarken onun kendisini kötü hissetmesini istemiyorum. İşte ben böyle iyi bir arkadaşım. Yazı grubumuzla bu hafta buluşmayacağız. Cara ile ben düzeni biraz bozmaya ve pazartesi akşamı buluşmaya karar verdik. Swansea yürüyüşündeki kötü kondisyonum yüzünden Cara'yı benimle spor salonuna gelmesi konusunda ikna ettim. Kendimize neden dert çıkardığımı gerçekten de bilmesem de yavaş yavaş hareket ediyoruz, hatta neredeyse durma noktasındayız. Böylece nefes nefese kalmadan sohbetlerimize devam edebiliyoruz.

"Will'den beklediğim aksiliği pazar günü göstermedi. Çok çabaladım, tamamen romantik bir gün planladım; yatağa kahvaltı, barda öğle yemeği ve bir yürüyüş. Ama Swasea'nın aksine, her şey ters tepti. Uzun süredir arayıp da bulamadığı *PlayStation*'ını buldu ve FIFA oynayarak günü bitirdi. Fırında kızartma yapan tek bar *Swan*'dı ve orda da her ekranda maç vardı. Ayrıca yürüyüşümüzde de yağmura yakalandık."

Cara hafiften *ben-sana-demiştim* tavırda kaşını kaldırdı. Uydu alıcısının üzerine içki dökmem konusunda bana tamamıyla inandığını sanmıyorum.

"Sonra evde mühendisin gelmesini bekledim. En kötüsü de *Ver Fırına*'yı yatak odasındaki küçücük televizyondan izlemek zorunda kalacağım."

Sahneler muazzam büyüklükteki HD televizyonlarda izlenmeyi hak ediyor.

"İdeal bir hafta sonu olmamış," diyor Cara sempatik bir şekilde.

"Maalesef. Ama şunu fark ettim, istediğim intikamı planlarken çok dikkatli olmalıyım. Özellikle de Will ile kaliteli vakit geçirme kısmını eklemek istiyorsam. Cumartesi gecesinden beri tek dikkat çekici şey Will'in *PlayStation*'ı."

"Eh sürekli aynı şeyi tekrarlamak istemem ama... ona her şeyi anlatabilirsin biliyorsun. Durumu tersine çevir de bak gör özür dileyen o olacak."

"Biliyorum, biliyorum anlatmalıyım. Keşke bara gitseydik. Şu anda bir kadeh Pinot Grigio yudumluyor olurdum. Ama şu anda ulaşabildiğim tek şey herkesin kullandığı şu su şişesinden tatsız su. Vitamin barda oturalım mı biraz?"

"Off, hiç sormayacaksın sandım," diyor Cara rahatlayarak.

Girişteki küçük vitamin bara doğru yürüyoruz ve söylediklerini aklımda tartıyorum. Yüzleşme konusunda haklı ama bir şey beni engelliyor.

"Swansea'da birlikteyken her şey çok güzeldi," diyorum taze sıkılmış meyve suyunu alıp köşede bir koltuğa otururken. "Bu zamana kadarki en güzel vaktimizdi. Bu pazar günü uyandığımda uydu alıcısının çalışmamasının, sihri tekrar gerçekleştireceğini umdum."

"Dün kötü geçen vakitten sonra düşündüm ki en azından erken yatabilirdik, TV izlerken kıvrılıp yanında yatabilirdim. Ama öyle görünüyor ki Will oynadığı oyundaki futbol menajeri rolünü çok ciddiye alıyor."

"Görüyor musun işte senin problemin bu, birbirinden çok farklı iki şey istiyorsun. İlki yaptıkları için ondan intikam almak istiyorsun, ki yanlış yapıyorsun bildiğin gibi. İkincisi de Swansea'da hissettiklerini tekrar yaratmak istiyorsun. Anlıyorum ki Swansea'da olanları sen kendi açından yorumluyorsun, ona böyle farklı bir anlam yükleyen sensin. Esasında sen ve Will sadece birlikte zaman geçirdiniz."

Yavaşça başımı onaylarcasına sallıyorum, dediklerini takip etmeye çalışıyorum. Will'in düğünle ilgili bana yalan söylemesinden önce

CamScanner ile tarandı

ilişkimiz hiç de kötü değildi. Geçirdiğimiz muhteşem hafta sonu bana eskiyi hatırlattı."

"Yöntem aynı. Swansea'da da uydu alıcısı kazasında da," diyor Cara, "kaza" kelimesini havada tırnak içine alıyor. "Bir şekilde onu spordan uzaklaştırdın. Sonuçları birbirinden tamamen farklı oldu. Bu da demek oluyor ki daha iyi bir plan yapmalısın."

Her şeyi anlayabileceğim şekilde teker teker ve bilimsel olarak anlatması için Cara'ya güvenin.

"Wales'deki gibi her zaman aşk dolu olmak, sürekli seks yapmak istiyorum," diyorum, çok derin analizler içinde olduğumuzu düşünerek.

"İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın," diyor Cara yine tek kaşını kaldırarak. "Sanırım senin intikamla olan sorunun şu; spor aktiviteleri açısından engeller koyuyorsun ama Will'i gerçekten test etmiyorsun. Spora karşı seni seçeceğini bilmek güzel olmaz mıydı?"

"Olur muydu?" Nefesimi tutuyorum. "Ya seçmezse?"

"Bunu söylemek hiç istemiyorum ama seni seçmezse ilişkinizde düşündüğünden çok daha büyük bir problem var demektir."

İç çekiyorum, haklı.

"İstediğinin seks olduğunu kendin söyledin. O zaman neden Seksi Lexi olup onu ayartmaya çalışmıyorsun?"

Swansea'daki üç kez seksin ardından reddedilmekten daha az korkuyorum. Ama yine de sporla başa baş gitmek benim için riskli bir girişim.

"Bilmiyorum. Beni geri çevirebilir."

"Gerçekten mi? Dar iç çamaşırınla ya da çırılçıplak kanepeye doğru yürüsen bile mi ? Bahse girerim ki canına okursun."

"Hmmm," diyorum, keşke o kadar kolay olsa.

"Her zaman sekizinci bölüm vardır," diyor, geliştirme aşamasında olduğu kitabını okuduğumu bildiği için göndermede bulunuyor.

"Hayır, hiç de yok. *Onun* ne olduğunu anlamak için *Urban Dictionary*'ye bakmak zorunda kaldım. Öyle bir şeyi kesinlikle yapmayaca-

CamScanner ile tarandı

ğım ki eminim ki birçok ülkede de suçtur. Sen-? Neyse boş ver..." diye ekliyorum çabucak. "Bilmek istemiyorum."

Cara bana öyle bir gülümseme atıyor ki yazmadan önce araştırmasını yaptığını anlıyorum.

"Peki Dave ile ilişkinizden ne haber, hı?"

Gülümsemesi yüzünden kayboluyor. Dave'in ona hatırlatılmasından nefret ediyor. Üstelik birlikte eve çıktıklarını da biliyorum.

"Peki, sözlerimden başka şeyler çıkarmayacaksan sana koçluk yapabilirim."

"Hımm," diyorum. Bu konuda nasıl diplomatik olabilirim bilmiyorum. Cara'ya kıyasla cinsel dürtüleri bastırılmış bir muhafazakârım. Eliza Dolittle'ın *Sex and the City*'deki Samantha tarafından koçluk edilmesi gibi bir şey olur.

"Koçluğa ihtiyacım olduğundan emin değilim. Kadın erkek ilişkilerinin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"Şüphem yok. Ondan ziyade düşündüğüm, seni birkaç mağazaya götürüp işlerin düzelmesine yardım edebilecek birkaç parça şey almana yardım edebilirim. Kostümler, oyuncaklar, aksesuarlar..."

Bu tür mağazalardan birine gitmekten ya da Cara'yı yanıma uzman diye almaktan daha kötü bir şey var mı bilmiyorum. Beni neler almaya ikna eder kimbilir. Sadece bu da değil, bana tavsiye ettiği şeylerin daha önce denenmiş ve test edilmiş olduğunu düşünmek de var.

Esasen baştan çıkarmak kötü bir fikir değil.

"Kendi kendime hallederim ben. İşten sonra bir gece ansızın ona gidebilirim."

Ann Summers mağazasına hayatım boyunca hiç gitmedim, bunu da Cara'ya söylemiyorum. Yeteri kadar cesur muyum onu da bilmiyorum. İlişkimizin ilk zamanlarında Will'le gittiğimiz yerlerden biri gibi. Etrafı gezdiğimizde her tarafta kıkırdayıp durmuştuk.

"Tamam o zaman, en azından tavsiyeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Southampton'da bir yere gidersen, Sinita'ya git, seni benim gönderdiğimi söyle."

CamScanner ile tarandı

"Olur, tamam," diyorum, kapının eşiğinden geçtiğim takdirde herhangi bir satış danışmanına listeyi vermekten bile utanırım.

"Daha fazla ilhama ihtiyacın olursa romanıma her zaman bakabilirsin, unutma," diyor göz kırparak. "Yazmaktan bahsetmişken, son yazdığın blogu okudum."

"Aaaa," diyorum. "Biraz abarttım orada, bilirsin işte ilginçleştirmek için."

"Yine de merak ettim, bildiğim Will'e benzemiyordu."

Yazımda Will'i yine böyle betimlediğim için biraz suçluluk hissediyorum.

"Biraz kurgusal olmasına izin var, değil mi?"

"Hıı hıı. Blogumdaki her yazının yarısı gerçek değil."

"Çok şükür."

"Linki sana tweet attım. Umarım senin tıklanma oranını arttırır."

"Harika. İstatistiklere baktım, şu anda altı bin tıklanmadayım."

"Vayy, muhteşem. Ben de yüzlü rakamlarla boğuşurken mutlu oluyordum."

"Anahtar kelimelerinin arama motorlarında yasak olmasından kaynaklanıyor olabilir," cevabı yapıştırıyorum.

"Ha ha, çok komik," diyor, içeceğinden bir yudum alarak. "Yeni romanın nasıl gidiyor? Bir şeylere başladın mı?"

"Evet, başladım," diyorum, yazımın üzerinde tekrar aktif olduğum için gururlanarak.

"Çok güzel. Ne hakkında peki?"

"Bay Doğru'sunu arayan bir kadın hakkında. Her genç kız romanı zaten bu konu hakkında değil mi?" diyorum gülerek.

Kırıcı davranıyorum muhtemelen ama eskisi gibi değilim artık.

Aslında bu konu hakkında yazmaktan keyif aldığıma çok şaşırıyorum. Gerçekten çok kız işi ve gelecek hafta tırnak yapımından ve Jimmy Choos almaktan bahsedeceğim diye korkuyorum.

"İşinde uzman, spor şirketinde çalışan bekâr bir kız hakkında. Spor delisi bir adama âşık oluyor. Adamın maç sezonları boyunca seks ha-

CamScanner ile tarandı

yatını tamamen sıfırlamasıyla kadının bunun üstesinden gelmek için nasıl mücadele ettiği hakkında."

"Bu haliyle otobiyografik değil mi diyorsun?"

"Hiç de değil," diyorum, yalandan şaşırmış bir suratla. "Birkaç bin kelime yazdım ve şimdiye kadar da Will'le benim hakkımda gibi durmuyor. Yeni başlayanlar için bolca seks var."

Cara kıkırdıyor ve çaresizce istediğime ulaşmak için hâlâ plana ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Swansea'dan beri hayatımdaki tek romantizmin yazdığım kitaptaki konunun olduğuna inanamıyorum.

Will'in yalanını öğrendiğimden beri ne olmuş olursa olsun, ilişkimizde daha da rahatladığımızı şimdi açıkça görüyorum. Bu intikamın onu geri kazanmakla ilgisi yok, daha çok ilişkimizi canlandırmak için bir katalizör olmasıyla ilgisi var.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 23

Bu gece kesinlikle o gece. Erkek arkadaşım onu neyin vurduğunu anlamayacak.

Cara ve ben bunun hakkında konuştuğumuzdan beri aklımda başka hiçbir şey yok. Üç gün boyunca seks hakkında düşünmek -erkeklerin kafasının içi böyle bir şey olmalı.

Bir çırpıda seks yaptığımız o dinç zamanları çok uzun zaman önce geçtik ve şimdi eğer birkaç haftada bir -öhöm- ayda bir işi becerebilirsek şanslıyız.

Bunu söylediğime üzgünüm, bikini bölgeme ağda yaptırdığım düzenli ziyaretleri bıraktım ve Will şu an oraları oldukça doğal buluyor ve genelde bacaklarımda eser miktarda kıl oluyor.

Ama bu gece değil. Bu gece ikinci kez reddedilmeyi istemediğim için tanrıça gibi olmalıyım. İyi gittim ve gerçekten ileri ve ötesine gittim ve ağdayı öğle arasında yaptırdım. Şimdi, şahsen yolunmuş tavuk gibi görünürken aşağı inmenin erkek arkadaşımı nasıl tahrik edeceğini göremiyorum ama güzellik terapistime göre bu olması gereken bir ağdaydı.

İroniktir ki, erkek arkadaşımdan intikam almaya çalışıyorum ama hâlâ bir şekilde hayatımın en rahatsız yarım saatimi harcamak beni etkilemiyor.

"Bu leziz," diyor Will tabağını ileri iterken. Hakikaten çikolata ve biber kaplamalı tatlı tabağını yalayacak neredeyse. Araştırmamı yaptım ve hem çikolata hem biber afrodizyak etkisi gösteriyor. Ana yemekteki tavada kızarmış ballı tavuğu da ekle ve libidosunun güzelce kızışmaya başladığını umuyorum.

CamScanner ile tarandı

"Öyleydi biliyorum. Bunu tekrar pişirmeliyim."

"Kesinlikle yapmalısın. Tamam, şey, gidip ön odada biraz televizyon izleyeceğim, eğer senin için sakıncası yoksa? Sanırım kanepede takılıp bu mideyi biraz dinlendirmeliyim."

Şişmiş bira göbeğini abartılı bir şekilde gösterirken izliyorum. Kesinlikle baştan çıkarma planımın tam tersini yapıyor.

"Hayır, böyle iyi," diyorum üst kata sızıp daha rahatsız bir şeyler giymem gerektiği için mükemmel olduğunu düşünerek. Umabildiğim tek şey, Ann Summers'tan aldığım kıyafetin anın sıcaklığıyla sökülüp atılması, zira bu, tüm yanlış yerlere gireceğini bildiğim bir ağlı vücut çorabı. "Dışarı ne zaman çıkıyorsun?"

"Yarım saat içinde. Maç sekize çeyrek kala başlayacak."

"Doğru," diyorum saatimi kontrol etmek için bileğimi kıvırarak.

Bu bana üst kata çıkıp kendimi Cara'nın edepsiz romanlarından fırlamış birine çevirmeye yetecek kadar zaman veriyor.

"Ben buradayken istediğin bir şey var mı?" diye soruyor dolaptan bira alırken.

"Hayır, ben iyiyim teşekkürler tatlım."

"Birazdan görüşürüz o zaman," diyor hole doğru yürürken.

Sky Sports haberlerinin sesi mutfağa doğru yayılıyor ve planımı uygulamaya koymak için aceleyle üst kata çıkıyorum.

Bu gece hafta ortası, Southampton maçı var, ki tabii ki süper taraftarların kaçıramayacağı bir şey. Bu riskli bir strateji -onu evde kalması için aşırı baştan çıkarmaya, beni oyuna tercih etmeye ikna edebilme kapasitemin olduğunu ispatlamaya çalışıyorum.

Yine, ona yoğun bir zevk gecesi yaşatarak intikamımı alıyor oluşumda ironi eksik değil ama bunu örtbas edeceğiz.

Vamp makyajımı yapmadan önce iş kıyafetlerimi çıkarıyorum ve ipek sabahlığımı giyiyorum. Dün gece nasıl baştan çıkarıcı dumanlı göz makyajı yapılacağını anlatan bir *YouTube* videosu izledim ve onu taklit etmeye çalışıyorum.

Bitirdiğimde biraz Micheal Jackson'ın *Thriller* videosu için ekstra bir seçmeye giriyormuşum gibi görünüyorum. Bu video yayıncısının

CamScanner ile tarandı

yaptığı kadar ustaca değil. Pamuk alıp birazcık temizlemeye çalışıyorum ve işte, şimdi biraz için için yanıyor gibi görünüyorum.

Yerden kalkıyorum ve bacaklarımı bebek yağıyla kapladığım tuvalet masasına gidiyorum ve vücut çorabımı alırken derin bir nefes alıyorum.

Bu, tüm vücudu kaplayan garip bir şey. İlk giydiğimde ipleri ve çoraplarıyla içini gösteren tek parça iç çamaşırı giymişim gibi görünecek. Ama gerçekte hepsi birleşik, ki bu içine girmek birazcık alengirli anlamına geliyor. Ayaklarımı falan doğru deliklerden sokmam gerekiyor, ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay zira nasıl durması gerektiğine dair hiçbir fikrim yok.

Genelde şeffaf çorap tarzı bir kız değilimdir. Ne zaman 100 denden az bir tane giysem anında çorap kaçar. Ve şimdi, çorap kısımlarını kaçırmadan bu şeyin tamamının içine girmek zorundayım.

O zaman biraz kelepir gibi görünen, her şeyin bir arada olması, gerçekte sakar ben için en kötü kâbus.

Tırnaklarıma bakıyorum ve acaba kesmem gerekiyor mu diye merak ediyorum. Bir yandan kan kırmızı uzun tırnaklarımın seksi göründüğünü sanıyorum, öte yandan çorabımdaki bir kaçık bayağı bok gibi görünecek.

Kendi kendime başımı sallıyorum. Ne demeye bunun için endişeleniyorum? Eğer Will benim bacağımdaki küçük deliğe bakacaksa o zaman vücut çorabı zaten başarısız olmuştur. Bundan ziyade çok daha iyi kısımlar görünüyor olacak.

"Kaybedecek bir şey yok," diye kendime fısıldıyorum, Will'in on dakika içinde çıkacağını fark ederken.

Bebek yağının asıl amacı olmasa da çorabın içine girmeme gerçekten yardımcı oluyor ve şaşırtıcı bir şekilde kolay kayıyor.

Kendime aynada bakıyorum, üstümü kapatmadan aşağı inmek için kendimi psikolojik olarak hazırlamaya çalışıyorum. Bu gerçekten hayal gücüne hiç yer bırakmıyor. Neredeyse Will'e göstermeye utanıyorum. Acaba nasıl tepki verecek?

Dışarda giydiğime inanamadığım bir çift topuklu ayakkabıyı alı-

CamScanner ile tarandı

yorum ve aşağı iniyorum. O kadar yatak odası topuklusu ki bileğimi bükmeden iki adımdan fazla atabileceğimden şüpheliyim.

Kendimi hol kapısına konumlandırıyorum ve topukluları giyerken hâlâ televizyonun cızırdadığını duyuyorum.

Neden onun önünde bu kadar teşhirci bir şeyin içinde olmaktan bu kadar geriliyorum? Sonuçta yedi yıldır beraberiz ve bu sayede beni neredeyse her açıdan çıplak ve daha birçok güzel göstermeyen şeyleri kapsayan pozisyonlarda gördü. Merak ediyorum da acaba açıkça seks çağrısı yapan bir şeyin içinde olmasındansa çıplak olsaydım daha mı az mahcup hissedecektim.

Elimi kapı koluna koyuyorum ve duraksıyorum. Bu baştan çıkarmayı planlamaya çok fazla çaba harcadım, saçımı taramaktan ve tüylerimi düzeltmekten, kıyafete ve yediğimiz yemeğe kadar ama odaya nasıl gireceğime ya da ne söyleyeceğime hiç kafa yormadım.

Sonra panikliyorum. İşten eve geldiğimde perdeleri kapatmış mıydım? Oturma odamızdaki lambalar komik bir şekilde parlak ve eğer perdeler açıksa, karşıdaki meraklı komşumuz tam bir göz banyosu yapacak.

Kalbim küt küt çarpıyor. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve zaman tükeniyor. Ön kapımız holün içinde ve eğer yakında bir hamle yapmazsam, o zaman Will hoşça kal diye bağırıp gitmiş olacak. Sonra tüm bu emekler heba olacak.

Beni belki biraz fazla hazla kapıya doğru ilerleten işte bu düşünceydi. Kapı gürültülü bir şekilde duvara çarpıyor, en azından Will'in dikkatini çekiyor.

Tek rahatladığım şey perdelerin sıkıca kapalı olmasıydı. Uf!

Derin bir nefes alıyorum ve güçlü bir tavırla yürümeye karar veriyorum, sadece ayaklarım stiletto ile nasıl yürüneceğini unutmuş gibi duruyor ve acaba topuklar ahşap zeminde iz bırakıyor mu diye endişeleniyorum. Baştan Çıkarma 101 dersinde size öğretecekleri türden bir şey değil pek ama yine de keşke planın bu kısmını daha fazla düşünmüş olsaydım.

Ayağım bükülmeye karar veriyor ve ileri doğru tökezlediğimi anladığımda zemindeki izlerin en az endişelenmem gereken şeyler olduğu-

nu fark ediyorum. Şömine rafını yakalıyorum ve büyük mumlardan birini yere gönderirken, sevgili hayatım için sıkıca tutunuyorum.

Ben tehlikeli bir şekilde şömine rafına asılmışken ve bacaklarım yavaş yavaş ikiye ayrılırken "Bu da ne-" diye haykırıyor Will. Sanki kasten seksi görünmeye çalışıyormuşum gibi bir şekil vermeye çalışıyorum. Bir bacağımı ileri doğru esnetiyorum ve memelerimi öne çıkarmak için başımı geri atıyorum.

Şu an ne halt etmem gerekiyor?

Yapabildiğimin en iyisini yaparak dudaklarımı büzüyor ve gözlüğe ihtiyaç duyar gibi değil de çekici görünmesini umarak gözlerimi kısıyorum.

"Lexi, neler oluyor?"

"Alışverişe gittim," diyorum biraz mırıltı eklemeye çalışarak ama sadece kulağa sosyetik gelmemi sağlıyor. İç sesimin seksi olanın neden hafif bir pelteklikle söyleyiş olduğunu sandığını tam bilmiyorum.

"Görebiliyorum," diyor Will.

Doğrudan ona bakmak için gözlerimi biraz daha açma riskine giriyorum ve birdenbire uykudan uyandırılmış gibi görünmesine rağmen bundan memnunmuş gibi duruyor.

"Düşündüm de belki bu gece dışarı çıkma fikrini değiştirebilirim."

Ciddi bir kramp girme tehlikesi altındayım ve kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum. Odanın bu tarafında mı kalmalıyım yoksa kanepedeki Will ile aramdaki iki metrelik mesafeyi kapatmaya mı çalışmalıyım hâlâ emin değilim. Buzdaki *Bambi* gibi bacaklarımla bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Onun yerine içimdeki alımlı modele yöneliyorum (içimde olduğunu bilmiyordum bile) ve dengede durmak için bir elimin her zaman şömine rafında olduğundan emin olup dönüyorum, popomu dışarı çıkarıyorum ve arkayı gözünden kaçırmasına izin vermiyorum, ki büsbütün çorap malzemesi ve ipten yapılmış tanga gibi görünen dikiş izi dışında çıplak.

"Ne hesaplıyorsun?" diyorum omzumun üstünden ona bakmak için başımı çevirerek.

Ayağa kalkıyor ve bir salise kapıya koşacağını düşünüyorum ama zevkle söylüyorum ki bana doğru yürüyor.

"Biliyorsun," diyor kendini nazikçe bana doğru yaslayıp ellerini vücut çorabı üzerinde gezdirirken. "Bu geceki gerçekten büyük bir maç ve bütün çocuklar orada olacak."

"Ah yazık," diyorum kalçalarımı ona karşı iç gıcıklayıcı şekilde kıvırarak. "Sanırım ben bununla burada takılıp televizyon izleyeceğim o zaman."

Sanki çekip gidecekmiş gibi ondan kaçıyorum ama beni tekrar kendine çekiyor ve kıkırdıyor.

"Eminim çocuklara mesaj atıp gelemeyeceğimi söyleyebilirim."

"Belki hasta rolü yapabilirsin," diyorum küçük iğneli söze karşı koyamayarak.

Bir saniye sessiz kalıyor ve acaba anladı mı diye merak ediyorum. Ama çok geçmeden eğilip boynumu öpüyor ve mırıldanıyor. "Onlara sadece daha iyi bir teklifin geldiğini söyleyeceğim."

Beni döndürüyor ve makul bir şekilde bana tekrar bakmadan önce bir elini beni sabit tutmak için sırtımda tutuyor.

"Daha iyi bir teklif kesinlikle geldi," diyor beni kucağına alırken ve ben kendimi bacaklarımla onun beline dolanmış şekilde buluyorum. Vay canına, gerçek anlamda en son ne zaman benim ayağımı yerden kestiğini hatırlamıyorum.

"Şimdi, o zaman, yaramaz sevgilimi ilk önce nereye götüreyim?"

İlk önce? İşte şimdi gerçekten konuşuyor. En son bir gecede iki kez seks yaptığımızda İşçi Partisi'nin hâlâ iktidarda olduğuna oldukça eminim.

Belki bu bal, biber ve çikolatadır ya da belki şeffaf kumaştır ama bir şeyden eminim: Bence Seksi Lexi, maç izleneceği zamanda daha sık ortaya çıkacak, intikam veya değil. Bunun benim koltukta abur cubur yiyen erkek arkadaşımı bir tür çapkına çevireceğini kim bilebilirdi ki?

Ve beni tüm doğru yerlerden hafifçe ısırmaya başladığında sadece bu kadar zevk verici olabilecekse bu tarz bir intikam üzerinde olacağını düşünmeden edemiyorum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 24

"Şerefe," diyorum, Cara ve Vanessa ile bardakları tokuştururken. Vanessa ile maden suyu içmek de (içinde limonun damlası bile yok, yapay boyalarla ilgili bir sebepten dolayı) tamamıyla farklı. En azından aylar sonra ilk kez bir cumartesi gecesi dışarda bardayız.

"Ne kadar kalabalık burası," diyor Vanessa, birisi önünden geçerken şiddetle ona geçiriyor ve dizini çarpıyor. Bu bizim geleneksel dışarı çıkmalarımızdan birisi ve bu gece öyle görünüyor ki herkesin de favorisi. Hiç masa yok etrafta, tuvalete giden yolda düz bir çıkıntı var ve biz etrafında kümelenmiş durumdayız. Tuvalet yolundan gelen giden insan dalgaları da cabası.

"Ay sonuna geldik," diyor Cara. "Maaş günü."

Vanessa ile ben ortak bir *ah* sesi çıkarıyoruz, ay sonunun bir anlamı var.

Yavaşlamam gerektiğini fark etmeden önce içeceği birden dikiyorum.

"Geçen haftaki içtiklerimden sonra beni durdurmalısın," diyorum ve aklıma içtiğim margaritalar ve onlar yüzünden düştüğüm durum geliyor.

"Harika, sodaya devam," diyor Cara gözlerini bana dikerek. "Bebek yapmaya çalıştığını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır, daha kötüsünü düşünemiyorum," diyorum aniden. Vanessa'ya bakış atıyorum, hiç de eğleniyormuş gibi durmuyor. "Yani önce evlenmem lazım."

Yer yarılsa da içine girsem.

"Yarın annemlere öğle yemeğine gideceğimiz için çok içmemem lazım."

CamScanner ile tarandı

"Annene kart ve hediye için teşekkür ettiğimi iletir misin? Teşekkür kartı hazırlıyoruz ama matbaadan gelene kadar birkaç hafta geçer," diyor Vanessa.

"Tabii iletirim."

Bunu duyduğuna çok sevinecek -haliyle- evlilik sohbetleri işte.

"Sağ ol tatlım," diyor içeceğini yudumlarken.

"Yeni bir dönem başlıyor senin için," diyorum, bardağına işaret ederek. "Önce içmeyi bırakacaksın, sonra karnın şişecek ve sen bir daha ortalarda görünmeyeceksin."

"Dur yahu, bebek istiyoruz diye ev hapsine girmiyoruz herhalde. Yine dışarı çıkıyor olacağım."

"Hayır çıkmayacaksın," diyor Cara gülerek. "Bebeği olan yeni arkadaşlarınla dışarı çıkacaksın, sürekli bebek bezlerinden, bebek kakalarından ya da annelerin konuştuğu her neyse ondan bahsediyor olacaksınız."

"Hiç de bile," diyor, biraz kırılmış gibi. "Ben sizinle görüşmeye devam edeceğim."

Elini sıkıyorum. "Umarım öyle olur. Yoksa sen burada olmadığında konuyu değiştirmeme yardım edecek kimse olmayacağı için istilacı Cara'yı dinlemek zorunda kalacağım."

"Aynen öyle," diyor Vanessa. "Ian'ın bebek bakmayı öğrenmesi lazım. İstiladan söz açılmışken, balayından döndüğümden beri neler oluyor pek bilmiyorum. Son kurbanın kim?"

Cara'ya bakarken gözlerini iyice bir açıyor, anlatmasını bekliyorum. Seks hayatını dinlemek istemiyormuşuz gibi espriler yapmak çok eğlenceli ama araba kazalarında etrafına toplanan meraklı tipler gibiyiz. Bakmak istemezsiniz ama yine de bakmak zorunda kalırsınız. Hikâyeleri tepemizi attırabilir ama inanılmaz eğlenceli de olabilir.

"Dave," diye bağırıyor Cara.

Bir an Vanessa'ya ilişkisini anlatacağı için şaşırdım ama fark ettim ki onun hakkında konuşmuyormuş, bizzat Dave'e sesleniyormuş.

"Cara," diyor, yüzü ışıl ışıl oluyor. Cara'nın elini yakalıyor ve Vanessa araya girmeden üzerine abanmaya yelteniyor.

CamScanner ile tarandı

"Dave?"

Cara'ya doğru adım atarken yarı yolda donakalıyor ve başını çeviriyor.

"Vanessa," diyor yüzüne bir gülümseme takınarak. Cara'nın eli hâlâ avucunda ve Vanessa onlara daha yakından bakıyor. Dave Cara'yı yanağından öpüyor. Bana dönüyor sonra ve elimi tutup aynısını bana da yapıyor, Vanessa'ya da.

Neyse ki *Friends*'te Chandler'in yaptığı gibi Cara'yı öpüp sonra da bizi öpmek zorunda kalmadı. El yakalayarak öpmek de pek bir garipmiş, hele ki karşındakini tanımadığında.

Vanessa neler olduğunu anlamaya çalışırken burnunu büzüştürüyor ve ortada sır falan kalmıyor.

"Ne yapıyorsunuz siz yahu?" diye soruyor Vanessa. "Siz ikiniz-"

Kocası hemen arkasında bitiyor, Dave'in omzuna dokunuyor ve yanında kimin durduğunu fark etmeden önce Dave'e büyük birayı uzatıyor.

"Ian?" diye cümlesini bitiriyor Vanessa.

"Tatlım," diyor Ian, eşini gördüğü için çok şaşkın. Rengi soluyor.

"Hayatım." Vanessa kocasını öpmek için üzerine doğru yürürken birden donakalıyor gözleri Ian'ın eline takılıyor. "Bu da ne?" diye soruyor, içkiyi işaret ederek. Gözlerinden ateş fışkırıyor ve burnundan alev çıktığını görebiliyorum.

"Sadece bir tane."

"Ne olmuş?" Dave, Cara ile bana fısıldıyor.

"Bebek yapmaya çalışırlarken içmemeleri gerekiyor," diyorum, Cara yerdeki bir lekeye odaklanmış görünürken boşlukları doldurıyorum.

"Ne zamandan beri?" diyor gülerek.

"Balayından döndüklerinden beri."

"Peki," diyor Dave ve anladığım şu; Ian, Vanessa kadar bu işi ciddiye almıyor.

Benim erkek arkadaşım üzerinde kurduğum hâkimiyetin daha faz-

CamScanner ile tarandı

lasını Vanessa gösteremediği için ve Ian'ın da buna biraz isyan etmesinden dolayı gizliden hoşnut oluyorum.

"Çok içmişim gibi davranma lütfen," diyor Ian somurtarak.

Onlara alan açmak için birkaç adım uzaklaşıyorum.

"Demek Dave sensin," diyorum. Dave ile Cara'nın birbirini tanımıyormuş gibi davranmalarına ben de katılıp eğleneceğim. Vanessa ve Ian arkadaşlarını çok sık bir arada bulundurmazlar. Ben Ian ile nişan partilerinde tanışmıştım ve kendisini barda da birkaç doğum günü partisinde görmüştüm.

Düğünde bile onunla konuştuğumu sanmıyorum.

"Ta kendisi, Lexi," diyor gülümseyerek. Benim hakkımda ne bildiğini merak etmeye başlıyorum. Anladığım kadarıyla Cara ile ikisi çok sık görüşüyorlar. Will ile aramda geçenleri ya Dave'e söylediyse? Will'in düğüne gelmeyişinin gerçek sebebini? Ian ile arkadaşlarsa ya da kardeş gibilerse, gurur meselesi yapıp Ian'a söylerse?

Ateş basıyor beni ve telaşe kapılıyorum, sonra sakinleşiyorum. Ian'a söyleyecekse büyük ihtimal söylemiştir bile. Ayrıca Cara arkadaşlarını sevgililerin önünde tutan birisi.

Vanessa ile Ian'ın tartışmasını dinlememeye çalışarak sessizce bekliyoruz ama Vanessa'nın cırtlak sesi göz ardı edilemeyecek kadar yüksek.

"Ama söz vermiştin," diye acı acı bağırıyor.

"O halde, Dave..." diyorum Cara'ya bakarak, hâlâ yerdeki bir noktaya bakıyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Avukatım."

"Peki..." Olgunlaşmış dışında başka bir sıfat arıyorum. "İlginç. Uzmanlık alanın nedir?"

"Aile hukuku, yani boşanmalar, çoğunlukla."

"Bunaltıcı değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bazen bunaltıcı olabiliyor. Ama şunu anlamamı sağladı, boşanırken bile çok dikkatli olmak gerekiyor. Ayrıca seni koruyan kollayan birisini bulduğunda elindekileri kaybetmemek için sıkıca yapışıyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Doğru," diyorum. Bunu söylerken Cara'ya baktığı gözümden kaçmıyor. Cara'ya gerçekten âşık. Bu aşk tek taraflı değil sanırım, yoksa şimdiye kadar Cara çoktan başkasının peşine düşerdi. Neden bu olayı sır olarak saklamakta bu kadar ısrarcı olduklarını merak ediyorum.

Dave ile sohbetimiz tükeniyor ve mal gibi hâlâ ayakta dikilmiş bekliyoruz. Kızlarla gecemizin böyle gideceğini düşünmemiştim. Birbiriyle savaşan yeni evliler ve gizli kapaklı çiftin arasında kalıyorum.

Kaçmak için bara şöyle göz gezdiriyorum, Robin'le göz göze geliyorum. Birini gördüğüm için hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim. Belki bana doğru gelir umuduyla arkadaşça el sallıyorum fakat o da el salladıktan sonra sohbetine geri dönüyor.

Ben de Vanessa ve Ian'a geri dönüyorum, tartışmayı sonlandırmışlar da öpüşmeye başlamışlar bile.

"Çabuk oldu," diyorum, öpücüklerine ara verdiklerinde.

"Hafta sonları Ian'ın birkaç kadeh içkiye ihtiyacı olduğu konusunda hemfikiriz. Yumurtlama dönemim değilse sorun yok."

"Sorunlar hakkında konuştuğunda ne kadar kolayca çözülüyor görüyor musun?" diyor Cara, bana kaşlarını kaldırarak.

"Evet, haklısın. Ee Dave, bu gece aşk arayışı içerisinde misin?" diyorum Cara'nın dikkatini başka yöne çekerek.

"Vanessa, bir tane daha maden suyu ister misin?" diye soruyor Cara yüksek sesle.

"Hayır," diyor, bardağına bakıyor ve bardağı ağzına kadar dolu zaten.

"Daha önce Dave ile tanışmış mıydınız?" diye soruyor Ian. Belli ki Venessa gibi onun da hiçbir şeyden haberi yok.

Hepimizin birbirini tanıdığını (bazılarının daha da yakından tanıştığını) onaylarcasına başımızı sallıyoruz.

Kızlar gecesinin kötüye doğru gidişinden sıkılıyorum ve tuvalete kaçmak üzereyken Robin'in bana doğru geldiğini görüyorum.

"Selam Lexi," diyor. Yanağımdan öpmek için ileri atılıyor fakat vazgeçiyor ve elini uzatıyor.

CamScanner ile tarandı

Şoka giriyorum, sağ elimde içki olduğu için sol elimle elini tutuyorum ve garip bir şekilde sallıyorum.

"Selam, seni burada görmek ne güzel."

"Şu meşhur Will ile tanışacak mıyım?" diye soruyor etrafında bakınarak.

"Hayır, bu gece kızlar gecesi."

Ian'a ve Dave'e kafası karışmış gibi bakıyor.

"Yani öyleydi," diyorum aceleyle. "Arkadaşım, eşine ve onun arkadaşına rastladı."

"Ben Dave," diyor Dave, elini Robin'e uzatıyor. Robin de onun adını ezberlemeye çalışır gibi tekrarlıyor.

"Ya sen," diye soruyor Cara'ya gülümseyerek.

"Ben?" Cara yerdeki noktadan başını kaldırarak soruyor. Cara, Robin'i görür görmez gözleri yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Ben Cara, Lexi'nin yakın arkadaşıyım."

"Memnun oldum, Lexi'nin yakın arkadaşı Cara."

"Peki sen kimsin?" diye soruyor Cara, saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Bak sen, flört etme alarmı.

"Robin, iş arkadaşım," diyorum, durumun kontrolünü ele geçirmeye çalışarak.

"Aaa *Robin*," diyor Vanessa. "Raporunuzda Lexi'den çok bahsedecekmişsiniz gibime geliyor."

Yavrularından birini koruyan dişi aslan gibi.

"Endişen olmasın, bahsedeceğim," diyor Robin, neşeli modda.

"Sanırım gitmeliyiz," diyor Dave.

Yüzünden hayal kırıklığı okunuyor. Büyük ihtimalle Cara Robin'den gözlerini alamadığı içindir.

"Kızların bu değerli gecesini bölmek istemeyiz," diyor Dave.

"Tabii," diyor Ian. "Sonra görüşürüz tatlım."

Bize hızlıca el sallamadan önce Vanessa'yı öpüyor ve barın çıkışına doğru yollanıyorlar.

CamScanner ile tarandı

Cara bir anlığına görünür şekilde rahatlıyor. Omuzlarını indiriyor ve göğsünü çıkarıyor ve sinsice etrafına bakınıyor.

"O senin kocansa sen de Lexi'nin yeni evlenen arkadaşı olmalısın," diyor Robin.

"Evet, benim," diyor Vanessa yüzük parmağını göstererek.

Robin elini tutuyor ve yüzüğüne dokunuyor. Anlıyorum ki gözleri kamaşan sadece Cara değil.

Robin tanıştığı herkeste aynı etkiyi yarattığı için gözlerimi deviriyorum.

"İlginç bir düğün olmuş gibi görünüyor. Geçen sene *HMS Warrior*'da bir tura katılmıştım ve orada bir etkinlik düzenlemek mükemmel olur diye düşünmüştüm."

"Büyüleyiciydi. Mekândan dolayı da hatırlanmaya değer kesinlikle," diyor Venessa coşarak. "Değil mi kızlar?"

Cara başını sallıyor ama Robin'in etkisinde hâlâ.

"Harikaydı," diyorum başımı sallayarak.

"Tek sorun Lexi'nin yalnız gelmesiydi."

"Aa evet, söyledi bana."

Bir an korkuya kapılıyorum çünkü Robin, Will'in düğüne gelmeyişinin gerçek sebebini biliyor.

"Robin, sen kiminle-?"

Vanessa konuşan ilk kişi olduğu için ben geç kalıyorum.

"Zavallı Will, yani, gıda zehirlenmesi için diyorum," diyor Vanessa, durumun vahameti sebebiyle başını sallıyor.

İnliyorum. Robin her an Will'in maçta olduğunu söyleyebilir. Robin'in yüzünde dolaşan kafa karışıklığını görüyorum ama sonra bu yerini gülümsemeye bırakıyor.

"Evet, böyle bir durum çok kötü," diyor.

Rahat bir nefes alıyorum, teşekkür etmek için sarılmak istiyorum ama bu içgüdümle mücadele etmek zorundayım. Öncelikle iş arkadaşınla bunu yapmak çok uygunsuz olur ve ikinci olarak da şehvet dolu bakışlarıyla Cara benim gözlerimi oyar.

CamScanner ile tarandı

"Arkadaşlarınla birlikte misin?" diye soruyorum, telepatik olarak ona teşekkür etmeye çalışarak.

"Evet. Aslında geri dönmem lazım. Gelip selam vermek istedim. Hanımlar sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor ve Robin onlara gülümserken onlar da nerdeyse bayılacak gibi. "Pazartesi görüşürüz Lexi."

"Görüşürüz," diyorum. O yürürken el sallıyorum.

"Tamam," diyor Cara, büyü onun gidişiyle bozuluyor. "Fit olduğunu söylemiştin de yürüyen Adonis olduğunu söylememiştin. Ve sen her gün onun karşısında mı oturuyorsun?"

"Kabul ediyorum," diyor Vanessa, "çok çekici ve büyüleyici."

Etkilenmiş gibi görünüyor ve kocası dışında birinin vücudunun güzelliğinden bahsederken kendini suçlu hissettiği için alyansıyla oynuyor.

"Evet, öyle. Ama zamanla alışılıyor. İlk görüşte kapılmak çok normal ama yavaş yavaş fark ediyorsun ki herkes üzerinde aynı etkiyi bırakıyor."

"Olabilir. Bu çekiciliği ve büyüyü görmekten şikâyetim olmazdı," diyor Cara, dudaklarını ısırarak.

Zavallı Dave -umarım bu onların gizli ilişkisinin sonunu getiren sinyal olmaz.

"İşinle ilgili endişe edecek bir şeyin yokmuş gibi görünüyor, Robin gerçekten hoş görünüyor," diyor Vanessa.

"Umarım."

Tecrübelerimden biliyorum ki; yerel hükümet fonuna gelince insan hiçbir şeyden emin olamıyor.

"Tamam yeter artık bu konuyu kapatalım," diyorum, cumartesi gecesi iş konuşmak istemediğim için. "Hadi kendi gecemize geri dönelim, size taze haberlerim var. Will ve ben çarşamba gecesi iki kez seks yaptık."

"Nasıl yani?" diye soruyor Vanessa şok oluyor. "Doğum günü değildi, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır, sıradan bir çarşamba gecesiydi..."

Gecenin önemli kısımlarının biraz üzerini örterek onlara anlatmaya başlıyorum. İntikam oyunumun bir parçası olduğuyla ilgili bilgileri anlatmıyorum. Her iki şekilde de etkilenirler gerçi. Gecemiz kaldığı yerden devam ediyor gibime geliyor -kıkırdamalar ve dedikodular.

Şimdi tek dikkat etmem gereken şey kendimi çok kaptırmamam ve çok içmemem. Yoksa yarınki aile yemeği her zamankinden daha da kötü geçer.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 25

"Hazır mısın?" diye soruyorum hole doğru yürürken.

Ben tam olarak değilim ama maalesef şimdi çıkmazsak ailemle öğle yemeğine geç kalacağız. Ve geç kalmak bir seçenek değil. Biz oraya varana kadar annem ceza olarak bir şeyleri fırından çıkarmayı reddediyor genelde, bu yüzden dakiklik konusunda dikkatli değilseniz kemik gibi kurumuş biftek ve kömürleşmiş fırında patatesle sonuçlanabilir bu cezalar.

Akşamdan kalma halimi uyuyarak gidermek adına hazırlanmak için gereken zamandan feragat ettim. Bu da görünüşüm hakkında annemden eleştiri almaya epey açık olduğum anlamına geliyor. Kıvırcık ve dağınık saçlarım, şöyle bir aydınlatıcı gezdirdiğim siyah gözaltı halkalarım ve ütüsüz kıyafetlerimle eleştirecek epey şey var.

Will sızlanıyor. Bu benim sabah uyandığımda çıkardığım sesle aynı.

"Bugün bunun için kendimi iyi hissettiğimi sanmıyorum," diyor.

"Bunun için kendimi iyi hissetmiyorum derken ne kastediyorsun?"

"Gitmek istemiyorum. Evde kalsam sorun eder misin?"

Kulaklarımda alarmlar çalıyor. Ne maçı izlemek istiyor? Bu hafta *Grand Prix* olmadığını biliyorum ve sonrasına kadar herhangi bir futbol maçı olduğundan da haberdar değilim. Ne olabilir? Ragbi? Amerikan Futbolu? Kriket turnuvasının başlangıcında da Barbados'a maçları izlemeye gidiyoruz.

"Hangi spor yayınlanıyor?"

"Ne? Hiçbir şey. Hiçbiri yayınlanmıyor. Sadece gitmek istemiyorum."

Gözlerimi kısıyorum. Normalde doğruyu söylediğini düşünecektik ama yalanından sonra artık emin olamıyorum.

CamScanner ile tarandı

"Hasta mısın?" Neredeyse çığlık atıyorum.

"Hayır."

"O zaman evde kalamazsın."

Will yeniden sızlanıyor ve hâlâ kımıldamıyor. "Onlara hasta olduğumu söyleyemez misin? Bilmek zorunda değiller."

Ağzımdan bir şey kaçırmak üzereyken dilimi ısırıyorum ve kendimi durduruyorum.

"Bilmek zorunda değiller ama ben bileceğim."

Will omuzlarını silkiyor ve iç çekiyor. Aileme, pazar öğle yemeğine gitmeyi sevmiyor biliyorum ama kim seviyor ki? Tüm şu ince Çin porselenleri ve formaliteler -çok yorucu.

"Hadi Will. Gitmemiz gerek. Onlar benim ailem ve ben onların tek çocuklarıyım."

Annemin benim üzerimde kullandığı suçluluk kartını kullanıyor olduğuma inanamıyorum.

"İyi, o zaman kendin git. Ben onları tatilden döndüğümüzde görürüm."

"Kendim gidemem."

Eğer Will'siz ortaya çıkarsam annem bunun ilişkimizin vefatının sinyalleri olduğunu düşünerek çılgınca bir panik içine girecek.

"Bak, gerçekten gitmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Will bana bakıyor ve kaşını kaldırıyor.

"O zaman bırak ikimiz de burada kalalım."

Muhabbet sırasında ilk kez yüzü aydınlanıyor.

"Kanepede sarılıp film izleyebiliriz. Ya da yatağa geri dönüp geçen haftaki gibi kruvasan yiyebiliriz."

Bir daha asla yatağımızda kruvasan yenmeyecek. O gece bütün o kırıntılarla uyumak talaş içinde uyumak gibiydi.

Ama kanepede film kulağa cezbedici geliyor. Dolapta biraz patlamış mısırım var ve altında sarılıp yatmak için yünlü bir battaniye alabilirdik. Belli ki hiçbir spor gündemi yok.

Annemin muhtemelen beni evlatlıktan reddedeceğini fark etmeden önce neredeyse montumu çıkarıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Hadi, gitmemiz gerek. Bunu döndüğümüzde yapabiliriz. Eğer şansımız yaver giderse hızlı bir öğle yemeği olur ve üçe kadar evde oluruz."

Will iç çekiyor. Sanırım onu ikna ettim.

"Sadece bugün annenle yüz yüze gelemem," diyor yüzünde oldukça endişeli bir ifadeyle.

Bu muhtemelen Vanessa ve Ian dünya evine girdiğinden beri ortalıkta olduğumuz ilk sefer olduğundan ve annemin tüm küçük detayları duymak isteyeceği için aşırı düğüncü olacağını bilmesi yüzünden böyle.

"Endişelenme, düğünden bahsetmeyecek."

"Hangi düğün?" diyor Will kafası karışmış şekilde.

"Vanessa ve Ian'ın düğünü. Gelmek istememe sebebin bu değil mi? Takma kafana. Hadi gidelim."

Otoriter bir tavırda olmasını umduğum şekilde ellerimi çırpıyorum, kalkacağını umarak. O, otuz dört yaşında 82.5 kilo ağırlığında bir erkek o yüzden onu fiziksel olarak zorlayabilecek hiçbir yol yok.

Şansıma, kalkıyor ve ayaklarını arabaya doğru sürüklüyor. Uzun kollu Southampton kazağının üstüne montunu giyişini izliyorum. Normalde muhtemelen üstünü değiştirmek ister diye buna dikkat çekerdim, çünkü annem davetlerinde kıyafet kuralını mesele eder, ama sanırım bu onu sınıra kadar zorlamak olur.

Ailemin garaj yoluna park ederken saatimi kontrol ediyorum. İyi gelmişiz -sadece birkaç dakika geç.

"Neşelen," diyorum Will'e. "Her zamanki gibi kötü olmayabilir."

Bana bir bakış atıyor.

"Tamam, belki olacak ama en azından yüzüne bir gülümseme kondur."

Arabadan çıkıyorum ve beni takip etmediğini fark etmeden önce neredeyse yarı yoldaydım. Hâlâ orada oturuyor ve bir saniyeliğine

CamScanner ile tarandı

beni burada bırakıp gideceğini düşünüyorum. Niye bu kadar garip davranıyor? Gelmek konusunda sızlanabilir ama genelde hiç bu kadar mücadele etmez.

Annem kapıyı açmadan önce, ki elbette yapıyor, kımıldaması için elimle gelmesini işaret ediyorum.

Her zamankinden daha abartılı bir şekilde sarılarak "Anne," diyorum sahnedeymiş gibi. Bunun içinden çıktığımda Will'in bize katıldığını görüyorum. Oh.

"Merhaba William," diyor ve sonra sanki uzun zamandır kayıp çocuğu gibi ona sarılıyor.

"Yavaş ol, anne. Üzerinde pençelerin olan kişi benim erkek arkadaşım," diye kendi kendime mırıldanıyorum. Bugün karakteri dışında davranan tek kişi Will değilmiş gibi görünüyor. Belki de dolunay vardır.

Sonunda kollarını indiriyor ve resmi oturma odasına doğru yol alıyoruz. Annem bu odayı sadece misafirler için kullanır. Ona milyarlarca kez bizim gerçekten misafir olmadığımızı ve evin arkasındaki samimi odanın çok daha rahat olacağını söyledim ama ısrar ediyor. Çocukken buraya girip oynamak için yalvarıyorken taşındığımda ve bu odaya girme hakkını nihayet kazandığımda buranın biraz küf koktuğunu ve kanepelerin taş gibi olduğunu keşfedişimi ironik buluyorum.

"Buyurun," diyor annem. "Ben gidip hazırlıkları bitireyim."

"Tamam, teşekkürler."

Çok tuhaf bir şey dönüyor. Beni baştan aşağı süzemeyecek kadar Will'e yaltaklanmakla çok meşgul, ki bu görünüşüme yorum yapmadığı anlamına geliyor. Daha erken uyanmadığım için çok mesudum.

"İyi misin canım," diyor babam, gazetesini indirip ayağa kalkarken.

"İyi teşekkürler, baba," diyorum ona hızlıca sarılarak.

Will arkama saklanıyor gibi görünüyor, babamı elini sıkmak için arkama eğilmeye zorlayarak.

Babam koltuğuna geri dönüyor ve her zaman yapacağı gibi gazetesini almak yerine oturup bize bakıyor.

CamScanner ile tarandı

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sanki bir şeyi kaçırıyormuşum gibi başımı hafifçe yana eğerek.

"Ah evet, iyi iyi," diyor başını sallayarak.

Will'e bakmak için dönüyorum, bu tuhaf davranışlardan herhangi birini fark edip etmediğini görmek için, ona surat yapıyorum ama o başı aşağıda tişörtündeki gevşeyen iple oynayarak oturuyor.

"Eee," diyor babam.

"Eee," diyorum, ne hakkında konuşmamız gerektiğini merak ederken.

Sonunda, babamın yüzündeki beklentili bakışa daha fazla dayanamadığımda "Saints hakkında ne düşünüyorsunuz peki?" diyorum.

Bunun gerçekten ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu Will'e yeterince sık söylediğini duydum.

"Ah evet, iyi gidiyorlar, değil mi Will?"

Will ismi geçince başını yukarı kaldırıyor.

"Ha, ne?" diyor, yüzünde hafif bir panik ifadesiyle.

"Hmm, Southampton'ın bu sezon ne kadar iyi gittiğini söylüyorduk."

Rahatlamış görünüyor.

"Evet kötü bir yerde değil."

"Çarşamba günü orada mıydın? Golü gördün mü; sezonun golü olma konusunda iddialı olacağını düşünüyorlar."

"Aslında, kaçırdım. Bir şey çıktı, hmm, iş," diye öksürüyor.

Çarşamba günü ne üstünde olduğumuzu düşününce yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kesinlikle babamın bilmesini istemeyeceğim bir şey.

"*Günün Maçı*'nda golü gördüm yine de. İnanılmazdı," diyor Will.

Şimdi genelde böyle bir golü kaçırsa bu dünyanın sonu olurdu ama sanırım o gece bunu telafi etmekten çok daha fazlasıydı.

"Değil mi?"

Şimdi, Will rahatladıktan sonra, babamla konuşmaktan oldukça mutlu görünüyor.

CamScanner ile tarandı

Onları baş başa bırakıyorum ve yardıma ihtiyacı var mı diye annemi aramaya gidiyorum. Hayır diyeceğini biliyorum, hep öyle yapar, ama sormazsam o zaman yemeğe oturduğumuzda kimse sormadı diye homurdanacak.

"Heyo, yapabileceğim bir şey var mı?" diyorum mutfağa girip masaya otururken.

Burada oturmanın nostaljik olarak rahatlatıcı bir şeyi var. Ben sekiz yaşımdayken mutfağı yeniden yaptırdıklarında beri duvara yaslanarak aynı sandalyede oturdum. Oraya ışınlanmak için gözlerimi kapatmam yeter ve burada oturup annemin zorlanmadan (o zamanki) üçümüz için koca bir akşam yemeği çıkarırken merakla izleyişime geri dönebiliyorum.

"Her şey kontrol altında, teşekkür ederim."

Fırını açıyor ve çıkan lezzetli aromalardan neredeyse ağzım açık kalıyor. Buraya gelmekten ne kadar korksam da yemek her zaman tüm tuhaflıkları telafi ediyor. Mükemmel pişmiş patateslerinin sağına soluna bıçakla dürtüyor ve en sonunda tepsiyi çıkarıyor.

"Babam iyi mi?" diye soruyorum.

Fırın tepsisini nihaleye neredeyse düşürüyor ve tepsi gürültüyle çatırdıyor. Bana moral verecek hiçbir şey yapmıyor.

"İyi. Bunu neden söylüyorsun?"

"Bugün biraz tuhaf görünüyor ve geçen gün de telefonda garipti. Sadece hasta ya da başka bir şey olabileceğini düşündüm."

Eğer bir şey olsaydı bana söylemeyecek olmaları ailemin tipik davranışı.

"Babanın kesinlikle hiçbir sorunu yok, seni temin ederim," diyor yüzünde bir gülümseme belirirken. "Şimdi, şu patatesleri benim için bir kâseye alır mısın?"

Daha önceden endişelenmediysem, şimdi gerçekten endişeleniyorum. Annem cidden benden ona yardım etmemi istiyor. Bu sadece tek bir şey anlama gelebilir -dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, dolaptan kâseyi alıyorum, hiçbir şekilde

CamScanner ile tarandı

zarar vermemek için patatesleri birer birer dikkatlice kepçeyle kâseye yerleştiriyorum. Babamın ya gerçekten korkunç, hayati tehlikesi olan bir hastalığı varsa?

"Sanırım gitmeye hazırız," diyor annem dinlenmiş biftek eklemlerinin üstünü kapatan kurulama havlusunu çekerken. "Bunları yemek odasına götürür müsün?"

"Tamam." Kâseyi alırken ve yemek odasına götürürken aniden korkuya kapılıyorum. Annem düğün hediyesi olarak aldığı yemek takımlarını kullanmak için ısrar ediyor, ki bunların üretimini seksenlerin ortasında durdurdular, bu demek oluyor ki eğer bir kaza olursa gerçekten soruşturma yapılır.

Will ilk geldiğinde sosluklardan birini paramparça etmişti. Hiçbir zaman gerçekten affedilmedi ve bugüne kadar onun sosunu ben dökmek zorundayım.

Kâseyi masanın ortasındaki çiçekli tabak altlıklarından birinin üzerine yerleştiriyorum ve titriyorum. Yemek odası her zaman soğuktur ve tıpkı resmi hol gibi sadece pazar öğle yemekleri için kullanılır. Aptalca olan şeyse dördümüz rahatça mutfak masasına oturabilirdik. Ama şimdi bir misafirim, bu Çin porseleni takımlar ve masif gümüş çatal kaşık seti de yemek odası anlamına geliyor. Yediğim tüm yemekler bunun kurtarıcı tek lütfu, en azından çatal-kaşık takımının ağırlığıyla kol çalışıyorum -koltuk altımdan sarkan etleri yok ediyor.

Yardım etmekte o kadar yavaşım ki annem kalan her şeyi içeri getiriyor ve o ısıtılmış tabakları fırından getirirken bana oturmam için yer gösteriyor.

"İyi misin?" diyorum Will'e, o gelip yanıma otururken.

"Evet, iyiyim," diyor, geldiğimize oranla rahatlamış görünerek.

"Babam sana garip herhangi bir şey söyledi mi?" diye soruyorum odada sadece ikiniz varken.

"Hayır, neden söylesin?"

Ebeveynlerim tekrar içeri geldiğinde ona neler olduğunu söylemek üzereydim.

CamScanner ile tarandı

"Bu lezzetli görünüyor," diyor Will.

Annem gururla parlıyor.

"Teşekkürler. Şimdi herkes yesin."

Yemeklerin olduğu tabakları kibarca takas ediyor ve kendi tabağımızda her yiyeceğe ayrı bir yer bulmaya çalışıyoruz. Hiçbir şey kaçırmadığımdan emin olmak için masaya hızlıca göz gezdiriyorum. Bir keresinde fırınlanmış yabani havucu unuttuğumu fark etmeden önce bütün bir tabak yemeği yemiştim -tam bir felaketti. Tamamen hazır olmaktan memnun bir şekilde benim ve Will'in sosunu döküyorum ve artık başlayabiliriz.

"Dün gece Vanessa'yı gördüm," diyorum tıkınmaya başlarken. "Düğün hediyesi için teşekkür etti birkaç hafta içerisinde bir kart alacaksınız."

Şu konuyu erkenden açmakta fayda var diye düşünüyorum. Bu biraz yara bandını çıkarmak gibi -hızlı çekersin ve sonra çabuk biter.

"Mükemmel," diyor annem.

Bana değil başka insanlara düğün hediyesi alma konusunu deşmesini bekliyorum ama yapmıyor. Onunla birkaç gün sonra telefonda konuştuğumda büyük gün hakkında bir şeyler sorduğunu biliyorum ama yine de, nişanlanmamış olduğum gerçeğini protesto etme fırsatına atlamaması onluk bir hareket değil.

İlk önce kıyafetime yorum yapmadı ve şimdi de bu. Bunun sadece bir sebebi olabilir, babam hasta ve her zamanki latif (mesela eleştirel) kişiliğini sergilemek için dikkati fazla dağınık.

"İş nasıl, baba?"

Eğer bana söylemezlerse o zaman ben de olta atarım.

"Ah, her zamanki gibi, biliyorsun. Emekliliğe gün saymaya devam ediyorum."

Babam inşaat mühendisi, küçüklüğümden beri aynı işi yapıyor olmasına rağmen hâlâ bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Bu her neyse, birkaç yıl içinde emekli maaşını alacak.

CamScanner ile tarandı

"Yani son zamanlarda izne çıkmadın?" diyorum.

"Hayır, gelecek yıl için bir tatil rezervasyonu yaptırdık. Yeniden Yunanistan'a gidiyoruz. Mayısta," diyor yavaşça. "Ama bundan başka..."

"Elbette Zante, Barbados'a gitmek kadar heyecan verici olmayacak, sizi şanslı şeyler. Çok romantik," diyor annem.

Will bıçağı düşürüyor ve bıçak tabağa çarpıyor. Tabağı kırmış olması ihtimaline karşı nefesimi tutuyorum ve âdeta bakamıyorum. Ama annem çığlık atmıyor bu yüzden sağlam olduğunu anlıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum tüm kumu, denizi düşünerek... bilirsiniz. Bunu ebeveynlerimin önünde düşünemem. "Harika olacak."

"Ne yapacağınızı planladınız mı?" diye soruyor annem.

"Tam olarak değil," diyorum. "Elbette bazı günlerde kriket maçına gidiyoruz ama onun dışında dinleneceğiz."

"Kulağa cennet gibi geliyor," diyor babam.

Onda kesinlikle bir sorun var. Genelde öğle yemeğinde asla konuşmaz, *cennet* gibi kelimeleri kullanmayı bir yana bırakın. Ben bile böyle tumturaklı kelimeler kullanmıyorum ve İngiliz edebiyatında derece yaptım.

"Döndüğümüzde size her şeyi anlatacağız. Belki sonraki hafta sonu öğle yemeği için buluşabiliriz?"

Gerçekten ailemle daha fazla zaman geçirmeliyim -özellikle babamla ilgili bir sorun varsa.

"Bu harika bir fikir," diyor Will.

"Öyle mi?" diyorum ironi mi yaptığını merak ederek ama bundan gerçekten mutlu görünüyor. Onu bugün nasıl sürüklediğimi düşününce oldukça şaşırıyorum.

"Evet öyle," diyor, başını sallayıp konuya bir nokta koyarak.

Annemle bir pazar öğle yemeği hiçbir zaman normal olmaz ama bugün deneyimlediklerim içinde en tuhafı. Ben hariç herkes kişilik nakli yaptırmış gibi.

Bunun için tek bir şey yapılabilir. Tabağıma biraz fazladan patates alıyorum. Bunu atlatmak için kendimi yemek komasına sokmam gerek.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 26

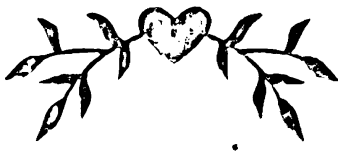

"Birisi mutlu," diyor Robin, ben koltuktan kalkarken başını kaldırarak bana bakıyor.

Tabii ki mutluyum. Resmi olarak tatildeyim. He yo!

"Barbados'a gidiyor olsan sen de mutlu olurdun."

"Tüm gün yüzünde gülücükler açtı, nedeni anlaşıldı şimdi," diyor.

Aslında nedeni bu değil. Bir hafta içerisinde ilk defa irkilmeden yürüyorum, sebebi bu. Ann Summer alışverişimin parası çıktı diyelim.

Kıyafete 35 pound ödedim. Ki bu da her kullanımı 5 pounda geliyor demek. Sadece bir haftadır bende olduğunu düşünürsek hiç de fena değil. Yine de üzerinden çıkarmadan önce içinde sadece bir dakika durduğun bir şeye kıyafet diyebilir miyiz? Hey ama bu sevgilimi etkiliyorsa kimin umurunda!

Sürekli *seks ve* tatil. Erken yılbaşı gibi.

"Gözlerim televizyonda seni arıyor olacak," diyor Robin, hayallerimden beni çekip çıkararak.

"O kadar çok kriket maçı olacağını sanmıyorum," diyorum duygusuzca. Will'in bu seksüel uyanışıyla belki de bungalovdan çıkmayacağız. Özellikle Ann Summers'tan neler aldığımı görünce... Mağazaya girme korkumu tamamen atlattım.

Dantelli iç çamaşırlarım bir yana, Swansea'daki yaşadıklarımız geri gelecek, tabii daha fazla güneş ve daha fazla içki eşliğinde. En son aldığım intikamım sayesinde doğru yoldayız. Barbados da bunu daha ileriye götürecek.

Blogumun her saat yeni takipçiler kazanması gerçeğine rağmen eve döndüğümde yazmayı bırakmaya karar verdim. Biz uzaklardayken son büyük intikamımla büyük vuruşu yapacağım ve hesaplaşmam bitecek.

CamScanner ile tarandı

Ön incelemelerimi yapıp planımı hayata geçirene kadar Will'i daha ne kadar krikete gitmekten uzak tutabileceğim bilmiyorum. Eminim o kadar zor olmayacaktır. Swansea'da bunu başardıysam, şüphesiz her şeyin daha ilkel olduğu tropikal bir adada da bunu başarabilirim.

Eve gider gitmez bu konuyu onunla konuşacağım. İntikamımdan memnun olursam ona olduğum kadar kızgın olmamayı umuyorum. Yenilenmiş ilişkimize devam etmeden önce bu konu hakkında mantıklı insanlar gibi konuşabiliriz.

"Hayır, o kadar çok kriket maçı olmaz," diyorum vurgulamak için. "Adayı görmek ve yerel lezzetleri tatmak için birkaç kısa yolculuk yapmayı düşünüyoruz." Kültürlü biriymişim gibi davranmaya çalışıyorum. Ama gerçekte rehbere bakmadım bile. Tatil için yaptığım tek araştırma sezon sonu bikini alabileceğim bir yer bulmak içindi. "En fazla bir ya da iki maç olacak, gerçekten."

"Vay, sevgilin, benim olamayacağım kadar kendine hâkim olabiliyor. Ben bunca yolu bu maçları izlemek için gitseydim izleyebileceğim kadar çok maç izlerdim. Mükemmel bir ilişkiniz var."

Belli belirsiz gülümsüyorum. Azıcık iteklersem evet mükemmel bir ilişkimiz olacak.

"Çok güzel zaman geçireceğinizden eminim. Yılın bu zamanında Barbados harika olur."

"Teşekkür ederim. Seni masanda köle gibi çalışırken düşünüyor olacağım."

Bilgisayarım kapanırken başımı kaldırıp Robin'in yüzüne bakıyorum ve onun bana bakışını yakalıyorum. Çok derin bakıyor ve kızarıyorum.

"Yani ben orada güneş altında tembellik ederken *hepinizi* burada işlerle boğuşurken hayal edeceğim."

Montumu bulmak için arkamı dönüyorum ve aceleyle üzerime atıyorum, boynuma da şalımı doluyorum. Uzaklardayken onu düşüneceğimi sanmasını istemiyorum. Rahatlamakla ve güneşin tadını çıkarmakla meşgul olacağım. Ve tabii Will ile romantik anlar geçirmekle...

"Ben de sen dönene kadar eğlence departmanının denetimini bitirmeliyim."

"Gerçekten mi, o kadar kısa zamanda mı?" diyorum, şalımla kendimi boğmak üzereyim neredeyse. Biraz gevşetmeye çalışıyorum ama habire uzun uçlarını çekiştiriyorum.

Kırgınlık hissediyorum. Departmanımızın ve 20 çalışanın kaderi son birkaç haftalık değerlendirme raporuna bağlı olduğundan mı yoksa karşı masasında oturmayı özleyeceğimden mi bilemiyorum.

"Öyle görünüyor. Kesin verileri elde etmem gerekiyor. Ama zaten kurul üyelerine gönderilmek üzere finans departmanının ihtiyacı olan tüm bilgiler elimde."

Kolumdaki tüyler diken diken oluyor. İşyerindeki pozisyonumun güvende olduğundan gayet eminim ancak sonradan öğrendim ki kurul için iş güvencesi diye bir şey yok. Kurul üyelerinin böylesi geçici hevesleri ve sürekli bütçe kesintileriyle başımızın üzerinde sürekli sallanan bir balta var.

"O zamana kadar sen üst kattaki büyük ofise taşınacaksın, değil mi?" diyorum biraz üzülerek.

"Evet," diyor Robin, önündeki bir yığın kâğıtta bir yerin altını çizerek devam ediyor. "Planlama departmanının başına geçmeden önce idareye geçeceğim."

Nihayetinde burada bulunuşu kısa sürmüş olacak. Diktatör olacağını düşünmüştüm ama hayal ettiğim kadar kötü değildi sanırım.

Robin de bilgisayarını kapatıyor ve masasından kalkıp montunu giyiyor.

Çantamı alıp omzuma atıyorum ve peşi sıra çıkıyorum. Giderken de birkaç iş arkadaşımla vedalaşıyorum.

"Rapor ortaya çıktığında işimizden olmayacağız değil mi?" diye soruyorum, merdivenlerden inerken.

"Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun, kurul üyelerinin kararı. İhtiyaç fazlası olsan senin için bir iyilik olmaz mı bu?"

"Elbette olur," diyorum alaylı alaylı. "Eminim ipotek şirketim böyle bir durumda havalara uçardı."

CamScanner ile tarandı

Robin birikim yapacak kadar hassas bir tip. Ama hepimiz birikim yapacak değiliz ya.

"Onu ima etmemiştim. Dün gece kitabını bitirdim ve gerçekten keyif aldım."

"Gerçekten mi?" Midem bulanıyor sanki, başım da dönüyor. En çok satanlar yazarı olup da insanların kitaplarımı okuyor olduğunu bilsem bayılırım herhalde.

"Hı hı."

"Beni merakta bırakmaz mısın lütfen!"

"Kitabın yarısından çoğunda yaptığın gibi mi yani," diyor gülerek. "Kitabın gerçekten iyi. Köşeleri biraz pürüzlü. Kurguda da birkaç boşluk fark ettim ki düzeltmesi de çok kolay. Genel olarak çok iyi buldum."

Nefesimi bırakıyorum ki tuttuğumun bile farkında değildim.

"Oldukça yeteneklisin gibime geliyor. O yüzden yaptığın işin çok ironik olduğunu düşünüyorum. Kitabının basılmasını isteyen yaratıcı bir insansın. Ama yine de kendi hayallerini gerçekleştirmektense insanların hayallerini gerçekleştirmeye yardım etmek için tüm günlerini onlara fon bulmakla geçiriyorsun."

"Hayallerime ket vurduğumdan değil. Kitabımı kendim basamam."

"Hımm, uzman değilim ama insanların kendi kitaplarını basması bugünlerde çok revaçta değil mi?"

Döner kapılara doğru yöneliyoruz ve kendimizi ofisin dışında buluyoruz. Serin bir kasım esintisi, şalımla beraber şapkamı da almış olmayı diletiyor bana.

"Benim hayalim bu değil. Bir ajans ve yayınevi istiyorum," diyorum, neden tek başıma ilerlemek istemediğimin sebebini ona açıklamaya çalışarak.

"Tamam, doğru ama benim diyeceğim şu: Hayallerini unutma. Yani onu gerçekleştirmek için elinden geleni yapıyorsun, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Umarım yapıyorumdur. Blogumda Will'i şeytani ve kötü bir adam olarak resmettiğim için kendimi kötü hissetmeye başladım. Ve şu anda ilerlememi sağlayan tek şey de edebiyat kariyerimin ilerlemesine yardımcı olmak.

"Yeni bir şeyler deniyorum, bir blog ve kadınlar için kurgusal roman. Görünen o ki bu türün buna uygun olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin."

"Adına sevindim."

"Bununla bir yere varabilecek miyim bilmiyorum. Daha erken ama göreceğiz," diyorum omuz silkerek.

"Bu kadar karamsar olma. Romanın iyiydi. Eminim doğru bir yayınevi tarafından henüz okunmadı. Senin en büyük sorunun ne biliyor musun? Sen kendinden başka herkese inanıyorsun."

Şok oluyorum ve bir anlığına nutkum tutuluyor. Son birkaç haftadır onun büyüsüne kapılmışım öyle ki, böyle zalim dürüstlüğüne hazır değildim.

"Bu denetimi ne zaman bitireceksin?" diye soruyorum şakayla, bu konuşmayı bitirebilmek ümidiyle. Artık bu Lexi analizinden rahatsızım. Barbados'tan dönene kadar denetim işlerini bitirecek olması belki de kötü bir fikir değildir.

Geniş gülümsemesini konduruyor yüzüne. "Pek yakında, bulgularımın ciddiye alınıp alınmayacağı da başka mesele."

Onun resmi denetimiyle ilgili mi konuşuyoruz yoksa benim kişisel hayatım hakkında mı konuşuyoruz, hiç anlayamıyorum.

"Neyse, iyi tatiller," diyor, yolunu değiştirmeye yeltenerek. "Televizyon için çekime hazır hissedersen kameraya el sallamayı unutma."

Gülümsüyorum ve "Tamam sallarım," diye sesleniyorum.

Dönüp arabama gitmeye koyuluyorum. 10 günlüğüne buralara uğramayacağım için çok heyecanlıyım.

Eve geldiğimde, tatil moduna girmek için hiçbir anı boşa harcamıyorum. Dört yıl önceki yeni ev partisinden beri alkol dolabında

CamScanner ile tarandı

pinekleyen bir rom şişesini açıyorum. Bozulup bozulmadığını kontrol etmek için kokusunu burnuma çekiyorum. Kokusu beni nerdeyse beynimden vuruyor ama olması gereken bu sanırım. Bu tarz içkiler hiç bozulmaz, değil mi? Herhangi bir şüpheye mahal vermeden içine biraz kola, meyve suyu ve *voilà,* Cuba Libra kokteyli hazır. İlk yudumu alır almaz ruhum büyülü ada Barbados'a sürükleniyor.

"Selam tatlım, ben geldim," diye sesleniyor Will, kapıdan girerken.

Öpücük vermek için bana doğru yürüyor ve benimle hemen dans etmeye koyuluyor, mutfağa geliyoruz ve beni döndürerek dans ediyor.

"Dikkat et, içkiyi dökeceksin," diyorum gülerek.

"Ooo, ne içiyorsun?" diyor, beni rahat bırakarak. Elimden kadehi alıyor. "Amanın, çok sert."

Kadehi bana geri uzatıyor ve buzdolabında bira arıyor.

"Son 12 saat, resmen saatleri sayıyorum," diyor, parmaklarını sallıyor. Ne yaptığını bilmesem, parmak spazmı geçiriyor sanırdım. Ama maalesef ki biliyorum ve kriket oynuyormuş gibi yapıyor. Hakemler kriket oyununda parmaklarıyla direktif ve uyarı verirler. Keşke bu spor bilgileri beynimde bu kadar yer kaplamasaydı, o zaman belki Kardashian kardeşlerin isimlerini ezbere bilirdim.

"Aaa, tabii," diyorum ve içkimden büyük bir yudum içiyorum. "Yolculuktan bahsetmişken, Mike bana hangi maçların oynanacağını soruyordu geçenlerde. Hangi maçlara bilet aldığını bilmiyorum hâlâ."

Ama bunda önemli olan, büyük intikamımın hangi gün gerçekleşeceğini öğrenip üzerinde çalışmak. Böylece olay yerine varır varmaz planıma başlayabilirim.

"Salı günü bir maça gideceğiz, İngiltere ile Avustralya oynuyor. Büyük maç olacak. Sonra İrlanda - Hindistan maçına bilet aldım kendim için."

"Yani benim için sadece bir tane maça bilet aldın öyle mi? Diğerine yalnız gidiyorsun."

Will dolabın önünde oyalanıyor. Yiyecek bir şeyler aramaktan ziyade konuşmaktan kaçındığını çok iyi biliyorum.

CamScanner ile tarandı

"Hmm, şey, İngiltere ve Batı Hindistan maçı için de ikimize bilet aldım, ki bu da büyük maç olacak. Sonrasındaki Yeni Zelanda - Pakistan maçı için sadece kendime bilet aldım."

Dört maç. Kafamda o kadar yolu ben de gitseydim hiçbir maçı kaçırmak istemezdim diyen Robin'in sesi yankılanıyor.

"Dört güne dört maç. Bu bize etrafı gezmek için çok fazla zaman bırakmıyor."

"Her gün değiller. Ayrıca *twenty20* maçları bunlar, sadece birkaç saat sürerler. Sabah maçına gidersek öğle yemeği için boşuz ve öğleden sonra istediğimizi yaparız ya da tam tersi. Tatil mükemmel geçecek," diyor Will, bana yaklaşıp kollarıyla beni sararak. Mutlu olmadığımı açıkça hissediyor. "Birlikte geçirecek bolca zamanımız olacak ve gerçekten özel olacak."

"Neden? İngiltere şu lanet turnuvayı mı kazanacak?"

Suratım asık bir şekilde uzaklaşıyorum. Bu tatilin gelmesini dört gözle bekliyordum. Sanırım intikam peşinde koşmak ve Will ile biraz romantik zaman geçirmek gözlerimi kör etti. Tatilde de kriket maçı izlemenin o kadar da sorun olmayacağına kendimi inandırdım. Onu bu dört maçtan uzaklaştıramayacağım. Hayal gücüm o kadar da kuvvetli değil.

"Lex, gitmemi istemiyorsan maçların hepsini izlememe gerek yok."

Kulaklarıma inanamıyorum. Will bunu gerçekten söyledi mi?'

"Gerçekten mi?"

"Maçlardan bir tanesine gitmesem de olur."

"Teşekkür ederim, bu benim için ne demek biliyor musun? Öğle yemeğinde internette araştırma yapıyordum ve cuma günü otelden bizi alabilecekleri katamaran turu var. Koya gidip yüzebiliriz ve koyda bir sürü kaplumbağa var. Ve-"

Beti benzi atmaya başladıkça cümlemi yarıda kesiyorum. Ağzını açmadan neler söyleyeceğini tahmin edebilirim.

"Cuma günkü oyun çok önemli."

Bir an gözlerimi kapatıyorum ve öfke hücrelerime sirayet ederken dilimi ısırıyorum.

CamScanner ile tarandı

"Diğerlerinden birini değiştireceğim ve böylece tura başka bir gün çıkabiliriz."

"Ama bu koya sadece cuma günleri gidiliyormuş ve ... neyse boşver."

Ne söylersem söyleyeyim anlamayacak. Tek umurunda olan şey lanet olası kriket.

Ne söylersem söyleyeyim bir kulağından girip öbüründen çıkacak. Bu yüzden dönüp merdivenleri çıkıyorum.

Tatili katamaran turuyla güzel bir şekilde bitiririz diye düşünmüştüm. İntikam olaylarını da erkenden halletmiş olurdum.

Bavulumu açıp yeni yıkanmış son kıyafetleri içine tıkıyorum. Güzel katlanmamış olmaları da umurumda değil. Sonuçta sadece kriket için dışarı çıktığımızda giyilecekler.

Çabuk sinirlendiğimi biliyorum, turu başka bir günde de yapabiliriz. En azından bunu yapmak istemiştim, geri kalan günlerimizi de Will'le beraber kriket maçlarına göre planlardık. Güzel bir günü hakkettiğimi düşünüyordum.

Katlanmış kıyafetleri alt üst edip yeni aldığım iç çamaşırlarını bavuldan çıkarmaya çok yaklaştım. Ama böylesine bir seks yasağı koymak ona olduğu kadar bana da hasar verir.

Derin bir nefes alıyorum. Bu taze siniri intikamıma yönlendirebilirim. Bu cuma günkü maç onun için her şey demekse, bu maçı kaçırmak zorunda. Keşke bir şekilde onu katamaran turuna çıkarıp kriket maçı boyunca onun denizde olabilmesini sağlayabilsem...

Başımı sallıyorum. Olaylar çok tuhaflaşıyor. Bu kadar saçmalık da canıma tak etti, bunu ona da söylemeliyim.

Cara'nın uzun zamandır bana söylediği şeyi yapabilirim, artık hayatındaki önceliklerde ikinci sırada olmak istemediğimi söyleyebilirim. Önceliklerde ilk sırada olmak ve tekne turuna çıkmakta ısrar etmek istiyorum.

Ayağa kalkıp yüksek sesle nefes veriyorum. Evet söyleyeceğim, merdivenlerden inerken kendime bunu söylüyorum.

CamScanner ile tarandı

Sinirlerim boşalıyor sanırım, bacaklarımın bağı çözülüyor ve trabzanlara zorlukla tutunuyorum.

"Will," diye bağırıyorum.

Mahcup halde oturma odasından çıkıyor.

"Konuşmamız lazım." Öyle bir bakış atıyorum ki, bildiğim her şeyi anlatacakmışım gibi.

"Biliyorum, özür dilerim," diyor. "Kendim için iki maça bilet almamalıydım. Kendimi kaybettim sanırım. Bir tanesini iptal edeceğim ve bu durumda iki maça beraber gidiyoruz, bir maça da sadece ben gidiyorum. Böylece havuz başında bir sabah yalnız olacaksın. Keyfini çıkarabilirsin."

"Sana söz veriyorum bu tatil çok güzel geçecek. Adaya âşık olacağız ve maçlar da kısa sürüyor. Farkına bile varmayacaksın. Hayatının en güzel tatili olacak. Etrafı gezmek, alışveriş yapmak ya da başka şeyler yapmak için bolca zaman olacak," diyor ve burnunu kulağıma sürtüyor.

Alnını benim alnıma dayıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerimden yaşlar boşalacak gibi. Vanessa'nın düğününde yaptıklarını hatırlatmayacağım. Şimdi olmaz.

"Söz verdin bak, kriket maçı bize engel olmayacak." Belli belirsiz söylüyorum bunu. Sanki onu son kez denemek istiyorum. İlişkimizi o çok sevdiği sporun önüne koyacak mı koymayacak mı görmek için.

"Söz," diyor ve ufak bir öpücük veriyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Nerede bu rom? Tatil başlasın!"

Elimden tutup mutfağa götürüyor beni. Olanların üzerine rahatlamaya çalışıyorum. Yarın bu saatlerde Barbados'ta olacağım bebeğim!

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 27

Taksi otelimizin önünde duruyor ve bir dakikalığına burada bir hata olması gerektiğini düşünüyorum. Bir kapı görevlisi kapımızı açıyor ve orada şok halinde donmuş olarak oturuyorum ve Will beni dürtmek zorunda kalıyor.

Tereddüt içinde adım atıyorum, olmamız beklenen yerin burası olduğuna inanamayarak. Sıcaklık beni derhal vuruyor, tıpkı uçaktan indiğim zamanki gibi, havaalanına getirdiğimiz kışlık montlarımıza ve kapüşonlulara artık ihtiyacımız olmadığı için vücutlarımız hâlâ şokta.

Taksi şoförü, bavullarımızı bir taşıyıcı tarafından içeri sürülmeden önce altın çerçeveli bavul arabasına indiriyor.

"Tamam o zaman," diyor Will, "gidip giriş yapalım."

İdrak etmeye çalışırken orada hareketsiz dikiliyorum. Bu bizim her zamanki tatil konaklamalarımız gibi değil, ki konaklamalarımız genelde küçük ayakkabı kutusu tarzı rahatlığına göre değil fiyatına göre seçilmiş daireler olur. Bu tatil yeri, saçma derecede lüks. İnternet adresinden kontrol ettiğimden, sadece iyi bir fotoğrafçı kullandıklarını varsaymıştım ama o gösterişli fotoğraflar bile bu yerin hakkını vermiyor.

Beyaz duvarlarla, palmiye ağaçları ve parlak pembe çiçekli bitkilerle çevrili yürüyüş yolundan lobiye geçiyoruz. Gün ışığında pırıl pırıl parlayan havuz, ucundan görünmeye başlıyor. Tüm vücudum beklentiyle tatlı bir şekilde ürperiyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor resepsiyonist geniş bir gülümsemeyle.

"Hmm, evet. Rezervasyonum vardı. İsim Talbot," diyor Will.

CamScanner ile tarandı

Kadın bilgisayar ekranına bakıyor ve bakması sürdükçe bir hata olduğunu, burada odamız olmadığını söyleyeceğini düşünmeye devam ediyorum. Tüm bunlar zalim bir oyunmuş ve aslında bizim otelimizin adı aynıymış ama yolun altındaymış.

"Ah," diyor başını sallayarak. "Bay Talbot. İşte burada. Hadi sizi yerleştirelim."

Bizim burada kalacağımızı onayladığında neredeyse zevkten çığlık atıyorum.

Will pasaportunu uzatıp formları doldururken ben köşedeki kanepelerden birine doğru yürüyorum ve bir yere yerleşiyorum, masanın ortasındaki beleş naneli şekerlerden alıyorum.

Sonra yemek amacıyla fazladan cebime koymamak için kendimi durduruyorum. Eminim, böyle gösterişli bir tatil yerindeki birinin böyle davranmaması gerekiyordur. Onun yerine kitap değişimi köşesini inceliyorum ve böyle bir yere aitmişim rolü yapmaya çalışıyorum.

Will'e doğru gelen ve sanki uzun zamandır arkadaşlarmış gibi elini sıkan bir adam görüyorum.

"Bay Talbot, sizi otelimizde ağırlamak harika," diyor takım elbiseli adam.

"Teşekkürler," diyor Will, beni görmek için odayı tatarken. "Bu benim kız arkadaşım, Lexi."

Beni işaret ediyor ve koltuktan kalkıp onlara katılmak için oraya doğru yürüyorum.

"Ah," diye başını sallıyor adam. "Lexi, seninle tanıştığıma da memnun oldum. Tropikal Sahil Oteli'ne hoş geldiniz."

Gülümsüyorum. Bu beş yıldızlı yerler insanı çok samimi karşılıyorlar. Böyle bir tanışmayı bütçeye uygun dairelerde bulamazsın -şey, eğer size fazla fiyatlı bir tur satmaya çalışan bir temsilci değilse.

"Şimdi, ben Joe, oda sorumlusu," diyor bana, Will'i görmezden gelerek. "Kaldığınız sürece herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bana söyleyin."

"Teşekkürler," diyorum sevinçle. Burada gülücükler bulaşıcı.

CamScanner ile tarandı

Will'in sırtına hafifçe vuruyor ve köşedeki bir masaya geçiyor.

"Gidip bungalovumuzu bulalım mı?" diyor Will, anahtarı yukarı kaldırarak.

"Elbette."

Önümüzde genişleyen havuzun yanından geçerken heyecanımı kontrol altında tutmak için çok uğraşıyorum. Halihazırda güneş ışınlarını emenler ve onların muhteşem bronzluklarını kıskanıyorum. Ve bavulumda bikinimi bulmamın ne kadar süreceğini ve onlara ne zaman katılabileceğimi merak ediyorum.

Havuzu geçip farklı tiplerde palmiye ağaçlarıyla ve harika kokulu parlak renkli çiçekleri olan bitkilerle düzenlenmiş bahçelere gidiyoruz.

"Bak," diyorum hayretle, patikadan geçen neon yeşili kertenkeleyi işaret ederek.

"Çok havalı, değil mi?" diyor Will, sanki kendisi de inanamıyor gibi.

Will'in bunun için iyi bir teklif aldığını söylediğini biliyorum ama böyle bir yer seçmesine hayret ettim. Burası taraftarlardan ziyade kriket takımının kalmasını bekleyeceğiniz türden bir otel.

Birdenbire duruyorum.

"Will, İngiliz kriket takımı burada kalmıyor, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Eminim Hilton ya da benzeri bir yerde kalıyorlardır."

Rahatlıyor ve tekrar yürümeye başlıyorum.

"İşte burada," diyor Will. "103."

Bungalova bakıyorum. Daha çok Fransa'da kendi yemeğini yaptığın tatil yerlerindeki küçük ahşap evler gibi bir şey hayal etmiştim ama bu, mini villa gibi görünen beyaz badanalı tuğladan bir bina. Önde tahta bir masa ve sandalyeli terası ve içeriye açılan kaydırmalı Fransız kapıları var.

Will kapıyı açıyor ve büyük boy fuşya yastıklarıyla L şeklinde beyaz kanepeli hol kısmına yürüyoruz. Uzak tarafında yüksek tabureli bir kahvaltı barıyla çevrilmiş küçük bir mutfak alanı var ve bizim sağımızda üstü cam yemek masası ve sandalyeler var.

CamScanner ile tarandı

"Vay, burası harika," diyorum kol çantamı kanepeye atıp kapıdan holün arka tarafına geçerken. Kenarlarından bağlanmış beyaz perdelerle tamamlanan sayvanlı karyolayı görünce nefesim kesiliyor. Köşedeki banyoya açılan küçük kapıyı fark ediyorum ve deve rengi mermer karolarla kaplanmış duşu görünce ciyak ciyak bağırıyorum.

Aniden önce duşu mu test etsem yoksa havuzu mu diye ikiye bölünüyorum.

Tekrar yatak odasına yöneliyorum ve Will valizlerimizi getirip odaya bırakmış olan kapıcıya bahşiş veriyor. Yalnız kaldığımız ilk anda yatağa dalmadan önce bana kocaman sırıtıyor.

"Ah adamım bu çok rahat," diyor iniltiyle.

Ben de atlamadan duramıyorum ve onu ezerek iniş yapıyorum.

"Bir fil perisi gibisin."

"Hey, ne dediğine dikkat et," diyorum bir yastık kapıp oyuncu bir şekilde ona vururken.

"Oo demek öyle? Bana kendini gıdıklatma."

Yataktan sıyrılmaya yelteniyorum. Will tarafından gıdıklanmaya dayanamıyorum. Beni deli eden kulağımın arkasındaki o tek noktayı biliyor.

Kaçışımı başaramadan kolumdan yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Onun yerine yüzümü okşayıp beni öpmeden önce elini tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaştırıyor.

"İlk olarak ne yapmak istiyorsun? Gidip havuzu denemek mi? Yiyecek bir şeyler almak mı?"

Yataktan kalkmaya yelteniyor ve onu geri çekiyorum.

"Birazcık tam burada kalmaya ne dersin," diyorum kolunun kıvrımına sokulup uçuştan gerçekten bitkin düştüğümü fark ederken. "Keşfetmek için koca bir haftamız var. Tam şu anda hareket etmek istemiyorum."

"Bana uyar."

Başımın üstünden beni öpüyor ve bana sıkıca sarılıyor ve ben tüm

CamScanner ile tarandı

tatil boyunca bu büyülü anda kalabilmeyi diliyorum. Kriket yok. İntikam yok. Sadece ben ve Will.

Görünüşe göre yolculuktan sonra yorgun olan tek ben değilim. Üç saat sonra Will'in kucaklamasıyla uyanıyorum, ölü bir kolla. Oda daha karanlık ve nerede olduğumu anlamam biraz zamanımı alıyor. Altından sıyrılırken Will'i uyandırıyorum.

O kadar da hızlı olmayan bir duşta sonra -bu duşun her bir parçası göründüğü kadar fantastik- akşam yemeği ve ilk düzgün Barbados deneyimimiz için dışarı çıkıyoruz.

"Şimdi, görünüşe göre sahilde, yolun karşısında gerçekten iyi restoranlar var. Oraya gidelim mi?" diye soruyor Will, beni tatil yerinin bahçelerine yöneltirken. Gün batmaya başlıyor ve gökyüzü loş kırmızı bir renge bürünüyor. Patika boyunca küçük fenerler yanıyor ve mum gibi titreşiyorlar.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Will'in elini tutuyorum ve yürürken sallamadan edemiyorum. Şu an boş olan ve durgun görünen havuzu geçiyoruz. Havuz barının sazdan masalarında oturan birkaç kişi var ve UB40'nin hafif sesi yavaş yavaş yayılıyor.

"Burası güzel ve serin görünüyor."

"Evet, belki daha sonra buraya bir şeyler içmeye gelebiliriz."

Başımla onaylıyorum ve resepsiyona doğru yürüyoruz. Joe bize hevesli bir şekilde el sallıyor.

"Güzel bir akşam geçirin," diye sesleniyor.

"Herkes çok iyi ve arkadaş canlısı," diyorum.

"Hı-hı, işleri bu, değil mi?" diyor besbelli benim kadar etkilenmemiş. "Yemek için sabırsızlanıyorum; açlıktan ölüyorum."

"Ben de. Uçaktaki o tavuktan çok yemedim."

"Ben de öyle."

Sessiz yol boyunca el ele ilerliyoruz ve dar yoldan birkaç adım aşağı atınca sahile varıyoruz.

CamScanner ile tarandı

"Vay, bu çok güzel."

Önümüzde kıyıya vuran büyük dalgalarıyla küçük kumlu bir plaj var. Aşağı doğru yürüyen bir diğer çift dışında neredeyse ıssız. Kenarları süsleyen birkaç küçük otel ve masaları ve sandalyeleri kordona karşı konmuş birkaç restoran var. Ulaşabileceğimizi düşündüğüm kadar cennete yakın.

Bu ilk restoranı fark edene kadardı. İçeride asılmış dev televizyon ekranlarını gördüğümde kalbim eziliyor. Dışı güzel görünüyor olabilir. Tarz sahibi beyaz badanalı ahşap dış cephesi var, pencerelerinde hiç cam yok ve duvarlarına balıkçı takımı sabitlenmiş ve masalarda içinde mumlarla şarap şişeleri var. Ama eğer yanılmıyorsam ve tamamen erkek müşterilere dayanarak yargılarsak, bu bayağı da bir spor barı ve benim aklımdaki şey bu değil.

Will'in beni içeri yönlendireceğini düşünerek kendimi hazırlıyorum ama onun yerine yürüyüp geçiyoruz. Neredeyse hiç bakmıyor ve kriket yayınladıkları gerçeğini bile belirtmiyor. Onun yerine bitişiğindeki restorana gidiyoruz, ki bu tamamen farklı bir şekilde güzel. Tıpkı bizim karyola direklerimiz gibi yemek yiyenlere gizlilik hissi veren, beyaz muslin perdeleri olan büyük bir dış terası var ve masalar bitişiğindeki denizi yansıtan mavi ve turkuaz karışımı sandalyelerle çevrelenmiş.

Hâlâ oldukça erken ve restoranın bu kadar boş olmasıyla garson bizi tüm sahili gören bir masaya oturtuyor.

"Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum," diyorum otururken kendimi çimdiklememeye çalışarak.

"Biliyorum."

"Düşün, şu an evde olup o berbat duvar kâğıdını soyuyor olabilirdik."

"Tanrım, hayal edebiliyor musun?"

"Senin fikrindi. *Kendin Yap* işlerini halletmek için bir hafta izin almak..." diyorum gülerek.

"Bir noktada yapmak zorunda kalacağız. O uzaylı duvar kâğıdı benim tuhaf rüyalar görmeme sebep oluyor."

"Belki. Noel'de biraz uğraşabilirim."

"Evet doğru, eğer *Oz Büyücüsü* izlemek ve *Quality Street* yemekten vakit bulabilirsen."

"Ah bu doğru bir nokta," diyorum, beni ne kadar iyi tanıdığını düşünerek. "Geleneklere bulaşmamalı."

"Bunu her zaman bir hafta sonu yapabiliriz."

"Ve futbolu kaçırırım?"

Bu benim Noel sonrası büyümüş karnımı kanepeden kaldırmamdan bile daha az muhtemel.

"Sanırım birkaç hafta içinde hafta ortasında uluslararası maçları yapacakları için hiç yayın olmayacak bir hafta sonu olacak."

"Ah, güzel o zaman bu bir randevu."

"Genelde aklımdaki randevuda bu tarz şeyler olmaz ama yapmak zorundayız artık."

Gülüyorum. Tatildeki halimizi seviyorum. Rahat şakalar kolayca akıyor ve bulaşık makinesini kim boşaltacak ya da son tuvalet kâğıdı rulosunu kim kullandı ve yerine yenisini takmadı gibi bir kavgayla bölünmüyor. Bir şey yapmak ya da bir yere gitmek için acele etmeden oturup sohbet etmek güzel. Ya da Will'in durumunda izlenecek bir maç olmaması.

Yemeğimizi sipariş ediyoruz ve garsonun şarap şişemizle geri dönmesi çok sürmüyor.

"Harika bir tatile," diyor Will, kadehini kaldırırken.

Kadehimi onunkiyle şıngırdatıyorum ve bunu yaparken bakışını yakalıyorum, Will'e ne olduğunu anlamaya çalışarak. Mükemmel erkek arkadaşa dönüşmüş gibi görünüyor, intikam gerekmiyor.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 28

Dapdaracık tatil şortumun içine girmek için kıvranırken Will'e lanet okuyorum. Kahretsin ki tatil şortumu giyiyorum. Lanet okumam şortuma sığamadığımdan değil, Will'in beni değiştirdiğinden (bana zorla dondurma dolu kâseler yedirdiği yok sonuçta). Aynada kendime son kez bakıyorum. Bronzluğumu güzelce gösteren ve karnımı mucizevi bir şekilde gizleyen üstümle gayet iyi görünüyorum ama en başta giydiğim sarı elbisenin içinde daha iyi göründüğümü düşünüyorum hâlâ.

Köşedeki sandalyeye fırlattığım elbiseye özlemle bakıyorum. Böyle elbiseler İngiltere'de sadece nadir olan aşırı sıcak günlerde giyebileceğiniz türden elbiseler. Bilirsiniz hani erkeklerin marketlere üzerlerinde gömlek olmadan girebileceklerini düşündükleri (David Beckham değilseniz bu asla kabul edilemez) ve kadınların da parklarda bikinileriyle göründükleri günlerde. Keten ve yazlık olmasının yanında sosyetiktir de. Kriket seyahati için mükemmeldi fakat İngiltere'nin rakibi olan Avustralya'ya bağlılık yemini etmiş kıyafetimi değiştirmeye de zorlandım.

Bungalovdan dışarı çıkıp kapıyı kilitliyorum. Havuzun etrafından dolanıp lobiye giderken Will'in Joe ile konuştuğunu görüyorum. Kriket sahasına nasıl gidileceğini sormaya gitmişti ama yüzlerinden anlaşılıyor ki ortak bir nokta bulmuşlar.

"Selam," diyorum.

Şaşırmış gibi zıplıyorlar ve hemen konuşmayı bitiriyorlar.

"Aaa Bayan Hunter, sizi görmek ne güzel!" diyor Joe, yüzündeki parıltıyla.

CamScanner ile tarandı

"Bana Lexi diyebilirsiniz," diyorum ama sonra kendimi suçlu hissediyorum, soyadımı ezberlemiş bile ve kafası da burada kalan bütün misafirlerin soy isimleriyle zaten tıkabasa dolu olmalı.

"Tamamdır, peki, siz maça doğru yollansanız iyi olur," diyor Joe.

"Teşekkürler, görüşürüz," diyor Will. Elimi tutuyor ve lobiden dışarıya çıkarak harekete geçiyoruz. Omzumun üzerinden Joe'ya belli belirsiz elimi sallıyorum fakat Will beni o kadar hızlı çekiştiriyor ki Joe gördü mü görmedi mi emin değilim.

"Bu şortla gayet güzel görünüyorsun," diyor Will, biraz yavaşlıyor, kalçalarımı avuçlayıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

Şakacıktan onu itiyorum. Bu hareketin devamında ne geleceğini iyi biliyorum ve burada da olacak şey değil, insanların içindeyiz.

"Sarı elbisemi neden giyemediğimi hâlâ anlamış değilim. Onu giyebilmek için son iki gündür esmerleşebilmek adına neler yaptım."

"O zaman tatilin ilerleyen zamanlarında nasıl bronz bir kraliçe olacağını ve o zaman nasıl görüneceğini düşün. Bence şortun daha seksi."

Elleri yine popoma gidiyor ve onu uzaklaştırmaya çalışırken kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Tenim esmerleştikçe elbisenin vücudumda daha güzel görüneceği konusunda haklı ama bir tarafım da kıyafet değişikliğimin beni nasıl bir kaygan zemine ittiğini merak etmiyor değil. Geri döndüğümüzde mavi giyememeye mi başlayacağım? Çünkü o zaman da beni şu Portsmouth hayranlarıyla karıştırabilirler (Will'in takımının baş düşmanı olanlar hani).

"Peki nereye gidiyoruz?" diyorum, önümüzdeki yola bakıyorum.

"Tam olarak buraya," diyor sırıtarak. "Açıkçası otobüs gördüğümüzde otobüse el sallayıp onu durduracağız. Üzerinde Bridgetown yazıyor olacak."

Dediklerinin ne kadar kolay ve rahat uygulanabilir duyulduğu düşüncesiyle çöküyorum. Cuma gecesi için olan planımı tam oturtamamıştım ve Swansea senaryosunu tekrar yaratmanın kolay olacağını umuyordum. Safça adanın geri kalmış olduğunu düşünmüştüm fakat

CamScanner ile tarandı

Bardabos'un oldukça yerleşik bir altyapısı var ve şapkanı çıkarsan taksinin önünde bittiği fiyakalı 5 yıldızlı bir otelde kalıyoruz. En azından otobüs durağına giden yolda kaybolmayı umardım ama belli ki öyle bir durum da yok.

"Ne sıklıkla geçtiğini biliyor musun?" Son kalan umudum Malibu reklamlarındaki gibi ada saatiyle hareket etmeleri -yani geç kalmaları.

"Anlaşılan her beş ya da on dakikada bir geçiyor."

"Harika," diyorum, aklımdan geçen bütün küfürleri içimden savuruyorum.

"İşte bir tane geliyor," diyor, sanki taksi çevirir gibi el ediyor.

Bir minibüsten çok az daha büyük bir araç önümüzde duruyor.

"İşte geldi," diyor Will.

"Bu mu?" diyorum onu takip ederken.

"Evet."

Aceleyle tekrar hareket eden şoföre ödeme yapıyor. Önümüzdeki yolculara çarpa çarpa arkadaki iki koltuğa yapışıyoruz. Kimse umursuyor gibi durmuyor.

Otobüste çalan hip hop müziğine birkaç yolcu baş sallamaları eşliğinde ritim tutuyor diğerleri de sohbet ediyor. Kaçınılmaz olarak otobüste birkaç tane de kriket fanı var. Sabahki gardırop faciamdan dolayı giydikleri sarı yeşil tişörtlerle hangi takımı tuttuklarını biliyorum.

Camdan dışarı bakıyorum, otelleri ve yol boyunca dizilmiş mağazaları görüyorum. Fırsat bu fırsat denizi de görüyorum, büyük oteller arasından bana göz kırpıyor.

"Tiger Wood burada evlendi," diyor Will, solumuzda kalan büyük bir resort oteli gösteriyor. "Milyon dolarlara mal olmuş."

Resortun girişini görünce ağzım açık kalıyor. Kendi otelimizle kıyaslayınca ikinci sınıf bir misafirhanede kalıyormuşuz gibi hissettim.

"Eminim olmuştur," diyorum gülerek.

"Eh, tabii bir de ünlü bir golf sahaları var."

"Şaşırmadım. Beyoncé ya da Madonna gibi *aşırı* ünlü birileri de düğünlerinde şarkı söylemiş mi peki?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmem," diye omuz silkiyor Will. *Tabii ki de bilmez. Ünlü dedikodularıyla ilgilenmez, sadece spor dedikodularıyla ilgilenir.*

"Sadece önemli detayları hatırlıyorsun," diyorum iç çekerek. *Yani sıkıcı detayları.*

Will'e dönmeden önce biraz daha manzarayı izliyorum.

"İngiltere'nin bugünkü maçı kazanma olasılığı var mı peki?" diyorum, kendimi maça dahil etmeye çalışarak. En azından biraz gayret göstereyim, belki haftanın ilerleyen günlerinde planım yolunda gider (eninde sonunda bir planım olacağını umarak). Böylece bu maç, gideceğim tek maç olur.

"Sanırım şans İngiltere'den yana," diyor. İngiltere'nin her oynayacağı maçı kazanacağı inancını onunla paylaşmadığım için biraz kırıldı sanırım. "Bu turnuvada birkaç maçı çok iyi oynadığı oldu."

Gülümsememeye çalışıyorum. Birçok futbol turnuvasında olduğu gibi heyecanını bunda da sürdürüyor. Sezon sonundaysa Southampton kaç maç kazanırsa kazansın kaç gol atarsa atsın lider takımları yenip şampiyonluğu kazanacak duruma asla gelmiyor.

"Avustralya takımı da fena değil," diyerek rakip takımı hiçe saymadığını da gösteriyor.

"Bol şans o zaman," diyorum.

Otobüs yol kenarına çekerken Will başını sallıyor.

"Sanırım burada iniyoruz," diyor.

Bunu, sarı tişörtlü adamların ayağa kalkmasından anladığını anlıyorum.

"Hadi," diyor Will, otobüs tekrar hareket etmeden beni oturduğum yerden bir hışımla çekiyor.

Otobüsten iniyoruz ve etrafımıza bakınıyoruz, yönümüzü bulmaya çalışıyoruz. Geldiğimiz yol dışında bildiğimiz bir yer yok. Etrafta hiç otel de yok. Sadece etrafı çitlerle çevrilmiş küçük evler var. Kriket sahası göremiyorum.

Tam otobüse geri binelim diye öneride bulunacaktım ki otobüs arkasında egzoz dumanı bırakarak uzaklaşıyor.

CamScanner ile tarandı

"Neden burada indik? Saha nerede?"

"Joe kasabaya geldiğimizde otobüsten inmemizi söyledi. Projektörleri görecekmişiz ve onları takip edecekmişiz. Beş dakikalık yürüme mesafesindeymiş."

Will, daire çize çize dönüyor ve aradığı şeyi bulamıyor. Sanırım bayağı erken indik.

Bu varoş yerde kaybolduğumuzu ve maça yetişemeyeceğimizi düşünüyorum. Tesadüfi intikam çanları çalıyor.

"Hangi yönden gidelim?" diyorum etrafıma bakınarak.

"Şu adamları takip edelim," diyor Will, Avustralyalı yeni arkadaşlarımızı işaret ederek. İndiğimiz yola çapraz olarak ilerleyen yokuşa bilinçli olarak yönelmiş gibiler.

"Belki de başka bir yere gidiyorlardır? Kaybolmak istemeyiz. Belki de öbür otobüsü beklemeli ve kasabanın içine girmeliyiz. Eminim ki kriket sahasına direkt giden bir otobüs vardır."

"Sanırım yakınlardayız, hadi. Şu adamların izini kaybetmeyelim," diyor Will, hızla ilerleyerek.

Onu izlemekten başka çarem yok. Yüz metre ilerlemiştik ki Will heyecanla evlerin arasından parlayan devasa ışıkları gösteriyor bana.

"Oohh," diyorum mağlup bir şekilde.

Dakikalar içinde kriket sahasının kenarındayız. Cuma günkü intikamımım hakkında daha çok düşünmeliyim. Bu yolculuk beklediğimden daha sorunsuzdu ve bunu kesintiye uğratacak bir şey düşünemiyorum.

İçeriye girmek için sırada beklerken Will bana manyakça sırıtıyor.

"Burada olduğumuza inanamıyorum. Windies'de kriket izlemeyi hep istemiştim."

Kafam karışmış halde burnumu büzüştürüyorum. "Nerede?"

"Windies'de -bildiğin gibi- West Indies."

"Aa tamam," diyorum, coğrafya konusunda olduğumdan daha iyiymişim gibi davranıyorum.

"Maç çok hoşuna gidecek," diyor. "Bir kez bu maçı izledin mi gelecek sefer bir daha izlemek için can atacaksın."

CamScanner ile tarandı

Önümüzdeki bir kadın kahkahaya boğuluyor.

"Pardon," diyor gülümseyerek. "Kulak misafiri olmak istememiştim ama ilk defa kriket maçı izlemeye geldiğimizde eşim de tam olarak aynı şeyi söylemişti."

Sevgiyle yanında olan adamın kolunu tutuyor.

"Sevdiğini biliyorsun," diyor adam başını sallayarak. "Her seferinde sevmiyormuş gibi davranmana anlam veremiyorum."

Kadın bana göz kırpıyor ve dayanışma ruhuyla ben de ona gülümsüyorum. Benim gibi bir spor dulunu nerede görsem tanırım.

Güneş gözlüklerini Chanel yazısı ışıkta parlayacak şekilde başına takıyor. Çok tanıdık geliyor ve nereden olduğunu anlamak için kıstığım gözlerimi saklayan güneş gözlüğümü çıkarmadığım için memnunum. Parıldayan bronzlaşmış teni, pahalı görünen mini elbisesi... belki de ünlü biridir. *Made in Chelsea* gibi bir yerden, çok da bilinmeyen bir ünlüdür belki.

"Bizim otelde kalıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor kadın. "Tropikal Sahil?"

"Aa evet," diyorum, biraz hayal kırıklığı içinde. Demek oradan tanıyorum onu. Bir an için ünlü biriyle fotoğraf çekilip *Heat* dergisine *Barbados'ta kriket izlerken* şeklinde bir yazıyla yollarım diye ummuştum. Normalde Tesco ya da havaalanı gibi yerlerde çekilen ünlü fotoğraflarına bir değişiklik katmış olurdu. "Havuz başında görmüştüm sizi."

Dün onu kıskanarak izlemiştim, otelin internet sitesindeki fotoğraf albümlerinden birine poz veriyormuş gibi kitabını okuyordu. Saçları havuz başında olmasına rağmen çok düzgün görünüyordu, mükemmel bir makyajı varmış gibi duruyordu. Benim tam tersim, yüzümde kırmızı savaş boyası varmış gibi duruyor. T-bölgesindeki kızarıklığı kapatmaya yetecek kadar yüksek faktörlü güneş kremi üretilmemiş belli ki. Şimdi onunla konuşmuş olduğum ve iyi birine benzediği için kötü kızarıkları olmasını dilediğim için suçluluk duyuyorum.

"Bakiresin, değil mi?"

"Pardon," diyorum öksürerek ve yanlış duyduğumu umuyorum.

"Kriket bakiresi yani? Pardon, ilk seferinmiş gibi konuşuyordunuz."

"Sen ve koca kulakların," diyor eşi gülerek.

"Aslında evet, yurtdışındaki ilk maçım," diyorum, aralarında bir savaş patlak vermeden gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

"Normal bekâretini kaybettiğindeki gibi olacak muhtemelen. Verebileceğim en iyi tavsiye gülümse ve dayan," diyor kıkırdayarak. "En azından bu maçta içebileceksin."

"Derdin ne senin?" diyor eşi. "Eşim adına özür dilerim. Kahvaltıdan beri mimoza içiyor."

"Aa evet. Denizin önündeki sahil barına hiç gittiniz mi? En harika simitleri ve mimozaları yapıyorlar."

"Hayır hiç gitmedik. Belki yarın gideriz." Ya da cuma. Kriket maçına gidemeyecek kadar içebiliriz...

"Gitmelisiniz."

Konuşmada sessizlik oluyor ve sırada ilerliyoruz.

"Kaçmak için çok geç değil," diyor ve kontrol için bekleyenlere biletini uzatıyor.

Gülümsüyorum. "Sanırım tatilde bir maça dayanabilirim," diyorum gülerek.

"İki maç," diyor Will inatla, "cuma günü de buraya beraber geliyoruz unutma."

Çift turnikelerden geçiyor ve biz de biletlerimizi kontrol için uzatıyoruz.

"Ah, tabii, iki maç," diyorum, sanki öbürünü unutmuşum gibi, aslında az kalsın küçük sırrımı açığa çıkarıyordum.

"Artık çok geç," diyor kadın. "Umarım keyifli vakit geçirirsin. Benim önerim içki oyununu oynamak: Her dört ya da altı sayıda bir, bir yudum içiyorum."

"Evet, en son Sri Lanka'da çok işe yaramıştı," diyor kocası.

"Ah, evet," diyor başıyla onaylayarak ve gülümseyerek. Anısında kaybolmuş gibi.

CamScanner ile tarandı

"Hadi, bu kızın midesinin yıkanmasına sebep olmadan gidelim."

"Sadece midemi üşütmüştüm. Midemin yıkanmasına sebep olmamıştım," diyor, sanki o çok iyi bir şeymiş gibi. "Neyse, umarım sen eğlenirsin, havuz başında görüşürüz."

"Teşekkürler," diyorum, kocası onu sahaya doğru iteklerken el sallıyorum.

Will bizi tam tersi istikamette yöneltiyor ve maç boyunca o kadının yanında oturamayacağım için bir an üzülüyorum. Eğlenceli birine benziyordu. Ciğerimin çok hoşuna gideceğini sanmasam da benim hoşuma giderdi.

"İşte geldik," diyor Will, yerimize doğru merdivenleri tırmanıyoruz.

Sahaya bakıyorum ve renk cümbüşünü görüyorum. Bando takımı çalıyor, etrafında da karnaval kostümleri içinde, tüy kuyruklarını sallayarak dans eden dansçılar var.

"Romlu kokteyl ister miydin?" diye soruyor Will köşeyi dönmekte olan içki satıcısına el ederek. Adam tepsiyi beline bağlamış, tiyatrolardaki dondurmaların aksine bu tepsi romla dolu.

"Mükemmel olur," diyorum. Tropikal cennete gel. Daha önceki kriket maçlarında hiç tecrübe etmediğim bir şey.

Parasını ödeyip içkiyi bana uzatıyor, tam o anda da İngiltere oyuncuları sahaya çıkıp ısınma turuna başlıyorlar. Kalabalık çılgına dönüyor, hep bir ağızdan tezahüratlar ve çığlık kıyamet.

Will elimi kendi eline alıp okşamaya başlıyor. Çok şaşırtıcı ama ben de kendimi mutluluktan sırıtırken -hem de bir kriket maçında!- buluyorum. Sırıtmamı biraz bastırmaya çalışıyorum. Keyif aldığımı görmesini istemiyorum yoksa her sene tatilde kendimi kriket maçında bulurum.

Parti atmosferi çok eğlenceli. Gerçekten keyifli olabilecek cuma günkü maçı kaçıracağız diye nerdeyse üzülüyorum. Şşşş, bunu söylediğimi Will'e sakın söylemeyin.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 29

Daima-ilgili Joe tarafından görülmemeye çalışarak lobiden koşarken birazcık nefessiz kalıyorum. Kimsenin otel dışında olduğumu anlamasını istemiyorum, yoksa bu oyunumu açığa vurabilir.

Kendimi yerleştirmeye uygun bir nokta bulmak için havuzu inceliyorum ve iki palmiye arasına asılmış bir hamak görüyorum.

Altındaki bikinimi göstermek için yazlık elbisemi çıkarıyorum ve terliklerimi fırlatıyorum. Hamağa binmek için en iyi yolu bulmaya çalışıyorum ama Will'in her an geri dönebileceğinden korkarak, hamağı açıyorum ve kendimi küt diye bırakıyorum. Rahat oturmak için kımıldanmalarım birkaç dakikamı alıyor.

"Bir şey almaz mısınız?" diye soruyor garson kadın, tepsiyle geçerken.

"Bir rom kokteyli rica ediyorum, aslında iki alayım, bir de buraya bardan yemek sipariş edebilir miyim?"

Başıyla onaylıyor.

"Biraz kral karideslerinizden alayım o zaman."

Garson kadın yürüyerek uzaklaşıyor ve ben dikkatimi çantamı düzenlemeye veriyorum. Bir kitabı çıkarıyorum ve ilk sayfasından daha fazlasını okumuşum gibi görünsün diye arkasını büküyorum ve yanımdaki yere güneş losyonu ve dergileri dağıtıyorum.

Rahatlamaya çalışırken derin bir nefes veriyorum. Will'den önce buraya dönmeyi başardım, asıl mesele bu. Benim saatlerdir burada olduğumu düşünmesini istiyorum. Bu sabah, intikam oyunumun son sahnesini araştırabilmem için mükemmel bir zaman dilimi sağlayarak kriket maçına gitti. Bunu olağanüstü yapmak zorundayım -bunu.

CamScanner ile tarandı

kendime olduğu kadar yeni blog hayranlarıma da borçluyum ve Vanessa'ya).

İlk düşüncem yarınki kriket maçı biletlerini 'kaybetmiş' olmaktı. Yalnız, kasadaki birkaç eşyamızı altüst ettiğimde orada değillerdi. Belli ki Will onları sırt çantasında tutuyordu ve çantayı da yanına almıştı. Daha sonra, şüphesiz en yakın arkadaşı -Joe- birkaç tane daha bulmasını sağlayacaktır, biletleri kaybetmenin bile Will gibi aşırı bir taraftarı durduramayacağına karar kıldım.

Daha yaratıcı bir fikir bulmam gerektiğini düşünerek sahilde uzun bir yürüyüşe çıktım, ki orada bir fikirle çarpıldım -gerçek anlamda çarptım. Üzerinde kral karides reklamı olan büyük, kara tahtaya çarptım. Ona kendi oyununu oynamak nasıl da dahice olacaktı? Maça giderken yolda kendi gıda zehirlenmesi numaramı yapabilirdim ve buradan ta Bridgetown'a kadar olan yolculuğumuzdaki tüm tuvaletleri kullanırken beni beklemesini sağlayabilirim.

Garson kadın geri geliyor, içeceklerden birini veriyor ve içeceği hemen tek seferde içiyorum.

Diğer bardağı ayağımın yanına koyarken kaşını kaldırıyor ama bir şey demiyor.

İkinci kokteyle başlıyorum. Erkek arkadaşımın kriketten ayık geleceğini hiç sanmıyorum ve ben de en azından onunla aynı seviyede olmak istiyorum.

Kriketteki kadın burada mı diye havuzu tararken gözüm Joe ile derin bir sohbette olan Will'e takılıyor. Hararetli bir konuşmaya benziyor ve gidip her şey yolunda mı diye kontrol etmem gerekiyor gibi hissediyorum.

"Buyurun," diyor garson kadın, hâlâ kabuğunda olan bir tabak ızgarada pişmiş kral karidesi verirken.

Teşekkürle gülümsüyorum ve bir anlığına erkek arkadaşımın resepsiyondaki halini unutuyorum. Will ve Joe lobiden çıkıyor ve hemen havuzun kenarında duruyorlar. Joe kompleksin başka bir kısmına doğru yürümeden önce el sıkışıyorlar.

CamScanner ile tarandı

Ellerimin üzerine düşerken özsaygım yerine karides tabağını kurtarmayı seçerek, kendimi neredeyse hamaktan fırlatırken, "Will," diye bağırıyor ve el sallıyorum.

"Hey, sen," diyor, neredeyse beni orada gördüğüne şaşırarak. "Bungalovda küçük bir öğle uykusunda olacağını düşünmüştüm."

"Hamakta da uyuyabilirdim..." Ya da belki de yapamazdım...

"Harika, şey, sen yerken ben gidip çantamı bırakayım. Sonra sana katılırım."

"Hmm. Tamam. Sen yemek yedin mi?" diyorum tabağımı âdeta ellerimle koruyarak. Benimle aynı yemeği yemesine izin veremem, yoksa planım mahvolur.

"Hayır, ben yedim, hmm, daha önce. Şeyde, hmm, krikette. Evet, ben krikette yedim," diyor baş sallayarak.

"Tamam," diyorum yavaşça. Will'de bir anormallik var. Tamamen gergin ve kıpır kıpır. Bu şekilde davranması gereken biri varsa o da benim. Yalan söyleyen benim. "Sen iyi misin?"

Aniden, Joe ile konuşurken yüzündeki endişeli ifadeyi hatırlıyorum.

"Evet iyiyim," diyor birdenbire. "Birazdan görüşürüz."

Bungalovumuza yönelişini izliyorum. Bu, abonman bileti ile her gün işe giden birinin trene gidişine benziyor -baş önde ve hızlı. Ona doğru gelen bir aileyi neredeyse itekleyerek geçiyor, bebek arabasıyla çimlerden gitmelerine sebep oluyor. Erkek arkadaşımın rahat tatil versiyonu nereye gitti?

Ama bunun üzerinde duracak vaktim yok. Will geri dönmeden önce şu kötü çocukları yemeliyim. Yediğini söylediğini biliyorum ama burada oturup benim yiyişimi izlerse, canı bir tane denemek isteyebilir. Ve karidesleri paylaşırsak işte o zaman gıda zehirlenmesi planım güme gider. Dikkatimi tekrar karideslerimi ayıklayıp yemeye veriyorum. Yoğun bir sabahın ardından aniden açlıktan gözüm dönünce her bir karidesi ayıklamam asırlar sürüyor gibi geliyor.

Will'i bana doğru yürür gördüğümde, iyi bir ilerleme kaydediyorum. Üç tane kaldı ve paniklemeye başlıyorum. Hızlıca tabağını

bitirmeye çalışıyorum ama ben daha hızlı ayıklamaya çalıştıkça karidesler ellerimden daha hızlı kayıyor. Kahretsin, Will gelmeden önce sonuncusunu kırmayı bitirmek üzere oluyorum ve karidesi apar topar ağzıma tıkıştırıyorum. Lezzetli karideslerim buraya kadarmış -neredeyse onları içime çekiyorum.

"Vay canına, hızlı yemişsin."

"Karnım açtı," diyorum hasta olacağımı düşünerek. Ama bu plan için vakit daha erken. "Pekâlâ, kriket nasıldı?"

"Hmm, şey, iyiydi."

"Kim kazandı?"

"Pardon...?" diyor, dikkati dağılmış.

"Kriket, kriketi kim kazandı?"

"Hmm, sanırım Yeni Zelanda kazandı."

Ben mi tuhafım yoksa erkek arkadaşım mı tuhaf davranıyor?

"Sanırım mı? Maçta değil miydin?"

Herhangi bir işaret bulmak için yüzüne bakıyorum.

"Tabii ki oradaydım. Yeni Zelanda kazandı demek istedim. Özür dilerim, başıma güneş geçti."

Acaba sadece çok mu içti düşünüyorum ama nefesinde alkol kokusu da alamıyorum.

"Kaynıyorum. Benim bir dalıp çıkmam gerek."

Havuza doğru yürüyor, birden tişörtünü çıkartıyor ve dalmadan önce terliklerini rasgele fırlatıyor.

Peki, bu tuhaftı.

Garson kadın geliyor, tabağımı alıyor ve bir kokteyl için daha anlaştıktan sonra tabletimi çantamdan çıkarıyorum. Beni seven tek insanların ASOS ve Debenhams temsilcileri olduğunu fark ettikten sonra blogumun ana sayfasını açıyorum. Hâlâ havuzda olduğundan emin olmak için Will'e hızlıca bir göz atıyorum. Başı havuzun diğer ucunda belirince blog sayfamı açıyorum.

Yakalanabilirim heyecanıyla birlikte, üzerime ince bir yaramazlık ılgası çöküyor. Son gönderimdeki yorumlara bakıyorum. Spor dulu

CamScanner ile tarandı

statümde yalnız olmadığımı bilmek memnuniyet verici. İstatistiklere tıklıyorum ve yedi binden fazla görüntüleme olduğunu gördüğümde hayret ediyorum. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyorum ve bunun öğle sıcağıyla hiçbir alakası yok.

Blogumdan, yarı-ünlü halimden oldukça memnun olarak, çıkış yapıyorum ve *Facebook* sayfamı açıyorum. İnsanların Will ve benim krikette çekindiğimiz fotoğrafa ne yazdığını görmek için bildirimlere göz atıyorum. Genellikle insanlar ne kadar harika göründüğümüzü söylüyor. Robin'den bir yorum olduğunu görünce saç düzleştiriciyi getirme konusundaki zekice kararım için kendimi kutluyorum. Uzaktayken işle ilgili düşüncelerimi dağıtmayı başarmıştım ama onun ismini görmek beni hemen iş ve onun rapora ne yazdığı hakkında düşündürüyor.

Robin Cassidy:
Umarım kriket maçları arasında gezip görmeye fırsat buluyorsunuzdur.

Herhangi başka birinden olsa, bunu bir iğneleme şeklinde okurdum ama bu gerçekten onun tarzı değil. Bunun birazcık uyanma çağrısı olduğunu fark ediyorum; tüm bu kum, deniz ve tabii ki seksin ortasında, aslında adanın çoğu yerini görmedik. Havaalanından geldiğimiz taksi yolculuğu ve krikete giden otobüs yolculuğu haricinde yani. İşe geri dönünce hiçbir şey görmediğimizi kabullenmekten biraz utanacağım.

Her şeyi yoluna koymak için hâlâ vaktim var. Daha öğle yemeği saati -hâlâ günün geri kalanına sahibiz.

Çimlere iniyorum ama hafifçe sendeliyorum. Bu rom kokteylleri düşündüğümden daha ağırmış. Çaktırmamaya çalışıyorum ama etrafa baktığımda herkes zaten bunu fark edemeyecek şekilde kulaklarında kulaklıklarla ya da telefon ekranlarını kaydırmakla çok meşgul.

"Merhaba," diyorum, sığ tarafa dalıp Will'e doğru yüzerek.

Ona kocaman gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

CamScanner ile tarandı

O kollarını belime sarıyor ve ben suyun kaldırma kuvvetinin tüm avantajını kullanarak bacaklarımı onun beline doluyorum.

"Şey, sana da merhaba," diyor bana bir öpücük verirken.

Beni oyuncu bir şekilde itekleyip çekiyor ve bir dakikalığına havuz çevresindeki meraklı, ya da belki de o kadar meraklı olmayan, gözleri unutuveriyorum. Keşke kendi villamızda olsaydık -bence bu romantik yakınlaşma biraz daha farklı bir şekilde bitebilirdi.

"Peki, günün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

"Fark etmez," diyor Will. "Ama meşgul olmak istiyorum"

"Muhteşem. Neden bungalova dönüp, giyinip çıkmıyoruz?" diyorum, acaba bu kadar alenen yerimizde duramazken ve ben gezmeye gitmeyi bu kadar çok isterken bungalova dönmek iyi bir fikir mi diye merak ederek.

Kendimi ondan geri çekiyorum ve o elimi tutup beni havuzdan çıkarıyor.

"Buraya geldiğimize çok memnunum," diyorum ona.

"Biliyorum, ben de."

Havlularımıza sarınıyoruz ve tüm yollara sular damlatarak sessizce bungalovumuza yürümeden önce, eşyalarımı topluyorum. Biz içeri girerken, temizlikçi daha yeni çıkıyor.

"Ah, Bay Talbot," diyor yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona göz kırpmadan öce.

O yürüyüp uzaklaşırken Will'e bakıyorum.

"Şimdi o sana niye göz kırptı ki?" diyorum hafif öfkeli ve aniden erkek arkadaşıma karşı gelen korumacı halimle. Onunla flört mü ediyor? Benim önümde?

"Fark etmedim," diyor, alenen yalan söyleyerek. Yanakları benim güneşte yanmış burnumdan daha kırmızı.

Tıpkı daha önce kriketten geldiği zamanki gibi yerinde duramıyor.

Zihnim, noktaları birleştirmeye çalışarak koşturuyor. Otel odacısı, temizlikçi, kriketi kimin kazandığını hatırlamaması... Ama maalesef aklımda bir resim oluşturmuyor.

CamScanner ile tarandı

"Ece bugünkü kriket..." diyorum.

"Duşa gireceğim ve şu klordan kurtulacağım. Bir dakikaya çıkmış olurum. Ve geri döndüğümde kriket hakkında konuşmasak, neticede bunun mükemmel tatilimizi mahvetmesine izin vermeyeceğimizi söylemiştik."

Normalde buna kesinlikle katılırdım ama erkek arkadaşımın dönüştürüldüğünü düşünmek şöyle dursun, sorunun ne olduğunu merak ediyorum. Belki de krikete hiç gitmedi, belki temizlikçiyle yasak bir ilişki yaşıyorlar ve bir yerde bir otel odasına gitmişlerdi, o şeyi yapıyorlardı ve Joe onları yakaladı. Bu onun huzursuzluğunu açıklardı: havuza ve şimdi de duşa atlama isteğini (sadakatsizliğinin kokusundan arınmak), dışarı çıkmak için istekli olması (sırrını bilenlerden uzaklaşmak için) ve kriket hakkında konuşmaması (utancı).

Bunun aslında Will olmadığını fark etmeden önce tüm bunlar bir saniyeliğine bir şey ifade ediyor. Hepimiz onu spordan uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz.

Açıkçası, Will'in davranışlarından çok fazla anlam çıkarmaya çalışıyorum. Zihnimi tekrar tatil moduna sokmaya çalışıyorum. Eğer bu tatilin tam şarkı söylemeli, dans etmeli bir romantizm olmasını istiyorsam; o zaman bunu gerçekleştirmeliyim.

Duşun sesini duyuyorum ve güzel, sıcak banyoda olabilecekken burada ne yapıyorum diye düşünüyorum. Birden bikinimi çıkararak banyoya giriyorum. "Tekrar merhaba," diyor Will. Ve banyo daha çok buharlanıyor.

Yani bugün, Barbados'ta halihazırda görmüş olduğumuzdan daha fazla şey göremedik. Yatakta bir sarılma ve öğle uykusunun takip ettiği bir duş hadisesi sayesinde. Bungalovumuzdan beşte çıktık. Keşif için çok fazla gün ışığı kalmamıştı. Onun yerine dükkâna gittik, bir şişe Cava aldık ve daha sonrasında deniz kenarında serpiştirilmiş küçük restoranlardan birine gitmeden önce, gün batımını izlemek için kendimizi sahile attık.

"Burada kalabileceğimizi düşünüyor musun?" diye kulağıma fısıldıyor Will.

"Keşke."

Hampshire'daki hayatımız şu anda olduğumuz yerden uzak bir dünya gibi görünüyor. Burası çok keyifli, günlük angaryadan, televizyonlar ve akıllı telefonlarımızın yarattığı, bizi çoğunlukla bungalovumuzdaki güvenli ortamda kilitli tutan, kirlilikten uzak.

"Buraya taşınabilirdik. Eminim ki Barbados'un veri analistine ihtiyacı vardır ve bahse girerim senin çalışabileceğin bir sanat bölümü vardır. Ya da sen en çok satanlar listesine giren bir yazar olmak için de çalışabilirdin?"

"Bu gerçekleşen bir hayal olurdu."

"Sana ilham verecek daha iyi bir yer düşünemezdim. Yani, romantik bir roman için mükemmel ortam bu değil mi?"

Kumda kalçamın yerini değiştiriyorum. Blogum bunun merkezdeki parçası olduğu için şu anda yazılarım hakkında birazcık rahatsız hissediyorum. Will'in bu kadar tatlı olmasıyla onu dönüştürdüğüm kötü karaktere pişman olmaya başlıyorum.

Tekrardan göğsüne sokuluyorum ve beni kollarıyla sarıyor.

"Hadi yapalım. Taşınalım," diyor.

"Ama Southampton Futbol Kulübü olmadan nasıl başa çıkacaksın?" diyorum kıkırdayarak.

"Ah, onları unuttuğuma inanamıyorum."

"Bir numaralı taraftar statünü kaybedersin."

"Evet, bunu yapamayız. Üzgünüm, Lex, hiç taşınmayacakmışız gibi görünüyor."

"Lanet olsun. Tanrı Saints'i kahretsin," diyorum parmaklarımı şıklatıp başımı sallayarak.

Barbados'a taşınmadan bile, tam şu an, hayatım mükemmel. Tamam, Will sporu hâlâ seviyor ama bu gezi, sporun hayatımızı ele geçirmek zorunda olmadığına bir kanıt. Sadece kendimize bol bol zaman bırakarak biraz kriket izledik. Önemli olan da bu, değil mi?

CamScanner ile tarandı

Biliyorum geri döndüğümde Will'le yüzleşeceğimi söyledim ama eğer onun yalanını bilmeme nasıl tepki vereceği konusunda yanılıyorsam? Eğer sadece özür dilemezse ve onun yerine büyük bir kavga edersek? Bu gezi Will'in benim ruh ikizim olduğunu her zamankinden daha çok kanıtladı. Onu kaybetmeyi hayal edemiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Sorun ne?" diyor Will bana tuhaf tuhaf bakarak.

"Sadece esniyorum," diyorum boynumu abartılı bir şekilde bükerek. Ama aslında başımı sessizliğin içinde olanlara sallıyorum.

Kalbim aldırmamamı söylüyor, ki zaten Will'den intikamımı aldım ve şimdi onunla konuşma ve devam etme vakti. İlişkimiz her zamankinden daha güçlü ve ben blogumu okuyan yabancıların ihtiyaçlarını ilk sıraya koymamalıyım ama kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. Blog için büyük bir sonuç bölümüne ihtiyacım olduğunu hissediyorum ve yarının intikamı veda için yeterince iyi bir final oluşturur diye umuyorum.

"Burada biraz daha oturmak ister misin, yoksa yemek mi yemek istersin?"

"Burada oturmak," diyorum. "Sadece birkaç dakika daha."

Bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyorum, erkek arkadaşım ve hayatımla nasıl harika bir şekilde yetindiğimi fark ettiğim anı.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 30

"Zeminin döşeme olması iyi oldu. Halı olsa yıllarca kullanılmışçasına yıpratırdın," diyorum Will'e yatak odasından salona doğru yürürken. Saçımı düzleştirdiğim süre boyunca, son on dakikadır bir ileri bir geri gidişini izliyorum.

Ben bu kriket maçına gitmemek için ne zorluklara göğüs geriyorum. Tam çıkacakken gıda zehirlenmesi yaşayayım diye uğraşıyorum. Will'se planımı hissediyormuş gibi volta atıyor, gitmek için çok hevesli.

"Efendim, ah evet," diyor bir an bana kulak kabartarak. "Düşünüyordum ki, hazırsan otobüse binmeden önce belki bir yürüyüş yaparız."

"Hımm," diyorum. Planı gizli tutmak için onaylıyor gibi görünmeliyim. Yürüyüşte kendimizi kaybedip daha ilerilere doğru yürürsek belki Swansea'da olanların aynısı olabilir. Tam otobüse binecekken de midemin tekrar kötü olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam, neden olmasın. Hadi gidelim madem," diyorum çantamı alırken. Will elbiseme dik dik bakarken kapıdan çıkmak üzereyim. Benim güzelim *sarı* yazlık elbisem. Ay hayır. Bu bakışların neyle sonuçlanacağını gayet iyi biliyorum.

"Bunu giymek zorunda mısın?"

"O neden? West Indies takımının bayrak renkleri gibi değil, değil mi? Onların bayrağı mor değil miydi?"

"Hımm, elbisenin üzerinde güneş var, bu da sarı renk demek," diye ağzında geveliyor lafı. "Yine şortunu giysen olmaz mı?"

CamScanner ile tarandı

Fena bir bakış atıyorum. Otelden havaalanına giden yol haricinde bu elbiseyi giymek için son şansım. Kriket maçına giderken ne renk giydiğimin ne önemi var. Nasılsa oraya hiç ulaşamayacağız.

"Bu, salı günü şortumu giydim ve İngiltere maçı aldı diye aptalca bir totem değil, değil mi?"

Başıyla yavaşça onaylamadan önce bana bakıyor.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diyor göz yerinde duramayarak. "Tarihi bir maç olmasa inan böyle bir şey istemezdim."

Gözlerimi deviriyorum. Gittikçe tuhaflaştığını söylemek üzereyim. Fakat maç için o kadar gergin ve heyecanlı ki... Planımı hayata geçirmeden onu kızdırmak istemiyorum. Kavga çıkarmadan doğrudan yatak odasına gidip elbiseyi çıkarıyorum. Şortu da bavulun en dibinde buluyorum. Hafta başı giydiğim kadar dar değil, ki bu da iyiye işaret. Beyaz tişörtümü arıyorum ama o da ne? Bronzlaşma kremi ve -garip kahverengi lekeyi kokluyorum- rom kokteylinden dolayı lekelenmiş. Iyy. Bavuldan kolsuz beyaz bir tişört buluyorum. Temiz kalan son tişörtlerimden. Diğeri gibi değil ama Will fark etmeyecektir nasılsa.

Salona geri dönerken Will'in hissedilir derecede rahatladığını görüyorum. Kıyafet seçimimden dolayı testi geçtim.

"Şimdi oldu," diyorum, şansın bana tekrar güleceğini umarak.

Çıkışa doğru yöneliyorum ve terasta kat görevlisini görüyorum, kapıyı tıklatmak için kaldırdığı eli havada kalıyor.

"Merhaba, temizlik için uygun musunuz?" diye soruyor ben kapıyı açarken.

"Evet, çıkıyoruz biz de," kibarca gülümsüyorum fakat Will'i hızla uzaklaştırıyorum. Göz kırpmasından dolayı hâlâ tetikteyim.

Havuza doğru bahçe boyunca yürüyoruz ve Will gitgide daha da hareketleniyor. Yeni yeni yürüyen ve bundan da inanılmaz coşkulu olan bir bebeğin yanındaymışım gibi hissediyorum.

"Hayırdır, neden böylesin sen?"

Elini yakalıyorum ve onu yavaşlatmaya çalışıyorum. Parmaklarımı parmaklarından ayırmak zorunda kalmadan ancak lobiye kadar gidebiliyoruz.

CamScanner ile tarandı

"Tanrım, ellerin nemli," diyorum elimde kalan ıslaklığı şortuma sürtüyorum.

Burada terlemesi ve suçlu hissetmesi gereken bir kişi varsa o da benim.

"Pardon," diye kekeliyor. "Hava el ele tutuşamayacak kadar sıcak sanırım."

Hava otuz iki derece ama güneşe çıkalı daha birkaç dakika oldu. Sanırım kriket sahasına gidene kadar kovalar dolusu ter atacak.

"Ne tarafa doğru yürüyelim?"

"Sahilde yürüyebiliriz diye düşünmüştüm," diyor ve elimi tutup beni yolun karşısına geçiriyor. Trafikte bir boşluk oluşuyor ve ben mağazalara bakamadan ilerliyoruz.

Sahile doğru yürürken Will elimi bırakıyor ve neredeyse koşuyor. Ona yetişmek için elimden geleni yapıyorum, parmak arası terliklerim de ses çıkarıyor ve parmağımı acıtıyor.

Bir kriket maçı için bu kadar gergin olduğuna inanamıyorum. Yarı finale çıkması için İngiltere'nin kazanması gerektiğini biliyorum ama sanki bile isteye kendine işkence ediyormuş gibi.

"Biraz rahatla Will. İngiltere alacak maçı. Şanslı şortumu giyiyorum bugün."

Yalandan gülümsüyor ve yürümeye devam ediyor. Hâlâ gergin hâlâ koşturuyor. Belki de yürüyüş kötü bir fikirdi. Belki de birkaç kadeh bir şeyler içmek için bir spor barına gitmeliyiz.

Evet, biliyorum, bir spor barı. Konumu çok iyi olduğu için bu seferlik katlanabilirim.

"Will," diye sesleniyorum barın önünden koşar adım geçerken. "Neden birkaç kadeh bir şeyler içmek için bara girmiyoruz?"

Kendi etrafında dönüp bana bakıyor.

"Yürümek istiyorum ben," diyor ve yolundan şaşmıyor.

"Tamam," diyorum ve depar atmaya başlıyorum.

Kendi ritmine uydurmak için elimi yakalamaya çalışıyor ve tam o anda bir bağırış duyuyorum.

CamScanner ile tarandı

"Hey siz ikiniz!"

Başımı kaldırıyorum ve geçen kriket maçında tanıştığımız kadını görüyorum. Kocası da kadına bakarak utançtan başını sallıyor.

Ben de el sallıyorum. Will'in elini bırakıp onlara doğru yürüyorum. Barın ahşap verandasına kurulmuşlar. Ben de parmaklıkların üzerinden sarkıyorum.

"Selamlar," diyorum gülümseyerek.

"Selam," diyor kadın. "N'apıyorsunuz? Tatil güzel geçiyor mu?"

"Evet teşekkürler. Yarın eve dönüş var."

"Biz de dönüyoruz. Çok yazık."

"Hayatımızın sonuna kadar burada kalabilseydik keşke," diyorum yanıma gelmiş olan Will'e bakarak.

"İçecek bir şeyler için bize katılmak ister misiniz? Sürahide bir dünya var hâlâ," diyor ve içinde bir sürü şemsiye ve parlak çubuklar olan neon kırmızısı sıvıyla dolu bir sürahiyi kaldırıyor. "Richard da bana burada hiç yardımcı olmuyor."

"Ben zaten akşamdan kalmayım. Sana dedim, bardakla yetinecektin."

Kibar yollu laf sokmasına gülmemeye çalışıyorum.

"Bir bardak alırım," diyorum. Bir içkiyle yetinmeyebilirim üstüne üstlük Will'i maçı unutmasını sağlayacak kadar sarhoş edebilirim.

"Harika," diyor kadın, diğer masadan temiz bir bardak alıyor. "Bu arada ben Josie, eşim Richard."

"Ben Lexi ve bu da Will."

Masanın etrafından dolanıyorum. Verandanın merdivenlerine ulaşamadan Will kolumdan tutup beni durduruyor.

"Teşekkür ederiz ama bir şeyler içmek istemiyoruz. Yürüyüşe gidiyorduk, unuttun mu Lexi?"

Sevgilime hayretle bakıyorum. Tanımadığımız insanların önünde böyle davranması biraz kabalık, ki onlar da kibar davranırken. Dilimin damağımın kuruduğundan bahsetmiyorum bile.

"Kendi adına konuş," diyorum. "Ben bir tane istiyorum."

Josie bardağı dolduruyor.

CamScanner ile tarandı

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor Will. "Yürüyüşe geleceğini söylemiştin."

Yürüyüşle alkolü kıyaslarsak alkol hep önde gelir. Hem benim kitabımda hem de Will'in kitabında bu böyledir. Kalbi incinmiş köpek yavrusu gibi bana bakarken kimin sözünü dinleyeceğimi bana açıkça gösteriyor. Ayrıca otobüs durağından ne kadar çok uzaklaşırsak o kadar çok geç kalırız.

"Sanırım hepsini tek içmeniz gerekecek," diyorum üzgünüm suratı takınarak. "Bu öğleden sonra maç olduğu için öyle sıkışık bir programımız var ki..."

Will'in bu kaba davranışının sebebini açıklamak zorunda hissediyorum kendimi.

"Biletleriniz mi var? Ne kadar da şanslısınız. Biz bilet bulamadık," diyor Richard.

"Çok şükür," diyor Josie.

"Dediğini duydum Josie," diyor sitemkâr bir sesle.

"Biz gitsek iyi olur, yoksa biletleri kullanamayacağız," diyor Will kolumu tekrar yakalayarak.

"Sonrasında otele döndüğünüzde belki beraber bir şeyler içeriz?" diyorum Will beni hâlâ çekiştirirken.

"Hadi ama, gidelim," diyor ve adımlarını sıklaştırıyor.

"Az önce olanları anlamıyorum. Rahatlamak için bir içkiye hayır diyeceğini düşünmemiştim."

"Hiç oturmak istemiyorum. Zaten kriket maçında bütün öğleden sonra oturacağız. En iyisi hareket etmek."

Keşke oraya hiç gitmeyeceğimizi bilse.

Bir zaman sessizlik içinde yürüyoruz ve denize bakarken sanki kendimi kaybediyorum. Ne kadar da güzel burası, ışık dalgalara vuruyor ve kumlar da elmas gibi parlıyor. Yarın eve döndüğümüzde burayı özleyeceğim.

Will bir durağa geldiğinde boş bir dükkânı görüp yavaşlıyor. Güzel sahillerin fotoğrafları olan bir şövaleye bakıyor.

CamScanner ile tarandı

"Ne kadar güzel bir yer," diyor işaret ederek.

"Büyüleyici görünüyor," diye cevap veriyorum. Köşelemesine [illegible] mış ve yaprakları denizin üzerine doğru sallanan yetişkin palmiye ağaçları ve altın kumuyla Robinson Crusoe sahili.

"Hadi oraya gidelim mi?" diyor Will.

Dükkâna bakıyorum ve önünde ip gibi dizilmiş jet skileri fark ediyorum.

"Yarın zamanımız olacağını sanmıyorum. Yarın ancak otelden çıkışımızı yapıp havaalanına gideriz."

Hafifçe iç çekiyorum. Keşke bu sabah yürüyüşe buraya gelip daha önce fark etseymişiz. Jet ski kiralayıp sahillerin birinde esir kalıp intikam planımı gerçekleştirebilirdim. Onu yüzmeye gönderip benzin deposunu boşaltabilirdim. Planı geç yapmak benden sorulur.

"Başka sefere o zaman," diyorum gülerek.

"Hadi şimdi yapalım," diyor Will.

Ağzım açık kalıyor.

"Ama zamanımız yok -kriket maçı var," diyorum kendimi durduramadan. Ne salağım, neyi hatırlatıyorum adama.

"Maça gitmek yerine buraya gidelim. Her zaman başka kriket maçları olur. Başka ne zaman binebileceğiz bir jet skiye?"

Duyulacak şekilde şoka giriyorum. *Her zaman başka kriket maçları olur?* Bu adam kim? Benim sevgilim inandıklarının tersini yapmazdı.

Her zaman onu maça gitmekten vazgeçirmeye çalışan bendim, o değil.

Kriket maçına hiç gitmek istemediğimi, onun yerine deniz kaplumbağalarını görmek için katamaran turuna çıkmayı istediğimden beri ona biraz kızgınım.

Biraz keyifsiz hissediyorum ama sonra fark ediyorum ki benim intikam planımı altın tepsiyle bana kendisi sunuyor. Sonuç olarak maça gitmek istemiyor. Ama ben bunu evirir çevirir, yazarlık dehamla sanki bu benim fikrimmiş gibi yazarım bloguma. En azından şurası doğru, benim planım sayesinde değişti bu adam. Yani demek oluyor ki sevgilim ilişkimizi spora tercih ediyor.

CamScanner ile tarandı

"Tamam gidelim öyleyse," diyorum, Will fikrini değiştirmeden. Yüzü aydınlanıyor ve dükkâna doğru yürüyoruz.

On dakika sonra can yeleklerimiz ve yüzümüzde kocaman sırıtmalarla tekrar ortaya çıkıyoruz.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyorum gözlerim faltaşı gibi açık.

Bir çift olarak bu zamana kadar verdiğimiz en anlık karar bu muhtemelen ve bu işe burnumu da hiç sokmadım.

"Böyle karşılaşmayalım artık," diyor Josie.

"Aaa tekrar merhaba," diyorum, ona ve Richard'a gülümsüyorum. Öğle yemeği sonrası yürüyüşe çıktıkları belli.

"N'abersiniz gençler? Kriket maçına jet skiyle gidiyorsunuz öyle mi?' diye soruyor üzerimizdeki parlak sarı can yeleklerini işaret ederek.

"Aslında planımızda değişiklik oldu. Maça gitmek yerine jet skiyle birkaç sahile gezintiye çıkacağız."

"Nasıl? Biletlerinizi kullanmayacak mısınız?" diyor Richard, yüzünde korkunç bir ifade var.

"Bence onları siz kullanmalısınız. Olmaz mı Will? Boşa gitmesinler bari, hâlâ zaman var."

Richard öne atılıyor ve coşkuyla yanağıma bir öpücük konduruyor. Will'e doğru atılırken onu da öpecek mi diye merak ediyorum. Son anda fikrini değiştirmiş olmalı çünkü sırtına bir şaplak atıyor.

Kazan-kazan stratejisi olduğu için sırıtıyorum.

"Hımm olmaz," diyor Will.

"Ama onları kullanmayacağız," diyorum ve betim benzim soluyor.

"Olay o değil. Bende değil artık biletler," diyor çabucak.

"Anlamadım. Neredeler?"

"Kaybettim."

"Kayıp mı ettin?"

O kadar şok oldum ki papağan gibi dediklerini tekrarlıyorum.

Richard bir ıslık çalmaya başlıyor ve inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Bileti kaybedilecek o kadar maç varken, ahbap..."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum," diyor Will başını sallayarak.

"Aman Tanrım, demek bu yüzden öyle garip davranıyordun," diyorum ve her şeyi anlamaya başlıyorum. Kafeslenmiş kaplan gibi yürümesi... Rahat şortumu giymem için kıyafetimi değiştirtmesi... Yürüyüşe çıkmak istemesi... İçki içmemek için inat etmesi... "Demek biletleri kaybettin, beni jet ski turuna çıkararak da bunu telafi etmeye mi çalışıyorsun?"

Olayı çözmüş olmamdan dolayı utanmış gibi yavaşça başını sallıyor.

Demek ki geçen gün biletleri o yüzden kasada bulamadım.

Bir kahkaha koparıyorum. Değiştiği için bunları yaptığını düşünecek kadar aptalım. Sadece hatasını telafi etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim Lexi. Katamaran turuna gitmemek konusunda haklıydım. Biletleri kaybettiğimi anladığımda da burası geldi aklıma."

"Seni zavallı şey, bir maçı daha kaçırdın," diyorum alayla.

"Biliyorum, jet ski belki de bunu telafi eder ne dersin?"

Richard bu konuda şüpheli olduğunu ima edercesine horultu çıkarıyor.

"Haklısın," diyor Josie, mutlu görünüyor. "Ben hep böyle bir tura çıkmayı istemiştim."

Motor tutucusuna dokunuyor ve jet skiden motor sesi geliyor.

"Siz de gelin bizimle," diyorum ve Richard'ı önce umutlandırıp sonra hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Hayır!" diyor Will.

Üçümüz birden ona bakıyoruz ve ne kadar kabalaştığını anlasın diye bir kaşımı havaya kaldırıyorum.

"Demek istediğim, sadece iki tane jet skileri kalmış. Onun yerine bot turuna çıkabilirsiniz?"

"Bizde iki tane var, birisini onlara verebiliriz ve ben de seninle binerim," diyorum. Biraz rahatlıyorum çünkü denize düşersem bu şeye tekrar binemem diye korkmaya başlamıştım.

CamScanner ile tarandı

"Ama siz içki içiyordunuz," diyor Will, parmağını da suçlar gibi Josie'ye doğru kaldırıyor.

"Ama ben içmedim," diyor Richard. "Hesabıma göre dün akşamki içtiklerim de şimdiye çoktan gitmiştir. Bence mükemmel bir fikir. Geliyorum."

Jet ski dükkânının sahibine el ediyor ve güzergâh hakkında konuşmaya başlıyor. Patron da bizdeki iki jet skiden birini onlara verdiğimiz için endişeli görünüyor. Ama ufak bir açıklamadan sonra olay çözülüyor.

"Çok eğleneceğiz," diyor Josie, elimi sıkarak.

"Biliyorum," diyorum ve heyecandan neredeyse çığlık atıyorum.

Öğleden sonrası için onlarla dışarıda olmak çok eğlenceli olacak. Tatilde arkadaş olanların uzun süre boyunca ilişkilerini devam ettirdiklerini görmüştüm, ben de o insanlardan biri olmayı istemiştim hep. Erkekler ve spor tutkuları... Kadınlar ve spordan şikâyetleri... Günün sonunda çok iyi arkadaş olacağız biliyorum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 31

Will ve Richard'ın önümüzde, denizde rüzgâr gibi dolaşmalarını izliyorum. Ben mi hayal ediyorum yoksa biraz hızlı mı gidiyorlar?

Sahile doğru hızlanarak geliyorlar ve biraz yolun dışında duruyorlar, Richard arkasından gelirken suyu Will'e sıçratıyor.

"Üzgünüm ahbap," diyor.

"Sorun değil ahbap," diyor Will dişlerinin arasından. Zorla gülümsüyor gibi görünüyor.

Bence muhtemelen çocuklar en yakın arkadaş potansiyelinin henüz farkında değiller -ama bunun üzerine çalışmak için öğleden sonranın kalanı hâlâ var.

Jet skilerin sahibi Will'in sırtına hafifçe vuruyor ve eliyle onay işareti vererek sahile doğru ilerliyor. Çocuklar ne yaptıklarını bildiklerini kanıtlamış gibi duruyorlar ve biz de okyanusa salıveriliyoruz.

"Hadi hanımlar," diyor Richard, jet skinin arkasına vurarak.

"Neden ben Will'le gitmiyorum, biraz değişiklik yaparak," diyor Josie sığ suları sıçratıp bacağını onun jet skisinin arkasına atarken.

"Tamam," diyorum başımla onaylayarak.

"Evet, tatildeyken diğer insanları tanımayı severiz," diyor Richard, jet skisinin arkasına binerken bacağıma hafifçe vuruyor ve bana onun beli yerine tutacakları tutmayı tercih edeceğimi düşündürtüyor.

"Kocanla gitmeyi tercih etmez miydin?" diyor Will, yalnız Josie'nin cevabını duyamıyorum zira Richard gaza basıp vın sesi çıkarıyor -yola çıkıyoruz.

Derhal arkadaki tutacakları bırakıp ona tutunuyorum, kıymetli hayatım için sıkı sıkı tutunuyorum.

CamScanner ile tarandı

Kumsalda güzel nazik bir gezintiye çıkacağımızı düşünen bir ben vardım ve şimdi umutsuzca muz botundaymışım gibi fırlatılmamaya çalışarak Richard'a sıkı tutunuyorum.

Will'in ve jet skisinin önümüzde belirmesi uzun sürmüyor ve ben gerçekten onunla biniyor olmayı dilemeden edemiyorum. Josie onun çok dibine oturdu ve elleri berbat bir şekilde belinden aşağıda görünüyor.

Ama sanki benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyormuş gibi Richard yeniden kalkış yapıyor, onlara yetişiyor, dalgalarda zıplıyor ve oturduğumuz yerde pat diye yukarı çıkıp iniyorum.

Saatlerce gibi gelen bir zamandan sonra, ama muhtemelen dakikalardı, duruyoruz.

"Şu plaja ne dersin?" diyor Richard işaret ederek.

Bu fotoğraftaki plaj değildi ama yine de hoştu. Onu oldukça kuytu hale getiren ardındaki ağaçtan duvarlarla, nispeten muhafazalı bir koydaydı.

"Hmm, bence birazcık yukarda daha iyi bir tane var," diyor şu an yanımızda olan Will.

"Bunu nereden biliyorsun?" diyorum. Tatil yerinden yeni ayrıldığımıza göre erkek arkadaşımın bu adanın coğrafyasını ne zaman hatmettiğini merak ediyorum.

"Fotoğraflardan birinin bu civarda bir yerlerden olduğuna eminim."

"Ama burası çok yakın ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor. Oradaki ağaç mükemmel bir siper olur," diye mırıldıyor Josie.

"Sana söylemiştim, asla bir sürahi içmemeliydin," diyor Richard, jet skisini çalıştırıp plaja doğru yönelerek. Durur durmaz, durmanın rahatlamasıyla suya atlıyorum. Çok az deniz tutması yaşadığımı hissediyorum ve karaya çıkmış olmaktan memnunum.

Will durdururken, Richard jet skiyi çoktan plaja sürüklüyor. Josie atlayıp iniyor ve ağaca koşuyor.

Will jet skisini sürükleyip sudan çıkarmadan önce duraksıyor.

Josie bize doğru yürüyor ve kalkıp plaja göz gezdirmeden önce denizde ellerini yıkamak için eğiliyor. "Burasr gerçekten cennet gibi bir yer," diyor.

"Öyle değil mi?" diyorum. Buradaki tek insanların bizim olmamıza inanamayarak bakıyorum.

Will diyor ki: "Bence diğer plaj daha güzel olmalı, eğer jet skilerimize geri biner ve..."

"Rahat ol, bütün bir öğleden sonramız var," diyorum. "Burada biraz zaman geçirebilir ve sonra diğer plaja gidebiliriz. Acelemiz yok, değil mi?"

Will saatine bakıyor ve huzursuzlanmaya başlıyor.

"Hayır, sanırım yok," diyor.

Oturmadan önce etrafa bakıyorum. Keşfedecek pek fazla bir şey yok, o yüzden yerleşip manzaranın keyfini sürsem daha iyi olabilir. Will kendini pat diye yanıma atıyor ve ıslak ayaklarıma yapışan kumlar serpiştiriyor.

Can yeleğimi çıkarmadan önce anlık olarak beyaz gömlek seçimime pişman oluyorum ve kumları süpürmeye çalışıyorum. İçimi göstermeye başlıyor ve içime bikini bile giymemiştim. Tahminimce bu, doğaçlama için ödenmesi gereken bir bedel. Richard gözlüğü üstünden bakarken kendimden emin bir şekilde kollarımı göğsümün üstünde bağlıyorum.

"İşte bu aradığımız şeydi," diyor Josie soyunmaya başlarken. Bikinisini unutmamış, sadece oraya kadar geldiğinde durmuyor. "Özgür olun güzelliklerim," diyor. Üstünü çıkarıyor, yandaki kuma fırlatıp bir rahatlamayla nefes veriyor.

Vay canına, sanki bikinisi üstündeyken güneş banyosunu yeterince kıskanmamışım gibi... Şöyle diyelim, benim memelerimi sutyenimde yağda yumurta varmış gibi gösteriyor.

"Bu çok daha iyi hissettiriyor. Burada üstsüz güneşlenmeyi bu kadar komik bulmalarına inanamıyorum. Yani, bu kadar güzel plajları olan hangi ülke bunu yasadışı yapar ki?"

CamScanner ile tarandı

Josie oturup dirseklerine dayanarak uzanıyor. Richard sanki bir çeşit striptiz yapar gibi yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor ve sonra şortuna uzanıyor. Ah Tanrım. Şu dakika her şey daha da kötüleşiyor. Şort, sıkı bir mayoyu ortaya çıkararak kumlara çarpıyor ve onu da çıkaracak diye ürküyorum ama şansıma Josie'nin yanına kuma yerleşiyor -oh. Mayolu bir erkek görmekten pek sık memnun olmam ama diğer seçenek dayanılmaz olduğu için bir istisna yapıyorum.

"Yani, hmm," diyorum şimdi ne yapacağımızı düşünürken. Onları romantik sahil gezimize davet ederken bunu gerçekten tasarlamamıştım. Eğer sadece Will ve ben burada olsaydık kimbilir şu an ne yapıyor olurduk ama hayal ediyorum da diğer ikisi gibi yarı çıplak da sonlandırabilirdik. Ama şimdi onlar neredeyse çıplakken dip dibe oturan dördümüzüz, bu birazcık tuhaf. Kendimi, terk edilmiş bir plajda bir tür *dörtlü ilişki* arayan çiftle mahsur kalmış olabileceğimizi düşünmekten alıkoyamıyorum.

Ve en kötüsü de Will fark etmiş gibi görünmediği için tamamen tek başıma rahatsız hissediyorum.

Genellikle güneşlenen üstsüz kadınlardan rahatsız olmam ama Josie benim tam yanımda ve sanki o utanç verici ortak soyunma odası anlarından birini yaşıyormuş gibi hissediyorum. Bilirsiniz, hani tüm soyunma odası neredeyse boştur ama sen o her şeyi koy verip ortada dolaşmayı seven kadınlardan biriyle küçücük oturağı paylaşmak zorunda kalırsın ya, o anlardan biri. Benim başıma geldiğinde, o berbat Britanyalı şeyini, göremiyor taklidi yapmıştım. Şu anda ihtiyacım olan şey bu.

"Yani, bu spor tatillerine çok geliyorsunuz o zaman?" diyorum, sanki yarı çıplak yeni arkadaşlarımla takılmakta tamamen rahatmışım gibi.

"Ah evet, çok fazla," diyor Josie, abartılı bir şekilde gözlerini devirerek. "Batı Hint Adaları'ndan birkaç tanesine geldik ve Avusturalya'daki Ashes Turnuvası'nı bitirdik."

"Kulaklarını kapat Will."

Ve gözlerini. Ki bu endişelenmem gereken bir şey değil; pür dikkat gökyüzüne bakıyor.

"Nasıl?" diye soruyor açıkça muhabbetimizi takip etmiyorken.

"Josie kocasıyla Avusturalya'ya Ashes Turnuvası'na gitmiş."

"Balayımız için," diye ekliyor.

"Aman Tanrım," diyorum gülerek. Bu o kadar biz olabilirdik ki. "İşte bu adanmışlık."

"A-ah. Şaka yapıyorum ama hayatında bir kere gidebileceğin bir geziydi."

"Şey, bir sonraki Ashes Turnuvası başladığında, dördüncü yıldönümümüz için tekrar gideceğimiz için pek öyle değil," diyor Richard.

Josie başını sallıyor.

"O lanet olası bir spor delisi. Sen dikkatli ol Lexi. Bu tatillerden birine gidiyorsun ve sonra her tatil başka bir spor etkinliği temelli oluyor. Tatillerimin onun spor fikstüründen tek kaçışım olduğunu düşünürdüm ama şimdi bir parçası oldular."

Şimdi bununla baş edebilirim. Spor dulu öykülerimizle bağlandık.

"Ah hadi ama," diyor Richard. "Bunu benim kadar seviyorsun. Barda Jimmy Anderson'a rastladığımız zamanı hatırla? O zaman şikâyet ettiğini hatırlamıyorum."

Josie'nin yanaklarına renk geliyor ve eliyle yellemeye başlıyor. "Ah, Jimmy. Teklifimizi kabul etmemiş olması çok kötü."

Yemin ederim gözlerinde Cara'da gördüğüm parıltının aynısı var. Bu bana teklifin ne olduğunu bilmek istemediğimi düşündürüyor. Özellikle de o düşler âleminde dudaklarını yalarken hiç istemiyorum. Güvenli ortam buraya kadarmış.

"Pekâlâ, ikiniz hakkında bir şeyler söyleyin bana," diyor, sanki kendini şu ana atar gibi. "Birleşik Krallık'ın neresindensiniz?"

"Hampshire'da, Southampton'ın hemen dışındayız," diye yanıtlıyorum.

"Rose Bowl'a yakın," diyor kocası. "Ya da şu an ne, Ageas Bowl?"

Onaylıyorum. Tanrım, kulağa tam Will gibi geliyor.

CamScanner ile tarandı

Onun Birleşik Krallık bilgisi de takımlara ve sahalara dayalı. O kadar çok Will'in en yakın arkadaşı olabilirdi ki -eğer bu hafif sapkın taraf ve yarı çıplaklık şimdiye kadar onların çift olarak en yakın arkadaş statüsünün tehlikeli olduğu anlamına gelmeseydi.

"Peki ya siz ikiniz? Nerelisiniz?"

"Cheltenham," diyor Josie.

"Ah, Cheltenham'ı severim. Will ve ben bir aralıkta gitmiştik."

"Dur tahmin edeyim, yarışlara?"

"Harika, nereden bildin?"

"Sadece önsezi," diyor ve gülüyoruz.

"Pekâlâ, neler yapıyorsun?"

"Bölgesel konseyde sanat memuruyum."

"Ve gelecek vaat eden bir yazar," diyor Will.

Dinlediğini bile fark etmemiştim. Bunu söylerken dönüyor, ilk defa gökyüzünden uzaklaşıyor ve açıkça Josie'nin memelerini fark ediyor. Anında ufka geri dönüyor.

"Kulağa ilgi çekici geliyor. Ne tür şeyler yazıyorsun? Kurgu mu, gerçek mi?"

"Kurgu. Genel olarak gerilim ama biraz daha romantik komedi çizgisinde şeyler yazmanın sınırlarındayım."

Başımızın üzerinde bir gürültü olduğunda Will'in bacağımı tuttuğunu hissediyorum ve adadan kalkan uzaktaki yolcu uçağını görmek için başımı kaldırıyorum. Yarın bu biz olabilirdik diye düşüyorum üzülerek.

Bacağımı tuttuğu kadar hızlı bir şekilde kolunu çekiyor ve kendini bir kez daha gökyüzünü seyretmeye kaptırıyor. Spor fanatiği olmakla birlikte bir de uçak gözleyici olacağını söylemeyin bana.

"Bu gerçekten ilginç. Keşke bunu yapabilseydim. Ne hakkında yazacağıma dair bir fikrim bile olmazdı," diyor Josie.

"Asıl zor olan yazmak değil," diyorum sanki dünyanın en bilgili yazarıymışım gibi. Kristal berraklığındaki su bize doğru daha da sokulurken ayak parmaklarımı kuma gömüyor ve seyrediyorum.

CamScanner ile tarandı

"Düzenleme, o zor. O, yazdığın çöpü anlaşılabilir bir şeye dönüştürdüğün zaman. Aramaya başladığında fikir bulmak kolay. Tıpkı geçen gün kriketteyken, bunun kriket oyuncularının kız arkadaşları ve eşleri için nasıl olduğunu merak ediyordum. Eşleri tüm o güzel kriket turları için uzakta olduğunda ne yapıyorlar? Evde çocuklara mı bakıyorlar ya da onlarla Karayipler'de oradan oraya mı dolaşıyorlar?"

Richard bir şişe güneş losyonu alıyor ve sormadan Josie'nin sırtına sürmeye başlıyor. Josie de zevkle inlemeye başlıyor ve ben ufku izlemek için Will'e katılıyorum.

"Bu fikirde gerilim için pek bir şey yok," diyor Josie iniltilerin arasında.

"Hayır, çok fazla değil. Ama dediğim gibi, son zamanlarda biraz kadın kurgusu yazmaya başladım."

Will'in yanımda kumda bir çukur kazığını fark ediyorum. Belki buradan çıkış yolunu kazmaya çalışıyordur. Dibimizde gerçekleşecek gibi görünen erotik masaj sebebiyle onu ayıplamıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyorum, hızla firar etmeyi önereceğini umarak.

"Evet, evet," diyor. "Beni biliyorsun, güneş banyosu yapmakta pek iyi değilimdir."

"Doğru. Şey her zaman gidip başka bir plaj görebiliriz. Biraz daha jet skiye binelim."

"Ama buraya daha yeni geldik," diyor Richard. "Jet skiler birkaç saat daha bizde, yani acelemiz yok."

Will'in bizim gitmemizi, onlarla başka bir yerde buluşmamızı önermesini umuyorum ama yapmıyor.

"Evet, hadi biraz burada duralım," diyor.

İç çekiyorum. En azından Richard, Josie ile işini bitirmiş görünüyor.

"Lexi, sen de biraz ister misin?" diyor kaşını gökyüzüne kaldırmış, yüzünde arsız bir sırıtışla.

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum, en son ne zaman losyon sürdüğümü hatırlamaya çalışırken. Bence yansam daha iyi.

CamScanner ile tarandı

"Kendin bilirsin ama bu sihirli elleri kaçırıyorsun," diyor ellerini kımıldatarak.

Will'e bakmak için dönüyorum ve o da huzursuz, benim kadar rahatsız. O zaman neden kalmamızı istiyor?

"Bilirsin, bu tarz şeyler hakkında yazmalısın," diyor kadın.

Terk edilmiş bir sahilde yarı çıplak, eş değiştiren bir çiftle mahsur kalmak.

"Ne? Issız bir adada takılma mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Spor tatilini kastettim. Saha kenarında mahsur kalmakla ilgili yaz."

Şu an ne kadar hassas bir noktaya dokunduğunu bir bilseydi.

"Bunun insanlar için çok ilgi çekici olacağını sanmıyorum," diyorum konuyu dağıtmaya çalışarak. Will yanımda otururken bunun hakkında konuşmaktan çok fazla rahatsız hissediyorum.

"Elbette olacak. Muhtemelen farkında değilsin ama bahse varım bir sürü anekdotun vardır. Yakın zamanda bir spor dulu hakkında internette bu blogu takip etmeye başladım."

Neredeyse dilimi yutacak gibi öksürüyorum. Yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyorum ve bunun güneşle hiçbir alakası yok.

"Jet skilere dönmek istemediğinize emin misiniz? Bu plajdan ana-yolu duyabildiğimi hissediyorum. Belki daha sessiz bir yer bulabiliriz," diyorum, etrafa bakıp, başka inşaların yakınlarda olması korkusunun onları harekete geçirmeye yeterli olabileceğini umarak.

"Yarasa gibi bir işitme duyun var sanırım. Ben neredeyse hiç duymuyorum," diyor Will.

Hâlâ muhabbeti dinliyor olduğunu bilmek iyi oldu.

"Ah, bunu kesinlikle okumalısın," diyor Josie beni yok sayarak. "Tam başlığını hatırlayamıyorum. Ama, bilirsin, tam bir spor dulu, tıpkı bizim gibi," diyor, gülerken beni dirseğiyle dürtüyor.

Sanki onlardan biri olmadığımı iddia eder gibi ona gülüp geçmek istiyorum ama yapamıyorum. Boğazım çok kurumuş gibi görünüyor ve konuşamıyorum. Şu an midem köpürüyor, gerçekten gurulduyor ve artık bozuk bir mideye ihtiyacım olmadığı bildirisine sahip olmadığını hissediyorum.

CamScanner ile tarandı

"Sanırım başlığında intikamı vardı."

O-oh. Bu başka bir tanesi olmalı. Kesinlikle bununla ilgili başka bloglar vardır. Beni okuyan yedi bin insandan biri olması mümkün olamaz değil mi?

"Spor dulu intikam arıyor," diyor kocası, sohbete katılarak.

"İşte bu," diyor kadın.

Hass.ktir.

Alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissediyorum ve ellerim daha önce Will'in olduğu gibi yapış yapış oluyor. Bunun olma ihtimali ne? Gidecek bir yer için etrafa bakıyorum ama jet skiyi suya itebileceğimi sanmıyorum ve bir yüzücü olarak da pek iyi değilim. Plajın sınırındaki ağaçlara tekrar bakıyorum. Belki yola doğru gidebilirim.

Panikleme, diyorum kendime nefes almayı anlatırken. Sonuçta bu dünya çapında bir blog. Onu benim yazdığımı bilmiyor ve haliyle benim yazdığımı bilmesine gerek de yok. Will büyülü bir şekilde başlıktan ne olduğunu bilmeyecek, zira benim ne yapıyor olduğumdan bihaber.

"Okudun mu?" diyor kadın. "Muhteşem."

Başımı sallıyorum, yalan söyleyerek. Onun, sanal bir yabancının, bunu internette bulduğu ve okuduğu için küçücük, minicik memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum. Sadece bu değil, muhteşem olduğunu düşünüyor. Tanrım, hoplayıp zıplamak ve onu yazan benim diye çığlık atmak istemek ve keşfedilme korkusuyla kaçmak arasında çok çelişkide kalıyorum. Will'in dikkati ciddi ölçüde dağınık olsa bile bu ikisinden herhangi birinin yapsam fark edilmeyeceğini sanmıyorum.

"Ben gerçekten bir içecek istiyorum," diyorum Will'e. "Neden bana jet skiyi yaklaştırmıyorsun ve gidip bir içecek almıyorum?"

"Aaa, benim için de bir rom kokteyli," diyor Josie, ellerini sevinçle çırparak.

"Bu jet skilerden birini alıp gezmeye çıkamazsın, sana ders verilmedi," diyor Will, bana sanki delirmişim gibi bakarak.

CamScanner ile tarandı

"Ama dilim damağım kurudu," diyorum, sahte bir şekilde öksürmeye çalışarak. "Belki sen beni geri getirirsin?"

"Biraz su iç."

Görünüşe göre bir eliyle beni engellerken, diğeriyle sırt çantasını karıştırıyor.

"Ama bu ılık," diyorum tam bir diva gibi mızmızlanarak.

"Eğer gerçekten susamış olsan içerdin," diyor Will, sohbeti sonlandırmak için hafifçe elime vurarak.

"Ama-" diyorum doğrulacakken.

"Burada kal," diyor sert bir şekilde, âdeta emrediyor.

Şok içinde ona bakıyorum. Beni daha önce hiç fiziksel olarak kısıtlamamıştı.

"Birazdan sahilden yukarı çıkacağız, söz veriyorum. Sana bir bar bulabilecek miyiz diye bakacağız. Ama biraz burada beklememiz gerektiğini hissediyorum, tamam mı? Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz."

Yarı saydam toprağa, turkuaz denize, bebek mavisi gökyüzüne ve ufkun ilerisine bakıyorum. Gidersek tam olarak ne kaçıracağımızı düşündüğünü merak ediyorum.

"Ama-" diye başlıyorum, deneyecek başka bir şey düşünemeyerek.

Josie anında bir kahkahaya boğuluyor.

"Senin neyin var, kadın?" diye soruyor Richard.

"Sadece blog gönderilerinden birini hatırlıyorum. Çok komikti."

Yani hâlâ bunun hakkında mı konuşuyoruz?

"Çok susadım, gerçekten jet skilere binmemiz gerektiğini düşünüyorum ve-"

Will kolunu bana sarıyor ve beni kocaman bir kucaklaşmanın içine alıyor. Sık sık beni daha çok kucaklaması için sızlanırım, bu gerçekten başlamanın zamanı değil.

"Sıkı tutun, Lexi," diyor Richard yavaşça jet skiye doğru koşarken.

Bakıyorum. Gerçekten tekrardan onun arkasında gitmek istememe rağmen yalvaranlar seçici olamazlar. Eğer bu, bu muhabbetten kaçmak anlamına geliyorsa, onunla süreceğim.

CamScanner ile tarandı

Will'in şaşırtıcı şekilde sıkı sarılmasından sıyrılmaya uğraşıyorum.

"İşte burada," diyor Richard, soğutucudan bir kutu kolayı çıkarken zafer kazanmış bir edayla. "Adam içecekleri arkaya bıraktığını söylemişti."

Her birimize birer tane dağıtıyor.

"İşte," diyor Will. "Sorun çözüldü Lex, Teşekkürler Richard," diyor bir yudum almak için kutuyu kaldırırken. Ah harika. Şimdi en yakın arkadaş oldular.

Will beni hafifçe bırakıyor ve ben kendi içeceğimden bir yudum alıyorum. Kendimi burada, benim gizli blogum hakkında durmadan konuşan yarı çıplak bir kadın ve meczup hapishane müdürü gibi davranan erkek arkadaşımla tamamen kuşatılmış hissediyorum.

Gıda zehirlenmesi taklidi yapmak ve çalıların içinde kaybolmak dışında bundan sağ salim kurtulmanın tek yolu Josie'yi susturmak.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 32

"Pekâlâ memleketinde ne yapıyorsun?" diyorum Josie'ye, blog konusunu bırakması ve unutması umuduyla dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Halkla ilişkilerde çalışıyorum."

"Ooo kulağa büyüleyici geliyor."

"Pek değil. Dondurulmuş gıda şirketi için çalışıyorum, bu yüzden aslında fileto balık gibi şeylerin dönüşümünü yönetmekle alakalı tamamen. İşyerimde olan en heyecanlı şey at eti skandalıydı ve bu da medyadan doğru düzgün bir telefon daveti aldığım ilk zamandı."

"Yani şirketiniz at eti mi kullandı?"

"Neyse ki hayır. Ama bilirsin eğer iş hayatına dikkati çekiyorsa bu kötü bir gidişattır. Londra'da büyük bir firmada bir tür halka ilişkiler işinde çalışmayı düşledim hep ve sonra Richard'la tanıştım ve bu hiç gerçekleşmedi."

Josie efkârlı görünüyor ve o kariyer dertlerini anlatmaya devam ederken yüzümde bu kadar büyük bir gülümseme olmaması gerektiğini fark ediyorum ama kendimi durduramıyorum; konu değiştiği için o kadar rahatladım ki.

"Saçını yeniden yapman gerektiğini düşünüyor musun?" diye soruyor Will, buraya geldiğimizden beri milyonuncu kez saatine bakarken.

"Saçım?" diyorum, elimi atkuyruğumda gezdirirken.

Otelden ayrılmadan önce tüm zamanımı düzleştirmeye harcadım ve sonunda da jet skiye binmeden önce alelacele topladım.

Şu an, bir, bana lisans derecesi ve çok içmesi arasındaki bağlantıyı ve nasıl bu işle sonuçlandığını anlatan Josie'ye, bir de gözleri gökyü-

CamScanner ile tarandı

züne o kadar çok kilitlenmişken nasıl olup da yerinden çıkmış saçımı fark ettiğini anlamadığım Will'e bakıyorum.

"Hmm," diyorum kelime ararken.

O kadar tuhaf bir ruh halinde ki ona itaat ediyorum. Parmaklarımı tarak gibi kullanıp saçımı düzeltiyorum ve ardından atkuyruğunu tekrar yapıyorum.

"İşte," diyorum, onay bekleyerek.

"Daha iyi," diyor başını çok az sallayarak.

İçine ne kaçtı böyle?

"Richard bana işi bırakıp kendi halkla ilişkiler firmamı kurmam gerektiğiyle ilgili çok şey söyledi. Ama bilirsin, yakın zamanda bir bebek için uğraşıyor olacağız ve bu işi bırakmak için oldukça kötü bir zaman. Mükemmel doğum imkânları sunan bir şirkette kalmak çok daha iyi. Sence de öyle değil mi?" Josie nefes almak için duruyor ve bana, benim fikrimi istediğini gösteren, başını eğerek bir bakış atıyor.

"Hmm evet, çocukların olana ve biraz büyüyene kadar kal," diyorum yarım ağızla, hâlâ Will'e ne olduğunu anlamaya çalışırken.

"Evet, kesinlikle öyle düşünüyorum."

Josie yuvarlanıyor ve böylece öne doğru yaslanıyor. Bir süre sessiz kalıyor ve ben onun yeniden düşüncelerde kaybolmasını istemiyorum, zira ihtiyacım olan son şey zihninin yeniden blogumun etrafında gezinmesi.

"Pekâlâ, siz ikinizin spor tatillerinizden biri için gittiğiniz en iyi yer neresi?"

Bu blogumdan olmasını istediğim kadar uzakta bir konu değil ama düşünebildiğim bu kadar.

"Ashes dışında, en iyi seyahatimiz Dublin'e kriket izlemeye gittiğimizdi. Yağmur yüzünden maç iptal edildi ve günümüzü onun yerine Guinnes fabrikasında geçirdik, sonrasında tüm barlarda canlı müzik izlemek takip etti. Şahane bir yer. Hiç bulundun mu?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, "ama isterim."

"Senin en sevdiğin gezimiz bu mu? Servet ödediğim biletlerle lanet olası kriketi hiç izleyemediğimiz," diyor Richard.

CamScanner ile tarandı

"Sevgilim, saydığım şey birlikte geçirdiğimiz zamandı. Bu, senin bana bu seyahatlere çıkarken her zaman söylediğin şey değil mi?"

Richard tekrar ayağa kalkarken mırıldanıyor. "Bir içecek daha isteyen? Sen bir tane ister misin ahbap?" diye soruyor Will'e.

Will sanki biri onu Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan geri çağırmış gibi görünüyor.

"Nasıl?"

"İçecek?"

"Iı, evet evet."

"Peki ya sen Josie?"

"Kolanın altında gizlenmiş rom var mı hiç?"

"Sanmıyorum," diyor başını soğutucu kutuya sokan Richard. "Hayır. Rom getirmeyi akıl etmeliydik, değil mi, Lexi?"

Baş sallıyorum. Şu an bir yudum rom belki de beni rahatlatması için ihtiyacım olan şeydir.

"Lexi, omuzların berbat bir şekilde kızarmış görünüyor. Neden onlara biraz losyon sürmüyorum?" diyor Richard, tekrardan güneş kremini alarak.

"Hınm, bunu kendim yapabilirim," diyorum şişeyi elinden kaparken.

"Peki bunun eğlencesi nerede?" diyor.

A-ah. Belki de eş değiştirme böyle başlıyordur.

"Will yapabilir," diyorum kremi onun eline tutuştururken.

"Ha?"

"Omuzlarıma krem sür. Görünüşe göre kızarıyorum."

Richard hiçbir ilerleme kat edemeyeceğini fark ederek kuma, Josie'nin yanına tekrar yerleşiyor. Will sırtıma biraz krem sıkıyor ve nazikçe masaj yapmaya başlıyor.

"Spor tatillerine gitmekten bahsetmişken; daha önce bahsettiğim blogu biliyorsunuz? Kadın bir hafta sonu futbol izlemek için deplasmana gidiyor ve intikamını onu maça gitmekten alıkoyarak alıyor," diyor Josie.

CamScanner ile tarandı

Çaresizce Will'in tekrar uzaya çıkmasını umuyorum.

"Bu biraz acımasızca değil mi?" diyor.

Doğrudan Josie'ye bakıyor. Tahminimce şu an, Josie öne doğru eğilmiş ve memeleri kapanmış olduğu için Will konuşmaya dahil olabilecek şekilde güvende hissediyor.

Will omuzlarımla işini bitiriyor ve kremi tekrar kuma gömüyor.

"Tüm o yolu gittiler ve kadın onu gitmekten alıkoydu. Adamın topları süngerden olmalı," diyor Richard.

"Bu ne gürültü?" diyorum, sanki bir şey duyabiliyormuş gibi elimle kulağıma çanak yapıyorum.

Will, buraya geldiğimizden beri her gürültüye atlayan adam, ne dediğimi kale bile almıyor ve doğrudan Richard'a bakıyor.

"Aslında, o durumu bilmiyor," diyor Josie. "Hepsi sabotaj şeklinde yapıldı. Kız telefonun çekmediğini bildiği kulübeye rezervasyon yaptırdı, arabanın içindeki ışıkları açık bıraktı ve akü bittiğinde hiçbir yere gidemediler. Ama adam için üzgün değilim. Bunu hak etmek için ne yaptığını duymalısın."

"Sanırım ayaklarım yanıyor. Richard, biraz krem sürebilir misin?" diyorum umutsuzca, bir tür ayak fetişi olduğunu ya da en azından başka bir adamın bana dokunmasının Will'in dikkatini dağıtmasını umarak.

Richard âdeta fırsata atlıyor ve losyonu alıp uzattığım ayaklarımın önünde diz çöküyor.

"Ve nasıl hak etmiş bunu?" diye soruyor Will, görünüşe göre başka bir adamın ayaklarımı okşamasından rahatsız olmuyor.

"Şey işte bu berbat kısmı. Kız arkadaşıyla bir düğüne gitmekten kurtulmak için midesi bozuk taklidi yapmış ve onun yerine takımının futbol maçını izlemeye gitmiş. Bir sıçandan bahsediyoruz."

Aman Tanrım. Yaşayacaklarımızı, üstümü çıkarıp Richard'a memelerimi kremletmek dışında nasıl önleyebileceğimi bilmiyorum.

"Evet ama kadın da kötü -o lanet bir deli," diyor Richard. "Sky kutusuna bile bile içecek dökmesine, böylece maçı izleyememelerine

inanabiliyor musun? Seni ne kadar sevsem de tatlım, eğer bunu sen yapsaydın sonu boşanmayla biterdi. Hass.ktir!" diye bağırıyor ayağım refleks olarak tekme atarken, kazara tabii ki.

"Çok özür dilerim Richard, iyi misin? Otele geri dönmek ister misin, üstüne biraz buz koymak?"

"Hayır," diyor Richard, kumda bir o bir öteki ayağı üzerinde zıplayarak ve dudağını ısırarak erkekliğini avuçluyor. "Birkaç saniye içinde iyi olacağıma eminim"

"Çok üzgünüm," diyorum Josie'ye. "Ayağıma kramp girdi. Ama gerçekten, bence toplanıp gitmeliyiz."

Çantamı alıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Will beni durdurmak için sessizce kolunu uzatıyor ve bu bildiğini anlamam için yeterli.

Elbette biliyor. O bir aptal değil.

"Ah, bunun için endişelenme," diyor Josie gülerek, "sert davranılmaktan hoşlanır."

Kocası hafifçe gülüyor ve otururken sırıtıyor. Josie yüzünü yeniden denize dönüyor ve kocasının kolunu çabucak ovuşturuyor.

"Eee bu blog yazarı başka ne yapmış?" diyor Will oldukça ölçülü bir sesle, bir Richard'a bir Josie'ye bakarak.

Ona, bunun, onun düşündüğü şey olmadığını söylemem gerek. O blog abartıldı ve gerçek ve kurgu arasındaki sınır gerçekten bulanıklaştırıldı.

"Şu seksle ilgili olan vardı," diyor Richard. "Şimdi, ben bunu tamamen onaylıyorum. Baştan aşağı seksi iç çamaşırı giyinmek ve adamın dikkatini futbol maçına gitmemesi için dağıtmak. Hâlâ bunun benim başıma gelmesi için bekliyorum."

"Sen daha çok beklersin," diyor Josie.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Yanaklarım yanıyor ve titremeye başladım. Will'e dönüyorum ve o doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" diyor ayağa kalkmadan önce, neredeyse fısıldayarak.

CamScanner ile tarandı

"Neyi nasıl yapabildin?" diyor Josie kafası karışmış bir şekilde.

Duyularım kendine gelmeden önce bir anlığına sersemliyorum. Dur bir dakika.

"Nasıl yapabildim?" diye bağırıyorum ona, öfke tekrar ayaklarımı çalıştırıyor. "Nasıl yapabildim? Peki ya sen?"

"Ben ne?" diye soruyor, dönüp tekrar bana bakarak.

"Peki ya senin maça gitmek için düğünü kaçırman? Nasıl öğrendiğimi bilmek istemiyor musun?"

"*Sky Sports*'ta gördün diye tahmin ediyorum?"

"Evet *Sky Sports*'ta gördüm. Düğündeyken, ofisten Mike ekran görüntüsünü bana mesaj attı. Herkese senin neredeyse ölüm döşeğinde olduğunu söylediğim düğün."

"O zamandan beri biliyorsun ve bir şey söylemedin?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyor. Onu bu kadar delirmiş gördüğümü sanmıyorum.

"Bunu benim hatam haline getirme. Yanlış yapan sendin. Bana yalan söyleyen sendin. Pazar günü bana söylemek için tüm fırsatlara sahiptin."

"Neden bana tüm bu berbat şeyleri yapmak yerine, bildiğini söylemedin? Bana maç kaçırtmak. *Sky* kutusunu bozmak. Başka ne yaptın?"

"Fark eder mi? Bence buradaki noktayı kaçırıyorsun ki eğer ilk başta sen bana yalan söylemeseydin sana bunların hiçbirini yapmayacaktım. Şu maçta düğünü kaçırıp bana yalan söyleyecek kadar önemli ne vardı?"

"Babana sormalısın."

"Ah evet, çünkü siz Southampton taraftarları hep birliktesiniz. Pekâlâ, eminim bu olayda senin servis dışı olduğunu fark edecektir."

"Anlamayacaksın," diyor iç çekerek.

"Ah elbette hayır," diyorum gözlerimi devirerek. "Senin sporun kadar önemli olan herhangi bir şeyi nasıl anlarım? Düğüne tek başına gitmenin benim için nasıl bir his olduğuna dair bir fikrin var mı? Ya da seni evde hasta bırakırken nasıl berbat hissettiğime dair?"

CamScanner ile tarandı

"Kötü hissettim, bu yüzden Swansea'ye gitmeyi teklif ettim. Gönlünü almaya çalışıyordum. Ama senin yaptığın çok daha kötü olduğu için kötü hissetmeme gerek kalmadığı ortaya çıktı."

"Sadece intikam alıyordum. Sadece seni birkaç maç izlemekten alıkoydum."

"Bu kadar kızdığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Swansea'ye tüm yolu futbol izlemeye gitmemiz ve tamamı senin sayende maçı bile görmediğimiz için ya da mükemmel bir şekilde çalışan uydu alıcısını yaktığın için mutlu değilim -eğer söylemiş olsaydın komik bir yanını bile görebilirdim. Bu kadar aşırı sinirlenmemin sebebi bunu ben hariç dünyadaki herkese söylemiş olman. Bu şeyler çok kişisel. Sana inanamıyorum, cinsel hayatımız hakkında bile yazdın."

"Tüm dünya görsün diye blog yazdığımı söylemedim. Bunu temel olarak yazıma yardımcı olması için yapıyordum. Kimse benim o olduğumu bilmiyor. İsimlerimizi değiştirdim, takımları değiştirdim, fotoğraf yok. Çok fazla insan okumayacaktı bile."

"Hmm, pekâlâ açıkça belli ki bazı insanlar okumuş, s.ktiğimin Barbados'unda olduğumuza ve okumuş olan insanlarla karşılaştığımıza göre. Bu kulağa oldukça küresel geliyor."

Ona *Google* analizlerinin hemfikir olmadığını belirtmek üzereydim ki, bunun ne yeri ne zamanı olduğu hissine kapıldım.

Josie ve Richard'a bakıyorum. Bakmıyor gibi yapıyorlar ama bize o kadar yakın oturuyorlar ki muhtemelen ağzımızdan saçılan zehir damlaları tarafından ıslanıyorlar. Şimdi de onlar gidecek hiçbir yerleri olmadan tuhaf bir kapanın içinde kaldılar.

"Yine de bunun neden tamamen *benim* suçum olduğunu anlayamıyorum," diyorum sonunda onun ihanetini ortaya çıkardığımı düşünerek. Bunun ortaya çıkması için çok bekledim ve şimdi işte oldu, tamamen tersine döndü ve o beni suçluyor gibi görünüyor, sanki onun düğüne gitmemesinin sorumlusu benmişim gibi.

"Çünkü sen güvenimizi kırdın."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, sen yaptın. Yalan söylediğinde, bana hastayım dediğinde ve düğüne gitmediğinde. Sen başlattın. Sen..."

Parmaklarıma bakıyorum. Sımsıkı halde onun yüzüne doğru işaret ediyor.

"Pekâlâ o zaman, ben bitiriyorum."

Dönüyor ve jet skisine doğru yürüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırıyorum.

"Bitti, Lexi. Biz, bittik," diyor jet skiyi denize doğru iterken.

Josie ve Richard sert bir nefes alıyor ama bu benim soluk soluğa olmamla kıyaslanabilecek bir şey değil.

Bunların tamamen benim suçum olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Ya da benden ayrıldığına.

Gitmesini engelleyemeyecek kadar sersemledim. Jet skisini çalıştırıyor ve motor kendine gelince çekip gidiyor.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor Josie, gelip bana sarılarak. Hemen peşinden destek vermek Richard geliyor ve kısa zaman içinde aralarında sandviç oluyorum.

Eğer Will'e yeterince kızgın olmasaydım, beni bu ikisiyle ve sokuşturdukları yumrular ve topakla bu adada tek başıma bıraktığı için öfkeleniyor olurdum.

"İyiyim," diyorum, aralarından kurtulmak için yalan söyleyerek.

Will'le kavgamızı aklımda yeniden canlandırıyorum ve içimde öfke fokurdamaya başlıyor. Neden hatalı olduğunu göremiyor? Ve kesinlikle ona tekmeyi basan ben olmalıydım!

"Seni otele geri götürmemi ister misin, bu işi halletmek için?" diyor Richard, "Hesap ediyorum da sanırım hepimiz bu jet skiye sıkışabiliriz. Biz sıkışmayı sorun etmeyiz, değil mi Josie?"

"Hayır," diyorum koşarak kaçarcasına. "Duyabildiğim kadarıyla ve ettiğim hesaba göre anayol şu ağaçların arasında. Gidip bakacağım."

"Eğer sorun sıkışmaksa," diyor Josie, "ben burada bekleyebilirim ve Richard seni geri götürebilir."

CamScanner ile tarandı

"Sorun yok. Yol tüm sahil boyunca iniyor ve tüm taksiler orada. İyi olacağım."

"Biz biraz burada bekleyeceğiz o zaman," diyor Josie, "eğer taksi bulamazsan ya da gidemezsen, bir çaresine bakarız."

"Teşekkür ederim," diyorum terliklerimi giyip ağaçlara doğru öfkeyle çıkıp gidiyorum.

"Ve blog yazıların için teşekkürler," diye sesleniyor. Will'e konuşmak için otele geri dönmeye çok odaklandığımdan cevap vermiyorum.

Ağaçların içinden yürümem çok zaman almıyor ve kısa sürede kendimi anayolda buluyorum. Bizim plaj, sandığımız gibi tenhada bir cennet değilmiş.

Öfkeyle dolu bir şekilde, bir taksi çağırıyorum ve şoför sürerken derin bir nefes alıp şu an benim eski erkek arkadaşım olan adama ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 33

Taksiden fırlıyorum ve titreyen ellerimdeki dolarları neredeyse fırlatıyorum. Will'e öfkeli olmak ve işleri düzeltmekteki umutsuzluk arasında gidip geliyorum. Birlikte geçen yedi yılda biz bunun gibi bir tartışma hiç yaşamadık ve ne yapacağımı ya da durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Otelin lobisine doğru yöneliyorum ve yüzme havuzunu geçiyorum, planlanan zamanda bungalovumuza gidiyorum.

"Pardon," diye mırıldanıyorum birine çarparken.

"Sorun değil," diyor kapıcı Joe. Beni fark edince yüzü parlıyor. "Ah, Bayan Hunter ya da yakında Bayan Talbot mu demeliyim?"

Biliyorum ki, insanların adını hatırlaması muhtemelen beş yıldızlı otelde ödediğinin içindedir fakat dürüst olmam gerekirse ben bunu fazla tuhaf buluyorum ve sanırım daha yumuşak tuvalet kâğıdını tercih ederdim.

Onun etrafından geçmeye çalışıyorum fakat beni durdurmak için kolunu açıyor, yüzü beni gördüğüne mutlu gibi parıldıyor.

"Ben sizin yakında geri geleceğinizi ummuyordum. Bay Talbot nerede?"

Arkama bakınıyor, sanki küçük cüssemle Will'i gizleyebilirmişim gibi. Beklenti içinde bana bakıyor ve cevap bekliyor.

Yüzümü buruşturuyorum, bungalovuma ulaşmak istediğimden hüsrana uğruyorum ve küçük bir sohbet havamda da değilim.

Küçük bir gülümseme oluşturmak için dudaklarımı zorluyorum. Aşağı bakıp nefes alana kadar bana gülümsüyor.

"Ne?" diyorum, önüme bakarak, jet ski yaparken sudan ıslanan tişörtümün içi hâlâ görünüyor mu diye merak ederek. Fakat hızlı bir

CamScanner ile tarandı

sıvazlama ile kuru olduğunu anlıyorum, olağanüstü bir şey olmadığını söyleyebilirim.

"Endişelenmeyin," diyor elini sallayıp. "Hmm, niçin benimle gelmiyorsunuz? Hizmetçinin bungalovu temizlemeyi bitirdiğini sanmıyorum."

"Bitmedi mi? Fakat saatler önce ayrıldığımızda gelmişti. Bu kadar kirli olmamalı."

Otelin, bungalovumun üç saatlik temizlik yapılacak kirlilikte olduğunu düşünmesi beni hakarete uğramış hissettiriyor.

Gerçekten beni sıkmaya başlayan Joe'nun etrafından dolanıyorum, fakat tekrar benim önüme geçiyor.

"Ücretsiz kokteyl? İndirimli içki saati ve ilki ücretsiz. Bana katılın"

"İndirimli saatin 6'da başladığını sanıyordum," diyorum kafam karışık bir şekilde. Şu an dördü yeni geçtiğine eminim. Bu uzun bir saat...

"Ücretsiz kokteyl," diyor tekrar.

Bir saniyeliğine cazip geliyor. Bir içecek ile biraz sakinleşebilirim. Tereddüt ediyorum ama aklıma Will geliyor. Onu görmeliyim, şimdi.

"Teşekkürler fakat es geçeceğim. Benim odaya gitmeye ihtiyacım var."

"Fakat," diyor, kolunu bana doğru kaldırıp.

"Fakat, hiçbir şey. Ben bungalovuma gidiyorum."

Hizmetçi hâlâ temizliyorsa ne olacak sanki... Daha önce bir şişe çamaşır suyu görmedim değil. Halledebileceğimden eminim.

Yolumdan Joe'yu çekiyorum ve seslenişini, kekeleyişini duyabiliyorum ama aldırmıyorum.

Kapının kilidini açıyorum, gül yapraklarını hemen fark ediyorum. Yerin her tarafına saçılmış. Joe'nun hizmetçinin burada olduğunu düşünmüş olmasına şaşmamalı.

"Will?" diye bağırıyorum. "Will?"

Hiçbir şey. Bungalov, buzdolabının uğultusu dışında oldukça sessiz. Ben yatak odasına doğru gül yapraklarını takip ediyorum ve donup

CamScanner ile tarandı

kalıyorum. Burada öylesine serpilme gibi olmayan, yatağın üzerinde geniş bir kalp şeklinde gül yaprakları var. Sağda, buz içinde Moët şampanyasının bir şişesi. Yerlerde mumlar var ve ben bir romantik komedi filminin setinde yürüyor gibi hissediyorum.

Ellerim ağzımda ve aniden Joe'nun garip davranışını anlam kazanıyor. O bana ne demişti? Yakında Bayan Talbot olabileceğimi?

Ah Tanrım. Benim göğsüme bakmıyordu, boş sağ parmağıma doğru bakıyordu. Elimi tutuyorum ve aniden onun üzerinde olması gereken şeyler geliyor gözümün önüne.

Will evlenme teklifi edecekti.

Kapının açılış sesini duyuyorum, bu sesi ayak sesleri takip ediyor.

Will beni gördüğünde duruyor. Ben ve gül yaprakları arasında bakınıyor, öfke yerine gözlerinde yalnızca üzüntü var.

"Senden önce geri gelmeyi umuyordum. Sen görmeden önce temizleme şansım olsun istedim."

"Evlenme teklifi mi edecektin?" diyorum, hâlâ doğru olduğuna inanamayarak.

Cevap vermiyor.

"Will," diyorum, yumuşak bir ses tonuyla. Onun benimle evlenme isteği düşüncesinin, sinirinden ötürü ona yük olmaya başladığını hissediyorum.

Bana baktı ve iç çekti: "Evet, edecektim."

"Burada?"

Odanın etrafındaki gül yapraklarına ve şampanyaya bakıyorum ve bunun Will'in karakterine nasıl uymadığını düşünüyorum. Bu romantik bir adamın yapacağı türden bir şey, spor tutkunu bir erkek arkadaşın değil.

Will'e gülümseyerek bakıyorum. Ama o gülmüyor, köşeden bavulunu alıyor ve şortlarını ve tişörtlerini savurmaya başlıyor.

"Nasıl teklif edecektin?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Teklif için yedi yıldır beklediğime inanamıyorum ve sonra son dakikada benden koparılıyor.

CamScanner ile tarandı

Ama hâlâ bunun nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Başını kaçırdığım bir filmin sonunu görür gibiyim. Nasıl olduğunu gururla tekrar tekrar anlatacağım öykü neydi?

Banyoya gidiyor ve şişelerinin takırtısını duyuyordum. Onu takip etmek için fazla şaşkınım. Bir dakika sonra geri dönüyor, banyo çantasında şişeler var. Geri kalan her şey gibi onu da bavuluna tıkıştırıyor.

"Will, nasıl teklif edecektin?"

Burada mıydı? Biletleri kaybetmeseydi kriket maçında? Kumsalda?

Bir gürültüyle iç çekiyor. "Eğer bilmen gerekiyorsa, öğlen jet ski planlanmıştı. Krikete hiç gitmeyecektik. Biz çok daha uzakta bir kumsala gidecektik ve bir uçak uçacaktı. Bilirsin, kuyruğundan mesaj uçuranlardan."

Gözlerim doldu.

"BENİMLE EVLEN LEXI, diyecekti."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum sessizce. Gözümden küçük bir gözyaşı süzülüyor, sel kapılarını açıyor. Farkına varamadan hıçkırarak ağlıyorum. Gelmiş geçmiş en iyi teklif hikâyesini mahvettim.

"Fakat biz hâlâ nişanlanabiliriz," diyorum hıçkırarak. Şu an bu yüzüğü istediğimden değil. Ben erkek arkadaşımı geri istiyorum. Biliyorum, o bana düğün hakkında yalan söyledi ve bunu yapmakta hataliydı, biz yedi yıldır birlikteydik ve bu onun bana yaptığı en yanlış şey. Ben onu affedebilirsem o da beni affedebilir? Onun spor planlarından birkaçını bozmuş ve bunu birkaç insana kimliğim belirsiz bir şekilde söylemiş olabilirim. Hiç kimse biz olduğunu bilmiyor. Yani yeni arkadaşlarımız Josie ve Richard dışında kimse ve onların dışında diğer yedi binine biz yabancıyız.

"Josie ve Richard," diyorum seslice. "Onların bize katılmasından dolayı boşuna tuhaf davranmıyordun.'

"Ha biliyorum," diyor, neredeyse delice gülerek. "Her şeyi mahvedeceklerini düşündüm fakat onlar bana büyük bir iyilik yaptı. Onlar olmasa, senin ne yaptığını asla bilmeyecektim."

CamScanner ile tarandı

Ben ve benim aptal koca ağzım. Ben onları davet etmeseydim, Will asla öğrenmeyecekti. Biz nişanlanabilecektik, Ian ve Vanessa' nın düğünü hakkında mantıklı bir konuşma yapacaktık ve ben, onun haberi olmadan blogu silmiş olacaktım.

"Biz hâlâ nişanlanabiliriz. Ben hâlâ seninle evlenmek istiyorum."

Bana bakıyor ve başını sallamadan önce gülüyor.

"Bu hafta ne kadar mükemmel zaman geçirdik bir bak. Ve son birkaç ay, ilişkimizin sihrini yeniden alevlendirmiş gibiydik."

"Bizim yeniden alevlenmeye ihtiyacımızın olduğunu bilmiyordum. Bu aylardan dışında geri kalan son birkaç yılın b.k gibi olduğunu mu söylemek mi istiyorsun?"

"Hayır," diyorum daha da dibe batarken. "Ama bazı şeyler biraz eskidi, senin spor izlemen ve benim yazmamla. Sadece demek istiyorum ki Swansea'ye seyahatimiz ve Ann Summers'tan küçük bir kıyafet, bilirsin bunlar biraz renk kattı."

"Beni manipüle edip bunu tüm dünyayla, iyice bir gülsünler diye, paylaştığın zamanlardan mı bahsediyorsun?"

"Hiç kimse gülmüyor."

"Gülmüyorlar mı? Josie bunu komik bulduğunu söylemedi mi? Ve eminim tek o değildir. Tanrı aşkına Lexi. Sen ilişkimizde eksiklikler olduğunu hissettiğinde neden söylemedin? 'Hey, Will, neden TV izlemek yerine bir yerlere gitmiyoruz?' Katılabilirdim. Hafta ortası bir şeyler içmek iyi olabilirdi ya da bazı hafta sonları için uzağa gitmek. Beni kandırmana gerek yoktu."

"Hah!" Sesli gülüyorum ve gözyaşlarımı savuşturuyorum. "Benim sadece sormam yetiyor muydu? Seninle bir şeyler yapmak için devamlı çabalıyorum ama her zaman bir şeyler var. İzlemen gereken bir maç ya da gitmen görmen gereken bir oyun."

Will spora tutkun olduğunu fark etmiyor mu? Bunun hayatını yönlendirdiğini, zaman çizelgesini oluşturduğunu?

"Her zaman spor, o her zaman önce gelir."

"Sen ve spor arasında seçim yapmam gerekse biliyorsun ki seni seçerdim."

CamScanner ile tarandı

"Seçer miydin? Gerçekten mi?"

Onu seksi kıyafetimle baştan çıkardığım geceyi düşünüyorum. Gerçekten beni mi sporu mu seçiyor diye onu test ettiğim geceyi. Kıyafetimi çıkardığımda gerçekleşen bir durumdu. Peki ya teklif sadece ben olsam. Çıplaklık yok, teklifte seks yok, sadece göz kamaştıran kişilik? Hiçbir zaman emin olamadım.

"Tabii ki seçerdim."

"O zaman Ian ve Vanessa'nın düğünü? Sen ön sıraya futbolu koydun."

"Benim hakkımda bu kadar mı küçük düşünüyorsun?"

Başını sallıyor.

"Ne kadar salakmışım. Bu tatili planlamak için tüm bu aylar ve bu teklif."

Bavulun içine, kalan son kıyafetlerini koyuyor ve bavulun ağzını sıkıca kapatıyor.

"Yani, tüm bunlar önceden mi planlandı? Suçluluk duyduğun için değil miydi bu tatil?"

"Tabii ki değildi. Ben suçlu hissedecek bir şey yapmadım. Kendin Yap için işten izin almaya karar verdiğimizde, temmuz ayında rezervasyonu yaptım. Bunu son dakika olarak görmediğin takdirde teklifften şüpheleneceğini biliyordum."

Tüm parçalar yerine oturuyor. Bunu organize etmenin ne kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.

"Fakat," diyorum aklım bu cevabı düşünmekle çok fazla meşgul.

"Artık çok geç," diyor.

Valizinin fermuarını kapatırken onu izliyorum. Biliyorum ilişkimizi blog yazarak sabote ettim fakat bu durum için tüm sorumluluğu ben alamam.

"Senin hâlâ Ian ve Vanessa'nın düğünü hakkında doğruyu söylemen gerekiyor. Sen bana dürüst olsaydın tüm bu şeye bulaşmazdım."

Kaşlarını çatarak çantayı yataktan çekiyor ve çantayı gürültüyle yere atıyor. Bunun hakkında konuşmak istemediğine inanamıyorum.

CamScanner ile tarandı

"Will bak," diyorum o kapıdan çıkmaya yönelirken. Şimdi deliriyorum. Henüz çıkamaz. Bir saat önce, benimle evlenmeyi planlıyordu -iyi günde kötü günde benimle olmayı. Nasıl ayrılabilir, beni bırakabilir? "Niçin yetişkinler gibi oturup konuşmuyoruz? Düğünden sonra yapmamız gerektiği gibi. İkimiz de suçluyuz. Bana asla yalan söylememeliydin ya da futbola gitmemeliydin ve bense intikam almaya çabalamamalıydım. Bunun hakkında kesinlikle yazmamalıydım."

Will olduğu yerde donakalıyor, ne söylediğimi idrak etmeye çalışıyor gibi. Alnı düzleşiyor ve bana sakince bakıyor. Bir saniyeliğine cebinden yüzüğü çıkaracağını umuyorum.

"Haklısın. Mantıklı olmalıyız. Tüm bu durum tamamen saçmalık ve bizim birlikte olmamamız gerektiği kanıtlıyor."

Yüksek sesle burnumu çekiyorum ve muhtemelen sümük ve gözyaşlarının bir karışımını kolumun arkasına siliyorum -gelmiş geçmiş en çekici ağlayış. Ama öfke yine kabarıyor ve neye benzediğim umurumda değil.

"İyi!" diye bağırıyorum. "Böyle hissediyorsan, bu şanslı bir kaçış. O uçak geçişini kaçırdığım ve nişanlanmamış olduğumuz için memnunum. Hayatımın geri kalanını senin lanet sporlarınla ve senin için ikinci planda hissederek geçirmeyi istemiyorum. Bu yüzden haklısın: bitirelim."

"Bana göre hava hoş!" diye bağırıyor bavulunu çekerken.

Geçen yedi yılımız gözlerimin önünden akıyor ve hepsi öylece bitiverdi. Akşamın karanlığına çıkıyor ve gidiyor.

Gül yapraklarıyla çevrelenmiş yatağa oturuyorum ve şimdi ne yapacağımı merak ediyorum. Tamamen yalnızım, arkadaşlarımdan ve ailemden binlerce kilometre uzakta. Tatildeki en yakın arkadaşım Josie, muhtemelen hâlâ sapık kocasıyla romantik kumsalda oynaşıyor ve kapıcının kokteyl teklifini kabul etmediğim sürece hayatımdaki en romantik tatilde tamamen yalnızım. Yanında olmak istediğim tek kişi ben terk etti. Yani düşünebilen, terk edilmiş her kadının yapacağı şeyi ben de yapıyorum, şampanya şişesini soğutucudan çıkarıyorum ve mantarını çekiyorum. Üzüntümde boğulmaya ihtiyacım var, hem de hemen.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 34

Ertesi sabah ıslak bir yastıkla uyanıyorum. Bir anlığına bunu ıslatacak kadar çok ağlayıp ağlamadığımı merak ediyorum ama yastık çok yoğun klor kokuyor. Yavaşça hareket ediyorum ve ıslak olan tek şeyin yastık olmadığını fark ediyorum. Bütün yatağım ıslak.

Will'den açıklama istercesine ona doğru kayıyorum ama Will yok.

Başım çatlayacak gibi, kendimi zorlayarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kavgada söylenenler birer konuşma baloncuğu gibi aklımda beliriyor. Onun bağırışı, benim ağlayışım.

Oturuyorum ve o gittikten sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Moët şampanyasının, özellikle de içerken içine karışan birkaç damla gözyaşıyla, oldukça güzel bir tadı vardı.

Ama bu yatağın ıslak olmasını hâlâ açıklamıyor.

Kapı çalıyor. İşte, bu Will olmalı, ayaklarıma kapanmaya ve hatalı olduğunu söylemeye gelmiştir.

"Merhaba." Sesim geçen gece çok kullanılmış gibi kısık. Kafamın içinde benim şarkı söylerken ki bir görüntüm canlanıyor. Bridget Jones'un 'All By Myself' şarkısını söylerkenki halim. Anı netleşmeye başlıyor ve bir elimde mikrofon diğer elimde içkim bağırarak bir karaoke barda şarkı söylediğimi hatırlıyorum.

Amanın. Rom kokteylleri.

Kapı sesini tekrar duyuyorum.

Boğazımı temizlemek için öksürüyorum.

"Merhaba," diye tekrar bağırıyorum. "Will."

Kalkmam gerektiğini biliyorum ama gerçek şu ki yüzyılın sarhoşu olarak çırılçıplak yatağımda uzanıyorum ve bu beni durdurmak için geçerli bir sebep.

CamScanner ile tarandı

Gelenin Will olduğunu düşünüyorum.

Verandanın kapısı açılırken "Merhaba," diyor bir kadın sesi.

Gelen Will değil. Kendimi yarım yamalak da olsa düzgün göstermek için alelacele etrafımdaki çarşafı toparlamaya çalışıyorum

"Lexi?"

Josie'nin sesi bungalovda yankılanıyor.

"Ya kendi kusmuğunda boğulduysa," diyen Richard'ı duyuyorum. "Onu asla yalnız bırakmamalıydık."

"Ve bizimle çıplak halde uyansaydı nasıl çılgına dönerdi düşün bakalım."

Çarşafı etrafıma sıkıca sarıyorum böylece vücudumun bir zerresi bile görünmüyor.

Odamın kapısı açılıyor ve beni görünce sesli bir şekilde iç geçiriyorlar.

"Ah Lexi, iyisin," diyor Josie içi rahatlamış bir şekilde yatağımın kenarına yanıma otururken.

Çıplak olduğumu nerden biliyorlardı?

Aman Tanrım. Ya dün gece bir şey yaptıysak. Ya onların odasına rahatlamak için gittiysem ve başka bir şeyle karşılaştıysam.

Richard'ın yatağa oturmasını bekliyordum. Ama Josie'nin arkasında saygılı bir mesafe bırakıyor.

Ona tamamen bir panik içinde bakıyor olmalıyım çünkü kafası karışmış bir şekilde bana bakarken gözlerini kısıyor.

"Şimdi iyi olduğunu biliyoruz Lexi, sanırım ben ikinizi gidip restoranda bekleyeceğim," diyor.

Josie kısa bir süreliğine Richarda dönüp "Tamam, tatlım, sonra görüşürüz," diyor ve başını bana çeviriyor "İyi misin tatlım?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

İyi değilim. Şiddetli bir baş ağrım var ve neler olduğuna, dün gece ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrim bile yok.

"Bütün o yaşadıklarından sonra bu beklenmedik bir şey değil."

CamScanner ile tarandı

Hafıza kaybının sebebi sarhoşlukla ilgili değil de utançtan anıları gömmüş olmamdan mı diye merak ederek ve yüzümü kırıştırarak "Ve o şey tam olarak ne?" diye soruyorum.

Josie bana boş boş bakıyor.

"Biliyorsun şu ayrılık."

"Evet gecenin o kısmını hatırlıyorum. Ama geri kalanında ne oldu bilmiyorum. Karaokeyle ilgili belli belirsiz bir şey hatırlıyorum."

"Ah, evet, o oldukça... özeldi. Duygularını incitmek istemem tatlım ama yakın bir zamanda Yetenek Sizsiniz'e seçileceğini düşünmüyorum. Barda olduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

Hafızamı kontrol ediyorum.

Anlaşılan tamamı şişeden doğruca içilen bir şişe şarap, karar vermenizi etkiliyor. Bardan daha fazlasını almaya giderken köşede karaoke makinesi gördüğümü hatırlıyorum. İçimi dökmek için mükemmel bir yol olarak görünmüştü.

Ama bu hâlâ çıplak olmamı ve ıslak saçımı açıklamıyor...

Çarşafı başımın üzerine çekmeye çalışıyorum, bu beni utançtan koruyacakmış gibi. Josie başını sallıyor ve sempatik bir ifade takınıyor ve bam tekrar bardaymışım gibi. Hatırlıyorum.

Karaoke makinesindeki muhteşem bestemi bitirdikten sonra Jossie ve Richard'ı gördüm ve onları yanıma sürükledim. Onları oraya oturttum, hepimiz kokteyl içerken onlara bütün üzücü hikâyeyi, bloglardaki abartılı versiyonu değil, anlattım.

Ama hatırladığım bu kadar.

"Ah, dün gece, yüzme havuzu," diyorum ortamı yoklamak için.

"Hı hı, evet, eğlenceliydi değil mi?"

"Tabii," diyorum. "Sadece bizdik değil mi?"

"Ve bardaki diğer insanlar. Hepimizi havuza soktun. O an için iyi bir fikirdi," diyor gülerek.

Birlikte gülmeye çalıştım ama bir anı canlandı kafamda. Bir göğüs orada. Bir penis burada. Ah, hepimiz çıplaktık.

Joe'nun yüzü geliyor aklıma.

CamScanner ile tarandı

Onu da çağırmadım, değil mi? Ama sonra onun oldukça ters olduğunu ve polisle başı belada olmak gibi bir şey söylediğini hatırlıyorum.

"Beni eve getirdiniz?" diyorum yavaşça.

"Evet."

"Ve gittiniz?" diyorum mevzu çıplak yüzmek kadar olsun diye dua ederek.

Kafası biraz karışık "Evet, elbette. Niye gitmeyelim?" diyor.

"Ben sadece hatırlayamadığım için telaşlıyım..." Ve Jimmy Anderson'a uygunsuz bir teklif etmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorsun?"

Tam olarak ne düşündüğümü söylemek istemiyorum.

"Hangisi, bizimle bir gece içkisine gelmek isteyip istemediğini öğrenmeyi istememi mi diyorsun?"

"Gece içkisi," diyorum göz kırparak. "Bugünlerde çocuklar böyle mi diyor?"

Kahkaha atıyor. "Lexi. Bizim bunu yapabileceğimizi düşünmedin değil mi? Bizi ne sanıyorsun hovarda mı?"

"Yok tabii ki hayır," diyorum geri adım atarak.

"Buraya geldiğinde yatağa girmeden önce soyundun, kıyafetlerini yere attın. Ben de onları sen gitmeden valizine koyabilecek kadar kurusunlar diye onları balkona astım. Aslında bu yüzden geldim. Yardıma ihtiyacın var mı diye kontrole geldim."

Valiz hazırlamak? Hayır. Bu gece uçacağız.

Bütün günü sarhoş uyuyarak geçirdiğim paniğiyle "Saat kaç?" diyorum.

"On bir buçuk oldu. On birde bungalovdan çıkmış olmamız gerekiyordu ve ben çıkış yaparken seni resepsiyona sorduğumda hâlâ burada olduğunu söylediler. Bu yüzden yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Sanırım fena akşamdan kalmasın."

"Evet, hem de çok."

"Dün gecenin çoğunu hatırlıyor musun?"

"İstediğimden de fazlasını," diyorum tamamen unutmuş olmayı dileyerek.

"Neyse biz hallettik yine aynı uçaktayız. Taksiyle iki buçukta bizimle

CamScanner ile tarandı

havaalanına geleceksin. Müdürle görüştüm senin durumundan haberdarlar ve kendine gelmen için on ikiye kadar vaktin var. Bu yüzden duşa girmeye ne dersin ve ben de valize koyman için gerekli olan eşyalarını toparlarım? Sonra sana öğle yemeği yedirir ve seni daha iyi hissettiririz. Tamam mı?"

Josie'ye bakıyorum. Burada yalnız olmama sebep olan kişi o ama diğer yandan da o burada olmasaydı saçımın neden ıslak olduğunu hâlâ merak ediyor ve muhtemelen temizlikçiler tarafından kovuluyor olurdum. En azından bir planı var.

Odadan çıkarken omzunun üstünden bana bakarak "Hadi, banyoya. Ben de salondaki eşyalarla başlayacağım," diyor. Döndüğümde büyülü bir şekilde iyi hissetmeyi ve aklımın dün gece olanlardan temizlenmesini umarak banyoya yöneliyorum.

"Bayan Hunter, lütfen tekrar gelin," diyor Joe biz resepsiyondan ayrılırken. "Ve eğer kariyer değiştirme hayaliniz varsa eminim sizin için otelin eğlence bölümünde kadro açabiliriziz. Karaoke, havuz oyunları..."

Sırıtan suratına bir de göz kırpması ekliyor ve yer yarılsa da içine girsem diyorum.

Bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum ve ayağımda yakut terliklerin olduğunu ve üç kez yere vurduğumda evde olmuş olmayı hayal ediyorum. Ama sandaletlerim hiçbir büyülü güce sahipmiş gibi durmuyor.

En azından onu bir daha görmeyeceğim.

Bu sabah oldukça meşguldüm. Banyoda dün gecenin utancını ovalayıp temizlemeye çalışmak, eşyalarımı toplamak ve kendimi sarhoşluktan kurtarmaya çalışırken çok meşguldüm. Richard ve Josie beni zorlayarak bana eşlik ediyorlar, böylece Will ve ayrılığımızla ilgili düşünecek çok vaktim kalmıyor.

Sarhoşluk geçiyor olmalı ama ona hâlâ kızgınım ve uçakta onun yanında sekiz saat boyunca nasıl oturacağımı hayal edemiyorum. Şanslı olmayı ve uçakta boş bir koltuk olmasını ve kabin görevlisinin bana acımasını umuyorum. Asla bilemezsin, bilet kontrolünde onlara acıklı hikâyemi anlatırım ve beni belki birinci sınıfa yükseltirler.

İngiltere dün yarı finale yükselemedi, belki Joe Root'un yanına oturacağım ve birbirimize deli gibi âşık olacağız ve böylece Will'den sporcu dulu intikamımı alacağım. Ama başka biriyle olmayı hayal edemediğim için o düşünce bile beni neşelendirmiyor.

"Taksi geldi," diyor Richard ve beni gerçekliğe geri getiriyor.

Valizleri yüklüyor, Josie ve ben arkaya oturuyoruz o da şoförle oturuyor.

Yolculuğun çoğunu camdan dışarı bakarak geçiriyorum. Richard'ın taksi şoförüyle yaptığı kriket muhabbetini mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyorum. Will olsaydı o da aynı konuşmayı yapardı.

Onu düşündüğümde kalbimde bir acı alevleniyor. Onun beni suçlamasına ne kadar kızgın olsam da hâlâ bittiğine inanamıyorum. Bir hafta önce biz bu taksi yolculuğunu yaptığımızda taksi zıt yönde hareket ediyordu, asla, milyon yılda bir bile olsa asla Will olmadan geri döneceğimi hayal etmezdim.

Bir damla gözyaşı gözümde beliriyor ve o kaçamadan gözümü hızlıca siliyorum.

"İyi misin, tatlım?" diyor Josie.

"Sanırım."

Yalan söylüyorum ama ona nasıl hissettiğimi söyleyemem çünkü ağlamaya başlarsam uçuş boyunca kendimi durduramam.

Will'in beni öyle görmesini istemiyorum.

"Kimbilir belki de uçakta her şeyi çözersiniz."

Çözebiliriz ya da sekiz saat boyunca kavga ederiz. Ama dün geceden sonra birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kaldı mı emin değilim.

"Ya da gerekirse Mile High Club'a katılabiliriz? Üçümüz birden tuvalete sığar mıyız merak ediyorum," diye gülüyor Richard.

Josie üçlü olduğumuzla ilgili şakaları yapabildiği her yerde yapması ile ilgili benim rahatsız olduğumu ona söyledi ama o bunun komik olduğunu düşünüyor. Değişen tek şey bana dokunmaması, belki de bu durum onun davranışının farkına varmasını sağlamıştır.

Josie onun şakasına gülüyor ve ben pencereden bakmak için başımı çevirmeden önce ufacık gülümsüyorum.

CamScanner ile tarandı

Sadece evde olmak istiyorum ama eve varmadan önce hâlâ lanet olası sekiz saatim var.

Yanımızda oturacak olan kişiye acıyorum. Kavga etmesek bile neredeyse bıçakla kesebileceğiniz bir gerginlik olacak havada.

"Dün senin için geri geldi biliyorsun değil mi?"

"Ne? Ne zaman? Dün gece mi?"

"Hayır, biz plajdayken. Sen ağaçlara doğru gittikten hemen sonra jet skiyle geldi. Seni terk ettiği için kötü hissettiğini söyledi."

Kızgındı ve hâlâ iyi olup olmadığımı kontrole gelmişti. Beni odada neden alt etmediğini merak ediyordum ama şimdi biliyorum. Kalbimin biraz daha kırıldığını hissediyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Taksi havaalanına geliyor, Josie ve ben ücreti öderken Richard da bavullarla boğuşuyor.

Büyük, şaşalı terminalin içine doğru yürüyoruz ve gözlerim hemen Will'i aramaya başlıyor. Ama onu göremiyorum. Muhtemelen henüz gelmemiştir, hep son dakika gelir.

Gözlerim havaalanının girişine sabitlenmiş halde ayaklarımızı sürüyerek sırada ilerliyorum. Her ne zaman kapıdan biri girse ya oysa diye kalbim çarpıyor. Arkamızdaki sıra gittikçe uzuyor ve ben bilet kontrolüne yetişemeyeceğinden korkuyorum.

"Sıradaki lütfen," diye bağırıyor önümüzdeki masadan bir ses.

Josie beni kibarca iterken girişe bakmaya devam ediyorum.

Valizimi yukarı kaldırıp beceriksizce banda koyuyorum.

"Erkek arkadaşımla, yani eski erkek arkadaşımla bilet kontrolünü yaptırıyor olmalıydım. İkimizin de yeri ayrıldı ama o burada değil," diyorum hızlıca.

Masanın arkasındaki kadın hepsini önceden duydum diyecek gibi tek kaşını kaldırarak pasaportumdan başını kaldırıp yüzüme bakıyor.

"Biliyorum biletleri birlikte ayırdık ama ondan uzakta bir yerde oturma ihtimalim yok öyle değil mi?"

Bir kavga ya da daha kötüsü sessizlik fikrine katlanamıyorum. Beni sekiz saat boyunca görmezden gelmesi beni delirtirdi. En iyisi onu gözden ve gönülden uzak tutmak.

CamScanner ile tarandı

Kadın tekrar bilgisayarına bakıyor ve klavyesinin tuşlarına basmaya başlıyor.

Boğuk bir sesle "Bakalım," diyor. "Burada bir not var. Anlaşılan uçuşunu değiştirmiş ve bu sabah gitmiş."

"O ne yapmış?" diyorum biraz yüksek sesle. Arkamdaki, sıradaki herkes muhtemelen beni duymuştur.

"Uçuşunu değiştirmiş," diyor kadın.

"Ama biz aynı bileti ayırttık bunu nasıl yaptı?"

"Anlaşılan o üst düzey bir kulüp üyesi. Bazı puanları kullanmış ve eşit ödeme yapmış."

"Yani öylece gitmiş mi?"

"Evet, yarım saat sonra Heathrow'a inecek. Sadece onunla oturmamakla kalmayacak yanında boş bir koltuğun olacak. Sana yayılmak için biraz alan veriyor."

Kadın klavyesine dönüyor ve ben kalakalıyorum. Biliyorum beş dakika önce onun yanı dışında herhangi bir yere oturmak istiyordum ama en azından burada olmasını isterdim. Açıkçası beni Barbados'ta terk etmesi üstesinden gelebileceğimden fazla ve baraj kapakları açılıyor ve gözyaşları dökülmeye başlıyor.

"Üzülme Lex," diyor Josie bana bir peçete uzatarak. "Yakında evde olacaksın."

Benimkinin yanındaki masanın önünde duruyorken her şeyi olduğu gibi duymuş belli ki.

Görevlinin verdiği bileti alıyorum ve göğsümde sıkıca tutuyorum. Sonra Josie beni kalkış alanına doğru götürüyor.

Mükemmel görünümlü plaj, beyaz kum ve kristal mavi denizin olduğu devasa reklam tabelasına bakıveriyorum ve birden birkaç gün önce Will'le plajda geçirdiğimiz vakitleri düşünüyorum. Deneseydik bundan daha ileri gidemezdik. Posterdeki başlığı okurken başımı sallıyorum: 'Yine bekleriz.' Benimle alay ediyormuş gibi çünkü bir kez daha o ana ya da o seviyedeki bir mutluluğa geri dönmemizin hiçbir yolu yok.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 35

Tatilden dönünce işe sizi geri çekmekte nazik davranmaları gerektiğini düşünmüşümdür hep, bilirsiniz başta bir iki saat, devamında her gün biraz daha uzun saatler şeklinde. Normal temponuza dönünceye kadar. Etrafta elinde kokteyl ile dolanmaktan, bronzlaşmaya çalışmaktan, basit cümleler kurmaktan benim durumuma göre kurumu için milyonlarca poundun korunmasına aktif bir şekilde yardım etmeye geçmek bünye için büyük bir şok.

Ve bu ayrılık acısı çekmeden yaşanılacak şeylerdi. Nasıl atlatacağımı hiç bilmiyorum. Bu sadece zihnimin neler olduğunu tekrar tekrar oynatmasıyla ilgili değil bir de normal olmak zorunda olmak, iş arkadaşlarıma kibar olmak ve asıl işimi yapmakla ilgili.

Arabamdan iniyorum ve içerisinde çalıştığım altmışların bunaltıcı beton ucubelerinden biri olan binaya doğru yürüyorum. Haftanın her günü karanlık ve basık bir havası vardır ama karanlık ve bulutlu gökyüzünün altında bugün bir o kadar da itici duruyor. Sanki hava benim ruh halim ile eşleşiyor gibi.

İçeriye girdiğimde resepsiyonun ultra parlak şeritleri beni bir an sersemletiyor. Gözlerim, son iki gündür ağladığımdan dolayı hâlâ hassas ve acıyor.

Uçuş boyunca dayanabildim fakat soğuk ve boş evime yürürken köşeye yığıldım. Ben eve uçuyorken Will, gelmiş ve gitmişti. Nerede olduğunu bana söylemedi ve şu anda da nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok! Çok canım acıyor, kırgın ve sinirliyim. Kendimi toparlamaya çalışırken onu görmek zorunda olmayacağım için de biraz minnettarım.

"Merhaba Lexi. Tatilin nasıl geçti?" diye soruyor Nancy, iş arkadaşlarımdan biri, eğlence departmanına yürürken. "Şahane bir ten rengin olmuş. Güzel havaya mı borçluyuz bunu?"

"Hava şahaneydi," diyorum, tüm içtenliğimle.

Masama doğru devam ediyorum, bilgisayarımı açıyorum ve ben tatildeyken bana bırakılmış olan kâğıt yığınını görüyorum ve sonra gözüm tam önümde bulunan çerçevedeki fotoğrafa takılıyor.

Will'in yüzüne bakıyorum. Dünya umurunda değilmiş gibi gülümseyen yüzüne. Teni, dün hiddetle çekip giderken olduğu gibi zeytin rengi nde. Onca yıl önce ilk tatilimizde, Zante'de çekilmiş bir fotoğraf. Onu sevdiğimi ilk anladığım zamanlar...

Çerçevenin yanında onun arkadaşlarından birinin düğünündeki fotoğrafımız var. Çok mutlu bakıyoruz ve o anda sıradaki evli çiftin az kalsın biz olacağımız geliyor aklıma.

Hızla gözümü kırpıştırıyorum, gözyaşımın oluşmasına engel olmaya çalışıyorum. Ne halt ediyorum ben bu fotoğraflarla? Onları masamın üstünde tutamam! Kişisel hayatımın harabeye döndüğünü devamlı bir şekilde bana hatırlatmalarını istemiyorum.

En azından bakmak zorunda olmayacağım bir çekmecede saklayıp sonra da eve götürebilir miyim diye etrafıma bakınıyorum.

"Selam Lexi," diyor Mike, tam da ben çerçeveleri alırken.

"Ah, merhaba," diyorum ve o yan masama oturuyorken ona gülümsemeye çalışıyorum.

Suçüstü yakalanmıştım ve panik içerisinde çerçeveleri dudaklarıma yapıştırıp hohluyorum. Ceketimin koluyla hızlı bir şekilde siliyorum, onları ait oldukları yere bırakmadan önce kolumda oluşan toz katmanını fark ediyorum.

Şahane! Yapmak istediğim tek şey onları daha net görmekti zaten. "Ee, peki tatilin iyi miydi?" diye soruyor Mike, koltuğundan kalkarken.

"Evet," diyorum, yapabileceğim en iyi sahte gülümsemeyle.

"Kriket çok iyiydi değil mi? Windy'lere karşı İngiltere, orada mıydın?"

CamScanner ile tarandı

Kalbim duruyor. Bu oyun Will'in evlilik teklifi edeceği günde gidiyormuşuz gibi yaptığı oyundu. Gerçek hikâyenin anılarıyla kelimeler boğazımda düğümlenerek, "Hayır," diyorum. Kayıp biletler ve jet ski ile gezinti. Her an gözyaşlarım dökülmeye başlayabilir.

"Ah. Neyse, bana sonra gördüklerini anlatmak zorundasın, bir fincan çay yapacağım sen de ister misin?"

Bir rahatlamayla "Evet," diyorum. Mike bize içecek bir şeyler almaya gidiyor ve ben hemen fotoğrafları alıp çekmeceye sıkıştırıyorum.

En iyi arkadaşıma ayrıldığımızı söylemem başka bir şey. Ama iş arkadaşınıza bunu ne zaman söyleyebilirsiniz ki?

Bunu normal bir konuşmada mı dile getirmeliyim? Bu arada artık biz ayrıldık. Will taşındı. Ya da hiç olmamış gibi mi davranmalıyım? Hayatımda o hiç var olmamış gibi. Ne Will ne de ayrılığımız konusunda bir şey söylememeli ve bir kelime bile söylemeden herkesin nihayetinde idrak etmesini mi ummalıyım?

"Merhaba Lexi."

Yüreğim ağzıma geliyor ve çekmeceyi hızla kapatıyorum. Bakıyorum ve Robin'in karşımdaki masada oturduğunu görüyorum.

Diyebileceğim en iyi şekilde "Merhaba," diyorum. "Ben döndüğümde senin gitmiş olacağını sanıyordum."

Tam karşısına oturmadan bugünü geçirebilirdim çünkü o da numara yapmak zorunda olacağım insanlardan biri.

"Evet, bitirmek üzereyim. Seninle üzerinden geçmek istediğim birkaç not var aslında ve sonra yöneticinin odasına gitmek için rapor hazır olacak. Öğlene kadar seninle işim bitmiş olacak."

Ah! Eminim ki o zamana kadar sahip olduğum en donuk ifademi takınabilirim.

"Benimle bilgileri gözden geçirmek için şimdi vaktin var mı?"

"Tabii ki, tam gelen kutumla ilgilenecektim ama sanırım e-postalarda kaybolmadan önce sana yardım etmem en iyisi olacak."

Onunla ne kadar erken ilgilenirsem ondan o kadar erken kurtulmam demek ve yüz kaslarımın rahatlaması demek. Mike ile yalnız

CamScanner ile tarandı

kalacağım ve vücut dili okuma konusunda en zekilerden birisi olduğu söylenemez. Herhangi bir duygusallık veya his, onu mutfağa çay yapmaya iter genellikle.

"Pekálá," diyor Robin, sandalyesini çekiştirip. "Ben yanına gelirim."

Bir an afallıyorum. Neden yanıma gelmesi gerekli ki? Neden bilgileri ona gönderemeyeyim ki?

Yapabileceğim en sessiz şekilde iç çektim.

"Tatilden döndüğüne sevindiğini sanıyorum."

"Tabii ki... Hazır ve başlamak için tam modumdayım," diyorum, cenazedeki amigo kızmışım gibi.

"Sanırım güzel de vakit geçirdin? Kriket dışında bol bol da dolaşmışsınızdır?"

"Çok dolaşma olmadı," diyorum pat diye. "Tabii çok fazla kriket oyunu da yoktu. Sadece gerçekten hoş, romantik bir geziydi."

Bozulmadan önce her şeyin nasıl da güzel gittiğini düşünüyorum ve ağlamamak için hızlı hızlı göz kırpıyorum.

"Öyle miydi gerçekten?" diye soruyor Robin, ruhuma dalarcasına gözümün içine bakarak.

"Evet."

Titreyen sesimin beni ele vereceğinden eminim.

"Peki neden Will ile fotoğraflarınız masadan yok olmuş?"

Bakışlarını takip ediyorum. Olan tek şey masanın üstünde muhtemelen yıllardır var olan ve fark edilmeyen toz yığınıydı.

"Tanrım, sen konseyin Sherlock'u gibisin." En üst çekmecemden bir tane ıslak mendil alıyorum ve tozu silmeye çalışıyorum. "Muhtemelen çerçeveleri tatilimizin süper romantik fotoğraflarıyla değiştirmek istemişimdir."

"Ya da belki onları çöpe atmışsındır çünkü tatildeyken her şey iyi gitmemiştir?"

"Ben... Biz..." diye kekeliyorum ama hiç işe yaramıyor. Gözümden tek bir yaş damlayınca duyması gereken her şeyi ona anlatıyorum.

CamScanner ile tarandı

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni ele veren fotoğraflar değildi, görünüşündü."

"Görünüşüm?" diye soruyorum olağanca gizli bir şekilde gözyaşımı silmeye çalışarak.

"Evet. Bronzlaşmandan kaynaklı tenin parlıyor olabilir ama gözlerin sanki Mike Tyson ile 12 raunt yapmışsın gibi ve kazağın da ters."

Yanıldığını söylemek için üstüme bakıyorum ama lanet olsun ki haklı. Bu kazağın önünde olması gereken V yaka yok.

Hemen kollarımı kazaktan çıkartıp kazağı çeviriyorum.

Nasıl bir adam böyle bir şeyi fark edebilir? Will'in olduğundan çok daha dikkatli. Ya da ben öyle düşünüyorum. Eminim ki bu sabah evden çıkmadan aynanın karşısından geçmişimdir. Ama baktığıma dikkat etmemişimdir.

"Eminim ki onsuz daha iyisindir," diyor sayfaları karıştırırken. "Yaşlı değilsin, bu yüzden yeni birisiyle tanışıp çocukların olabilir."

Modu iyileştirmek için gülümsüyor ama bu hiç aklımdan geçirmeyeceğim bir şeydi. Çok yaşlı olsam ne olacak ki? Biliyorum otuz bir yaşındayım, elli iki değil, peki ya ne?

Hızlı bir şekilde hesap yapmaya başlıyorum, seneye birisiyle tanışırsam otuz iki olacağım, bir yıl takılırız, diğer yıl nişanlanır ve sonra da balayı çocuğumuz olur ve otuz altımda anne olurum. Günümüz için bu normal değil mi?

Biyolojik saatim zihnimde olağanca sesli tiklemeye başlıyor. Ya bir yıl içinde birleriyle tanışmazsam? Kırılmış kalbimi onarmak ve Will'i unutmak zaman alacak. Sonra hayatımı birlikte geçirmek isteyeceğim birisini bulmam gerekecek. Peki ya birkaç yıl çıksak ve doğru kişi o olmasa?

Aman Tanrım.

Daha da kötüsü, ya birisiyle tanışamazsam?

Will ile olan ayrılığımız kafamı o kadar karıştırdı ki geleceğimi hiç düşünememişim.

Çok hızlı soluk alıp vermeye başlıyorum ve Robin'in gözlerinde panik beliriyor.

CamScanner ile tarandı

"Endişelenme," diyor elini omuzuma koyarak, "senin gibi kadınlar kıyıda köşede kalmaz güven bana. Hadi şimdi şu göstergelere bakalım mı?" diyor yavaşça, durumu yoklayarak. "Raporum için gerekli bütün verileri aldığımdan emin olmak istiyorum."

Destenin başından bir sayfa çıkarıyor ve okumaya başlıyor. Başta konsantre olmakta zorlanıyorum.

Mike geliyor ve masanın üstüne çayı bırakıp Robin ile ragbi hakkında konuşma başlatarak bana biraz soluk almam için geçici bir mola veriyor. Kendimi toparlayıp Robin'in birileriyle tanışmamda bir problem olmayacağı konusunda haklı olduğuna inanmam için bana bir dakika veriyor bu mola.

"Şu rakamlara bir bakalım," diyor Mike masasına doğru yürüyünce.

Başımı çevirip ona bakıyorum.

"Rakamlar," diyorum, dediklerine odaklanarak, hayatımın geri kalanının içinde bulunduğu üzücü durumdan dikkatimi dağıtıyor.

Nihayet saat beşe vuruyor ve bugünlük bu kadar demek için güzel bir vakit. Bir şekilde ağlamadan ve iş arkadaşlarımın geri kalanına tatilim hakkında bir şeyler çaktırmadan günü kurtarabiliyorum. Robin anlattığım tek kişi oldu; başka birisi tahmin etmiş olsa bile, Robin günün ilerleyen vakitlerde departmandan ayrılırken sırrımı kendisiyle götürdü. Ki bu, etrafta her şey birinci sınıf kalitedeymiş gibi takılmam anlamına geliyor.

Şimdi resmi olarak eve gidip debelenebilirim en azından. Venessa ve Cara gelip ayrılık hakkında sorguya başlayana kadar en azından.

Çantamı alıp katımdan dışarı yürüyorum. Tam da merdivenlerden inerken çağrıldığımı duyuyorum.

"Lexi," diyen Robin'in sesi geliyor, cilanmış duvarlara çarparak.

Olduğum yerde duruyorum ve o bana yetişene kadar inişinin sesini dinliyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor, içgüdüsel olarak biz birlikte inmeye başlayınca.

CamScanner ile tarandı

Gözyaşlarımın akmaya başlamaya hazır olduğunu hissediyorum. İşte ağlamamaya çok kararlıydım ama sesindeki en ufak merhamet bile beni alaşağı etmeye yetebilir.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Tekrar en üst katta olmak nasıl hissettiriyor?"

"Oraya dönmek şahane bir şey, biliyorsun siz uyuşuklardan uzakta olmak."

"Elbette," diyorum. "Ve biz de çay içmelerimize ve stres toplarıyla oynamalarımıza dönüşümüzden çok mutluyuz."

Aslında onun departmanda olmasını özleyeceğim.

"Sana raporu bitirdiğimi ve endişelenecek bir şey olmadığını söyleyecektim. Elbette hiçbir detay veremem ki rapor ilk önce komiteye gidecek ve raporla ne yaparlarsa o onların bileceği ama sen iyi olacaksın. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmem," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bilirsin erkek arkadaşın ve işin olmaması senin için temiz bir sayfa olabilir."

"Evet ev taksitini tek başıma öderken tam ihtiyacım olan şey işsizlik olacak."

Ev ile ilgili herhangi bir şey düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Her ne kadar tam doğru olmasa da. Evi satana kadar ikimiz de taksidi ödemek zorundayız. Kesinlikle onun hissesini alamam ve onun da benimkini almayı isteyeceğini pek sanmam, tek başına asla ödeyemez.

"Ah tabii," diyor bunları düşünmüş gibi. "Ama biliyorsun en çok satan yazarlardan olursan bu konuda endişelenmene gerek kalmaz."

"Çünkü bu mümkün."

"Aslında ben bu konuda seninle konuşmak istemiştim, lütfen benden nefret etme."

Bu kulağa iyi gelmiyor

"İlk bölümleri yayıncılık işinde olan üniversiteden bir arkadaşıma gönderdim."

"Ne yaptın?" diye bağırıyorum.

"Biliyorum önce sana sormalıydım ama bu piyasada çalıştığını tamamen unutmuştum ta ki yayın sürecinde bulunduğu bir kitapla ilgili

CamScanner ile tarandı

bir şeyler paylaşıncaya kadar. Ben de bir anlık güdü ile ona ilk bölümleri gönderdim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum biraz alanına girilmiş olduğunu hissediyorum.

"Biliyorum. Bir de sen bana güvenip kitabı okutmuştun ama ne dediğini hiç merak etmiyor musun?"

"Sana dönüş yaptı bile?"

"Hı hı. Sana iletişim bilgilerini aktarmamı ve bütün taslağı göndermeni söyledi."

"Ne dedi!"

Şaşkınlıktan çenem düşüyor.

"Girişi gerçekten çok sevmiş."

O kadar heyecanlanıyorum ki utanç içinde geri çekilmeden önce Robin'e kollarımı dolayıp ona kocaman sarılmaktan kendimi alamıyorum.

"Şey- Özür dilerim. Ben- Teşekkür ederim!"

"Rica ederim," diyor uzaklaşırken. "Sana bilgilerini yönlendireceğim."

Başımı sallıyorum ve tüm gün boyunca ilk defa aklımda pozitif bir şeyler dönmeye başlıyor.

"Sağ ol, sana bu iyiliğini nasıl ödeyebilirim bilmiyorum..." diyorum. Tam da isterse böbreğimi bile vereceğimi fark ediyorum.

"Bana içecek bir şey ısmarlayabilirsin, bu cuma doğum günüm ve iş çıkışı dışarı çıkacağım, ilgilenirsen. Çoğunlukla yönetim ofisinden insanlar olacak, yalnız Mike da geleceğini söyledi ve gelmek istersen hiç çekinme."

"Tamam," diyorum. Robin'e teşekkür ederken içimden bunun beni şu an dünyanın en bunaltıcı yeri olan evimden uzaklaştıracağını düşünüyorum.

"Şahane, *King's Head*'de olacağız."

El sallayarak "O zaman görüşürüz," diyorum. "Ve teşekkürler tekrardan."

Arabama yürüyorum, şimdi gülümseyecek bir nedenim var. Ne derler? Bir kapı kapanır diğeri açılır! Will'den ayrıldım ama kitabımı yayımlamaya bir adım daha yaklaştım.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 36

Kapıdan içeri giriyorum ve bir an burnuma Will'in kokusu geliyor. Hugo Boss'un tüm eve sindiğini daha önce nasıl da fark etmemişim. Mutfağa fırlıyorum ve kokuyu bastırabileceğim bir şeyler arıyorum. Temizlik maharetimle tanınmam ama yine de bir kutu mobilya parlatıcısı ve bir şişe *Dettol* bulmayı başarabiliyorum. Kollarımı sıvayıp adamı evimden temizlemeye karar verdim. Ya da en azından kokusunu sindiririm, henüz eşyalarını kaldırmaya hazır değilim. Çok yakında da hazır olamayacakmışım gibi duruyor.

Radyoyu açıp mutfağa geçiyorum, tam on dakika sonra *5 Live* dinlediğimi fark ediyorum.

Ne halt ediyorum ben böyle? 42 numara Springfield Crescent spordan kurtarılmış bölge olabilir şu an. Radyoyu *Radio1*'a ayarlıyorum ve gülümsüyorum. Optimistliğim üzerimde, yalnız olmanın olumlu bir yanını buluyorum.

Hummalı çalışmamla mutfağın yarısını bitirmişken kapı çalıyor.

İlk içgüdüm paniklemek oluyor. Ya Will'se? Kendime bakıyorum. Kirli, parlak pembe ev terliklerim ve iliştirilmiş saçım olabilecek en kötü halde. Bu sabah makyaj yaptığımdan bile emin değilim. Yapmış olsam bile V yakayı nasıl giyip gittiğimi bildiğimden dolayı nasıl göründüğüm konusunda pek umudum yok.

"Selam," diye bağırıyor Cara mektup kutusunun aralığından, ayaklarımı kıpırdatmama sebep oluyor.

Ohh. Rahatlamayla nefes alıyorum.

"Hey sen," diyor, kapıyı tam açmadan önce beni bir güzel ezerken.

Şansıma hasar görmeden kapıyı iyice açıp içeriye geçiyor.

CamScanner ile tarandı

"Aman Tanrım, gerçekten berbat durumdasın; temizlik yapıyorsun." Eğilip çalışma malzemelerime bakıyor. Malzemelerin, Will'in annesinin ziyarete gelişinden beri ilk doğru düzgün kullanılışları.

"Biliyorum, terapi gibi aslında. Kim bilirdi ki?"

"Asıl terapi pişirmeye geçince olur, o zaman bana haber ver. Daima kapkekler için hazırımdır. Bu arada dükkânlara uğrayıp sana ayrılık sonrası vazgeçilmez malzemeleri aldım." Elindeki poşetleri gösterip masaya bırakıyor.

"İçki ve sigara," diyorum ümitle, bunlar üniversitedeyken erkek arkadaşımdan ayrıldığım ve en son kalp kırıklığı yaşadığım zamanki sabit besinlerimdi.

"Imm hayır. Şu sıralar temiz beslenme zamanı, sana ince doğranmış sebzeler ve avokadolar aldım."

"Şaka yapıyorum," diyor, benim korku dolu yüzüme bakıp. "Bir paket parmak çikolata, biraz *Ben & Jerry's* dondurması ve Çin lokantasından paket menü var."

"Tanrıya şükür. İçki de var değil mi? Sigara olsa da olur olmasa da olur ama içki?"

"Evet, bir şişe beyaz."

Ondan şişeyi alıyorum ve şişeyi dolaba koyarken bir anlığına mutlu oluyorum. Görüyorsunuz, bunu yapabilirim. Biraz paslanmış olabilirim ama oraya varacağım.

"Pekâlâ temizlik yaparken Will'in eşyalarını paketliyor musun?"

"Hayır, onlarla ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Buradan hangimizin taşınacağını ya da ikimizin birden mi taşınacağını bilmiyorum. Ya da geri gelip eşyalarını mı alacak ya da benden onları paketlememi mi isteyecek?" diyorum, eldivenleri çıkarıp parmak çikolata kutusuna dalarken.

"Onunla konuşmamış olmana inanamıyorum. Ayrılalı ne kadar oldu? Üç gün?"

Başımla onaylıyorum. Üç gün, Barbados'taki zaman farkıyla sadece iki buçuk gün ama yine de çok çok uzun görünüyor. Tanıştığımızdan beri onunla konuşmadan geçirdiğin en uzun süre.

CamScanner ile tarandı

"Bununla yüzleşemem. Yani, onu aradım ama telefonumu reddetti. Biliyorum bir şeyleri yoluna koymalıyım ama sanırım önce bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Yapmak zorunda olduğumuz her şeye karşı gözlerimi kısıyorum. Bu ev var, birleşik CD koleksiyonu, birleşik banka hesabımız, benim pijama olarak giydiğim eski tişörtleri. Nereden başlayacağız? Hayatlarımız ayrılamayacak bir şekilde bağlantılı.

"Ama o zaman kesinlikle bitti? Tekrar barışma için hiç umut yok?"

"Hiç. Bittiğine memnunum. Bilirsin, bu gerçekten kaçınılmazdı. O ve sporla ilgili durum."

"Öyle miydi?" Cara bir lokma yemekten ziyade, benimle göz kontağı kurmaktan kaçınmak için parmak çikolata kutusuna elini sokuyor. "Yani, ilişkinizi yoluna sokmayı bayağı aklına koymuştun."

"Kesinlikle," diyorum elimi masaya çarparak. "İşte mesele bu. Eğer bu kadar iyi geçiniyorduysak, tekrar yoluna koymaya ihtiyacım yoktu. En başta intikam almaya ihtiyacımın olmadığı, uyumlu bir yolda tıkır tıkır gidiyorduk."

Cara'nın yüzünü inceliyorum ve o temiz masama doğrudan bakarken, göz kontağı kurmadığını fark ediyorum.

"Ne?" diyorum, bir noktayı kaçırdığımı işaret edeceğini umarak. Cara tanıdığım en açık sözlü insalardan biridir ama zaman zaman oldukça sessiz olabilir. Bu genelde sizin için duyması zor olacak bir şey söyleyeceğini bildiğiniz zamanlarda olur.

"Ben sadece düşünüyorum ki, Will senin için o adamdı, hepsi bu. Barbados'a gideceğinizi söylediğinde evlenme teklif edeceğini sezmiştim ve senin için çok mutlu olmuştum, zira onun seni mutlu edeceğini biliyordum."

"Ama sen hep bir şeylere renk katmamız gerektiğini düşünen kişiydin."

Ayağa kalkıyor ve sormadan gidip buzdolabından şarabı getiriyor. Akıl okuma kapasitesi olduğu için o gerçek bir arkadaş.

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum öyleydim ama sadece buydu. Onun senin için temelde yanlış olduğunu düşünmedim. Sadece düşündüm ki biraz daha hareket olabilirdi, zira sen biraz seks kıtlığındaymışsınız gibi imalarda bulunuyordun. Sadece bir şeylere yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bana uzattığı bir kadeh şarabı alıyorum.

"Ama hep o ve sporları hakkında sızlanıyordun. Bana kararlı olmamı söylüyordun."

"Yine de," diyor tekrar masaya otururken, "onunla ayrıl demek istememiştim. Her erkeğin bir kusuru vardır. Bu spor olur, kumar olur, bilgisayar oyunları olur. Aynı şekilde ben de *Instagram* ve *Tinder*'a bağımlıyım. Hepimizde yanlış bir şeyler var. Hepimiz zaman zaman ihmalden suçluyuz."

Çığlık atmak üzereyim. Yıllardır onun Will karşıtı olduğunu düşünüyordum ve şimdi onun bir numaralı hayranı gibi konuşuyor.

"Memnun olacağını düşünmüştüm."

"Ne, gittikçe küçülen, kendi saçı olan müsait adamlar havuzu için bir şansım olmasından mı?"

Gülümsüyorum.

"Sadece onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum. Yedi yıl biriyle olmak için çok uzun bir süre, hepsini bir blogla terk etmek çok büyük bir utanç gibi görünüyor."

"Ama sadece blog değildi. Onun düğünü kaçırmasının beni o yaptığım şeyleri yapmaya zorladığını anlayamadı."

"Yaptığın şeyleri yapmana zorladı? Neye, harika durumdaki *Sky* kutusunun üzerine içki boca etmeye? İzlemek için birkaç yüz kilometre yol gittiği maçı izlemekten alıkoymana? Bunları, onunla sorunlarını çözmek için yaptığını düşünüyordum."

İki elimle tuttuğum parmak çikolatayı ısırmaya çalışıyorum.

"Bunun benim hatam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bunu benim yaptığımı?"

"Evet."

Cara doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve ben ona bakarken mükemmel kaşlarını çok kıskanmamaya çalışıyorum.

CamScanner ile tarandı

Cara'nın arkadaşlığında en değer verdiğim şeylerden bir tanesi dürüstlüğü. Ve seks kaçamakları konuşmaları yüzünden çoğu zaman beni hafızamı silmek istemek zorunda bırakmasına rağmen, genellikle neyin ne olduğunu söylediğini duymak tazeleyici olur.

Ama bugün aşırı şekilde batıyor.

Beni Will'den sonra bir arada tutan tek şey, bunun en iyisi olduğunu düşündüğüm gerçeğiydi. Will'in süper fanatikliği ve spor takıntısı olmadan hayatımın çok daha iyi olacağı düşüncesine tutunuyordum. Sonra Cara'nın belki bunun şükredilmesi gereken bir şey olmadığını ve bu ayrılığa benim sebep olduğumu söylemesi, yenilir yutulur değildi.

"Demek istiyorum ki Lex, her şey hakkında onun nasıl hissetmesi gerektiği konusunda düşünmeyi bıraktın mı? Eğer sen onun tüm internete, yabancılara senin hayatını anlattığını öğrenseydin ne hissederdin?"

"Ama benim spor dulu hayatımla ilgili blog yazmamın iyi olacağını sen söylemiştin."

"Biliyorum söylemiştim ama ben senin şaka yollu bir spor dulu rehberi şeklinde yapacağını düşündüm, bir fanatikle hayatta kalmak için ipuçları ve tüyolar falan. Seksi iç çamaşırlarını giyip onu baştan çıkarman hakkında değil."

Şarap kadehini alıyorum ve kafama dikiyorum. Haklıydı. Yapmam gereken buydu, yalnız ben daha okunabilir kılmak için blogu abartarak asıl meseleden uzaklaştırdım.

"Ama yine de o başlattı," diyorum çileden çıkmış şekilde. "Belki ben blogda çok ileriye gitmiş olabilirim ama yine de Vanessa ve Ian'ın düğününü kaçırdığındaki yalanlarla bunu o başlattı."

Cara dudak büküyor. "Bunu yapması yanlıştı kabul ediyorum. Bu ayrılıkta onun da suçsuz olmadığını tahmin ediyorum ama asıl nokta şu ki yetişkin hayatının çoğunda onunlaydın ve ben sadece doğru şeyi yaptığından emin olmanı istedim ve her şeyi bir hiç için atmamanı."

Başımı sallıyorum, aklım da çok net.

"İşyerindeki Robin'in dediği gibi, bununla ilgili bir şeyler yapabilecek kadar gençken, geçmişe sünger çekmenin zamanı."

"Affedersin? Bu kadar gençken mi? Sadece otuz bir yaşındayız."

"Biliyorum ama biyolojik olarak işe yaramayacak kadar yaşlı olmaya başlıyoruz. Bu şekilde hâlâ yeni birini bulup sonsuza kadar mutlu yaşamaları elde etmek için vaktim var."

"Ve bunu Will'le yapamazdın?"

"Bu kadar Will yeter," diyorum, şarap kadehimi masaya vurarak. Biraz daha dikkatli olmam gerektiğini fark edince hafifçe geri çekiliyorum ama şansıma bardak kırılmıyor.

Zil yeniden çalıyor ve aniden donakalıyorum.

"Vanessa olmalı," diyor Cara, bunu öğrenme görevini kendi üzerinde aldığından. Bir dakika sonra beraberinde Vanessa ile geri dönüyor.

"Hey, tatlım," diyor Vanessa, yanıma gelip beni yanaklarımdan öperek. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yalan söylüyorum.

"Buna hâlâ inanmıyorum," diyor masanın sonuna otururken. "Birdenbire ikinizin bu şekilde neden ayrıldığını anlamlandıramıyorum."

Cara kaşını kaldırarak bana bakıyor ve ben geri ona bakarken kendiminkini tutmaya çalışıyorum.

"Bir şeyi mi böldüm?" diyor Vanessa, ikimize bakarken açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Biz sadece bunun neden olduğu hakkında konuşuyorduk," diyor Cara.

Ona bir bakış fırlatıyorum. Sonuçta, ne yaptığımı Vanessa bilmiyordu, zira ona Will'in sahte gıda zehirlenmesini anlatma riskine giremezdim.

"Ah hadi ama Lexi, ona şimdi gerçeği söylemek zorundasın. Bu artık Will'i koruman gereken bir durum gibi değil."

"Will'i neyden korumak? Lexi, neler oluyor?"

Vanessa'ya bakarak iç çekiyorum.

CamScanner ile tarandı

"Sana bunu söylemek istememiştim ama Will düğününde gıda zehirlenmesi olduğuna dair yalan söyledi."

Dişlerimi sıkıyorum atıp tutmaya başlamasını beklerken, fakat tek bir şey bile söylemiyor. Sandalyesinde huzursuzlanıyor ve belli ki söylemiş olduğum şey hakkında bilgisi var.

"Biliyordun?" diye fısıldıyorum inanamayarak.

Başını sallıyor ve anında Cara'ya bakıyorum.

"Hey, bana bakma," diyor ellerini kaldırarak. "Ben kimseye söylemedim. Dave'e bile."

"Dave kim?" diye soruyor Vanessa.

"Iı-" diye kekeliyor Cara.

Eğer başka zaman olsaydı Cara'ya Dave'in kim olduğunu sorma işine katılır ve oldukça eğlenirdim ama şimdi değil.

"Cara'nın kiminle çıktığını boş ver, Will'in olayı nereden biliyorsun?"

"Kendi söyledi."

"Kendi *ne*?" diye bağırıyoruz Cara ile ikimiz.

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"Sizin yazı grubundan önce, sizinle barda buluştuğum düğün haftasını biliyorsun? Will'in sana bir şey bırakmak için geldiği?"

"Ödevim," diyorum başımı sallayarak.

"İşte, çıktığımda otoparkta beni bekliyordu ve bana bu açmazından o zaman bahsetti."

"Hangi açmaz?"

"Biliyorsun, babanla ilgili olan."

"Hayır, bilmiyorum. Onunla yapacak neyi varmış?"

Aniden biz Barbados'tayken Will'in babamla ilgili bir şey söylediğini hatırlıyorum.

"Kafam çok karıştı," diyor Vanessa. "Düğünümü kaçırmasıyla ilgili onun hakkında her şeyi bildiğini söylediğini düşünüyordum."

"Söyledim. Kaçırdı ve gidip futbol izledi."

"Evet," diyor yavaşça, "ama sadece böylece evlenme teklif etmek için babandan izin alabilecekti."

CamScanner ile tarandı

"Ne?"

Çenem âdeta masaya düşüyor.

"Görünüşe göre babanı yıllardır kendi tarafına almaya çalışıyordu ama bu gerçekten çok zor oldu, bu yüzden onu Southampton maçına götürmeyi düşündü. Arkadaşı Tom son anda bir iş seyahatine çıkmak zorunda kaldı böylece Will'e kombine bileti teklif etti, demek oluyor ki o da düğün gününde gitmek zorunda kaldı."

"Bana geldi ve günün birazını kaçırmak zorunda olduğunu söyledi ama onun birazını kaçırıp sonradan gelmesi için göstermelik bir hikâye bulmaya çalıştığımızda aklımıza bir şey gelmedi. Sonunda ben, tamamını kaçırmasının onun için daha güvenli olacağını söyledim ve gıda zehirlenmesini ben ortaya attım. Tanrım, bu ortaya çıktığı için o kadar rahatladım ki. İkinizle aynı odada olduğum her seferde çok suçlu hissediyordum."

Ve onun Will'e kızgın olduğu için böyle tuhaf davrandığını düşünen ben vardım.

"Yani, sen bunları Barbados'ta mı öğrendin?"

"Hayır, senin düğününde öğrendim. İş arkadaşım televizyondan maçtaki Will'in bir fotoğrafını çekmiş."

İçgüdüsel olarak uzanıp telefonumu alıyorum ve alelacele orijinal mesajı açıyorum. Bütün ihtişamıyla Will, solunda tanıyamadığım bir adam var ve sağında siyah mont giymiş birinin kolu var -zannedersem babam.

"Aman Tanrım. Tüm o berbat şeyleri, sevgili takımını izlemeye gittiğini düşünerek, intikam için yaptım ve aslında yaptığı şey bu muymuş?"

"Ne intikamı? Ve Dave kim? Hadi hanımlar. Beni bilgilendirme zamanınız geldi bence."

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve konuşmayı yapmayı Cara'ya bırakıyorum, zira şu an beynim kontrolden çıkıyor.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 37

Cuma gününün hissini hiçbir şey yenemez. Hayali zil, çıkış saatini vurduğunda, daima bir vızıltı olur. Ve bu hafta, geçirdiğim o haftadan sonra, saatin beşe gelmesinden her zamankinden daha çok memnunum.

Sadece işten çıktığım için değil, aynı zamanda Robin'in doğum günü eğlencesi için bara gideceğim için de mutluyum. Bu demek oluyor ki eve gitmeyi önümüzdeki birkaç saat daha erteleyebilirim. Sadece kutlamaya giden insanların keşke daha fazlasını tanısaydım. Birkaç yabancı yüzle sorunum yok ama sadece bir ya da iki kişi tanıdığımda tamamen utangaç ve ilgi meraklısı oluyorum.

Gidenlerden, doğum günü çocuğu dışında, tanıdığım tek insan Mike bu gece için benim en yakın arkadaşım olacak. Ona bakıyorum ve kocaman gülümsüyorum. Bana doğru hapşırmadan önce bakıyor.

"Hapşuuuu," diyor yüksek sesle.

Ürküyorum. Yeni en yakın arkadaşım benim istediğimden biraz daha fazla mikroplu.

"Kusura bakma," diyor, uzanıp masasındaki kutudan bir peçete alırken. "Sanırım bu soğuk algınlığı kötüye gidiyor."

Tamamen burnundan konuşuyor ve gerçekten solgun görünüyor.

"Evet çok iyi görünmüyorsun," diyorum dişlerimin arasından. Ne söyleyeceğini ve bundan hoşlanmayacağımı tahmin edebiliyorum.

"Hmm. Sanırım direkt eve gidip yatsam daha iyi. Bana biraz pastil vermesi için Laura'yı bulacağım."

Başımı sallıyorum. Onu gelmeye ikna etmeye çalışmıyorum bile; tüm hafta sonu hasta olmak istemiyorum, özellikle şimdi bana bakacak kimsek yokken.

CamScanner ile tarandı

"İyi fikir. Doğru düzgün dinlen."

Ofisten çıkmak için beraber kalkıyoruz. Açık havaya çıktığımızda, arabamı görüyorum ve acaba onun yerine spor salonuna mı gitsem diye düşünüyorum. Bu eve gitmemi geciktirir ve orada tek tabanca olup olmadığım mesele olmaz. Ya da cesur olabilir ve eve gidip biraz yazabilirim. Dünden güzel malzemelerim var ve eminim yazmaya tekrar odaklanabilirim.

"Robin'e bizzat söylemek için seninle bara geleceğim," diyor Mike, park eden araçları geçip yürümeye devam ederken.

"Ah sorun yok, istersen ona ben söyleyebilirim."

Eğer benimle gelirse Robin'e bir bahane uydurmak zorunda kalacağım çünkü spor salonu ile ilgili olan bahaneme, son bir ay boyunca benimle çalıştığından; spor salonu üyeliğimin egzersizden ziyade barda ücretsiz soğuk içecekler olduğunu bildiği için, inanmayacaktır.

"Hayır, hayır ben bizzat söyleyeceğim. Onu kızdırmak istemiyorum. Bilirsin, raporun büyümesi konusunda."

"Ah evet rapor," diyorum başımı sallayarak. İşimin güvende olduğuna dair resmi olmayan bir bilgilendirme almış olsam da Robin'in bulgularından yaptığı çıkarımların, konsey üyelerine göre çok farklı olması gibi bir korku hep var.

Ben bir bahane düşünemeden, bara varıyoruz.

Hemen Robin'i fark ediyoruz ve ben bilinmeyen yüzler denizine bakıyorum. Bir kısmını yıllardır aynı binada çalışmaktan anımsıyorum ama daha önce onlarla hiç tanışmadım. Birazcık paniklemeye başladığımı hissediyorum ve doğum günü çocuğuna el salladıktan sonra doğruca bara gidiyorum.

Telefonum çalıyor ve arayanın annem olduğunu görünce Barbados'tan döndüğümden beri onunla konuşmadığım için aniden kendimi kötü hissediyorum. Ona ve babama Will'le ayrıldığımızı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden bunu erteliyorum. Acil bir durum olabileceğini fark ettiğimde; her zaman uğrayabileceğim ve yarın onları görebileceğimden, sesli mesaja yönlendirmek üzere oluyorum.

Belki babamla ilgili bir sıkıntı vardır. Tuhaf davranıyordu. Ve eğer bu acil bir durumsa bu, bana bu gece buradan ayrılmak için mükemmel bir neden verir.

Tanrım, korkunç bir insanım. Herkesin iyi olmasına dua ederek telefonu açıyorum.

"Selam anne," diyorum, sesimin neşeli çıkmasını sağlayarak.

"Lexi? Benim baban."

"Baba? Her şey yolunda mı?"

Kalbim çarpmaya başlıyor zira annemin uzağa gittiği günden ve fırını nasıl çalıştıracağını bilmediği zamandan beri bana telefon etmedi.

"Ben de sana onu soracaktım. Seyahatinizden beri senden haber alamıyoruz. Güzel vakit geçirdiniz mi?"

Kahkaha atan iş arkadaşlarıyla etrafı çevrilmiş Robin'e bakıyorum. Bu konuya girmenin gerçekten ne yeri ne zamanı.

"Hmm, evet ve hayır," diyorum.

"Ah," diyor ve onu görmememe rağmen, bilge bir şekilde başını salladığını biliyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden nişanlanmadığımızı bilmek istiyorsun, değil mi? Vanessa, onunla maça gittiğinizi söyledi."

"O ne büyük jestti. Bunu yapmasına gerek yoktu halbuki. Bilmeliydi ki her zaman benim onayım var. Ama ben ve annen, sormasını takdir ettik."

Ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Bize neler olduğunu söylemek zorunda değilsin, canım," diyor, tekrar konuşmadan önce annem ekliyor: "Hayır değil. Eğer söylemek istemiyorsa, sessiz kalabilir."

"Bunun için üzgünüm," diye devam ediyor. "Bu yüzden o değil ben arıyorum. Sadece eğer bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu bilmeni istiyoruz."

"Teşekkürler baba," diyorum sesimdeki titremeyi uzaklaştırmaya çalışarak.

"Sesler dışarıdasın gibi geliyor, o yüzden seni tutmayacağım. Ama pazar günü bir çaya uğra. Tamam mı?"

CamScanner ile tarandı

"Tamam."

"Harika, canım. Bizi istediğinde ara. Kendine dikkat et."

"Teşekkürler baba. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp bakakalıyorum. Anne babamın bu hikâyede suç ortağı olduğuna inanamıyorum.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Barda kalabileceğimi sanmıyorum. Eve gitmeye ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Telefonu geri çantama atıyorum ve barı terk etmek için dönüyorum fakat Robin'e çarpıyorum.

"Ah, hmm, mutlu yıllar," diyorum, sıvışmak üzere değilmişim gibi yapmaya çalışırken.

"Teşekkürler! Ve geldiğin için sağ ol, özellikle Mike'ın gelemeyeceğini görünce."

"Sorun değil. Daha iyi teklifler vardı gibi bir durum yok nasılsa."

"Etkileyici," diyor, gülümseyerek. "Sana içecek ne alabilirim?"

"Şundan alacağım," diyorum tekrar bara dönerek. "Sonuçta bu senin doğum günün. Sen ne istiyorsun?"

"Ben bir Hoegarden alacağım, teşekkürler."

Onun birasını ve duble votka kola sipariş ediyorum -şey, bu geceyi atlatmak için bir tür Felemenk cesaretine ihtiyacım var.

"Pekâlâ, burada kimseyi tanıyor musun?" diye soruyor ben ona içkisini uzatırken.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Konseyde yedi yıldır çalışıyor olmama ve sadece departmanımdaki insanlarla finans ve insan kaynaklarındaki tuhaf insanı tanıdığıma gerçekten inanamıyorum.

"Herkes oldukça arkadaş canlısıdır. Gel seni tanıştırayım."

Köşedeki uzun masanın çevresinde dikilen bir grup insana doğru onu takip ediyorum.

"Becky, Anita, bu Lexi; eğlence departmanında çalışıyor."

İkisi beni baştan aşağı süzüyor ve dudak büküyor. "Tanıştığıma memnun oldum," diyorlar ahenkle, buz gibi bir sesle.

"Ben de tanıştığıma memnun oldum," diyorum, içkimi yudum-

CamScanner ile tarandı

layıp başlarının arkasındaki saate bakarak ne kadar kalmak zorunda oluğumu merak ederken.

O, bara giren birine el sallayıp onu karşılamaya giderken donuk ikizleri görmezden gelip Robin'e dönmek üzereydim. Gözleri Robin'in her hareketini takip ederken, orada tuhaf bir şekilde kızlara bakarak dikiliyorum.

Ah, işte bu olanı açıklıyor. Bu ikisinin onunla iş arkadaşından daha fazlası olmak istedikleri izlenimini alıyorum.

"Yani, son projesinde Robin'le çalışıyordun?" diyor Anita.

Becky kaşını kaldırıyor ve gözlerinde sersemletmeye ayarlanmış ve saldırmaya hazır lazerler var gibi görünüyor.

"Evet öyle. Tam bir baş belası. Rakamlar ve dosyalar talep ediyordu. Tekrar üst kata çıktığı için çok memnunum. Hele şükür gitti."

Bunu daha fazla abartabilirdim ama görünüşe göre oyuna getirdim. Anita'nın yüzünde küçük bir gülümseme var ve Becky'nin kaşı saç çizgisinin orada durmuyor.

"Şey, biz de onu geri aldığımıza memnunuz. O ofiste yokken hiçbir şey eskisi gibi olmuyor."

Sersem sersem onun geri dönüşünü izlediklerini gözlemliyorum. Bir *Disney* çizgi filmindeki gibi yanlarında aşk dolu kalpler uçuştuğunu görür gibiyim.

Bir aydan fazladır onu izliyordum ve o herkesi özel hissettiriyor. Acaba Anita ve Becky bunu fark etmek için çok genç ve masumlar mı diye merak ediyorum ve bunun yerine, onun herkese karşı bu şekilde olduğunu düşünüyorum.

Tekrar saate bakıyorum. Sadece beş dakikadır buradayım. Hâlâ gitmek için hatırı sayılır bir süre değil. Tekrar Anita ve Becky ile konuşmaya dönüyorum ama gitmişler -Robin'i iki yandan sıkıştırıyorlar.

Yine yalnız bırakıldım. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Başka bir kadın buluyorum, grubun dış sınırında bir yerde oturuyor, etrafa bakıp telefonuyla uğraşan biri. Muhtemelen Robin'in iş arkadaşlarından birinin kız arkadaşı ve o da hiç kimseyi tanımıyor. Yanına oturduğumda gülümsüyor ve rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

"Bunu yapmadın," diyor artık yeni en yakın arkadaşım olacağına karar verdiğim kadın. Bir kişilik açığım olduğunu hissediyorum, Cara'nın yeni oluşan bekâr durumumu onaylamaması ve Vanessa'nın Will'in evlilik teklifi ile ilgili sırrı aylarca saklaması sebebiyle. Şimdiye kadar bu kadın birincil aday: hikâyelerime gülüyor, beni yargılıyor gibi görünmüyor ve en önemlisi burada, barda.

"Yaptım, şey, görünüşe göre -o kadar çok hatırlayamıyorum. Ertesi sabah soğuk, ıslak bir saçla uyandım, hafif nemli çarşafın içinde utanç içinde bu halime dönüşmeden önce neler olduğunu merak ederek."

Kadın kıkırdıyor ve ben de öyle. Bu utanç dolu Barbados gecesi hikâyesini ikinci paylaşmamdı, yalnızca bu sefer onu epey komik buldum. Bu muhtemelen içtiğim üç duble votka ile alakalı.

"Sanırım biraz çiş kaçırdım ve eğer dikkat etmezsem kendimi ıslatacağım," diyor ayağa kalkarken. "Döndüğümde daha fazlasını anlatabilirsin."

Sırıtıyorum. En yakın arkadaş uygulamasında bonus puan aldı.

Bir adamın, erkek arkadaşı olduğunu tahmin ediyorum, yanağına öpücük kondurmasını ve tuvaletleri aramaya gitmesini izliyorum.

"Eee, güzel zaman geçiriyor musun?" diye soruyor Robin, kadının sandalyesine otururken.

"Evet," diyorum dürüstçe, son yarım saattir aralıksız gülmekten çenem ağrımış bir şekilde. Gülümsüyor ve oldukça mutlu hissediyorum. Gülmek gerçekten iyi bir terapi.

"Bu hafta ikinci kez, sana koca bir teşekkür borçluyum."

"Kitabının geri kalanını Sarah'ya e-posta ile gönderdin mi?"

"Evet, dün gece yolladım, bana şans dile."

"Bu harika bir haber."

Başımı sallıyorum. Bundan hiçbir şey çıkmayabileceğini biliyorum ama hayatımda en azından bir şeyin doğru yöne gitmesinden dolayı memnunum.

"Bugün gelmek için çaba gösterdiğine gerçekten çok memnunum, seni iş dışında görmek güzeldi."

CamScanner ile tarandı

"Evet, seni de. Senin eriyebileceğini düşünmüştüm, bilirsin, vam pirlerin kiliseye gittiklerinde eridikleri gibi. Bay Kurumsal, bana giderken..."

"Ha ha ha, çok komik. Ben de gevşemek istiyorum. Ve iş dışında normal bir insanım."

"Meh, bunu yemedim."

"Tamam, normal değilim ama bilirsin, iş dışında orada olduğumdan farklıyım."

Robin hakkında hâlâ çok az şey bildiğimi fark ediyorum. O benim hayatım hakkında en ufak detayı bile öğrenmiş gibi görünüyor ama benim onunki hakkında bir fikrim yok. Bekâr olduğunu ve Hamble'ı gören sosyetik dairelerden birinde oturduğunu biliyorum ama bunun dışında bilgim yok.

"Tahmin edeyim, eşofman giyip güvercin yarıştırıyorsun."

"Tek seferde bildin. İşte zamanımı tam olarak bu şekilde geçiriyorum," diye parlayan beyaz dişleriyle bana sırıtıyor. "Tamam, belki güvercin olmayabilir ama eşofman altım var. Hafta sonları onlarla dolaşıyorum, normal insanlar gibi."

Onu bir elinde pazar gazetesi, diğer elinde yeni öğütülmüş bir fincan kahve taşırken gözlükleri burnunun ucunda, bol eşofman altı ve beyaz tişörtle ahşap zeminde yürürken resmettiğimde, hayal gücümün kendi kendine ilerlemesine izin veriyorum.

Gerçek dünyaya dönüyorum ve kendimi Robin'e daha yakın otururken buluyorum.

Yeni en yakın arkadaşımın nereye gittiğini görmek için arkasından etrafa bakınıyorum. Onu köşede erkek arkadaşını öperken görüyorum. Dönebileceğim başka kimse var mı diye görmeye çalışıyorum, bana şeytani bakışlar atan donuk ikizler dışında herkes gitmiş gibi görünüyor. Bu ne zaman oldu?

"Pekâlâ o eşofman altını giyip ne yapıyorsun o zaman?"

"Bilirsin. Biraz piyano alıştırması yapıyorum. Spor yapıyorum."

Kafamda 'I'm Sexy and I Know It' şarkısı çalmaya başlıyor ve hayal

CamScanner ile tarandı

dünyamdaki hafta sonu Robin'i üzerime hamle yapıyor, yanaklarımı kızartıyor.

Sanki aramızdaki halin değişimini sezmiş gibi üzerime doğru uzanıyor ve bildiğim ikinci şey dudaklarının benimkilerin üzerinde olduğu oluyor ve beynim olanları yakalayamadan önce dili de...

Yedi yıldır Will dışında kimse tarafından öpülmedim ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu unutmuşum. Doğru yapmıyor ve komik bir tadı var.

"Hey, hey. Ne yapıyorsun?" diyorum, onu üzerimden itip, donuk ikizlerden yayılan ölümcül ışınları yok saymaya çalışarak.

"Ne? İstediğini düşündüm. Yani, şu an bekârsın ve buraya geldin -tüm gece kalıyorsun."

Hemfikir olduğumu belirten ifade aramak için benimkini dikkatle incelerken kendi yüzünü buruşturuyor.

"Bekâr olmamın ve burada olmanın seni öpmek istediğim anlamına geldiğini düşündün? Peki ya Mike? Onu da buraya davet ettin. Ve bahse varım gitmeden önce dilini onun boğazına sokmadın."

"Soğuk algınlığı var," diyor Robin umursamaz bir alaycılıkla. "Bak, üzgünüm ama geçtiğimiz birkaç aydır bunun için heyecan duyduğunu düşünmüştün. Ve sonra geçen gün de bana sarıldın."

"Çünkü bana o editör arkadaşınla çok büyük bir iyilik yaptın."

"Ama ben oldukça iyi geçindiğimizi düşünmüştüm. Yazılarınla falan hayatını yoluna sokmana yardım ettiğimi düşünüyordum."

"Öyleydin ama bunun beni öpmenle nasıl bir alakası olduğunu göremiyorum."

"Şey, bana karşı her zaman flörtözdün."

"Hayır, değildim," diyorum sesimin inanmadığımı gösteren bir şekilde çıkmasına teşebbüs ederek ama kendime inandığımdan emin değilim. Her zaman üzerimde biraz etkisi vardı ama tam olarak onunla flört etmemiştim, Will'le birlikteyken değil.

"Ve sonra erkek arkadaşından ayrıldın ve sonra buraya geldin, ne düşünmemi bekliyordun?"

CamScanner ile tarandı

"İstediğim şey gelip bir iş arkadaşına mutlu yıllar dilemekti, tıpkı davet edilen diğer herkes gibi."

Montumu bulmak için sandalyelerin etrafında aranıyorum, koltuğumda yalpalıyorum.

"Üzgünüm, beklemeliydim. Belki de bu ayrılıktan sonra biraz erkendir. Buna birkaç hafta vermeliydim ve sonra doğru düzgün teklif etmeliydim. Ben sadece ilişkinin yıllardır neredeyse bitik olduğundan yeni birine hazır olduğunu düşündüm."

Sallanarak ayağa kalkıyorum.

"Sana ilişkimin yıllardır bitik olduğunu düşündüren şey ne?"

"Senin o ve onun spor takıntısı hakkında konuşma tarzın, sanki her zaman onu ilk sıraya koyuyor gibi. Hayatını onun şartlarına göre yaşadığın dışarıdan o kadar açık görünüyordu ki. Keşke sana vaat etmeden, sana yıllardır yaptıklarını görebilseydin. Seni gerçekten istediğin, hak ettiğin hayatı yaşamaktan alıkoyuyordu."

"Senin gibi biriyle?"

Yarım yamalak bir öpücüğün böyle elektrikli üvendire gibi arkadan vurabilmesi ne kadar inanılmaz. Beni ayıltması için ihtiyacım olan şey buydu.

"Evet, benim gibi biriyle. Bir gün geri dönüp buna bakacaksın ve hayatının en büyük hatasını yaptığını fark edeceksin. Başına gelen iyi şey ben olabilirim."

Robin'e bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Geriye bakacağım ve hayatımın en büyük hatasını yaptığımı fark edeceğim yer burası ama şansıma hâlâ bunu düzeltmek için zamanım var.

Gitmek için dönmeden önce montumu giyip atkımı boynuma doluyorum.

"İyi şanslar Lexi, yoluna ne çıkarsa onunla. Asla bilemezsin, belki rapor çıktığında buna ihtiyacın olur."

"İyi olacağımı söylediğini sanıyordum," diyorum arkamı dönerek.

Robin omuz silkiyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez etkileyici yüzü düşmüş görünüyor. Gülümsemesinin yerini ciddi bir görünüş

CamScanner ile tarandı

almış. "İstediğin sonucu almak için herhangi bir rakamı nasıl değiştirebileceğin inanılmaz bir şey," diyor biraz soğukça.

Onun tüm insanlardan daha çok böyle bir kötülük yapabilecek kapasitede olmasına şok oluyorum ve en yakın arkadaşım olmasını istediğim kadının kendini ikimizin arasına yerleştirdiğini fark ettiğimde uzanıp içki şişesini alarak kafasından aşağı devirmek üzereydim.

"Hmm, umarım kişisel bir hesaplaşma için raporu değiştirmeyi düşünmüyorsundur," diyor, ona ciddi bir şekilde bakarken.

Şaşkınlıkla ona bakıyor ve geri tekrar bana bakıyor.

"Ii, hayır Beth," diyor, annesi tarafından suçüstü yakalanmış gibi görünürken.

"Güzel, eğer onu okursam ve sanat geliştirme koordinatörü rolünün düzenlenmesiyle ilgili herhangi bir öneri varsa, ben de kendi personel değiştirme önerilerimi vermek zorunda kalabilirim."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu Beth mi? Onun dev gibi ürkütücü olan patronu Beth? Ağzım açık kalıyor. Ah güzel Tanrım, az önce konseydeki yüksek mevkili birine otel barındaki herkesi çıplak yüzmeye götürdüğümü anlattım.

"Bu kadar şok olmuş bakma," diye fısıldıyor. "Tatildeydin. Sırrın benimle güvende."

Ne yapmam gerektiğini hatırlamadan önce, minnetle gülümsüyorum. Robin tam bir aptal gibi davranmış olabilir ama hayatımda önemli olanın ne olduğunu bana hatırlattığı için ona sonsuza kadar minnettar olacağım.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 38

"Geldim, geldim," diye bağırıyor Cara.

Kapıyı açtığında aniden nefesim kesiliyor.

"Özür dilerim, en yakın arkadaşımı arıyorum," diyorum giyindiği pazenden geceliğine ve havlu sabahlığına gülerek.

"Çok komik," diyor ve beni içeriye çekmeden önce etrafı kolaçan ediyor.

Kabarık terliklerine doğru dönerek "Güzel terlikler," diyorum.

Yatak odasının yanından geçiyorken "Şşşş," diye fısıldıyor.

"Orada kim var Cara?" diye seslenince bir erkek sesi donakalıyorum.

"Endişelenme, sadece Lexi, uyumaya devam et."

Beni koridordan aşağı mutfağa itiyorken hâlâ kıs kıs gülüyorum, arkamdan gelip kapıyı kapatıyor.

"Demek Dave burada o zaman?"

"Orada herhangi biri olabilir. Dave olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü en son evine gece yarısı habersiz geldiğimde, üzerinde deri bir tulum ve topuklular vardı. Şimdi üzerinde büyükanne geceliği ve terlikleri var."

"Hımm, bak sana ne diyeceğim bunlar çok rahat. Öyleyse gecenin bir yarısı burada ne yaptığını bana söyleyecek misin?"

Su ısıtıcıya yöneliyor çalıştırmadan önce içini dolduruyor.

"Sanki bir şey söyleyecekmişsin gibi hissediyorum."

Mutfak masasına oturuyor ve ben de karşısına, tabureye oturuyorum.

"Evet var. Robin beni öptü."

CamScanner ile tarandı

"İşyerinden Robin, aşırı yakışıklı çocuk mu?"

"Ih, ıh aşırı yakışıklı çocuk aslında kocaman bir yavşak! Ona, onu öpmek istemediğimi söylediğimde, konsey üyelerine işimin hurda olmasını tavsiye edecekmiş."

"Ne?"

"Biliyorum!" diye bağırıyorum. Şu an ayılıyorum ve bütün gece hayalmiş geliyor.

Cara'nın yüzü şokun ve kızgınlığın karışımı.

"Nerede o? Hâlâ barda mı?" Ayakta ona bir yumruk atacakmış gibi duruyor.

"Muhtemelen ama endişelenme patronu oradaydı her şeyi duydu. Homurdanıp özür diledi ve gizlice uzaklaştı. Ah Tanrım çok utanç vericiydi. Patronuyla konuşuyordum o da bizim yaşlarımızda bu arada, ona bütün Barbados'taki çıplak yüzme olayını anlatıyordum. Zannederim o da birinin sıkılmış kız arkadaşıydı çok fazla kişiyle konuşmuyordu."

"Görüyor musun nerede hata yapıyorsun? En temel kuralı ihlal ediyorsun, turda olan turda kalır. Geçen sene Amsterdam tatilimizde neler olduğunu sana ya da bir başkasına anlattım mı?"

"Hayır..."

"Kesinlikle, turda olan turda kalır."

Hayrete düştüm ve bu sefer biraz da kurallarına memnun oldum.

"Ama her neyse Rob'la ne oldu?"

"Konuşuyorduk ve sonra tek bildiğim dilini boğazıma sokuyordu; hepsi bu kadar dedim, hızlı agresif bir şekilde. Berbattı, sadece kötü öpüştüğü için değil, o Will değildi."

Cara kendini beğenmiş bir şekilde sana söylemiştim der gibi bana gülümsüyor.

"Söylemene gerek yok."

Düşünmek başka bir şey, sesli söyleyebilmek başka bir şey.

"Sadece anlamıyorum Robin'i etkileyen neydi? Demek istediğim ona sinyal veren ben miydim? Will ile olan ilişkim hakkında ona nasıl

CamScanner ile tarandı

bir izlenim vermiş olmalıyım ki onu terk ettikten bir hafta sonra kucağına atlayacağını düşünsün."

"Öncelikle erkekler düşünmezler, özellikle de mesele kadınlar olduğunda."

En acınası şeylerde bile beni güldürmede ona güveniyorum.

"Barda tanıştığımız zaman senden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmiştim."

"Yeni erkek arkadaşını onunla flört etmek için kapı dışarı ettiğinde mi?"

Cara gergin bir şekilde kapıya doğru baktı.

"Evet o konuda biraz kötü hissettim ama o gece gözü senin üzerindeydi."

"Ama Vanessa'nın düğünü için oldukça büyülenmişti."

"Belki de Will ile o kadar uzun zamandır birliktesin ki benim gördüğüm gibi sinyalleri fark edemiyorsun. Herhangi birini baştan çıkaracak kapasiteye sahip, ben de dahil olmak üzere ya da Dave erkek arkadaşım olmadan önceki beni bile."

"Erkek arkadaşın, resmi olarak." Çığlık atıyorum.

"Hı hı, Vanessa bile biliyor, fazlasıyla çifte randevu, akşam yemekleri planları yapıyor ki ben bu yüzden sır olarak saklamak istedim. Ama bundan daha sonra bahsedebiliriz."

Bir anlık kendi sorunlarımı unuttuğum için o Robin'den bahsetmeye başlayınca itiraz edesim geliyor.

"Bütün o cazibesine rağmen sana oldukça farklı bakıyordu. Ve unutma senin kitabını o editöre gönderen oydu."

"Biliyorum ama bunu tanıdığı herhangi birine yapmaz mıydı?"

Cara'nın yüzü değişiyor. "Editör yakın bir arkadaşı olmadığı sürece bu büyük bir iyilik. Yakın arkadaşı mı?"

"Sanmıyorum." E-postalarındaki haberleşmeden çıkardığıma göre eski kız arkadaşlarından birinin arkadaşıymış.

"Tecrübelerime göre erkekler ilgilenmedikleri kadınlar için gidip böyle ince şeyler yapmazlar."

CamScanner ile tarandı

"Onun hakkında bu kadar yanıldığıma inanamıyorum!" diyorum çayımı yudumlamadan önce inanamayarak başımı sallıyorum. "Öyle puştmuş ki, işimi tehlikeye attı."

"Evet, gerçekten bunu yapmaya yelteneceğini sanmıyorum. Tahminimce gururu incindi. Muhtemelen geri çevrilmeye alışkın biri değil, gerçek şu ki sen onu istemedin ve bu onu muhtemelen ani çıkış yapmaya itti."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yine de oldukça adice."

Buraya geldiğim için çok mutluyum. Şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Biliyor musun? Robin bana daha iyisini hak ettiğimi, Will'in bana değer vermediğini ve bana nasıl bir ilişkimiz olduğunu söylediğinde ne kadar yanıldığını anladım. Birkaç hafta önce onunla aynı fikirde olabilirdim. Will'in romantik olmadığı, bağlı olmadığı konusunda ama şimdi onun ne yapmaya çalıştığını biliyorum ne planladığını, o kadar net ki ne olmadığı. Ve tüm bu zaman boyunca intikam planları yapıp bunun hakkında blog yazıyordum."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Ben ne yaptım? Will'e? İlişkimize? Bu kadar salak olabildiğime inanamıyorum."

"Bekle biraz. Öncelikle salak değilsin. Emin ol ilk başta tavsiyeme uyup ona gıda zehirlenmesi ve maç olayını bildiğini söyleseydin sonra da gerçek sebeplerini öğrenseydin, çok daha öncesinden kendini bu batağın içinde bulmayacaktın. *Ama* bu intikamı yapmasaydın, ilişkide bir şeyin eksik olduğunu anlayamayabilirdin. Bozuk demiyorum ama belki de birazcık TLC'ye ihtiyacı vardı."

"Tıpkı senin dediğin gibi, yatak odasını heyecanlandırmak gibi..."

"Kesinlikle, bence biraz yolunu kaybettin ve bunu ilk başta niye yaptığını unuttun gibi."

Cara'nın dediklerini takip etmeye çalışıyorum ama başım dönüyor ve bu hâlâ sarhoş olduğumdan mı yoksa duygularım vücudumda dönüp dolaştığından mi bilmiyorum.

CamScanner ile tarandı

"Ne düşünüyordum?"

Cara tekrar su kaynatıp çayı demlemek için ayağa kalkıyor.

"Kendine çok yüklenme. Çok kızgındın ve biz ikimiz de haklı olduğunu düşündük. Bunun başından beri Vanessa'nın lanet planı olduğunu nereden bilebilirdin ki?"

"Her şeyi bildiğimi neden ona söylemedim ki?"

Cara kibarca öksürdü ve gülümsedi.

"Evet, söylemene gerek yok."

Ne kadar haklı olursa olsun *söylemiştim* lafını duymaya hazır değilim.

"Ne yaptığın ve nerede yanlış yaptığın hakkında kendini hırpalamanın bir anlamı yok. Günün sonunda hepsi geçmişte kaldı. Şu an yapman gereken nasıl düzelteceğin üstünde çalışmak."

"Çok geç olduğunu düşünmüyor musun? Barbados'tan beri Will ile konuşmadım. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim onu en son gördüğümde bittiğine mutluydu."

"Öncelikle birlikte bir eviniz var, bir şekilde konuşmanız gerekecek. Ve unutma eve eşyalarını almak için geri dönmedi. Eğer gerçekten bittiğini düşünseydi, her şeyi açıklamaya geri dönerdi. Belki biraz zamana ihtiyacı vardı."

"Bilmiyorum Barbados'ta çok kızgındı. Dediğim hiçbir şeyi dinlemiyordu."

"Tamam şimdi her şey farklı ama," diyor, fincanlara çay doldururken. "Unutma, Vanessa ve Ian'ın düğününü niye kaçırdığını bilmiyordun."

"Bilmiyorum, işleri yoluna koymakla pek ilgilenmiyordu. Onun, benim ne kadar batırdığımı anlayacağını ya da söylemek istediklerimi bu kadar uzun dinleyeceğini sanmıyorum. Ona intikamla ne kadar sürüklendiğimi ve sonunda bunu niye yaptığıma dair görüşümü kaybettiğimi anlatmak istiyorum."

"Eğer açıklarsan anlayacağından eminim."

CamScanner ile tarandı

Başımı sallıyorum. "Hayır, bu yeterli değil. O bittiğimizden oldukça emindi. Ya kabul etmeliyim ya da..."

"Ya da ne?" diyor Cara. Bana fincanımı vermeden önce çayı süzgeçten geçiriyor ve çay poşetlerini çöpe atıyor. Fincanımı alıyorum ve parmaklarımı çevresine dolayıp fincanı hafifçe sıkıyorum.

"Ya da ona yanıldığını kanıtlamalıyım."

"Ve bunun için ne planlıyorsun?"

"Ona evlenme teklif etmeliyim."

Cara ağız dolusu çayı büfesine tükürüyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Rüya evlilik teklifini onca yıl bekledikten sonra ipleri kendi eline mi alıyorsun?"

"Hı hı."

"Onu arkadaşlarının evinde kıstırıp, diz çöküp evlenmeme teklifi mi edeceksin?"

Bana inanamayarak baktı.

"Ah hayır. Bundan daha büyük olması gerekiyor." Asla gerçekleşmeyen evlilik teklifini düşündüm, havaya EVLEN BENİMLE yazacaktı Tanrı aşkına. "Hayır nasıl yapmam gerektiğini biliyorum ama biraz yardıma ihtiyacım var."

Telefonumu çıkarıyorum ve listemde geziyorum. Aceleyle kısa mesaj yazıp GÖNDER butonuna basıyorum.

Cara'ya ne yapmak istediğim ve planımı nasıl hayata geçireceğim hakkında detaylı bilgi veriyorum. Cara'nın yüzü bütün tatiller bir anda gelmiş gibi neşeleniyor.

"Isıtıcıyı tekrar çalıştırayım." Hemen yerinden fırlıyor, hem de taze demlenmiş çay içmemize rağmen. "Bize kahve yapacağım. Nedense bu gece yeterince uyku almayacağımızı düşünüyorum."

Düşünüyorum da haklı olabilir. Sonraki 12 saatte yapacak çok işimiz var. Gözlerimi bir saniyeliğine kapıyorum ve planımın yürümesini diliyorum, yarın bu saatlerde Will'in kollarında olmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 39

"Hapşuu." Peçetesine hapşırıyor Mike.

"Çok hasta görünüyorsun yatağında kalmalıydın," diyorum, benim için yatağından kalktığından dolayı kötü hissediyorum.

"Bunu dünyada kaçırmazdım," diyor. "Hem torpil işini yüz yüze halletmek daha kolay diye düşündüm."

Ona baktım ve gülümsedim. Bu saçma işe onun telefonundan gelen bir mesajla başladığını hiç bilemeyeceğine inanamıyorum. Televizyonda Southampton maçını izlerken durdurup Will'in görüntüsünü almasaydı ne intikam planını ne de blogu başlatabilecektim. Mutfağa bir bira almaya gitmiş olsaydı belki de her şey çok farklı olacaktı.

O mesajı aldıktan sonraki son birkaç ayı düşünüyorum, gerçekten bir şeyi değiştirir miydi merak ediyorum. Sonu harika değildi ama ilişkimizin en güzel anları ondan sonra yaşandı. Swansea seyahati. Sadece seviştiğimiz o gece. Barbados tatili -en azından hayati parçalanma öncesi.

İntikamın ilişkimizi şu hale getirmesine gerek yoktu biliyorum. İlişkimiz üzerinde biraz çalışmamız ve birbirimize önem vermemiz gerekiyordu. Ama en azından bu bana gösterdi ki ilişkimiz temelden kopuk değildi ve bu onu, şimdi uğruna savaşmaya değer yapıyor.

"Tamam o zaman," diyor organizasyon yöneticisi Amelia, topuklu ayakkabılarıyla ses çıkararak bize doğru gelirken.

Elinde tuttuğu mikrofona kaygı verici bir şekilde bakıyorum.

"Gergin misin," diyor gülümseyerek.

"Oldukça fazla," diyorum. En son herkesin içinde konuşma yaptığım yer sanat sorumlusu dolu bir konferanstı. Konuştuğum fonla

CamScanner ile tarandı

ilgilenen meslektaşlarımın önünde konuşmak alışkın olduğum bir şey, otuz bin kişilik kalabalık kabadayı futbol taraftarlarının önünde başka bir şey."

"Tamam, maç düdüğü devre arası için neredeyse çalmak üzere bu yüzden o içecek almaya fırsat bulamadan seni direkt çıkaracağız."

"Tamam," diyorum. Onu takip ediyorum, beni sahaya çıkarmak için tünelden geçiyor. Gürültüler anında kulağıma geliyor. Marşlar, alkışlar, tepinmeler. Sağır ediciler. Yanımda duran Amelia'yı duymak için gerilmem gerekiyor.

"Hızlı bir giriş yapacağım," diye bağırıyor öne eğilmeden ve topuklularıyla güvenlik görevlilerini geçmeden önce. "Sonra hemen konuşmana gir. Patrona çabuk olacağını söyledim. Yani sponsor mesajlarına girmeden önce iki dakikan var."

"Tamam," diyorum, titreyerek.

Düdük çalıyor ve kalabalık coşuyor ve sonra Amelia ben korkup kaçamadan kolumdan tutup beni yaka paça tünelden çıkarıyor. Bacaklarımın beraber çalışmasını istiyorum, sahaya gelirken jöle gibiler.

"Erkek arkadaşının sezonluk yeri şurası." Biz belirlenmiş yerimize doğru geçerken gösteriyor.

Kalabalık hâlâ yavaşça dışarı çıkan takımını alkışlıyor.

Southampton önde olduğu için şansıma teşekkür ediyorum. Bu demektir ki taraftarlar mutlu.

Yalvarışımı yapacağım yere gidiyorum ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi. Konuştuğumuz insanları iç çamaşırıyla hayal etmeye çalıştım ama bir dizi bira göbekli adam karşımda olduğu için aklımda onları yeniden giydiriyorum. Bunun yerine görme duyumu kısıp gördüğüm beyaz kırmızı tişörtleri dev birer baston şekerlerine benzetiyorum. Güzel, küfürbaz baston şekerleri.

"Beyler ve bayanlar," diye başlıyor Ameila, sirk idarecisi gibi gümbürdeyen sesiyle. "Devre aranızın tadını çıkarmadan önce Lexi, sezonluk bilete sahip bir izleyicimize bir şeyler söylemek için burada."

Mikrofonu bana veriyor ve ben donakalıyorum. Başım o kadar dönüyor ki, mikrofonu tutamıyorum. Mikrofonu daha iyi tutabileyim

CamScanner ile tarandı

diye Amelia'nın ellerimi tutması için onu zorluyorum. Mikrofonu çenemin altına getiriyor ve beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

Saatin ilerlediğini, Will ve diğer taraftarların beni gördüğünü biliyorum. Dönüp kaçmak için çok geç.

"Hmm, hepinize merhaba!" diyorum kararsızca.

Kimse ne söyleyeceğimi merak etmiyor. İnsanlar hareket etmeye başladılar ve Amelia'ya da boşta kalan kolundaki saatine bakıyordu.

"Hiç diğer yarınıza Southampton maçını izlemek için yalan söylediniz mi?" Öyle bir özgüvenle söylüyorum ki bunu, Amelia'ya baktığımda bunu söyleyen de kim diye şaşırdığını görüyorum. "Evet, bu benim eski erkek arkadaşımdı, yemekten zehirlendiğini söyleyip düğüne gelmek yerine maç izlemeye geldi."

Bir dalga coşku geliyor, anlıyorum ki seyircileri kazanıyorum. Hepsinin Will'in tarafını tutacağını bildiğim için bu tepkiyi bekliyordum.

"Şimdi, ne kadar kızgın olduğumu siz anlamasınız belki ama partneriniz benimle aynı duyguları paylaşacaktır, hiç mutlu değildim. İntikam yoluna düştüm ve maçlara gitmesini engelledim, olabildiğince sporu özlemesini sağlamaya çalıştım. Ve sadece bu da değil, herkesin okuyabilmesi için bunu bir blogda da yazdım."

Kalabalık beni yuhalamaya başlıyor. Pantomim sanatçısı gibi oynuyorum.

"Biliyorum, bu berbat bir şeydi. Özellikle geçenlerde, düğünü gelinin izniyle babamı maça getirmek ve kızını istemek için ektiğini öğrendiğim için."

Yuhalamalar yerini nefes kesintisine ve şaşkınlığa bıraktı.

"İnanın bana yaptığım için daha kötü hissedemezdim. Biliyorum, onu sevdiği spordan uzak tutarak ilişkimize zarar verdim. Ne kaybettiğimi çok geç fark ettim ve bunu düzeltmek için buradayım. Onu sevdiğimi söylemek ve her şeyi berbat ettiğimi söylemek için."

Diz çökmeden önce Amelia'ya sırıtıyorum.

Dizimin çamura battığını hissediyorum ve bunu daha iyi düşünmüş olmayı diliyorum. Ama şimdi değiştiremeyecek kadar ileri gitmiştim.

CamScanner ile tarandı

"Will Talbot her neredeysen," diyorum mikrofona, Amelia onu tutmak için tuhaf bir şekilde eğiliyor. "Benimle evlenir misin?"

Kalabalıkta sersemlemiş bir sessizlik oluyor.

Bir sürü kafanın Will Talbot kim ve nerede buraya gelip beni bu acımasızlıktan kurtaracak mı diye bakındığını görebiliyorum. Hayalimde kalabalık ayrılacak ve Will koşarak sahaya gelecekti. Beni kucağına alıp döndürecek ve tabii ki benimle evlenmek istediğini haykıracaktı. Sonra havai fişekler çakacak, Beyoncé çıkıp şarkı söyleyecek, konfeti patlayacak dudaklarımız birbirine yapışacak ve öpüşecektik. Tamam, İngiliz devre arasını *Superbowl* devre arası ile karıştırmış olabilirim ama en azından Will'i görmeyi istiyordum. Bunun yerine ondan hiçbir iz yok.

Dizim iyice çamura batmış durumda ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Kabalık bana acıyan bakışlar atıyor.

O an önümde, standın ortasında manik bir el sallaması fark ediyorum. Kalbim oldukça hızlı atmaya başlıyor. Bu Will olsa gerek.

Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum ve görüyorum ki el sallayan Will'in en yakın arkadaşı Tom. Will'in yanında oturan Tom. Tek sıkıntı Will'in olmayışı. Tom'un yanındaki koltuk boş. Nereye gittiğini görebilmek için etrafa umutsuzca bakıyorum. Çoktan kaçmaya mı başladı?

Amelia elinin mikrofonun üstüne koyuyor ve yanıma çömeliyor.

"Geleceğini sanmıyorum."

"Ama gelmesi gerek." Ağzım kuruyor.

Gelmesi gerek hava fişek ve konfetiyi boş verdim, sadece Will'e razıyım. Bu kadar uğraşın hiçbir işe yaramamasına katlanamam.

Amelie ayağa kalkıyor ve beni de kolumdan tutarak yavaşça kalkmama yardım ediyor.

"Burada olması gerekiyor," diyorum boşuna çabalayarak.

"Daha önce kontrol ettik bileti taranmış."

"Peki o zaman çoktan, tuvalete ya da bara gitti demek ki."

CamScanner ile tarandı

"Lexi, bence yüzleşmelisin, senin için gelmiyor."

Sözler nüfus ediyor ve gerçek çarpıyor. Yaptığım şeyden dolayı utanç içinde burayı terk etti büyük ihtimalle. Buradan kaçıp gitmeliyim ama bacaklarım bana nasıl destek olacak mı bilemiyorum; diz çökerken bile olamadılar, tek başına bu çamurdan nasıl geçecekler...

Acıyarak bakan bütün o yüzlere bakmadan duramıyorum yanlış anladığımı düşünüp Will'in her an gelebileceğini umuyorum. Aklım kalbimin kabul etmek istemediğini biliyor Will beni istemiyor.

"Tamam o zaman Lexi'ye, bu kadar cesur olduğu için teşekkür ederiz. Onu kocaman bir alkışla uğurlayacağınıza eminim."

Ameila iyi bir yandaş olarak o kadar kötü değil dercesine omuz silkiyor. Sanki otuz bin kişilik taraftarın önünde özsaygımı yitirmemişim gibi. Beni tutuyor ve sahadan çıkmama yardım ediyor.

Ağlamamı engelleyen tek şey taraftarların arkamdan alkışlaması oluyor. Tünele girdiğimizde bazılarının metin ol dediğini, bazılarının ise yanlış işittiğimi umduğum şeyler önerdiklerini duyuyordum. Tünelin sonuna, güvenliğe ulaşana kadar başımı dik tutmak ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"İyi iş çıkardın," diyor Amelia halının üstünde ayakkabılarını temizlerken. "Çok cesursun."

"Her şeyi bir hiç uğruna yaptığıma inanamıyorum."

"Biliyorum, güç bela bir teselli ama bence herkesi eğlendirdin."

Sahaya çıkıp konuşmamı sağlayan damarlarımdaki adrenalin azalıyor, hasta ve bunalmış hissediyorum.

"Lexi, üzgünüm," diyor Mike bize doğru yürürken. Koluma yumuşak bir yumruk atıyor yakınlığını gösterebilmek adına yapabileceği en iyi şey de bu.

Onaylar gibi başımı sallıyorum ama bütün konuşma gücümü kaybettim. O gidip Amelia ile konuşurken öylece şaşkın ve kafası karışık bir halde bakınıyorum.

"Tekrardan teşekkür ederim Amelia, iyiliğin makbule geçti, iyi geçmemesine üzüldüm."

CamScanner ile tarandı

Tam o sırada, daha kötü olamazdım diye düşünürken Mike'ın kulüpteki arkadaşlarını aracı olarak kullandığı geliyor aklıma. Onları, ulusal olmazsa bile yerel basına yansıyarak iyi reklam olacağını söyleyerek ikna etmişti. Onlarla bu kadar kısa bir süre için anlaşmanın başka bir yolu yok.

"Endişelenme her türlü viral yapacak şeylere sahip aslında. Gelip evet dememesi muhtemelen daha iyi," diye fısıldıyor Amelia.

Şu an kendimden geçmiş gibi gözüksem de her şeyi duyuyorum ve orada donmuş ve ağzı açık halimin rasgele insanların alay konusu olma, giflerimin ve capslerimin yapılacağı düşüncesi ile kalbim daha da acıyor.

"Hadi Lexi, seni eve götürelim," diyor yine hapşırırken Mike.

Sessiz bir şekilde onu dışarıya kadar takip ediyorum. İnsanlar neşelendirme ya da moral vermeye çalışıyor ama daha kötüsü bazıları başlarını çeviriyorlar, benim yerime utanıyorlarmış gibi göz temasından kaçınıyorlar.

Hangi akla hizmet bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

İşte bu yüzden devre arası evlilik teklifleri korkunç bir fikir. Ya da aslında geniş kapsamlı evlilik teklifleri kötü çünkü eğer ters giderse kişi hayır derse ya da daha kötüsü size orada gerçek bir ezik gibi bırakıp giderse herkes utancınızı bilirken umursamamanız mümkün değil.

"Hadi ama Lexi, o kadar da kötü değildi," diyor Mike arabaya binerken. "Eminim ki gelecek sezon herkes bunu unutmuş olacak."

Gözlerimi kapatıyorum. Bir sonraki lanet sezon.

Telefonum çalıyor Will'dir diye kontrol ediyorum ama mesaj Robin'den.

Robin:

Kendi sarhoş halimi (çok üzgünüm) yataktan kaldırabildim ve bu akşamüstü maça gidebildim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse seni orada bıraktığı için salağın teki.

CamScanner ile tarandı

Tabii ki oradaydı ve tüm bunları gördü. Daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürken hem de! Şunu anlamamı sağladı; sadece yabancılar değil tanıdığım herkes de ne yaptığımı bilecek.

Başka kimsenin gördüğünü bilmek istemeyerek telefonumu kapatıyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Mike beni eve götürürken sessizlik içinde ağlamama izin veriyor ve kuştüyü yorganımın altına girip bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak için sabırsızlanıyorum.

CamScanner ile tarandı

BÖLÜM 40

"Bıraktığın için teşekkür ederim Mike." Evimin dışına geldiğimizde ağlamayı durdurup bunu aceleyle söylemeyi başarıyorum.

Arabadayken hava çiselemeye başlıyor ki moduma oldukça uyuyor. En azından sahadayken daha kötü olabileceğini düşünüp bundan memnun olmamı sağlıyor. Yağmur da yağıyor olabilirdi.

Yolu yürüyorum ve çantamın içindeki kargaşanın dibinde anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum. En sonunda buluyorum ve kapıyı itip açıyorum. Hole yürüdüğümde aniden bir koku duyuyorum. Bir şey yanıyor. Cara'nın saçımı bu sabah kendi evinde yaptığını hatırlamadan önce saç düzleştiricimi prize takılı unuttuğumdan korkuyorum aniden ama kendiminkini bütün hafta hiç kullanmadım.

Neyin yandığını bulmak için aceleyle salona gidiyorum, mutfak kapısının altından çıkan dumanları görüyorum. Yangın alarmı çalmadan önce tabak çatal sesi duyuyorum.

"S.ktir!" diye bağırıyor mutfaktan biri ve yine o gürültü duyuluyor.

Eve geldiğinizde, evinizde yangın ve mutfağınızda bir adamın bağırıp bir şeylere vurduğunu duyarsanız çabucak alanı terk edersiniz. Ama ben öyle yapmadım hele ki mutfaktaki adamın sesi Will'in sesi gibiyken.

Ya maçtaydı ve benim utandırıcı davranışım onu kızdırdı ve o evi gelip yakmak istedi ya da... Alarmın sesi sağır ediciyken daha mantıklı bir açıklama bulamıyorum.

Kapıyı açıyorum. Sadece olağandışı kokuyla değil aynı zamanda idrak edemediğim bir manzarayla da karşılaşıyorum. Bütün mutfak yanıyor. Anlamam bir saniyemi alıyor, bütün dekoratif mumlar yanı-

CamScanner ile tarandı

yor, yüzlercesi. Will onları yakmış olmalı ama bir tanesi kontrolden çıkmış bir şekilde yanıyor.

Daha dikkatli bakıyorum ve onun mum değil benim tütsüm olduğunu görüyorum. Will ona kurulama beziyle vuruyor ama belli ki bu bir işe yaramıyor çünkü alevler masanın üstüne çıkıyor. Yangın alarmı çalıyor ve bu yüksek seste düşünmek imkânsız.

"Hass.ktir!" diyor Will ateş masadan beze sıçrayınca, ayakkabısını çıkarıp onu ezmeden bezi yere atıyor.

"Lexi!" diye bağırıyor beni kapının önünde fark edince. Besbelli beni gördüğüne şaşırıyor, el bezini dövdüğünü unutuyor ve ayakkabısı kazara elinden fırlatıyor. Kıl payı başımdan geçip fincanlığımıza gelip fincanımızı kırıyor.

"Üzgünüm," diyor çekinerek. "Hepsi kontrol altında."

Yemek odasındaki duman alarmı belli ki kesilmeyecekti, duman yavaşça evin içini çevreliyordu.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordum o yine el bezini yerden alıp masaya vuruyorken. Yangın alarmı gibi bağırıyordum. Uyumsuzca ve kulak tırmalayacak kadar gürültülü.

Genellikle kapı tutacağı olarak kullandığımız yangın söndürme tüpünü elime alıyorum ve yağ havuzuna dönen mutfak masasının başında dikiliyorum. Kapağını çıkarıyorum ve öylece bakakalıyorum. Yangın söndürme tüpünü eve ilk taşındığımızda aldık, gerçek birer yetişkin olduğumuzda ama bunun nasıl kullanıldığına dair en ufak bir fikrim yok. "Evi yakmayı mı planlıyordun?" diye bağırıyorum olabildiğince yüksek sesle.

"Bildiğim en romantik şekilde evlenme teklif etmeye çalışıyordum?"

Elimde yangın söndürme tüpü olduğunu unutuyorum ve onu bırakıyorum. Yere düşüyor ve Will'in ayağına çarpıyor (şanslı ki hâlâ ayakkabısı ayağında olan ayağına geliyor).

"Hays.kim!" diye bağırıyor. İyi olan ayağının üstünde sekiyor, yaralı olan ayağını kavrıyor.

"Çok üzgünüm benimle hâlâ evlenmek istediğine inanamıyorum."

Yangın tüpünden kaçacak kadar sektikten sonra duruyor. "İstiyorum, sadece çok yanlış oldu."

Yangın tüpünü doğru yöne çeviriyor. Kıskaçları birlikte kavrıyor ve kocaman köpükler yangına ve mutfak masasının geri kalanına püskürüyor. "Bunun bizde olduğunu unutmuşum, görüyorsun her şey kontrol altında."

Sahte ahşap IKEA masamıza tepeden bakıyorum ve farklı düşünmeye çalışıyorum. Bir zamanlar köri sosu lekesi olan yerin ortasında şimdi büyük alazlanmış bir bölge var ve köpük bütün duvara sıçramış durumda. Evi şimdi kesinlikle dekore etmemiz gerekiyor.

Yangın alarmı hâlâ ötüyor. Ben masaya bakarken Will arka kapıyı açıyor.

"Bence onu kapatmak için bir masa örtüsünden fazlası gerekecek," diyorum onu kışkırtmaya çalışarak. Hâlâ sıcağı sıcağına olduğu için hemencecik pişman oluyorum.

"Haklı olabilirsin."

O, duman alarmını başka bir masa örtüsüyle fanlarken ona mutfağı yakmasına ne sebep oldu diye sormak istiyorum.

"Biz evi yakmak için başka bir girişimde bulunmadan önce belki de diğer mumları söndürmeliyim."

Mutfağın geri kalanı hâlâ diğer mumlar sayesinde parlıyor, ben gidip onları tek tek söndürüyorum. Bir yandan da bu çim kaplama şeyleri yakmak onun ne kadar zamanını aldı merak ediyorum. Bir yanda da gül yapraklarıyla dolu yerde düşmeyeyim diye dikkat ediyorum.

"İşte," diyorum zaferle en sonuncusunu da söndürerek.

Kalan dumanı dağıtmak için çabalıyorum. Duman yok oldukça önümdeki manzarayı görebiliyorum. Bu oldukça romantik; gül yaprakları, yüzlerce (şu an söndürülmüş) mum, kırık tabak çanak ve bir dolu köpük. Kokudan bahsetmiyorum bile. Yanmış tostun milyonlarca katına benziyor.

Will'in yüzüne bakıyorum ve maçı kötü hava yüzünden ertelendiğindeki ifadesiyle aynı ifadeyle karşılaşıyorum. Bu mumları yakması ve odayı dekore etmesi ömrünü yemiştir ve hepsi duman altında gerçekten.

"Tütsü nasıl yandı?" Hâlâ ne olduğunu anlayamayarak.

"Ne? O bir tütsü müydü?"

Başımı sallayarak "O bir difüzör," diyorum.

"Ah ben onu kokulu mum sanmıştım."

Dudaklarımı bastırarak kahkahamı bastırmaya çalışıyorum. O üzgün baktığında kahkahamın kaçmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ama kendime engel olamıyorum ve kıkırdıyorum ve çok geçmeden karnımdan vücudumu kaplayan kocaman bir kahkaha atıyorum.

"Üzgünüm seninle alakalı değil -sorun bugün. Eğer eve gelmeden önce ne yaptığımı bilseydin sen de gülmeden duramazdın. Ben de sana evlenme teklifi etmeye çalıştım. Kundakçılık kadar ilgi çekici olmasa da ben de en iyi etkimi bırakamadığım gibi her şekilde oldukça kötü gitti. Maça gittim ve devre arasında sahaya indim."

Gözlerimi kapadım, söylemek için henüz çok erkendi. Utanç hâlâ ham. En azından o görmemiş diye avunabiliyorum.

Gözlerimi açtığımda Will de gülüyordu.

"Gördüm, yarım saat önce *Youtube*'da."

HAY BEN SİZİN!

"Oraya çoktan düştü mü?" diyorum ve mutfak sandalyelerinden birine çöküyorum. Her yer köpük olduğu için popom ıslanıyor.

"Evet birkaç video var. Hatta bir tanesinde Celine Dion 'All by Myself' / Beyoncé 'Put a Ring On It' birleşimi bir şarkı söylüyordun."

Başımı utançtan eğiyorum. Şimdiden viral olduğuna inanamıyorum. Bunu asla unutturamayacağım.

"Nasıl orada olmazsın, her zaman oradasın!" diyorum. Orada olsaydı bu kadar utanç verici olmayacağını düşünerek. "Sezonluk biletinin tarandığını söylediler."

"Aaron'a verdim," diyor omuz silkerek.

CamScanner ile tarandı

Soluğum kesiliyor, bunca yıldır onu tanıyorum ve bir oyunda yerini vereceğini asla tahmin etmezdim.

"Uzun zamandır düşünüyordum ve seni kaybetmek istemediğime karar verdim. Barbados'ta pek çok şeyde haklıydın. Sana bazen hep orada olacakmışsın gibi davranıyorum ve muhtemelen çok fazla futbol izliyorum. Ama maç yerine seni seçmeyeceğimi söylerken yanıldın."

"Biliyorum. Vanessa düğünü neden kaçırdığının gerçek sebebini bana anlattı. Eğer bilseydim..." Sesim kısılıyor. Ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum.

Başını önemli olmadığını söyler gibi sallıyor.

"Buraya geldim ve maç zamanı yine evlilik teklifi etmeye karar verdim böylece önemli olduğunu görebilecektin. Sadece buraya geldiğimde sen burada yoktun sonra Tom beni aradı neler olduğunu anlattı."

Tam ağzımı konuşmak için açıyordum ki duman tarafından çarpılıyorum ve öksürmeye başlıyorum.

Will mumlukları tabağa koymadan ve beni sandalyeden almadan önce öteki ayakkabısını kaydırıp giyiyor.

"Hadi," diyor. Elimden tutarak beni dumanlı mutfaktan çıkarıyor ve bahçe patikasına götürüyor.

Islanıyoruz ama şansımıza bahçemiz küçük ve hızlıca kulübemize ulaşıyoruz. Kuvvet uygulayıp çekerek kırık kapıyı açıyor.

Uzun zaman sonra ilk kez kulübedeyim, çimenleri kesmeyi deneyip başaramadığımdan beridir, hem de çim biçme makinesini bile çıkaramamışken. Sapta o kadar kalın bir örümcek ağı vardı ki tamamen çıldırmıştım. O andan beridir burası tamamıyla Will'in alanı oldu ve o burayı tamamen değiştirdi.

Peki tamam hâlâ çok fazla örümcek ağı ve seveceğimden daha çok bahçe alet edevatı olsa da en azından temizlenmiş ve toparlanmışlar. Yeterince yer var. Şezlongun yanında üstünde radyo duran ve ters çevrilmiş bir çiçek vazosu var.

George Clarke'ın hayallerindeki kulübe olmasa da Will buranın kendinin olduğunu kanıtlamış.

CamScanner ile tarandı

"Buraya yaptıklarını beğendim." Ona dönüp söylüyorum.

Küçük tabaktaki mumları yakıyor. Ve sonra radyoyu kaldırarak eski haline getirdiği vazonun üstüne onları koyuyor.

Sevilesi, sıcak bir parıltı oluşturuyor. Rüzgâr plastik camı ve çatıyı dövse de oldukça samimi bir ortam var.

Ben kurulacağımızı düşünerek şezlonga oturmak üzereyken Will'in diz çöktüğünü görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyorum. Elinde tuttuğu yüzük kutusunu açıkça görüyorum. Mantıken neler olduğunu biliyorum sadece inanamıyorum.

Bu üçüncü, yoksa teknik olarak dördüncü müydü? Şanslıyım!

"Bu kadar kötü gidebileceğini hayal edemedim," diyor. "Demek istediğim sevdiğin birine ömrünü seninle geçirmesini dilemek ne kadar zor olabilir? Ama Lexi Hunter, benimle evlenir misin?"

Birkaç saniyeliğine hiçbir şey söyleyemeyecek kadar buz kesmiştim. Hızlı tren gibi olaylı bir gündü. Önce baş dönmesi hissediyorum. Sonra biraz hasta kalbim çok hızlı atıyor. Düşmeden önce oturmam gerek, kendimi şezlonga doğru zorla itiyorum.

"Aman," diyor Will. Beni, Grahom Norton'ın büyük kırmızı sandalyesi gibi düşmemden önce yakalayıp kavrıyor.

"Evlilik tekliflerinde iyi değiliz değil mi?" diyor gülerek. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü görüyorsun ya... Farklı, muhteşem gözükebilmesi için yapılan onca baskı."

Kulübenin etrafına bakıyorum, büyük örümcek ağı görmemek için çabalıyorum.

"Demem o ki bu oldukça farklı, torunlarımıza anlatacağımız cinsten."

"Ah tamam. Hem çocuklarımız hem de torunlarımız oluyor değil mi? Bilmem iyi oldu. Eğer bu evet demek oluyorsa kahrolasıca yer dizimi acıtıyor, beni bu acıdan kurtarırsan sevineceğim."

"Tabii ki, tabii ki evet!"

Will hamle yapıyor ve şezlong yere düşüyor.

CamScanner ile tarandı

Parmağımı buluyor ve prenses kesim elmas yüzüğü parmağıma takıyor. Ve gözlerime derin derin bakıyor.

"Hayatımın geri kalanını senden başka biriyle geçirdiğimi düşünemiyorum bile."

Beni kibarca öpüyor. Robin'in öpüşünün anısıyla kısaca titriyorum. Cher oldukça haklıydı -her şey asıl kişinin öpüşündeydi.

"Sen bu dünyadaki her şeyden daha önemlisin ve ben sezonluk biletimi senin için verdim, istediğin buysa," diyor ve beni çekiyor.

"Gerçekten mi?" diyorum, bir kaşımı havaya kaldırarak. "Eğer istersem verecek misin?"

Başını sallıyor. "Eğer gerçekten ama gerçekten bunun yapmamı istiyorsan... Biliyorsun, eğer bu kadar önemliyse."

"Tamam o zaman," diyorum kıkırdayarak biliyorum ki sonunu dinlemeyecek. "Ama aslında evin dışında olmanı seviyorum yoksa başka ne zaman kaydettiğim dizi bölümlerini izleyeceğim?"

Yüzündeki rahatlama tutuğu nefesini verdiğinin kanıtıydı. Hiç değilse gerçek ortadaydı: eğer istemeseydim onu verecekti.

"Bilirsin eğer evden daha sık gitmemi istiyorsan kulübeyi tamamen değiştirebilirim. Büyük bir yassı ekran koyup ikinci el bir *Sky-box* alabilirim. O her zaman istediğim rahat koltuğu alabilirim ve o küçük bira dolaplarından. Çocuklar bayılacak Aeron'un hanımı geldiğinde sizi rahatsız etmeden gece yarısı boks maçı izleyebiliriz."

Kulağa ne kadar baştan çıkarıcı gelse de bahçeden girip çıkarken çamurlu ayak izlerini bırakacaklarına eminim. Değinmeme gerek yok sanırım Aeron ve Tom'u yeterince gördüm, onlara maç kardeşliklerini şımartsınlar diye özel tasarlanmış bir kulübe evi vermeyi düşünmüyorum.

"Hayır teşekkür ederim, bir hafta boyunca uydu kontrolünü ele alınca karar verdim ki uyduyu seninle paylaşmaya karşı değilim. Hem ayrıca çocuklarımız olduğunda erkek kulübesine ya da maçlara zaman kalmayacak zaten. İzleyeceğin tek şey Bay Tumble tekrarları olacak."

CamScanner ile tarandı

"Bay kim? Hayır hayır hayır. Ben bebeğiyle futbol maçına gidenlerden olacağım. Bebeklerin maçlara bedava girebildiğinden eminim, kucağında oturuyorlarsa..."

"Bir tane fiyatına iki tane olmuş olacak. Ona da bir bilet parası ödemeden önce keyfini çıkarsak iyi olur."

"Çocuk sahibi olduğumda mini senler doğuracağımı göz önüne almamıştım," diyorum gülerek. "Fikrimi değiştirmeme vakit var mı?"

Nişan yüzüğünü çıkarıyormuş gibi yapıyorum ama ona baktığımda boğazıma bir yumru oturuyor. Bunca zaman sonra,Will ve ben evleniyoruz. Onu olduğu gibi kabul ediyorum. Daha iyi ya da daha kötü ama en azından kendimi neye bulaştırdığımı biliyorum.

"Hadi," diyor Will yine ayağa kalkıp.

Onun iradeyi ele alma tutumunu beğenmeye başlıyorum. Eve geri koşuyoruz ve daha önce bıraktığımızdan iyi kokmuyor.

Etrafı düzene koymak için lavabonun altındaki dolabı açmaya gidiyorum ama Will onu hızlıca kapatıyor.

"Nişanımızı kutlamalıyız, sadece ikimiz. Bu gecelik bir yerlere gidelim bunun için daha sonra geliriz ve herkese sonra söyleriz." Arka kapıya yöneliyor ve kapıyı kilitliyor.

"Kulağa harika geliyor."

Heyecanla mutfaktan çıkıyorum ve eşyalarımı toplamak için merdivenleri tırmanıyorum.

"Ne dersin Dubai'de muhteşem birkaç gece golf devam ediyor ya da bir gece Londra'da Twickers'da yarın bir maç var..."

Burun deliklerim birden alev alıyor ve arkamı döndüğümde güldüğünü görüyorum.

"Sadece şaka yapıyorum. Bir kasaba oteline ne dersin, bilinmeyen bir yerde tek sporun kroket olduğu bir yer?"

"Şimdi konuşuyorsun işte ve *Sky Sport* hiçbir odada olmayacak."

Kaşının aniden kalktığını gördüm.

"Ve cep telefonu da," diye ekliyorum hemencecik.

"Anlaştık," diyor.

CamScanner ile tarandı

Geri gidiyorum ve onu öpüyorum.

Biliyorum kendimi spor dulu olarak adlandırsam da bazen küçük bir umut ışığım var. Beni belki bazen spora tercih eder.

Beni kavrıyor ve tezgâhtan anahtarlarını alıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyorum, beni evden dışarı taşırken ayaklarımla ona vuruyorum.

"Seni götürüyorum."

"Peki yanımıza alacağımız eşyaları toplamaya ne dersin?"

"Ah, lanet olsun. Hadi yol üstünden alalım. Sadece bir geceliğine gidiyoruz ve eğer istediğim gibi olursa otel odasından ayrılmayız. Ayrıca romantik oluyorum. Seni eşiğe kadar taşıyorum."

"Hmm teknik olarak bunun için evlenmemize kadar beklemen gerekirdi ve evin içine doğru taşımalıydın."

"Ah lanet olsun o zaman," diyor ve beni bırakmadan önce öpüyor. "Evlenene kadar seni bir daha böyle taşımayacağım."

"Evlenene kadar," diyorum, başımı sallayarak. "Hâlâ inanamıyorum! İnanamıyorum gerçekten bunu yapacağımıza."

"Biliyorum," diyor ve kapıyı açıyor. "BBC Spor sitesine bakmıştım ve hoşuna giderse sonraki temmuzda iki haftalık bir zaman dilimimiz var."

"Ah BBC Spor'un romantikliği...."

"Neden olmasın?"

Bükemediğin eli öpeceksin. Ruh eşimle evleniyorum ve tarihimiz spor takvimine dayanıyorsa kimin umurunda? Önemli olan şey hayatımın geri kalanını sevdiğim adamla geçirecek olmam. Ve unutmayalım, bu adam bana kendim için zaman hediye eden ve tropikal tatillere (biri kriket maçı olduğu sürece) vakit ayırabilen bir adam. Kıskanmayın, biliyorum şanslı bir kadınım. Her zaman ihmal edilen bir kız arkadaş/nişanlı/eş olabilecek olsam da en azından bununla başa çıkacak birkaç numaram var. İç gösteren çamaşırlar, ses düğmesindeki sakar parmaklar... Blog yazısına dönüştürmediğim sürece, iyi olacağız değil mi?

CamScanner ile tarandı

Mükemmel Kız Arkadaşın

İNTİKAM REHBERİ

"Hazır olun kızlar! Bu taktikler çok işinize yarayacak."

Lexi'nin spor delisi erkek arkadaşı Will, gıda zehirlenmesi geçiriyormuş numarası yaptıktan sonra futbol izlemek için arkadaşının düğününe gelmeyince, ikilinin ilişkisi onarılamaz bir darbe alır. Ancak sinirlenmekten bıkan Lexi, skoru eşitlemeye karar verir. Ve birkaç kayıp bilet ve "kazara" bozulan bir televizyon, birlikte fazladan zaman geçirmelerine imkân sağlar.

Lexi, ilişkilerinin başına gelen en iyi şeyin intikam olabileceğini fark etmekten çok memnundur. Ve zekice planladığı bu sabotaj eylemleri blog sayfasında popüler bir konu haline geldiğinde bunun bir zararı olacağını düşünmez.

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-548-0
9 786052 975480

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.yakamozseatle.com

CamScanner ile tarandı